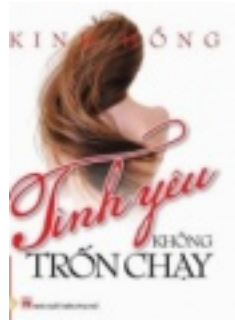

Tình yêu không trốn chạy

Contents

Tình yêu không trốn chạy	2
1. Chương 01	2
2. Chương 02	7
3. Chương 03	12
4. Chương 04	17
5. Chương 05	22
6. Chương 06	27
7. Chương 07	31
8. Chương 08	36
9. Chương 09	40
10. Chương 10	44
11. Chương 11	48
12. Chương 12	53
13. Chương 13	58
14. Chương 14	62
15. Chương 15	66
16. Chương 16	71
17. Chương 17	77
18. Chương 18	81
19. Chương 19	86
20. Chương 20	90
21. Chương 21	95
22. Chương 22	100
23. Chương 23	106
24. Chương 24	110
25. Chương 25	115
26. Chương 26	120
27. Chương 27	124
28. Chương 28	129
29. Chương 29	133
30. Chương 30	138
31. Chương 31	144
32. Chương 32	149
33. Chương 33	154
34. Chương 34	158
35. Chương 35	163
36. Chương 36	167
37. Chương 37	173
38. Chương 38 End	177

Tình yêu không trốn chạy

Giới thiệu

Hàn Hiểu, Cô kỹ Sư máy móc thông minh và tài giỏi nhưng lại là một cô gái ngốc nghếch, trong chuy

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-khong-tron-chay>

1. Chương 01

Chương 1: Cuộc gặp gỡ tình cờ đến kỳ lạ

Cô chưa bao giờ quan sát anh với khoảng cách gần gũi như vậy. Khuôn mặt có đường nét của người đàn ông đó đã sớm biến mất trong những ký ức thời niên thiếu của cô. So với những hình ảnh hiện lên mơ hồ trong ký ức, khuôn mặt của người đó rõ ràng khiến cho người khác vô cùng ngạc nhiên.

Hàn Hiểu đã nghĩ đến trăm ngàn khả năng khiến người ta gặp gỡ, chỉ có duy nhất một trường hợp cô không nghĩ đến, đó là khi anh đang bị một đám người vây lấy ở góc phố đúng lúc cô bước qua.

Cô mặc chiếc áo đồng phục lao động rộng thùng thình, tay cầm một chiếc đèn pin cũ. Đó là vật bạn ở cùng cô khi chuyển nhà không cần đến nữa, một chiếc đèn pin bên ngoài có bọc nhôm kiểu cũ, khi lắc lắc tay lại vang lên âm thanh ầm ỉ. Hoàng tử trong mộng của cô đang bị quây ở góc một ngõ nhỏ ẩm thấp bốc mùi khó chịu, mặt đầy máu.

Đó là ngõ sau của quán rượu “Bách Hương Quả” nổi tiếng ở thành phố T, không có đèn đường, người qua lại rất ít. Quách Dung Dung, bạn thân của cô đã từng nói với cô, hầu hết các vụ cướp bóc và tội ác đều xảy ra ở những địa điểm như thế nên cô đều đi đường vòng mỗi lần đến đây, không biết hôm nay ma xui quỷ khiến thế nào cô lại đi đường này.

Trong bóng tối vang lên âm thanh hỗn độn giống như có một đám người đang đánh nhau.

Hàn Hiểu dựa sát vào tường, sợ hãi nhìn trộm về phía đó. Họ đứng trong góc tối nên cô không nhìn rõ được gì, nhưng tiếng dầm dã vào da thịt khiến cho cô sợ hãi. Thậm chí, Hàn Hiểu không nghĩ đến việc báo cảnh sát, lúc quay người định chạy đi, cô nghe thấy một tiếng chửi nhỏ: “La Thanh Phong, tao cho mày biết, việc này không dễ dàng bỏ qua! Cho mày nếm món khai vị trước, nếu còn tiếp tục ngáng đường ông Mạnh, mày sẽ không còn đường sống nữa!”

“La Thanh Phong?”

Cái tên này giống như búa chú dính chặt chân cô xuống đất, cô phân vân không biết có phải vì mình bị ám ảnh bởi chuyện này quá lâu nên nghe nhầm không?

La Thanh Phong là bạn học thời cấp ba của cô, lên lớp 11 cậu ấy chuyển đi Thượng Hải nên cô không gặp nữa. Hàn Hiểu nghe tin từ một người bạn trong hội đồng học nói, La Thanh Phong đã thi đỗ vào học viện kỹ thuật Munich, thật không ngờ...

Năm đó, ngày nào La Thanh Phong cũng đi học muộn. Đường như đợi mọi người bắt đầu vào giờ ôn bài một lúc rồi mới thấy cậu xách một túi bánh mì bước vào lớp với vẻ mặt cao ngạo, mái tóc hơi xoăn rối bù như tổ gà.

Hàn Hiểu nghiêm túc đọc to bài cùng người khác nhưng luôn nhìn trộm cậu khi cậu bước qua. Chỉ nhìn một lần nhưng để ý đến những chi tiết khác nhau: Có lúc nhìn túi bánh mì bọc dứa trong tay cậu, có lúc nhìn túi áo khoác của cậu, có lúc nhìn chi tiết hoa văn sơn trên quần bò của cậu...

Lúc cậu đi qua, cô luôn cảm nhận thấy một mùi hương rất lạ trên người cậu, nhẹ nhàng đến mức người khác ở bên cạnh không thể cảm nhận được.

Chỉ có cô để ý và điều đó trở thành một bí mật được giấu kín tận đáy lòng cô.

Đã mười năm trôi qua rồi.

Thế giới này... thật là kỳ lạ.

Chẳng trách, dưới ngòi bút của Picasso, một khuôn mặt bình thường có thể trừu tượng hóa thành hình tam giác. Hóa ra Picasso không điên mà chính là thế giới này.

Khi Hàn Hiểu thở hổn hển cứu được hoàng tử ra khỏi đám côn đồ, trong lòng cô bỗng nhiên hiện lên một suy nghĩ không nho nhã như thế. Một lần nữa cô nhận ra rằng, mặc dù La Thanh Phong là hoàng tử trong mộng của cô nhưng anh vẫn có trọng lượng và kích thước của một người bình thường. Chiều cao trên một mét tám của anh ấy rõ ràng không cùng đẳng cấp với Hàn Hiểu.

Hàn Hiểu thở dốc, đặt anh lên vai mình, chợt nhớ đến hồi còn nhỏ cô đã nhìn thấy cách người ta bắt chim sẻ như thế nào: dựng đứng một chiếc chậu ở góc, bên dưới đặt ít mồi nhử rồi dùng một thanh gỗ nhỏ chống chiếc chậu đó. Cô cảm thấy lúc này mình giống hệt thanh gỗ nhỏ đó.

Hoàng tử của cô vẫn không ngừng phả hơi rượu lên đầu cô.

Lúc Hàn Hiểu đỡ anh đến bên đường và gọi một chiếc taxi, chân cô trở nên run rẩy.

Lái xe không xuống giúp cô, lạnh lùng nhìn hai người vất vả ngồi vào phía sau rồi hỏi với giọng đều đều: “Đi đâu?”

Hàn Hiểu hỏi anh ta: “Gần đây có bệnh viện nào không?”

La Thanh Phong nghe thấy hai tiếng “bệnh viện”, lầu bầu nói: “Không đến bệnh viện...”

Hàn Hiểu hỏi anh: “Vậy đi đâu? Anh ở đâu?”

La Thanh Phong nghiêng đầu, không biết là ngủ hay ngất lịm đi rồi. Hàn Hiểu đang lo lắng thì nghe thấy tiếng người lái xe hỏi: “Rốt cuộc là đi đâu?” Giọng điệu có vẻ như sắp mất hết kiên nhẫn.

Thật sự, Hàn Hiểu không tưởng tượng được cảnh mình có thể lôi một người có trọng lượng như vậy đến bệnh viện nên đành nói địa chỉ nhà mình. Cô nhớ hình như có một phòng khám ở lối vào khu nhà cô ở, không biết muộn như thế này có còn ai trực không.

Đến khi xe chạy ra đường lớn, Hàn Hiểu mới bắt đầu có một chút cảm giác thật. Hai chân cô đau nhức, người lái xe taxi rõ ràng rất ghét người say rượu đang ngồi phía trước cô, bên cạnh cô là kẻ say rượu, trên người đầy máu, đang nửa nằm nửa ngồi và thở ra đầy hơi rượu...

Thế giới này thật là kỳ.

Người này đúng là La Thanh Phong.

Đó là La Thanh Phong, người khoác cặp sách trên vai, bước vào lớp học với dáng vẻ cao ngạo thật sao? Đó là La Thanh Phong, người đã ở trong lòng cô suốt mười năm qua thật sao?

Sao lại như thế?

Sao lại không thể như thế?

Hàn Hiểu cắn ngón tay mình, cảm thấy chưa bao giờ cô trở nên ngốc nghếch như vậy. Hai câu hỏi lớn vồn trong đầu cô suốt quãng đường. Cho đến khi La Thanh Phong dở sống dở chết nằm trên giường bệnh trong phòng khám và được truyền, cô mới mơ hồ nghĩ đến một việc rất quan trọng: Cô chưa bao giờ hiểu rõ La Thanh Phong, có lẽ La Thanh Phong vốn dĩ là con người như thế này: rượu chè, đánh nhau, chơi bời...

Hàn Hiểu ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường bệnh, đưa tay tắt đèn trong phòng khám. Ánh đèn sáng như thế trong đêm tối khiến cô nhớ đến những câu chuyện ma trong bệnh viện, chỉ để đèn ở đầu giường bệnh khiến cô cảm thấy yên tâm hơn.

Người này là La Thanh Phong...

Hàn Hiểu lấy từ trong túi da ra một chiếc khăn ướt, cẩn thận lau mặt cho anh.

Cô chưa bao giờ quan sát anh với khoảng cách gần gũi như vậy. Khuôn mặt tuấn tú của anh đã sớm biến mất trong những ký ức thời niên thiếu của cô. So với những hình ảnh hiện lên mơ hồ trong ký ức, khuôn mặt của người này rõ ràng khiến cho người khác vô cùng ngạc nhiên.

Hóa ra, cô không biết diện mạo của anh như thế nào...

Rốt cuộc điều gì đã khiến cô yêu đến mê muội như vậy? Đó là mùi sơn phun trên quần áo tỏa ra trên người anh? Hay là túi bánh mỳ bọc dứa được xách trong tay anh?

Chỉ là... mùi hương sao?

Khi bác sỹ trực ban đến thu phí, Hàn Hiểu ngạc nhiên nhìn tờ phiếu thu vừa được in ra rồi cẩn thận hỏi: “Có thể quét thẻ được không?” Cô chưa bao giờ mang nhiều tiền mặt như vậy theo người lúc đi làm, trừ khi đã hẹn trước với Quách Dung Dung đi mua sắm.

Mặt bác sỹ trực ban tối lại: “Từ tám giờ đến hai mươi một giờ thì có thể.”

Hàn Hiểu bối rối nhìn ra ngoài trời đêm tối đen, chần chừ do dự. Đường như trên phố này không có cây rút tiền tự động, để bệnh nhân lại phòng khám thì không ổn lắm...

Bác sỹ trực ban hất cằm về phía La Thanh Phong: “Anh ta không có tiền mặt trên người sao?”

Hàn Hiểu thở dài. Theo quan niệm của cô, làm việc tốt là phải làm đến cùng. Nhưng... điều kiện không cho phép không phải lỗi của cô.

Ví tiền của La Thanh Phong có màu hạt dẻ, khi mở ra, cô nhìn thấy một tấm ảnh.

Đó là một tấm ảnh của một đôi trai tài gái sắc trông rất đẹp đôi.

Tay của Hàn Hiểu tự nhiên hơi run run.

“Có không?” Bác sỹ trực ban giục cô.

Hàn Hiểu thở thật sâu, tạm thời tập trung sự chú ý vào tập tiền nhân dân tệ, cô rút ra vài tờ tiền mặt đưa cho bác sỹ rồi đặt tờ phiếu thu tiền và tiền lẻ được trả lại vào đó. Sau đó... ánh mắt của cô lại hướng vào tấm ảnh.

Người con trai đang cười rất vui vẻ rõ ràng là La Thanh Phong, nét mặt tuấn tú, nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời mà cô chưa bao giờ nhìn thấy. Bên cạnh anh là một cô gái cười tươi như hoa với mái tóc xoăn xinh xắn như búp bê.

Hàn Hiểu gấp ví lại, trong lòng cảm thấy chua xót: Đúng là... trai tài gái sắc.

Sau khi cô rửa mặt quay lại, La Thanh Phong đã tỉnh, đang dựa vào đầu giường nghịch điện thoại. Lúc ngẩng đầu lên nhìn cô, ánh mắt anh có vẻ hơi hoài nghi.

Hàn Hiểu run run đứng ở cửa phòng bệnh, bỗng nhiên cảm thấy tim mình chặn lấy cuồng hòng, không thể đập được nữa.

“Chào!” Người lên tiếng trước là La Thanh Phong, giọng anh trầm trầm.

“Anh... tỉnh rồi.” Thấy anh nói, tim của Hàn Hiểu hoạt động lại nhưng càng lúc càng đập nhanh hơn khiến cô thở rất khó khăn.

“Anh ấy là La Thanh Phong.” Hàn Hiểu nghĩ, “Trên đường mình gặp La Thanh Phong rồi anh ấy nói chuyện với mình...”

“Việc đó... Cảm ơn cô.” La Thanh Phong cảm thấy không thoải mái, “Hôm qua, tôi...”

“Hôm qua tôi tình cờ đi qua đó.” Nói xong Hàn Hiểu mới nhận ra là mình nói quá nhanh, có vẻ như muốn giấu một điều gì đó nhưng lại bị lộ tẩy nên bất giác cảm thấy hơi xấu hổ.

La Thanh Phong không để ý đến lời giải thích của cô. Anh sờ lên lớp băng trên trán mình, cười với vẻ ngại ngùng, “Tôi đã làm phiền cô rồi.”

“Không sao.” Nụ cười của anh giúp cho người khác cảm thấy thoải mái, Hàn Hiểu cũng mỉm cười, “Hôm nay là thứ bảy, không phải đi làm nên không ảnh hưởng gì.”

Ánh mắt của La Thanh Phong nhìn về phía cô. Mắt anh rất sáng, qua một đêm say rượu nhưng ánh mắt vẫn rất linh hoạt, “Không biết vì sao tôi cảm thấy hình như... đã gặp cô.”

Một lần nữa tim của Hàn Hiểu dường như ngừng đập.

Trong không khí im lặng đến kỳ lạ, có một giọng đàn ông ở ngoài hành lang hét lên: “La Thanh Phong? La Thanh Phong?”

Không đợi mọi người kịp phản ứng, cánh cửa phòng khép hờ bị đẩy ra, một người đàn ông chạy vào, “Tên tiểu tử đáng chết sao giờ này vẫn chưa chết...”

Người đàn ông đó rất cao lớn, trên vai khoác một chiếc áo lông màu xám, ngạc nhiên khi nhìn thấy Hàn Hiểu đang ở đó, “Sao cô lại ở đây?”

Hàn Hiểu cũng ngạc nhiên, “Không phải anh là... chính là...” Chỉ tay vào anh hồi lâu mà mãi không thốt lên được tên. Mặt Hàn Hiểu hơi đỏ vì xấu hổ.

Người đó cười rất thoải mái: “Thôi Hạo.”

Thôi Hạo học cùng khóa với họ nhưng ở lớp khác. Hai tháng trước, Quách Dung Dung đưa Hàn Hiểu tham gia vào buổi tụ tập với hội đồng học, anh cũng tham gia. Mặc dù Hàn Hiểu hầu như không nói chuyện gì với anh, nhưng khi đó anh rất hoạt bát vui vẻ, lấy danh nghĩa là bác sỹ chỉnh hình chê các nét trên khuôn mặt các bạn học nữ không hài hòa, anh còn nói mũi của Hàn Hiểu không đủ cao... nên cô có ấn tượng sâu sắc với anh.

Thôi Hạo nhìn cô và thấy vẻ ngạc nhiên của La Thanh Phong liền cười, “Hai người học chung một lớp, Hàn Hiểu. Cậu không nhớ gì sao? Người mà rất trầm tính, khi đi đầu hay cúi xuống...”

La Thanh Phong nhìn Hàn Hiểu nhưng ánh mắt không hề lộ vẻ vui mừng, ngược lại còn nghi ngờ, “Chẳng trách... nhìn hơi quen.”

Thôi Hạo giới thiệu với Hàn Hiểu, “Cậu ấy là La Thanh Phong, học cùng lớp với cô. Cô có ấn tượng gì không? Cậu ấy chuyển trường năm học lớp 11, quan hệ với mọi người không được tốt, thường một mình đi đi về về. Nếu cô không có ấn tượng gì cũng hơi lạ...”

La Thanh Phong nằm lên gối lờm anh, “Đó là bạn học của mình, cậu bớt gây mất đoàn kết một chút đi.”

Thôi Hạo cười hi hi nhìn anh đánh giá, “Đẹp quá! Bác sỹ nói sao?”

La Thanh Phong bối rối nhìn về phía Hàn Hiểu, cô vội vàng giải thích: “Không bị thương vào xương nên không có gì nghiêm trọng.” Sự thực nguyên văn của bác sỹ trực ban là “Không bị thương vào xương, không chết được.”

Hàn Hiểu đoán La Thanh Phong biết những kẻ đó nhưng anh không muốn nói nên cô cũng không muốn hỏi nhiều. Thôi Hạo đến thật đúng lúc, nếu không có vị thiên sứ này tự nhiên xuất hiện, Hàn Hiểu không thể tưởng tượng được mình sẽ một mình đối mặt với La Thanh Phong như thế nào.

Thôi Hạo vỗ tay, “Đều là người quen, không cần nói lời khách sáo nữa. Thế nào, cùng nhau đi ăn sáng chứ?” Nói rồi anh giả vờ ôm bụng với vẻ rất khoa trương, “Mình vừa mới tan ca làm đêm, mệt chết mất. Vì cuộc điện thoại của cậu mà mình lại phải đến đây... Mình kể cho cậu nghe, mình đã phải an ủi một nữ bệnh nhân suốt cả buổi tối, khô cả bọng mắt mà cô ấy vẫn không yên tâm. Sự thật là cuộc phẫu thuật của mình rất thành công, ngực của cô ấy sau khi được mình chỉnh sửa vừa cao, vừa tròn, vừa cân xứng...”

Hàn Hiểu ngẩng đầu thấy dáng vẻ như đang cố gắng nhịn cười của La Thanh Phong. Ánh mắt của hai người chạm nhau rồi đều cười phá lên.

Sau khi lấy thuốc và nghe bác sỹ dặn dò rất nhiều điều cần chú ý, ba người bước ra khỏi phòng khám.

Bận cả buổi tối nên thực sự Hàn Hiểu rất đói. Hơn nữa... rốt cuộc cô đã có một cơ hội quang minh chính đại gặp anh ấy nên không thể bỏ lỡ dịp này.

Trên đường đi chỉ có một mình Thôi Hạo nói chuyện, lúc bước đến lầu Quảng Tây, La Thanh Phong mới nói một câu, “Tôi vừa mới về chưa được bao lâu, cũng chỉ liên lạc với vài người bạn cũ như Thôi Hạo. Không ngờ lại trùng hợp như thế này, thật sự cảm ơn cô.”

Đây là lời cảm ơn rất trịnh trọng nên nghe có vẻ xa cách.

Lần đầu tiên Hàn Hiểu nhìn kỹ La Thanh Phong dưới ánh sáng mặt trời, sắc mặt anh vẫn hơi tái nhưng ánh mắt rất linh hoạt và sắc sảo khiến cho cô cảm thấy không có cách nào giấu được anh bất kỳ điều gì.

“Không cần khách sáo.” Nghĩ một hồi Hàn Hiểu mới ấp úng trả lời, “Dù sao cũng dùng tiền trong ví của anh để trả.”

Thôi Hạo góp vui một câu, “Hàn Hiểu, cậu đúng là thật thà.”

Hàn Hiểu không hiểu.

La Thanh Phong liếc nhìn anh ta rồi quay lại cẩn thận giải thích cho cô, “Nếu bọn người xấu phát hiện ra ví tiền của tôi thì có lẽ tôi sẽ chẳng còn gì nữa.”

“Sao thế?” Hàn Hiểu vẫn không hiểu lắm, “Có thể tùy ý lấy tiền thuốc sao?”

La Thanh Phong liếc nhìn Thôi Hạo rồi cười thành tiếng nhỏ: “Rõ ràng là cô không hiểu lòng tham vô đáy của ông Thôi, ông ta sẽ chủ động coi số tiền thừa còn lại là phí trả cho công sức mà ông ta đã bỏ ra.”

Hàn Hiểu cười, trong lòng cảm thấy hơi ngưỡng mộ. Có thể được La Thanh Phong coi là bạn, cô cảm thấy chắc chắn...

“Rõ ràng cậu biết bây giờ mình đang thiếu tiền.” La Thanh Phong nhanh tay cướp lại một con tôm bị Thôi Hạo gấp từ đĩa của mình, trách móc, “Mình nghĩ cậu dùng dao phẫu thuật để đi ăn cướp đã thành thói quen rồi.”

“Đầu tư mà,” Thôi Hạo cười có vẻ hơi gian trá, “Đợi bao giờ phòng tranh khai trương, cái hóa đơn đó không còn là vấn đề nữa...”

Hàn Hiểu không hiểu hỏi lại: “Phòng tranh?”

“Ừ” Thôi Hạo nói xen vào, “Tên tiểu tử này quay về hơn hai tháng để lo liệu chuyện này, đã chọn được địa điểm rồi nhưng đang tu sửa lại. Đợi hôm nào có thời gian, tôi đưa cô đi xem.”

“Như vậy là...” Hàn Hiểu nhìn La Thanh Phong, tự nhiên không thở được, “Anh sẽ ở lại thành phố T?”

La Thanh Phong ngẩng đầu lên nhìn cô, mỉm cười và gật đầu.

Hàn Hiểu chào các bạn học cũ và mỉm cười một cách ngốc nghếch trên đường về nhà.

Bước vào cửa, cô nằm lăn ra giường, gối đầu lên gối, trước mắt cô chỉ hiện lên nụ cười của La Thanh Phong.

La Thanh Phong quay lại rồi...

La Thanh Phong nhận ra cô rồi...

La Thanh Phong đã ăn sáng cùng cô, hơn nữa còn hẹn cô cuối tuần sau sẽ đưa cô đi xem phòng tranh của anh ấy...

Quan trọng nhất là La Thanh Phong sẽ sống ở thành phố T!

Những điều này liên tiếp đến với cô qua một đêm khiến cô hoàn toàn không có thời gian để suy nghĩ. Hàn Hiểu ôm lấy đầu, cảm thấy mình giống như một người luôn cúi xuống khi đi trên đường bỗng nhiên bị va vào thứ gì đó, khi ngẩng đầu lên thì phát hiện ra đó là một đồng tiền...

“Kỳ diệu quá... Kỳ diệu quá...” Hàn Hiểu nghiêng người, nhìn ánh nắng đầu mùa hè chiếu xiên qua cửa sổ vào trong phòng, cảm thấy trái tim mình cũng tràn đầy ánh sáng và vô cùng ấm áp.

Hàn Hiểu bị đắm chìm trong điều kỳ diệu lạ lùng này suốt cả ngày, cô đứng ngồi không yên nên xắn tay áo lên thu dọn nhà cửa.

Giặt quần áo, lau nhà, lau kính... Cô lần lượt thu dọn lại đồ đạc trong nhà cho ngăn nắp, thậm chí còn sắp xếp cả hòm giấy tờ cũ đã nhiều năm không động đến.

Nhưng khi màn đêm buông xuống, cô vẫn không ngủ được.

Bên ngoài cửa kính, muôn ngàn vì sao đang sáng lấp lánh trên bầu trời. Cô chớp mắt, tất cả đều biến thành ánh mắt của La Thanh Phong.

2. Chương 02

Chương 2: Phản ứng liên hoàn

Cho dù mười năm trước hay mười năm sau, nước chảy hoa trôi, mãi mãi không bao giờ vượt qua được khoảng cách.

Trở mình liên tục đến già nửa đêm mới ngủ được nên buổi sáng cô dậy hơi muộn.

Hàn Hiểu làm vệ sinh buổi sáng trong mười lăm phút, cô chạy ra ngoài cửa nhanh như gió nhưng vẫn muộn hơn bình thường vài phút.

Quách Dung Dung đang đứng đợi cô ở bên đường. Cô ấy mặc một chiếc váy màu đỏ tươi tôn lên dáng người cao ráo khiến cho Hàn Hiểu vốn dĩ là người không có nhiều cảm giác với màu sắc cũng cảm thấy mọi vật tươi sáng hơn.

Nhận lấy chiếc bánh mì bọc dừa Quách Dung Dung đưa cho, Hàn Hiểu thuận miệng hỏi: “Bây giờ đã mặc váy rồi, cậu không thấy lạnh sao? Dự báo thời tiết nói hôm nay mới mười hai độ.”

Quách Dung Dung mở to mắt nhìn cô, “Mười năm nữa, nếu hai mươi độ thì mình cũng không mặc vừa nữa, đương nhiên phải tranh thủ thời gian.” Nói xong, thấy cô vẫn mặc áo đồng phục đi làm, “Công ty có chỗ thay đồ đúng là lãng phí với cậu, cậu xem có ai mặc đồng phục trực tiếp đi làm như cậu không?”

Hàn Hiểu không tán thành, “Buổi sáng mặc một bộ, qua mười mấy phút lại thay một bộ khác, không ngại phiền phức sao?”

“Không thể nói với cậu vấn đề này được. Được rồi, ăn đi, mình thấy trong việc ăn uống mình và cậu còn có tiếng nói chung.” Quách Dung Dung lắc đầu, “Cả tuần mới được nghỉ một ngày, cậu không biết nghỉ ngơi sao? Đồng báo cáo nạt đó có ai không làm được? Đám người đó bắt nạt cậu rồi, cậu đúng là ngốc! Cậu nhìn các tổng giám sát khác xem, làm gì có ai tự mình điền số liệu làm báo cáo bao giờ...”

Sau khi tốt nghiệp, Hàn Hiểu và Quách Dung Dung cùng vào làm tại “máy móc Hoa Thịnh”. Quách Dung Dung làm việc ở bộ phận tài vụ, Hàn Hiểu tốt nghiệp chuyên ngành tự động hóa nên được điều xuống phân xưởng. Sau vài năm thực tập, Hàn Hiểu được phân công làm tổng giám sát kỹ thuật của phòng thực nghiệm.

Trên danh nghĩa là tổng giám sát kỹ thuật nhưng thực tế, theo như cách Quách Dung Dung nói, cũng chỉ là người đi theo một mệnh phụ giàu có để cầm túi xách mà thôi.

Trước thời kỳ thị trường mở cửa, máy móc Hoa Thịnh là một doanh nghiệp nhà nước nổi tiếng ở thành phố T đã tồn tại không ít các vấn đề nổi cộm. Ví dụ như phòng thực nghiệm thuộc “hậu cung Hoa Thịnh”, sạch sẽ, không ẩm ỉ, nhân hạ hơn phân xưởng, vì thế, hầu hết những người vào làm ở đây đều là em vợ của tổng giám đốc X, con gái của trưởng bộ phận X, con dâu của trưởng khoa X. Chuyên môn của họ rất đa dạng, có người học điện, có người học thương mại, còn có một người học ngôn ngữ Trung Quốc...

Rất nhiều tiểu thư tập trung ở đó, người thích khoe đồ trang sức, người thích ăn mặc thời thượng, nhưng việc của phòng thực nghiệm vẫn cần có người làm. Là một khâu quan trọng kiểm tra trước khi sản phẩm xuất xưởng, phòng thực nghiệm phải đưa ra các bản báo cáo kiểm tra mẫu.

Vì thế, sự tồn tại của Hàn Hiểu thực sự trở nên có ý nghĩa.

Hàn Hiểu mỉm cười nghe Quách Dung Dung kể lể.

Đợi cô ấy quở trách mình xong, cô mới kể lại chuyện xảy ra ngày hôm qua. vốn nghĩ rằng Quách Dung Dung sẽ lại mắng cô, không ngờ cô ấy mở to mắt ngạc nhiên mãi một hồi rồi mới thở dài, “Hàn Hiểu, không phải mình muốn đả kích cậu nhưng việc của cậu chẳng qua chỉ là tình cờ gặp lại một người bạn học cũ và có vẻ hơi kỳ lạ, thật ra không thể bàn đến những chuyện xa hơn. Mình cảm thấy cậu không có gì đáng vui mừng cả, nên tránh kiểu người tai họa như La Thanh Phong càng xa càng tốt. Cậu như thế này không phải là tự tìm lấy phiền phức sao?”

Hàn Hiểu không nói gì, tự nhiên miếng bánh mì trong miệng trở nên nhạt thêch, không còn mùi vị gì nữa.

Quách Dung Dung ôm lấy vai cô rồi thở dài, “Thật ra yêu thầm một người cũng không phải là chuyện gì to tát, trong lòng ai cũng có thần tượng của mình, vấn đề là cậu không nên liên lạc với thần tượng của mình, đó không phải là không ồm lại tự làm cho mình ồm sao?” Nói xong rồi vỗ vai cô với vẻ rất thương cảm, “Đồ ngốc, mình cảm thấy những ngày khổ sở của cậu sắp bắt đầu rồi.”

Mặc dù như vậy nhưng đến ngày hẹn đi xem phòng tranh, Hàn Hiểu vẫn rất vui mừng.

Phòng tranh nằm trên đường Hà Bắc, phố Đại Học Thành Nam, cách phố Thương Mại không xa.

Xe buýt chưa dừng ở bến, Hàn Hiểu đã nhìn thấy hai người đàn ông đứng trước cửa phòng tranh được tu sửa qua cửa sổ xe.

La Thanh Phong mặc một chiếc áo phong màu đen có hình những đường thẳng đan chéo vào nhau và một chiếc quần bò hơi cũ, tôn lên dáng người cao lớn của anh. Đứng bên cạnh là Thôi Hạo, râu ria lởm chởm, có vẻ như lại bị kéo đến đây sau khi vừa tan ca làm đêm.

Phòng tranh không lớn lắm, phía gần đường có một chiếc tủ kính, trên đó vẫn còn ghi dòng chữ “Cẩn thận làm vỡ kính”. Trong phòng, nền và tường đều có màu đen tạo nên một vẻ thanh tịnh và nho nhã. Chỗ rẽ cách đó không xa là nhà hàng cơm Tây mà Hàn Hiểu không nhớ tên. Năm ngoái, cô đã mời Quách Dung Dung ăn cơm suất hai người ở đó. Lúc đó, bạn trai Quách Dung Dung là Mạch Lâm đã giờ cao đĩa nói món sườn bò rượu vang ở đó nấu rất đúng vị.

Hai người đàn ông đều nhìn thấy cô. Thôi Hạo hé miệng cười, còn La Thanh Phong vẫy tay với cô.

Nhìn thấy khoe miệng cong cong hơi nhếch lên của anh, tim Hàn Hiểu bắt đầu đập mạnh và loạn nhịp.

“Ở đây.” Thôi Hạo rất tự nhiên giữ vai trò như chủ nhà, giơ tay về phía phòng tranh, cười hi hi nói: “Chim sẽ tuy nhỏ nhưng đây đủ ngũ tạng. Tổng giám sát Hàn, cô thấy sao?”

“Đừng, gọi là Hàn Hiểu là được rồi.” Hàn Hiểu bị từ “tổng giám sát” của anh làm nổi cả da gà.

“Vậy thì gọi là công nhân Hàn vậy.” Thôi Hạo tiếp tục trêu cô với tâm trạng rất vui vẻ, “Thật ra tôi không hiểu vì sao cô lại có thể học tự động hóa. Tôi nhớ hồi đó cô là một cô bé rất văn nghệ sỹ, đi đâu cũng ôm theo sách. Tôi luôn nghĩ cô sẽ học y hoặc làm giáo viên.”

“Tôi đã từng văn nghệ sỹ sao?” Lần đầu tiên nghe thấy vậy, Hàn Hiểu tròn tròn mắt, “Anh có nhận nhầm người không? Tôi không phải là người quan hệ rộng, chỉ có vài người bạn học thôi.” Cô vừa nói vừa chỉ

vào La Thanh Phong, “Không tin anh hỏi...” Chưa nói xong, nghĩ đến vẻ cao ngạo lạnh lùng của La Thanh Phong hồi đó, cô vội vàng xua tay, “Coi như tôi chưa nói gì.”

“Vì sao lại coi như cô chưa nói gì?” La Thanh Phong cười nói, “Sợ tôi cũng nhận nhầm người sao? Không thể. Hồi đó cô vẫn như vậy, không thích nói nhiều, đi đâu cũng ôm sách, lúc ôn bài còn tranh thủ đặt sách giải trí ở phía dưới để đọc trộm.” Nói xong anh cười lớn.

Hàn Hiểu chỉ cảm thấy như bị va chạm một cú rất mạnh, lực phủ ngũ tạng bị một đôi tay to lớn giữ chặt, không sao thở được nữa, một cảm giác vui mừng kỳ lạ, nhẹ nhàng dần dần lan tỏa trong lòng cô...

Hóa ra, anh ấy vẫn còn nhớ cô...

Thôi Hạo khua khua năm ngón tay trước mặt cô, “Sao thế? Có hai người làm chứng nên cô không chống lại được sao?”

Hàn Hiểu cười một cách không tự nhiên, trốn tránh. “Không phải.”

Thôi Hạo hỏi La Thanh Phong, “Sao mắt cậu tinh thế? Cậu tuổi chó à? Người ta để sách giải trí đặt ở bên dưới mà cậu cũng biết sao?”

La Thanh Phong thấy Hàn Hiểu có vẻ như đang không biết phải làm gì liền cười, “Lúc đó mình ngồi ở hàng ghế cuối cùng, khi đi qua liếc nhìn về phía cô ấy ngồi là thấy ngay. À, đúng rồi, thật ra hồi đó tôi cũng muốn nói cho cô biết, cô để sách hóa học lên trên sách giải trí như thế, thật ra rất lộ liễu...”

Hàn Hiểu cảm thấy nếu anh tiếp tục nói thì ngực cô sẽ nổ tung. Cô không bao giờ nghĩ rằng, anh chỉ đi lướt qua chỗ cô như thế nhưng cũng đã từng chú ý đến cô.

Mặc dù chỉ là vô tình.

Hàn Hiểu ôm lấy mặt, rồi giả bộ xấu hổ cười nói: “Đúng là mắt mắt, hóa ra vẫn bị phát hiện.”

Thôi Hạo và La Thanh Phong nhìn nhau rồi cười phá lên.

Hôm đó mọi người ăn trưa ở nhà hàng phong cách Tây gần đó.

Hàn Hiểu không dám gọi các món chưa từng ăn vì có La Thanh Phong ở đó, cô không muốn làm trò cười cho thiên hạ nên gọi các món quen thuộc như sườn bò hạt tiêu và sa lát rau.

Thôi Hạo phân vân hồi lâu với rất nhiều món tráng miệng có tên hoa mỹ, sau đó gọi cho mỗi người một suất kem hoa quả là món mà phụ nữ rất thích.

Ăn được nửa chừng, La Thanh Phong ra ngoài nghe điện thoại, khi quay lại, anh dắt theo một cô bé, nói đúng hơn là một người phụ nữ bởi vì cô ấy trang điểm trông rất người lớn. Hàn Hiểu đã nhìn thấy ảnh của cô ấy trong ví của La Thanh Phong, cô ấy xinh hơn trong ảnh, ánh mắt cũng lạnh lợi hơn.

Khi La Thanh Phong giới thiệu cô ấy là nhà đầu tư vào phòng tranh, cô ấy nhìn Hàn Hiểu rồi mỉm cười, ánh mắt lạnh lùng.

Đột nhiên Hàn Hiểu thấy thông cảm với cô ấy. Không ai có thể vui vẻ khi bị bạn trai giới thiệu theo kiểu xa lạ như thế. Huống hồ, cô ấy có vẻ là một người phụ nữ rất kiêu ngạo...

Theo quan niệm của Hàn Hiểu, cô ấy là con gái thành phố đích thực, biết trang điểm, biết nói chuyện, biết thưởng thức rượu, dùng tiếng Đức để nói chuyện phiếm với La Thanh Phong.

Cô ấy tên là Vu Dương.

Cái tên này không hiểu vì sao khiến cho Hàn Hiểu nhớ đến một câu trong bài “Trường hận ca” của Bạch Cư Dị, “Thình linh tiếng trống Ngự Dương, Hải hùng tan khúc ”Nghê thường vũ y“”

[Thái tang tử - Tân Khí Tật

Nguyên văn:

Niên thiếu bất thức sầu tư vị, ái thượng tầng lầu.

Ái thượng tầng lầu, vi phú tân từ cường thuyết sầu.

Nhi kim thức tấn sầu tư vị, dục thuyết hoàn hựu.

Dục thuyết hoàn hựu, khước đạo thiên lương hảo cá thu

Văn dịch:

Người đang còn trẻ thì không rõ cảm giác ưu sầu, thích đăng cao nhìn về nơi xa.

Thích đăng cao nhìn về nơi xa, vì ngâm phú tân từ mà miễn cưỡng nói sầu.

Mà hiện tại nếm hết cảm giác ưu sầu muốn nói rồi lại không nói gì.

Muốn nói mà không nói gì, lại chỉ nói: “Mùa thu mát mẻ làm sao!”]

Thật ra, sự xuất hiện của cô ấy khiến cho Hàn Hiểu tỉnh mộng. Ý nghĩ không trốn tránh được hiện thực một lần nữa xuất hiện trong đầu cô: Cho dù mười năm trước hay mười năm sau, nước chảy hoa trôi, mãi mãi không bao giờ vượt qua được khoảng cách.

Cho dù khoảng cách đó có tên là tự ti, xa cách hay là Vu Dương.

Không biết có phải do suy nghĩ quá nhiều không, Hàn Hiểu luôn cảm thấy La Thanh Phong đối xử với Vu Dương không giống như với người yêu, không giống thái độ của Mạch Lâm đối xử với Quách Dung Dung. Quan tâm nhưng vẫn giữ khoảng cách, ngược lại có vẻ giống như là... đối tác làm ăn.

Hoặc anh là mẫu người đàn ông lịch thiệp, nếu không vì sao có thể giải thích về tấm ảnh trong ví của anh?

Sau cuộc hẹn hò không chính thức đó, tự nhiên Hàn Hiểu trở nên buồn bã và trầm tư.

Lúc hết giờ làm việc, Quách Dung Dung nói cô vốn dĩ là “Niên thiếu bất thức sầu tư vị, vi phú tân từ cường thuyết sầu.”, còn bây giờ là “Nhi kim thức tấn sầu tư vị, dục thuyết hoàn hựu”

Hàn Hiểu lạnh lùng nói mình không đến nỗi chua xót như thế.

Quách Dung Dung cười rồi hỏi ngược lại: “Không? Không thật sao? Vậy bây giờ cậu gọi điện thoại cho Từ Thiên Lâm, hẹn anh ấy ra ngoài ăn cơm đi.” Từ Thiên Lâm là bác sỹ khoa nhi mà mẹ của Quách Dung Dung giới thiệu cho Hàn Hiểu, Hàn Hiểu bị Quách Dung Dung kéo đi gặp mặt một lần.

Hàn Hiểu lắc đầu. Rõ ràng mình vì người khác mà hồn bay phách lạc, giờ đi hẹn người ta là bác sỹ khoa nhi thì thật sai lầm.

“Đợi cậu thông tư tưởng, nhận ra cái trò yêu thầm này chỉ là vài cọng hành trên đĩa rau, không làm no bụng như thịt kho tàu, đợi đến khi cậu thông suốt mọi chuyện thì con của anh chàng bác sỹ khoa nhi đó đã biết quấy xì dầu rồi.” Quách Dung Dung thở dài, “Rốt cuộc cậu đang chờ đợi điều gì? Hay phải đợi đến khi người ta lấy vợ sinh con rồi cậu mới nản lòng?”

Hàn Hiểu tiếp tục lắc đầu, “Mình không đợi.”

Chuyện cười. La Thanh Phong đâu phải là người chồng đi làm ăn xa của cô mà cô phải đợi, đến lượt cô đợi từ lúc nào? Cô chẳng qua chỉ là... chẳng qua chỉ là người qua đường bị lạc trong rừng hoa đang sống trong mộng tưởng không muốn tỉnh lại mà thôi.

Mười năm, cuối cùng chỉ là một giấc mộng.

Hàn Hiểu tạm biệt Quách Dung Dung rồi đi lòng vòng một mình trên đường không muốn về nhà.

Bất giác, cô bước đến đường Hà Bắc.

Cách một con phố đã nhìn thấy ánh đèn sáng chiếu ra từ phòng tranh.

Biển đã được treo lên. Trên tấm biển đen có viết vài chữ đơn giản “Phòng tranh La Thị”. Có vẻ công việc tu sửa đã đến giai đoạn cuối, vài người công nhân đang làm nốt vài công việc vụn vặt cuối cùng.

Hàn Hiểu không muốn bước tới, nhưng cũng không muốn bỏ đi nên ngồi lên chiếc ghế gỗ ở bên đường, quan sát từ xa. Chỗ này khuất ánh đèn nên cho dù có người đi qua cũng không chú ý đến cô.

Hàn Hiểu không biết vì sao mình lại đến đây, có lẽ tiềm thức của cô luôn muốn như vậy. Như tối nay cũng tốt, tất cả mọi tâm sự trong lòng ban ngày không được bộc lộ giờ đây có cơ hội được giải tỏa theo gió đêm.

Hàn Hiểu nhìn thấy La Thanh Phong cầm điện thoại bước ra ngoài cửa phòng tranh. Bóng của anh bị ánh đèn chiếu kéo dài ra, từng đường nét đều hiện lên rất rõ nhưng đó chỉ là một cái bóng.

Cũng chỉ là một cái bóng mà thôi.

Hàn Hiểu cảm thấy vô cùng buồn bã. Vì ngoài việc nhìn trộm anh từ phía xa, cô không thể làm bất kỳ điều gì khác.

Quách Dung Dung nói La Thanh Phong là một tai họa.

Tai họa là một điều rất nghiêm trọng. Hàn Hiểu nghĩ, rất có thể điều này sẽ dẫn đến rất nhiều phản ứng liên hoàn: Việc nghiêm trọng thứ hai sẽ xảy ra sau đó, rồi đến việc nghiêm trọng thứ ba...

Hàn Hiểu chưa bao giờ nghĩ đến có một ngày mình sẽ gặp phải vấn đề “bạn quá nên phạm sai sót”

Nhìn thấy bản báo cáo số liệu ngỡ rằng đang nằm gọn trong máy hủy tài liệu, bỗng nhiên bị trưởng bộ phận Nghiêm đẩy ra trước mặt, Hàn Hiểu nhất thời không hiểu chuyện gì, trong lòng nghĩ: Không thể như thế được. Đường đường là trưởng bộ phận vì sao lại đến xem đồng giấy lộn của mình? Ngạc nhiên nhận lấy tờ báo cáo, đập vào mắt cô là vài vết móng tay trên đó, hình như... đã bị cầm chặt trong tay từ rất lâu rồi.

Hàn Hiểu vẫn chưa kịp hiểu tình hình, trưởng bộ phận Nghiêm mặt mày tươi tỉnh lên tiếng, “Cô Hàn, tôi gọi cô đến đây vì sợ trong điện thoại nói không được rõ ràng. Việc này nói to cũng không phải, nói nhỏ cũng không đúng. Dù sao ai cũng có lúc sai lầm...”

Đột nhiên Hàn Hiểu nhanh nhạy hơn một chút và hiểu ra được điều gì đó.

Ai cũng biết Nghiêm Hiểu Phong chưa đến ba mươi tuổi đã ngồi được vào vị trí trưởng bộ phận và là người có khả năng cao nhất kế nhiệm chức giám đốc, con người này có rất nhiều vấn đề lớn cần giải quyết, vì sao lại đích thân chỉ ra sai sót trong công việc của cô?

Hơn nữa... Sai sót trong công việc? Hàn Hiểu giống như bị gậy đánh vào người, sững sờ.

“Xét đến kinh nghiệm, năng lực và chức vụ, cô là một người quan trọng của phòng thực nghiệm. Nhưng tất cả mọi số liệu báo cáo của các nhóm đều do cô tổng hợp, e rằng vì bạn quá nên phạm sai sót...” Trưởng bộ phận Nghiêm đẩy gọng kính, nói nhấn mạnh từng chữ, “Nhưng lần này, bên A là một đối tác liên doanh mới, yêu cầu của họ cũng rất khắt khe. Nếu báo cáo những con số sai lệch này với họ, người ta hỏi vặn lại, chúng ta mất mặt chỉ là chuyện nhỏ, sau này e rằng sẽ rất khó hợp tác...”

Hàn Hiểu sau khi bối rối cảm thấy tỉnh táo hơn, cô nhìn khóe miệng anh ta động đậy và cảm thấy một cơn tức giận bùng lên trong lòng. Rõ ràng là thứ mình đã hủy đi rồi, vì sao trong chớp mắt lại lẩn vào trong báo cáo và lọt vào tầm mắt của lãnh đạo?

“Bạn quá nên phạm sai sót”, những chữ này mặc dù rất bình thường nhưng từ khi vào phòng thực nghiệm, Hàn Hiểu chưa bao giờ phạm sai lầm như vậy.

Lúc mới vào xưởng, cô lấy danh nghĩa là trợ lý đã phô tô lại mọi ghi chép trong suốt ba năm ở phân xưởng, quen thuộc với các con số giống như với đầu ngón tay..., vì sao lại không nhận ra sai sót? về việc bạn quá nên phạm sai sót, để báo cáo sai vào chung với tập báo cáo đã kiểm tra càng là điều không thể xảy ra. Trên bàn làm việc của cô, giấy tờ được sắp xếp thành từng loại rất ngăn nắp gọn gàng, chưa bao giờ xảy ra chuyện để lẫn lộn trước đây.

Hàn Hiểu chưa kịp cười nhạt thì trưởng bộ phận Nghiêm đã nói, “Tóm lại, tôi hy vọng sẽ không xảy ra chuyện này thêm một lần nữa. Tôi rất tin vào năng lực làm việc của cô, nếu việc quản lý quá bận rộn, cô có thể để Tiểu Lý và Tiểu Tô giúp đỡ. Họ vừa tốt nghiệp, không có kinh nghiệm làm việc, đây cũng là cơ hội để họ rèn luyện.”

Bỗng nhiên Hàn Hiểu hiểu rằng, những lời nói cuối mới là vấn đề cốt lõi của buổi nói chuyện.

Thấy Hàn Hiểu không nói gì, cũng không có ý định cáo từ, trưởng bộ phận Nghiêm ho hai tiếng, hỏi cô: “Cô Hàn, còn vấn đề gì không?”

Hàn Hiểu lắc đầu, “Không. Sau này tôi sẽ chú ý.”

Trưởng bộ phận Nghiêm nhìn cô rồi cười nói: “Cô Hàn là kỹ thuật viên có nhiều kinh nghiệm của Hoa Thịnh, lãnh đạo rất hài lòng về công việc cô làm. Sau này chú ý đến những vấn đề nhỏ này là được.”

Hàn Hiểu gật đầu, khi đóng cửa bước ra ngoài, cô cảm thấy trong lòng hơi chua xót.

Trong công việc, cô là người rất tỉ mỉ, bản báo cáo sai không thể từ tay cô đưa cho bộ phận kỹ thuật. Nhưng điều kỳ lạ là nó vẫn nằm ở đó, kỳ lạ hơn là trưởng bộ phận Nghiêm có thể nhận ra ngay con số sai sót đó trong bản báo cáo dài cả trăm trang..

Vấn đề hôm nay đúng là nói to cũng không phải, nói nhỏ cũng không đúng. Nhưng cảm giác bị hiểu nhầm thật sự không phải là dễ chịu, hơn nữa Hàn Hiểu không biết ai là người đổ lỗi cho mình nên cô cảm thấy vô cùng bức bối.

Lúc về văn phòng, Hàn Hiểu gọi Lý Nam là người đưa tài liệu vào, giả vờ như vô tình hỏi cô: “Lúc nộp báo cáo cho trưởng bộ phận Nghiêm, anh ấy có nói gì không?”

Lý Nam và Tô Lệ là sinh viên mới tốt nghiệp mà phân xưởng chọn vào phòng thực nghiệm, Lý Nam rất nhơ nhã còn Tô Lệ lại hoạt bát. Bình thường có chuyện gì, Hàn Hiểu đều nhờ Lý Nam giúp đỡ.

Lý Nam nghe thấy cô hỏi thế, bĩu môi nói: “Có thể nói gì, lúc em đem tài liệu vào, Tô Lệ đang ở đó, trưởng bộ phận Nghiêm cầm báo cáo rồi bảo em ra ngoài.”

Hàn Hiểu thở dài. Cuối cùng “Thâm cung nội chiến” cũng xảy ra ở chỗ cô rồi.

Tô Lệ và trưởng bộ phận Nghiêm hình như có quan hệ họ hàng gì đó nên Lý Nam là người có năng lực và kinh nghiệm tương đương cảm thấy không cam tâm. Bản báo cáo đó rốt cuộc do ai làm cũng không phải là dễ dàng nhận định.

Sự việc đã đến mức này, sau này cô nhất định phải chú ý.

Sau khi cô kể với Quách Dung Dung chuyện này, Quách Dung Dung cười nhạt, “Cậu ngốc thật. Nói cho cậu biết, công ty có tiêu chuẩn, phòng thực nghiệm chỉ cần có một kỹ sư. Nếu có cậu là bà cô ở đó, hai còn bé này không thể vượt mặt, cũng không có cơ hội thi tuyển làm kỹ sư. Đều là những con người có khát vọng, có ai muốn làm trợ lý mãi dưới trướng của cậu? Trong lòng họ chắc chắn đang rất lo lắng. Ai không biết chơi xấu, có khi cả hai người đó kết hợp ra tay cũng nên!”

Hàn Hiểu không thốt lên được lời nào.

Quách Dung Dung lại nói: “Cậu đợi đó mà xem. Theo mình hiểu, đây mới chỉ là món khai vị trước bữa cơm thôi, còn cả một bữa tiệc nữa cơ. Cậu cứ từ từ mà đợi. Có thời gian hãy nghĩ xem nên làm thế nào.”

Hàn Hiểu cười tự chế giễu mình hỏi lại: “Ngoài việc lủ đến phải đập đập be bờ còn làm thế nào được nữa?”

3. Chương 03

Chương 3: Người chịu trách nhiệm

Anh đứng ở đó, cách không đến một trăm mét nhưng giống như cách cả dải ngân hà. Mặc dù cô nhìn thấy nhưng giữa họ là một khoảng không bất tận.

Mặc dù vấn đề này không phải là quá to tát nhưng làm Hàn Hiểu mất ngủ cả đêm, cô vẫn cảm thấy bức bối trong lòng nên bắt đầu nghĩ mông lung, nếu thực sự sắp có một bữa tiệc sắp được bê lên như Quách Dung Dung nói thì cô có thể ứng phó được không?

Nghĩ đến những cô gái làm việc dưới quyền của mình, thông minh lanh lợi và có hoài bão, càng lúc cô càng cảm thấy mình đang làm việc mà không có chỗ nâng đỡ, cản trở con đường phát triển của người khác.

Thật ra so với bên ngoài, vị trí của cô là rất bình thường. Có bằng kỹ sư chẳng qua chỉ được thêm hai trăm tệ tiền trợ cấp hàng tháng mà thôi, hơn nữa cô còn phải chịu trách nhiệm rất lớn nên tính ra thật sự rất thiệt thòi. Tuy nhiên, kể cả chỉ là một hạt lạc nhỏ, đã rơi vào trong ổ chuột rồi cũng đủ để khiến cho người ta thêm rở dãi.

Hàn Hiểu ít nhiều cảm thấy lạnh lẽo trong lòng. Cô thấy hơi lo lắng khi nghĩ đến trước đây, chị Trần đã từng nửa thật nửa đùa gây sự với cô. Rồi cô lại nghĩ đến mấy chị nhân viên có tuổi ở bộ phận đó, lợi dụng thâm niên của mình bảo cô đi rót nước pha trà... Dù gì cô cũng là kỹ sư máy móc, đúng là bắt đầu sự nghiệp từ hai bàn tay trắng nhưng cô vẫn cảm thấy không cam tâm. Hàn Hiểu thở dài, đúng là mọi sự đều rất dễ dàng thay đổi...

Từ đó, cô vẫn làm việc như trước, tuy nhiên lúc đọc báo cô cũng tự nhiên để ý đến mục tuyển dụng.

Một ngày thứ năm đầu tháng bảy, Hàn Hiểu đang đưa mấy cô gái học việc đến dán nhãn cho lô phao đo mực nước mới xuất xưởng, đột nhiên Thôi Hạo gọi điện đến, mời cô và Quách Dung Dung tham dự lễ khai trương “Phòng tranh La Thị”.

Mặc dù Hàn Hiểu tự an ủi mình rằng Thôi Hạo gọi điện đến mời cũng không có gì khác, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy hơi buồn. Lúc cô đang ăn bữa cơm trưa ngày thứ sáu, cuối cùng La Thanh Phong cũng gọi điện cho cô.

Hàn Hiểu nhìn thấy ba chữ “Thịt Thiên Nga” lóe sáng trên màn hình, cảm thấy miếng thịt vừa nuốt như đang nghẹn ở cổ họng khiến cô không sao thở được.

“Hàn Hiểu? Hàn Hiểu?” Trong mớ âm thanh hỗn độn đầu bên kia điện thoại, La Thanh Phong nói rất to. Cái nóng của mùa hè như truyền qua sóng điện thoại phả lên mặt cô, cảm giác rất thật. Bỗng nhiên Hàn Hiểu cảm thấy hình ảnh các nhân viên đang làm việc trong nhà ăn trở nên mờ ảo, giống như nhòa đi trong một màn sương khi nghe thấy giọng nói của anh.

“Thôi Hạo nói với cô chưa? Thứ bảy tôi khai trương phòng tranh, có không ít người đến, tôi muốn mời các cô đến giúp việc.” La Thanh Phong nói đùa, “Không được phép không đến.” Hàn Hiểu nghe thấy tim mình đập thình thịch, hỏi nhỏ: “Nuôi cơm không?”

“Dù sao cô ăn cũng không nhiều, cũng chỉ như nuôi mèo thôi.” La Thanh Phong cười vui vẻ, “Cô thích ăn gì?”

Có lẽ Hàn Hiểu đang bị nghẹn thật, cô cảm thấy mình nói không thành hơi, giống như sắp khóc, “Anh đã nói là nuôi mèo, thế thì... ăn cá đi.”

“Được.”, La Thanh Phong đáp, “Đợi xong việc, tôi sẽ mời cô đi ăn cá hồi nướng.”

Hàn Hiểu ngạc nhiên, “Anh cũng biết món đó sao?”

La Thanh Phong hỏi lại cô: “Cô nghĩ tôi là người ngoài hành tinh sao?”

Hàn Hiểu mỉm cười, trong lòng nghĩ: Sự tồn tại của anh..khoảng cách còn xa xôi hơn cả người ngoài hành tinh. Hàn Hiểu không hiểu hội họa.

Mặc dù có lý do xuất phát từ La Thanh Phong, cô đã từng xem không ít sách giới thiệu về nghệ thuật, cô nhận ra các bức tranh như “Hoa hướng dương” của Van Gogh, “Vui sống” của Pablo Picasso. Tuy nhiên, cho đến giờ cô vẫn không biết được quái vật trong bức tranh với bộ ngực rất lớn là người hay là thú.

Nhưng điều này không ảnh hưởng đến việc cô ngạc nhiên trước những tác phẩm của La Thanh Phong, rốt cuộc... đây là tranh của La Thanh Phong sao?

Mặc dù có vài bức tranh Hàn Hiểu hoàn toàn không hiểu anh ấy vẽ gì, nhưng tóm lại, tranh của La Thanh Phong được vẽ theo bút pháp tả thực. Đặc biệt là những bức tranh phong cảnh, màu sắc sáng đẹp tràn đầy sức sống. Tuy Hàn Hiểu không phải là người trong ngành nhưng những bức tranh này có sức cuốn hút rất lớn đối với cô.

“Những bức họa không tồi.” Có tiếng đàn ông lạ vang lên, giọng điệu phấn khích, “La Thanh Phong rất biết cách nắm bắt màu sắc.”

Hàn Hiểu quay đầu sang nhìn người đàn ông tay cầm cốc trà chanh đang nói chuyện với mình, ngại ngùng cười: “Tôi hoàn toàn không hiểu gì. Tôi chỉ nghĩ xem rốt cuộc anh ấy đang vẽ phong cảnh ở đâu.”

Người đàn ông đang cầm cốc đưa lên miệng, nghe thấy cô nói vậy bật cười thành tiếng, chăm chú quan sát Hàn Hiểu.

Anh ta có vẻ nhiều tuổi hơn La Thanh Phong một chút, mặc một chiếc áo thể thao nhạt màu để lộ làn da đen, đôi mắt sáng như đang cười.

“Cậu ấy vẽ Elrabrunn,” người đàn ông hạ cốc xuống, cười nói, “một thị trấn nhỏ rất đẹp ở Đức. Bên kia là Wurzburg. Rất đẹp, đúng không?”

Hàn Hiểu gật đầu. Cô là người sinh ra và lớn lên ở thành phố T, đi Thanh Đảo cùng bố mẹ một lần hồi vừa tốt nghiệp, công ty tổ chức đi du lịch cũng chỉ đi thăm núi và hồ ở vùng ngoại ô.

“Cô rất ít khi đi chơi đúng không?” Người đàn ông nhìn cô, dường như thấy vốn hiểu biết nông cạn của cô là một điều rất thú vị.

Hàn Hiểu thật thà gật đầu, “Công việc bận quá nên không có thời gian.” Hiếm khi có thời gian nghỉ ngơi, cô thường về thành phố gần đó thăm bố mẹ. Hơn nữa... cô là một người lười đi, có chút thời gian cô thích nằm trên giường ngủ nướng hơn. Đương nhiên, vì gặp một người lạ nên cô không thể nói như thế được.

Hôm nay là ngày khai trương phòng tranh nên có rất nhiều khách mời đến tham gia. Ngoài Thôi Hạo, Quách Dung Dung, hầu như Hàn Hiểu không quen biết ai. Tự nhiên cô muốn có một người đến nói chuyện với mình, nhưng lúc này, người đứng bên cạnh cô khiến cho cô cảm thấy mất tự nhiên. Không quen với việc nói chuyện như thế này, ánh mắt của cô có ý tìm kiếm bóng dáng của La Thanh Phong trong đám người đông đúc.

Hôm nay La Thanh Phong là nhân vật chính nên có rất nhiều người đứng xung quanh. Vu Dương đứng bên cạnh anh, mặc một bộ lễ phục màu đen ôm sát người, nụ cười rạng rỡ sáng hơn cả chuỗi hạt cô đeo trên cổ.

“Đúng là đẹp đôi.” Hàn Hiểu nghĩ, “Dù sao ngoại hình cũng rất phù hợp. Nếu La Thanh Phong có thái độ nhiệt tình hơn với cô ấy thì bức tranh sẽ đẹp hơn.”

Chỉ ít... cũng dễ khiến mình mất hy vọng nhiều hơn.

Điều này khiến cho cô cảm thấy hơi tuyệt vọng nhưng lại có một chút vui mừng. Có thể quang minh chính đại ở bên cạnh anh ấy khiến cho cô có cảm giác hạnh phúc trong chưa xót.

Dù sao cô đã có tình cảm trong lòng lâu như thế, giờ đây có thể nhìn thấy anh cũng là một điều tốt rồi.

Hàn Hiểu thở dài.

Đang định quay người bỏ đi thì thấy người đàn ông giới thiệu về Erlabrunn vẫn đứng ở bên cạnh nên cô giật mình, “Vì sao anh vẫn ở đây?”

Người đàn ông đó nhìn cô vui vẻ, “Nói thật với cô, tôi không quen ai ở đây.”

“Không quen anh đến đây làm gì?” Câu trả lời khiến cho Hàn Hiểu cảm thấy ngạc nhiên.

Người đàn ông giơ cốc trà chanh lên rồi cười rất kỳ lạ, “Tôi từ xa đi qua đây, thấy ở đây có nước ngọt miễn phí nên ghé vào uống một cốc.”

“Thật sao?” Hàn Hiểu nửa tin nửa ngờ.

Người đàn ông gật đầu một cách trịnh trọng rồi đưa ngón tay trở lên môi thì thầm dặn cô: “Đừng nói cho ai biết.”

Thật sự Hàn Hiểu chưa gặp chuyện này bao giờ nên đành khách khí nói: “Không cần gấp, dù sao hôm nay cũng là ngày khai trương, có người đến xem là điều đáng hoan nghênh.”

Người đàn ông lại đổi một cốc trà chanh khác rồi quay sang hỏi cô: “Cô quen người ở đây à?”

Hàn Hiểu gật đầu, trong lòng nghĩ: Anh nghĩ ai cũng giống anh... hào phóng như vậy sao?

Người đàn ông như biết được suy nghĩ trong lòng cô, cười chỉ vào La Thanh Phong, lúc đó đang nói chuyện với khách mời ở cửa chính, “Đó là ông chủ, cô quen cậu ta sao?”

Hàn Hiểu không muốn nhắc đến La Thanh Phong với người lạ, nhưng cũng không muốn người đàn ông vào đây uống nước ngọt miễn phí hiểu nhầm quan hệ giữa mình và anh ấy nên đành gật đầu, trả lời một câu rất ngắn gọn: “Bạn học.”

Người đàn ông “ồ” lên một tiếng, đang định nói gì đó thì nghe thấy có một người phụ nữ sốt ruột giục: “Đã uống đủ chưa? Vẫn chưa đi sao?”

Hàn Hiểu quay lại nhìn, ngạc nhiên khi thấy Vu Dương.

Nhưng ngữ điệu thân thiết trong câu nói có vẻ như là không phải nói với mình. Cô đang nghi ngờ thì người đàn ông bên cạnh cô đã từ tốn nói: “Được rồi được rồi, mới uống có hai cốc nước ở nhà em mà đã tiếc sao? Hôm khác sẽ trả em hai thùng...”

Vu Dương liếc nhìn anh rồi quay sang Hàn Hiểu, gật đầu chào cô với thái độ không lạnh nhạt cũng không nhiệt tình.

Vẻ cao ngạo của người đẹp khiến cho người khác không dám tùy ý đến gần. Hàn Hiểu cũng gật đầu chào, quay người bước lẫn vào đám đông tìm Quách Dung Dung. Đi được hai bước cô mới nghĩ ra, người đàn ông đó rõ ràng có quen biết với Vu Dương, tất nhiên không phải là ghé đến đây để uống nước ngọt miễn phí. Cô quay lại nhìn, anh ta và Vu Dương đã bước đến gần cửa, đang vui vẻ nói chuyện gì đó với La Thanh Phong.

Quả nhiên là có quen biết!

Mình bị anh ta lừa rồi!

Hàn Hiểu không biết cảm giác trong lòng mình là gì, cô thấy không thoải mái, nhưng cũng không phải là tức giận, chỉ hơi buồn vì thấy mình dễ dàng bị lừa như vậy. Lẽ nào trông cô ngốc nghếch đến thế? Hay là bản chất của người đàn ông đó là như thế?

Người đàn ông đứng ở cửa dường như cảm thấy có người đang nghĩ xấu cho mình, quay đầu lại nhìn và bắt gặp ánh mắt của cô rồi nở một nụ cười. Hình như... có vẻ hơi đắc ý vì vở kịch thành công của mình.

Hàn Hiểu không nhận được lườm anh ta.

Nói là đến giúp việc, thật ra phòng tranh đã mời nhân viên phục vụ đến, Thôi Hạo và Hàn Hiểu không giúp được gì. La Thanh Phong phải gặp rất nhiều người nên không có thời gian đi cùng họ. Họ tụ tập nói chuyện hồi lâu và bắt đầu cảm thấy nhàm chán. Đúng lúc đó bệnh viện gọi điện thoại cho Thôi Hạo báo anh phải về để điều trị cho một bệnh nhân, Mạch Lâm cũng gọi điện giục Quách Dung Dung về nhà nên Hàn Hiểu cũng chào tạm biệt ra về cùng họ.

La Thanh Phong tiễn họ ra cửa rồi vội vàng quay vào. Cho đến khi lên xe taxi, Hàn Hiểu vẫn nhìn thấy bóng dáng bận rộn của anh nổi bật lên giữa đám đông.

Hàn Hiểu nghĩ, người này đã ở trong lòng cô quá lâu nên anh ấy mãi mãi luôn nổi bật trong mắt cô.

Anh đứng ở đó, cách không đến một trăm mét nhưng giống như cách cả dải ngân hà. Mặc dù cô nhìn thấy nhưng giữa họ là một khoảng không bất tận.

Cũng giống như Erlabrunn trong tranh của anh, cô chỉ có thể đứng ngắm từ xa.

Bối cảnh vật hiện ra trước mắt có thật đến như thế nào thì cũng chỉ là một bức tranh mà thôi.

Khi Quách Dung Dung gọi điện nói bác sỹ nhi khoa mời cô đi chơi, Hàn Hiểu đồng ý rất nhanh. Quách Dung Dung hơi ngạc nhiên, liên tục hỏi cô: “Cậu không sao chứ? Cậu không sao chứ?”

Đương nhiên Hàn Hiểu không sao, cô chỉ muốn biết một tình yêu thật sự trong cuộc sống là như thế nào. Cô sợ để lòng mình yên lặng quá lâu, lúc nào đó phát điên thì sẽ rất buồn cười. Nếu cô nàng xinh đẹp Vu Dương biết được, có thể sẽ lại nhìn cô với vẻ không lạnh lùng không nhiệt tình và thậm chí kỳ với cô trong lòng.

Hàn Hiểu không biết tâm trạng của mình là gì nhưng cô không thể chịu đựng được cái nhìn khinh thường của Vu Dương. Vì thế cô cố gắng ngăn mình không chạy đến ngắm nhìn ông chủ của phòng tranh họ La từ xa, không để mình tiếp tục chờ đợi La Thanh Phong gọi điện thoại, không để mình nghĩ đến tất cả mọi điều liên quan đến anh ấy.

Cô nghĩ, trong những ngày La Thanh Phong không xuất hiện, trái đất vẫn quay như cũ.

“Sợ cậu không tự nhiên nên mình đã nói với anh Lâm, lúc bắt đầu bốn người chúng ta sẽ đi cùng nhau.” Đầu bên kia điện thoại, Quách Dung Dung cẩn thận lựa chọn từng chữ, “Đợi bao giờ hai người có cảm tình với nhau thì sẽ hẹn hò riêng.”

Hàn Hiểu không nghĩ xa như thế, cô cũng không biết cái gì được gọi là “có cảm tình”. Nhưng cô có thể hiểu được lòng tốt của Quách Dung Dung nên hôm đi hẹn hò, cô để Quách Dung Dung giúp cô chọn quần áo và trang điểm. Mặc dù trước khi đi cô có ý định bàn lùi, nhưng dù sao, không khí buổi tối hôm đó cũng khá vui vẻ.

Hàn Hiểu không còn căng thẳng nữa, những lần sau đó, cô đi ăn cơm riêng với vị bác sỹ nhi khoa, có lúc họ cùng nhau đi dạo. Đương nhiên, hầu hết thời gian đều là bác sỹ nhi khoa nói và cô nghe. Không có cảm giác gì đặc biệt nhưng vì dành một phần thời gian cho anh ấy nên thời gian buổi tối của cô căng thẳng hơn. Sau vài lần phải làm thêm giờ đến tận sáng, Hàn Hiểu bắt đầu cảm thấy kết giao với bạn trai là một việc thật phiền phức.

Không biết cảm giác này có phải tất cả những người đang yêu đều có không, Hàn Hiểu ngại ngùng không dám hỏi Quách Dung Dung, đành mượn cớ phải làm thêm giờ để từ chối lời mời đi ăn cơm của bác sỹ nhi khoa mỗi lần anh ấy gọi điện.

Sau đó Hàn Hiểu không ít lần nhớ tới đêm hôm đó, khi cô tắt điện thoại, cô cảm thấy lòng mình như trút được gánh nặng. Nếu lúc đó cô không đấu tranh mà đồng ý đi với anh ấy, liệu hôm nay cô có còn tiếp tục làm tổng giám sát kỹ thuật trên danh nghĩa, thật ra là làm tạp vụ cao cấp ở máy móc Hoa Thịnh không.

Thật sự... trong cuộc đời này, mọi chuyện đều rất khó lường.

Mọi người trong phòng thực nghiệm vẫn thế, người thì có việc, người thì có hẹn, cuối cùng cũng chỉ còn lại Lý Nam ở lại làm thêm giờ cùng cô.

về việc báo cáo sai đến tai trưởng bộ phận kỳ lạ lần trước, cho dù là Lý Nam hay Tô Lệ, Hàn Hiểu đều cảnh giác nên cô không nói gì cả.

Chỉ có hai người ở lại làm thêm giờ, không có chuyện gì để nói nên không khí rất không thoải mái. Hàn Hiểu ngậm chiếc tua vít, vừa nói đầu kiểm tra của máy điều khiển nhiệt độ với màn hình, vừa thề trong lòng, sau khi báo cáo xong số liệu kiểm tra của máy điều khiển nhiệt độ, cô sẽ không làm thêm giờ nữa. Cô làm thêm giờ nhưng tiền làm thêm giờ tổng công ty phát xuống hàng tháng lại được chia đều cho mọi người trong phòng thực nghiệm, đúng là... đen đủi. Mất công thế này không bằng đi ăn với bác sỹ nhi khoa! Cho dù anh ấy không nhận được sự quan tâm của cô nhưng món ngon... không có tội mà.

Hàn Hiểu đang nghĩ sau này không biết có bỏ chế độ làm thêm giờ không thì nghe thấy Lý Nam ngồi bên cạnh hỏi: “Chị Hàn, dùng bảng dữ liệu tiêu chuẩn hay dùng bảng dữ liệu của máy đo nhiệt độ?”

Hàn Hiểu không quay đầu lại nói: “Bảng dữ liệu máy đo nhiệt độ.”

Lý Nam không nói gì lấy bảng dữ liệu máy đo nhiệt độ, ngồi xuống bên cạnh cô rồi lại hỏi: “Chị Hàn, máy đo nhiệt độ kiểu SR và SD có gì không giống nhau mà giá tiền lệch nhiều thế?”

Hàn Hiểu cúi đầu ấn nút trên máy, nói: “Vấn đề này không phải tự xem hướng dẫn sử dụng là được rồi sao?”

“Chị Hàn...”

“Xem hướng dẫn sử dụng.”

“Trong hướng dẫn sử dụng nói, máy đo nhiệt độ kiểu SR và SD có độ chính xác như nhau.” Hàn Hiểu hỏi ngược lại: “Quyển hướng dẫn sử dụng dày như thế chỉ viết về độ chính xác sao?”

“Chị Hàn...”

Hàn Hiểu thở dài, đặt hai máy đo nhiệt độ cạnh nhau rồi lạnh lùng giảng giải: “Xét về ngoại hình, SD mỏng hơn, đẹp hơn, dễ dàng lắp ráp hơn. Xét về tính năng, nó không chỉ có thêm chức năng lên chương trình mà có chức năng tạo giao diện, có thể kết nối các dữ liệu của nhiều máy bất kỳ lúc nào. Còn nữa, nó có điện trở bằng platinum -100.0°C~350.0°C.” Giảng xong cô cảm thấy không cam lòng, nói thêm một câu, “Tất cả đều có trong hướng dẫn sử dụng.”

Lý Nam vừa nghe vừa gật đầu, đợi cô nói xong lại hỏi tiếp: “Vậy độ chính xác từ máy đo nhiệt độ hiện lên màn hình là như nhau đúng không?”

Hàn Hiểu liếc nhìn cô, cảm thấy hơi hoài nghi với câu hỏi này. Cô thấy câu hỏi này nên thốt ra từ miệng của cô Trần mới phải, chỉ người nào hàng ngày chỉ biết đọc báo giải trí mới có thể hỏi như thế. Nhưng Lý Nam vẫn bình tĩnh chờ cô trả lời, Hàn Hiểu đành nói: “Độ chính xác là như nhau, chỉ cần chọn kiểu phù hợp với nhau là được.”

Lý Nam gật đầu, bắt đầu tiến hành làm việc với chiếc màn hình đã được dán nhãn đạt tiêu chuẩn chất lượng ở bên cạnh.

Hàn Hiểu do dự một lát rồi cố gắng nuốt lại những lời định nói. Lý Nam dù sao cũng là người của phòng thực nghiệm, động chạm vào màn hình cũng không phải là hành động quá đáng. Huống hồ máy này là máy đã được kiểm tra hoàn tất và đạt tiêu chuẩn, các dữ liệu bên trong đã được bảo mật, trừ khi cô ấy biết mật mã nội bộ của bộ phận kỹ thuật, nếu không sẽ không thể tiến hành thay đổi dữ liệu.

Hàn Hiểu hơi do dự bởi hành động của cô ấy.

Cô không thể ngờ, vấn đề nằm trên màn hình mang nhãn hiệu TSA3702 này.

Máy móc của Hoa Thịnh khi xuất xưởng đều có thể kết hợp dùng với một màn hình tiêu chuẩn. Tác dụng của màn hình là hiển thị để chỉnh sửa các sai lệch về dữ liệu của máy điều khiển nhiệt độ sau khi đưa vào sản xuất. Vì thế, các dữ liệu tiêu chuẩn có ý nghĩa vô cùng quan trọng. Một máy hiển thị màn hình như vậy có giá 240 000 nhân dân tệ ngoài thị trường.

Đã được dán nhãn đạt tiêu chuẩn chất lượng, vậy mà máy hiển thị màn hình nhãn hiệu TSA3702 bị bên mua trả lại bộ phận kiểm tra chất lượng với lý do “dữ liệu có sai sót”, ngoài ra còn có một bản kiểm tra dữ liệu bị sai và hóa đơn liệt kê tổn thất gây ra cho nhà xưởng.

Trên nhãn kiểm tra đạt tiêu chuẩn chất lượng có chữ ký của Hàn Hiểu, bộ phận kiểm tra chất lượng không nghi ngờ gì về việc coi cô là người chịu trách nhiệm cho sự cố này.

4. Chương 04

Chương 4: Việc không nên nhận lời

Thật sự, có thể ngồi nói chuyện cùng nhau như thế này... cũng không tồi.

Khi Hàn Hiểu nhập mật khẩu nội bộ, điều chỉnh nhóm dữ liệu thấy độ chính xác rất thấp, đầu óc cô trở nên trống rỗng. Lúc phát hiện ra điều này, trước mắt cô hiện lên hình ảnh Lý Nam cúi đầu làm gì đó vào đêm hôm làm thêm giờ. Cô ta lúc đó chuyên tâm... đến mức kỳ lạ.

Nhưng ai có thể tin một người không thể phân biệt được rõ ràng độ chính xác của máy đo nhiệt độ, vừa mới vào làm trợ lý tại phòng thực nghiệm có thể qua mặt cô sửa đổi dữ liệu trong một loại máy có độ chính xác cao như thế? Cô ta không thể biết mật khẩu nội bộ. Nếu Hàn Hiểu tiết lộ mật khẩu của mình nghĩa là cô đã vi phạm quy định bảo mật kỹ thuật, phải chịu trách nhiệm hình sự.

Nếu đúng là Lý Nam, vì sao cô ta biết được mật khẩu nội bộ? vấn đề này có liên quan đến rất nhiều người, Hàn Hiểu không dám nghĩ tiếp.

Nhưng... cho dù mọi người biết Lý Nam có thể làm như vậy để thay thế vị trí của cô trong phòng thực nghiệm, Hàn Hiểu cũng không thể chống lại cô ta trong tình trạng này vì cô không hề có chứng cứ. Được giáo dục, cô cũng không cho phép mình trong hoàn cảnh mất đi sự tín nhiệm về kỹ thuật, tiếp tục mất đi danh dự nhân phẩm của mình.

Vụ việc lần này đúng là không có lối thoát.

Khi trưởng bộ phận kiểm tra chất lượng là chủ nhiệm Vương đau lòng tuyên bố quyết định tạm thời cách chức cô, Hàn Hiểu cúi đầu, không giải thích một câu nào.

Lúc này, lãnh đạo trực tiếp của cô, trưởng bộ phận kỹ thuật Nghiêm Hiểu Phong đương nhiên thực hiện một nhiệm vụ vinh quang. Anh ta vừa an ủi Hàn Hiểu, nói do cô bận quá nên phạm sai sót nên cần nghỉ ngơi, vừa thuận miệng đề đạt Lý Nam tạm thời giữ chức tổng giám sát.

Đột nhiên Hàn Hiểu thấy buồn cười.

Tình tiết thật ly kỳ hấp dẫn đến mức hoàn toàn có thể dựng thành phim: có nghi ngờ hãm hại, có tranh giành quyền lực, không dám chắc trong đó còn có tình cảm nam nữ ám muội hay không, tất cả tình tiết hấp dẫn đều có.

Cầm chiếc cốc cà phê màu đỏ đã dùng mấy năm, Hàn Hiểu bật cười. Quả nhiên, lúc gặp một bữa tiệc lớn như thế này, cô không có cách gì để chống đỡ. Người ta chỉ cần chỉ đầu ngón tay mà không động sắc mặt, mình đã thua đến mức không còn đất sống. Quách Dung Dung thường có một câu cửa miệng: “Đã bị hiểu nhầm thì phải nói cho mọi người biết.” Nhưng bị oan uổng như thế này, không cam tâm còn biết làm gì nữa?

Hàn Hiểu ôm chiếc hộp giấy quay người bước đi, thấy vài người thuộc phòng thực nghiệm đang đứng chen nhau ở cửa. Đây đều là những đồng nghiệp sống khá hòa thuận, thấy cô thu dọn đồ đạc nên đoán được “tạm thời cách chức” có nghĩa là gì. Mặt mọi người có vẻ hơi buồn, điều kỳ lạ là Lý Nam cũng ở đó.

“Chỉ là tạm thời cách chức thôi mà,” chị Trần thở dài, “Đi thật sao? Không phải lãnh đạo nói sẽ tiếp tục điều tra sao?”

Hàn Hiểu liếc nhìn Lý Nam rồi cười nhạt, “Có một số chuyện giống như trộn hồ phân, càng trộn càng bốc mùi, không có ý nghĩa gì. Thế giới rộng lớn như thế này, lẽ nào không tìm được bát cơm sạch để ăn?”

Sắc mặt Lý Nam trở nên khó coi, “Chị Hàn, lời chị nói sao mà...”

Hàn Hiểu cười ngắt lời cô ta, “Người không có tật sẽ chỉ coi lời tôi nói là một lời bông đùa. Người có tật nghe xong hiểu như thế nào cũng hơi khó nói.”

Hàn Hiểu ôm đồ bước ra ngoài. Đã quyết tâm ra đi nên tự nhiên cô cũng không còn cảm thấy do dự gì nữa. Lúc bước qua Lý Nam, không kìm nén được cô nói nhỏ một câu: “Ngẩng đầu còn có trời xanh. Hãy làm gì đó tích lũy cho mình một chút âm đức.”

Sắc mặt Lý Nam trở nên trắng bệch.

Biết mà không nói ra và không biết là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, nhưng vì sao nhiều người lại coi chúng là một?

Đơn xin nghỉ việc đã được trình lên nhưng bị lãnh đạo cũ giữ, trên danh nghĩa Hàn Hiểu vẫn đang nghỉ phép.

Cô chưa bao giờ được nghỉ phép nhiều đến nửa tháng như thế này. Nếu bình thường, Hàn Hiểu đã mua vé ô tô về thăm bố mẹ - sau khi nghỉ hưu, bố mẹ cô chuyển về sống tại nhà cũ ở thành phố gần đó. Nhưng trong tình trạng bây giờ, cô vốn là người để lộ hết mọi chuyện trên nét mặt, nếu để bố mẹ nhận ra họ sẽ rất lo lắng.

Quách Dung Dung khuyên cô nên mua quà đến thăm phó trưởng bộ phận nhân sự Lâm nhưng Hàn Hiểu nhất định không chịu. Không phải vì cô muốn thanh cao, chỉ là cô nghĩ đến đáng về cười cợt của phó trưởng bộ phận nhân sự Lâm và thói quen chạm lên người nhân viên nữ của ông ta khiến cô bỗng dưng lạnh người.

Vạn nhất nhờ xảy ra chuyện gì... dù sao cô cũng phải giữ được tiếng tốt để còn lấy chồng nữa!

Được rồi, được rồi, Hàn Hiểu nghĩ. Mình dù xấu tốt thế nào cũng có chức danh, có kinh nghiệm làm việc, chả lẽ lại không tìm được chỗ nào để kiểm bát cơm sạch sao?

Thật ra cú shock lần này không nghiêm trọng như cô vẫn tưởng tượng, có lẽ vì chuyện về bản báo cáo sai lần trước đã ít nhiều khiến cô chuẩn bị tâm lý. Cô chỉ hơi ngạc nhiên, không hiểu vì sao vốn dĩ một công việc kỹ thuật đơn thuần như vậy cũng có thể khiến cho người ta hại cô đến mức này?

Không hiểu nổi nên đành vùi đầu đi ngủ.

Sau khi chán nản ngủ như thế hai ngày, cô bắt đầu quét dọn vệ sinh khắp nhà. Cho đến khi thu dọn hết chỗ giấy tờ từ hồi còn học đại học, Hàn Hiểu không còn việc gì để làm nữa. Cô thu thập các thông báo tuyển dụng từ trước đến giờ mình đã từng liên hệ và gửi hồ sơ xin việc.

Ngày hôm sau, Hàn Hiểu nhận được điện thoại của La Thanh Phong, mời cô đến dự sinh nhật của anh cùng mọi người.

Hàn Hiểu cầm điện thoại, không hiểu mình đang có cảm giác gì, cô đã hạ quyết tâm thoát ra khỏi giấc mộng của mình nhưng quỷ thần vẫn khiến cô giữ liên lạc với anh.

Không hiểu đây là “trong phúc có họa” hay “trong họa có phúc” đây?

Cửa đang khép hờ, chỉ có một mình La Thanh Phong ngồi bên chiếc bàn tròn đang lười biếng nghịch điện thoại.

Hàn Hiểu nắm vịn cửa, ngạc nhiên hỏi: “Sao chỉ có một mình anh?”

La Thanh Phong đặt điện thoại xuống, đưa tay làm động tác “mời ngồi”, “Không mời người ngoài, người khác đều không đến. Thôi Hạo đang chọn rượu ở dưới nhà, lúc cô đến không gặp sao?”

Hàn Hiểu lắc đầu, đưa một vật đang cầm trong tay cho anh, “Quà sinh nhật. Nếu không vừa ý đừng nói trước mặt tôi nhé.”

Vì món quà này, Hàn Hiểu vốn là người không thích đi mua sắm phải đi suốt hai tiếng đồng hồ. Đối với một người đã có bạn gái như La Thanh Phong, không thể chọn những món đồ có ý nghĩa riêng tư như cà vạt, thắt lưng. Khi cô đang mệt mỏi ngồi trên ghế nghỉ thì nhìn thấy một trang quảng cáo lớn của hãng mỹ phẩm Biotherm bên kia bức tường trong suốt bằng kính. Bức hình màu đen nhưng rất đẹp khiến cho người ta không thể rời mắt. Đặc biệt là người mẫu nam có vẻ gì đó rất giống La Thanh Phong.

Vì thế nên cô quyết định mua một bộ sản phẩm Biotherm cho nam giới.

La Thanh Phong hơi ngạc nhiên rồi cười nói, “Sao cô biết tôi dùng loại này? Đúng lúc sắp dùng hết.”

“Gi?” Hàn Hiểu há miệng ngạc nhiên, “Không phải anh đang an ủi tôi đấy chứ?”

“Không phải, không phải,” La Thanh Phong cười vui vẻ nhận món quà, “Thật mà, tôi không lừa cô đâu. Không tin cô đi hỏi Thôi Hạo xem.”

Hàn Hiểu nghĩ: Vì sao anh không nói là đi hỏi Vu Dương?

Nhưng cô chỉ có thể giữ câu hỏi này trong lòng. Thấy La Thanh Phong nhận món quà như một đứa trẻ, cô cảm thấy cảm giác căng thẳng trong lòng biến mất.

“Cảm ơn.” La Thanh Phong ngấm đủ rồi mới nghĩ ra phải nói lời cảm ơn, “Hôm khai trương phòng tranh đã làm phiền đến cô nhiều. Công việc phòng tranh bận rộn quá nên mãi đến hôm nay mới... nuôi mèo.” Nói xong anh nháy mắt và cười.

Hàn Hiểu giật mình, cảm thấy hơi khó thở. Hai chữ “nuôi mèo” có vẻ như thể hiện đây là một bữa cơm mời riêng cô... Không biết phải trả lời anh thế nào, Hàn Hiểu chỉ thở một hơi thật nhẹ, “Cũng không giúp đỡ được gì, sao phải khách sáo như thế?”

La Thanh Phong cẩn thận đặt túi đồ ra ghế phía sau rồi quay lại hỏi: “Cô đã nghỉ việc rồi sao?”

Hàn Hiểu hỏi ngược lại: “Anh nghe ai nói thế?”

“Thôi Hạo.” La Thanh Phong châm một điếu thuốc, nghiêng đầu hít một hơi, “Cậu ấy gọi điện cho Quách Dung Dung nên biết chuyện.”

Hàn Hiểu không nói gì.

La Thanh Phong nhìn cô qua làn khói thuốc, ánh mắt anh có một chút quan tâm, một chút nghi hoặc và điều gì đó không thể nhận ra được.

“Cô có dự định gì không?” Anh lại hỏi. Giọng anh hơi trầm, có vẻ âm áp đặc trưng.

Hàn Hiểu lắc đầu, “Đang đợi tin. Ngành này nổi tiếng là trọng nam khinh nữ, mặc dù tôi đã gửi hồ sơ, tạm thời... chưa có gì cả.”

La Thanh Phong neho mắt tránh khói thuốc rồi nhướn mày hỏi: “Cô có biết Lưu Đông Pha không?”

Hàn Hiểu nói: “Tôi biết Tô Đông Pha.”

La Thanh Phong cười và bị sắc khói thuốc, ho hai tiếng rồi nói: “Tôi cũng biết nhà thơ Tô Đông Pha mà cô nói đến. Tôi nói là nói vị phó trưởng bộ phận Lưu ở khoa giám sát bộ phận kỹ thuật của Hải Công.”

Hàn Hiểu cũng cười, “Anh nói đến ông Lưu thì ai dám không biết ông ấy? Ông ấy luôn đích thân đưa người xuống kiểm tra.”

La Thanh Phong cười: “Để tôi giúp cô đi hỏi ông ấy xem, tôi nhớ là bên Hải Công luôn luôn tuyển người.”

Món nợ tình cảm không dễ trả, nhưng đây là lòng tốt của La Thanh Phong... Hàn Hiểu do dự một lát rồi gật đầu, “Được, lần sau tôi sẽ mời anh đi ăn.”

La Thanh Phong dập điếu thuốc lá vào gạt tàn, chau mày cười: “Vậy phải mời ăn món đắt, thật đắt vào.”

“Được, để tôi nuôi mèo.” Hàn Hiểu cũng cười, cảm giác hồi hộp lo lắng lúc mới gặp đột nhiên biến mất. Thật ra gặp nhau nhiều mới phát hiện ra, La Thanh Phong là một người rất tốt.

Thật sự, có thể ngồi nói chuyện cùng nhau như thế này... cũng không tồi.

Vì La Thanh Phong mời khách nên Vu Dương đến là điều tự nhiên. Điều đáng ngạc nhiên là người đi cùng Vu Dương.

Dáng người cao, nước da rất đen, đôi mắt rất sáng. Ánh mắt anh ta nhìn một vòng quanh nhà ăn rồi dừng lại trên mặt Hàn Hiểu, nửa như cười nửa như không gật đầu chào cô và quay đi. Đó là người đàn ông đã trên cô ở phòng tranh.

“Anh họ của tôi, Hình Nguyên.” Vu Dương giới thiệu đơn giản, “Tiện đường đưa tôi qua đây.”

La Thanh Phong kéo ghế mời cô ngồi, khách sáo nói với anh ta: “Đã đến rồi thì ngồi lại chơi. Đây là bạn học của tôi, không phải người ngoài.” Rồi giới thiệu với Hàn Hiểu và Quách Dung Dung, “Hình Nguyên và Vu Dương đều là người đầu tư vào phòng tranh La Thị.”

Vu Dương lườm anh có vẻ giận dữ kiểu trẻ con, dường như vô cùng không hài lòng với lời giới thiệu đó. La Thanh Phong vỗ vai cô, cười không nói gì trước vẻ trách móc của cô. Lúc quay sang hỏi Hình Nguyên muốn uống rượu gì, tay anh vẫn đặt lên vai Vu Dương.

Hành động rất tự nhiên và thân mật nhưng vẫn có vẻ xa cách khiến cho người khác không sao hiểu được. Hàn Hiểu cố gắng không để ý đến hành động đó của anh, trong lòng nghĩ: Có lẽ đôi tình nhân nào cũng có hành động như thế, chẳng qua là mình không có kinh nghiệm gì.

Hình Nguyên từ lúc ngại ngùng khi mới đến giờ rất tự nhiên ở lại. Không những thế anh rất nhanh tham gia hội họp với nhóm Quách Dung Dung và Thôi Hạo. Lúc mời rượu Hàn Hiểu, anh còn nháy mắt với cô, cười hi hi nói: “Đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, giữ thể diện cho tôi nhé!”

La Thanh Phong liếc nhìn Hình Nguyên, không nói gì. Thôi Hạo không nén được tò mò hỏi: “Cái gì mà đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân?”

Hình Nguyên cười đáp: “Đây là bí mật giữa tôi và cô Hàn.”

Thật ra đó chỉ là chuyện nhỏ. Nhưng Hình Nguyên nói đó là bí mật, nghe có vẻ như hai người đang giấu tình cảm nào đó. Hàn Hiểu không biết nên giải thích như thế nào, bất giác cảm thấy hơi giận: Không biết vì sao gần đây cô lại luôn gặp đen đủi với những việc không thể nói rõ ràng? Quay sang thấy ánh mắt dò xét của Quách Dung Dung, rõ ràng là có ý gì đó nên cô lại càng cảm thấy phiền lòng.

Vốn dĩ Hàn Hiểu đang định ăn một bữa để an ủi lòng mình bị giày vò bấy lâu nay, bây giờ lại bị Hình Nguyên làm mất hết cảm giác ngon miệng. Càng khó hiểu hơn, lúc tan bữa tiệc, Hình Nguyên đề nghị đưa cô về nhà.

“Không cần.” Hàn Hiểu nhất quyết từ chối, “Chúng ta không quen biết nhau.”

Dường như Hình Nguyên không nghe thấy lời từ chối của cô, cười đáp: “Vì thế tôi mới cần đưa cô về.”

Đúng là... không đâu vào đâu.

Hàn Hiểu nghiêm mặt, “Không cần, tôi và Quách Dung Dung còn phải đi mua đồ.”

Hình Nguyên cười đáp: “May mà thuận đường, tôi đưa các cô đi.”

Hàn Hiểu đang định nói tiếp thì thấy Quách Dung Dung khoác tay cô, cười hi hi nói với Hình Nguyên: “VẬY thì cảm ơn anh, anh chàng đẹp trai.”

Hàn Hiểu lườm cô.

Hình Nguyên cười nheo mắt lại, “Không cần cảm ơn, rất vui lòng phục vụ các người đẹp.” Vừa nói vừa cầm túi xách của Hàn Hiểu, “Cô thích hãng này sao? ở tòa nhà Thiên Mỹ hình như có rất nhiều đồ của hãng này, tôi đưa các cô đi xem.”

Hàn Hiểu lấy lại túi của mình rồi lườm anh, “Mất anh sao thế? Không nhìn thấy đó là đồ giả sao? Thứ đồ dốt như thế - cái túi nhỏ bằng bàn tay cũng phải đến chục nghìn tệ, không thích hợp với dân lao động chúng tôi.”

Hình Nguyên vẫn trêu cô, “Tôi thích nhất là được phục vụ dân lao động. Đi thôi, tôi mua tặng cô, coi như món quà gặp mặt.”

“Ai cần anh tặng!” Hàn Hiểu tức giận. Không biết là vì anh để lại trong cô ấn tượng đầu tiên quá xấu không mà chỉ cần người đàn ông này mở miệng, cơn tức giận trong lòng cô lại bùng lên không sao kìm nén được, “Anh nghĩ ai cũng thích uống nước ngọt miễn phí như anh sao?”

“Không phải chỉ là đùa sao?” Hình Nguyên xoa mũi, nhìn Quách Dung Dung với vẻ như đang bị bắt nạt, “Thật ra tôi cũng không có ác ý gì. Cô cũng biết, bắt chuyện với người đẹp thì cũng cần nói gì đó...”

Quách Dung Dung thản nhiên gật đầu, “Đúng vậy.”

Hàn Hiểu lườm cô. Cô biết Quách Dung Dung lo lắng cô bị phân tâm bởi La Thanh Phong nên muốn cô kết bạn với nhiều người khác giới. Nhưng lúc này cô ấy đứng về phía Hình Nguyên khiến Hàn Hiểu cảm thấy không thoải mái.

Quách Dung Dung nháy mắt với cô, quay sang nói với Hình Nguyên, “VẬY phiền anh đưa chúng tôi đi một đoạn, không cần tặng quà vì Hàn Hiểu không quen như vậy.”

“Ồ?” Hình Nguyên có vẻ như rất hứng thú, “Thế cô ấy thích gì?”

Quách Dung Dung không buồn để ý đến cái lườm của Hàn Hiểu, giả vờ nghĩ ngợi, “Như thế này, anh hỏi lộ tôi một suất kem hoa quả, tôi sẽ nói cho anh biết.”

Hình Nguyên cười rất thoải mái, “Không sao. Tôi sẽ hỏi lộ cô hai suất.”

Hàn Hiểu không thèm để ý đến Hình Nguyên, cầu Quách Dung Dung, “Lại còn kem nữa? Không phải cậu đang muốn giảm cân sao? Không sợ béo à?”

Quách Dung Dung dường như đắc ý vì thực hiện được âm mưu của mình, khoác tay Hàn Hiểu cười rất vui vẻ.

La Thanh Phong bước đi phía sau họ, thấy Hình Nguyên đặt tay lên eo Hàn Hiểu đưa cô ra ngoài cửa, không kiềm chế được chau mày. Ánh mắt anh rời khỏi tay của Hình Nguyên, đột nhiên nói: “Hàn Hiểu, phòng tranh của tôi bây giờ đang tuyển người. Nếu có thời gian, cô đến giúp tôi vài ngày nhé.”

Hàn Hiểu ngạc nhiên, trong đầu chưa kịp hiểu gì nhưng miệng thốt lên một câu: “Được, không có vấn đề gì.” Nói xong cô mới cảm thấy Quách Dung Dung đang tức giận véo tay cô, ngẩng đầu lên, nhìn thấy nét mặt không vui của Vu Dương, trong lòng cô cảm thấy như có một cái gì đó vừa tan vỡ, đột nhiên nhận ra rằng đây là việc cô không nên nhận lời.

La Thanh Phong không tỏ thái độ gì, gạt đầu rất tự nhiên, “Vây mai đi làm nhé, chín giờ sáng là được.”

Hàn Hiểu đã cười lên lưng hổ nên khó xuống, đành ngẩng đầu nói: “Được.”

Table of contents

5. Chương 05

Chương 5: Cười lên lưng hổ

Chờ đợi một thời gian dài là để đến thời khắc này, có thể nói “Tôi thích anh”.

Đúng là cười lên lưng hổ khó xuống.

Hàn Hiểu nghĩ, vì sao cô lại để mình rơi vào tình huống này? Thấy một đĩa thịt kho tàu thơm ngon, không những không được ăn, ngay cả nuốt nước miếng cũng không được để lộ mà phải giả vờ như không hề có chuyện gì xảy ra...

Thật là đau đầu. Một người không phân biệt được Raphael và Titan như cô lại bắt đầu chiêm ngưỡng từng mảng màu sắc trên tấm vải vẽ - thật sự là từng mảng màu sắc chứ không phải là nói khoa trương. [Raphael, Titian là những họa sỹ nổi tiếng thời kì phục hưng ở Tây Âu.]

Hàn Hiểu tiến lại gần, rồi lại lùi ra xa, ra xa rồi lại tiến lại gần...

Màu sắc vẫn là màu sắc...

Đằng sau lưng có tiếng cười nho nhỏ.

Mặt Hàn Hiểu nóng rực và đỏ bừng lên như một mảnh vải màu đỏ. Anh đến đột ngột khiến cho cô không biết phải đặt chiếc giẻ lau ở đâu.

“Không phải xem tranh sơn dầu như thế.” La Thanh Phong bước lại, kéo cô lùi ra sau vài bước, liếc nhìn sắc mặt cô rồi mỉm cười, “Cô chỉ cần nhớ rằng, cho dù là đề tài nào, tranh sơn dầu đều sử dụng ba thủ pháp là hình, ánh sáng, màu sắc là được.”

Hàn Hiểu là người làm kỹ thuật nên cô thường nói đến các số liệu, không bàn luận được về chủ đề này. Cô nghe La Thanh Phong nói nhưng vẫn không hiểu rõ nên hỏi: “Những thứ loạn cào cào của Picasso tôi không nhìn ra được hình gì cả...”

La Thanh Phong trợn mắt nhìn cô, không nhịn được cười: “Sao cô lại gọi đó là... những thứ loạn cào cào? Nếu thầy giáo của tôi mà nghe thấy, có khi ông ấy sẽ ném cả cái bảng pha màu vào cô mất.”

Mặt Hàn Hiểu lại đỏ lên, “Điều này... thật sự là tôi không hiểu.”

La Thanh Phong lắc đầu, “Trường phái ấn tượng, trường phái trừu tượng là những trường phái nghệ thuật đột phá chủ nghĩa hiện thực trên nền tảng của chủ nghĩa cổ điển, nhưng không hề làm mất đi hoàn toàn hình tượng, nhiều nhất chỉ là thể hiện hình tượng theo phương pháp hiện đại hóa, thêm một chút biến hình và khoa trương mà thôi. Cái gì mà loạn cào cào...” Nói xong anh lại cười, có vẻ bao dung của một người lớn trước sai sót của trẻ nhỏ.

Hàn Hiểu giật mình, tránh né ánh mắt của anh.

La Thanh Phong vừa cẩn thận nâng bức tranh vừa hỏi cô: “Lúc còn học ở trường, không phải là cô giúp tôi làm báo tường sao? Vì sao lại không hiểu gì cả?”

Hàn Hiểu lại giật mình, “Gì? Anh vẫn còn nhớ sao?”

“Đương nhiên là nhớ,” La Thanh Phong đang nhìn lên bảng vẽ liếc nhìn cô, giọng điệu có vẻ không hài lòng, “Tôi không phải là người già lắm lắm. Việc mới xảy ra cách đây vài năm, vì sao lại không nhớ?”

Hàn Hiểu không có ý đó, nhưng cô cảm thấy bối rối không nói nên lời.

Mặc dù tính cách ngang ngược nhưng khi trong lớp có việc cần anh đều không thoái thác. Hàn Hiểu vẫn còn nhớ, năm đó có cuộc thi làm báo tường. Quách Dung Dung làm lớp trưởng nên giục La Thanh Phong là người giỏi vẽ nhất hoàn thành tờ báo, ngày nào đi học cũng không về nhà ngay mà ở lại lớp học giám sát anh. Hàn Hiểu và Quách Dung Dung là bạn thân nên cô cam tâm tình nguyện ở lại đợi cô ấy cùng về, đồng thời có thể giúp đỡ La Thanh Phong.

Như vậy mất vài hôm. Suốt thời gian đó, không ai nói gì. Trong ấn tượng của Hàn Hiểu, cho dù là lúc đó hay bây giờ nhớ lại, vài tiếng đồng hồ ngắn ngủi đó như một lần khói thuốc mờ ảo không có thật.

Không ngờ rằng... Anh ấy vẫn còn nhớ.

Hàn Hiểu thở một hơi thật sâu. Điều hòa thổi ra hơi lạnh, đi qua cổ họng đi vào cơ thể cô giống một dòng nước nóng thiêu đốt lòng cô khiến tim cô nhói đau.

La Thanh Phong căng xong mảnh vải, quay đầu lại, thấy Hàn Hiểu đang lơ đãng cầm giẻ lau lau lung tung trong phòng tranh, không kiềm chế được nhắc cô: “ở đây ngoài giá sách và bàn, không cần lau bất kỳ thứ gì khác. Cô rảnh thời gian có thể đọc sách của tôi, tôi có không ít quyển sách quý.”

Hàn Hiểu phản xạ theo điều kiện nói: “Tôi không hiểu...”

La Thanh Phong không quay đầu lại nói: “Không hiểu thì hỏi. Bỏ qua tôi là một thầy giáo tốt như thế này... Tôi nói cho cô biết, có rất nhiều người đến hỏi tôi còn lười trả lời.” Nói xong, anh tiến đến trước mặt cô, vẻ mặt rất nghiêm túc, “Thật đấy. Không lừa cô.”

Hàn Hiểu phì cười.

Cô chưa bao giờ phát hiện ra La Thanh Phong có lúc lại trẻ con như thế, dường như cô nói “Tôi tin” là một điều rất quan trọng.

La Thanh Phong nói sau lưng cô: “Này, cô đừng có không tin. Thật đấy, không lừa cô...” Nói xong anh cũng cảm thấy vui.

Hàn Hiểu vui suốt cả ngày vì câu nói “Không lừa cô”, vui cho đến buổi tối lúc đi ăn cùng Quách Dung Dung và Mạch Lâm.

Mạch Lâm nói cô đào hoa và bị Quách Dung Dung lườm. Mạch Lâm đang nghĩ “đào hoa” không phải là từ mang nghĩa xấu thì nghe thấy Hàn Hiểu hỏi anh: “Có phải những người làm nghệ thuật rất trong sáng không?”

Mạch Lâm tiện miệng trả lời: “Đương nhiên. Những người làm nghệ thuật chân chính đều trong sáng đến mức giống như hươu sao...”

Quách Dung Dung đá chân anh dưới bàn, Mạch Lâm vội vàng sửa lời: “Nghệ thuật rất thuần khiết, không màng danh lợi, tất nhiên người làm nghệ thuật người nào cũng trong sáng như hươu sao...”

Vì Hàn Hiểu nên Quách Dung Dung có ác cảm với La Thanh Phong. Cô không tán thành việc Hàn Hiểu đến phòng tranh giúp La Thanh Phong nhưng lúc đó Hàn Hiểu đồng ý quá nhanh, cô không kịp ngăn cản nên luôn luôn dị ứng với chuyện này. Nghe Mạch Lâm đồng tình với Hàn Hiểu, cô không vui ra mặt, “Hai người hôm nay không có việc gì làm sao? Còn nhắc đến hươu sao nữa? Những người làm nghệ thuật là điên và ngốc nghếch! Không phải là Van Gogh đã bị chết vì đói sao?”

Phải là... ngược lại.

Hàn Hiểu lại nhớ đến dáng vẻ trịnh trọng của La Thanh Phong khi nói “Không lừa cô” và không kìm nén được mỉm cười.

Quách Dung Dung liếc nhìn cô, hừ một tiếng, “Nói đến La Thanh Phong...”

“La Thanh Phong?” Mạch Lâm không hiểu ngắt lời cô, “Vì sao lại nhắc đến La Thanh Phong? Không phải anh ấy là bạn học của em sao? Người ta vừa mới mời em một bữa, em ăn no bụng rồi bắt đầu bôi bác người ta, đúng là không tử tế...”

Quách Dung Dung đặt mạnh đĩa hạt tiêu xuống trước mặt anh, “Ăn cơm!”

Mạch Lâm giả bộ làm mặt xấu với Hàn Hiểu rồi không dám nói gì nữa.

Quách Dung Dung nói tiếp: “Nói đến La Thanh Phong, anh ta biết nấu cơm không? Biết giặt quần áo và dọn dẹp nhà cửa không?”

Hàn Hiểu nghĩ ngợi. La Thanh Phong sống ở tầng hai của phòng tranh, thuê người giúp việc dọn dẹp, đúng là không nhìn thấy anh ấy làm việc nhà bao giờ. Anh ấy thường gọi điện cho phòng giặt là đến lấy và gửi quần áo, về ăn uống... Ngoài việc ra ngoài ăn, anh ấy gọi điện thoại để người ta mang cơm đến, có lẽ là cũng không biết nấu.

“Thấy chưa, mình không nói sai đúng không?” vẻ mặt của Quách Dung Dung có vẻ như “Bị mình nói trúng chưa?”.

Hàn Hiểu không nói gì. Cô ấy nói vậy không sai, nhưng lúc đầu vì sao cô thích anh ấy, câu hỏi này mặc dù không có câu trả lời nhưng chắc chắn không phải vì anh ấy biết nấu cơm, biết làm việc nhà...

Quách Dung Dung lại nói: “Hàn Hiểu, mình nói để cậu tham khảo ý kiến. Mình muốn tốt cho cậu, mất thời gian với những người phong hoa tuyết nguyệt như thế sẽ khiến cậu lỡ làng.” Dừng một lát, Quách Dung Dung lại nói với vẻ suy tư, “Cái người tên là Hình Nguyên đó cũng không tồi, tính cách vui vẻ, ngoại hình cũng được, lại có tiền. Mình thấy cậu có thể suy nghĩ...”

Hàn Hiểu trợn mắt nhìn cô, rồi quay sang Mạch Lâm trách móc: “Anh phải quản lý vợ của mình, vì hai suất kem mà bán cả tôi.”

“Thật sao?” Mạch Lâm giả bộ trợn mắt rồi nhìn sang Quách Dung Dung lúc đó vẫn rất bình thản, “Em à, em thật là không tử tế. Vì sao chỉ vì hai suất kem mà đã bán Hàn Hiểu đi rồi? Chứ ít cũng phải ba suất chứ.”

Quách Dung Dung cười nên bị sắc canh. Hàn Hiểu vừa nhìn Mạch Lâm đang vội vàng giúp cô ấy vỗ lưng, vừa nói nhỏ trách móc cô ấy không cẩn thận, không biết vì sao lại nhớ đến La Thanh Phong và Vu Dương. So với hai người trước mặt cô, tình cảm giữa hai người đó thiếu một chút nồng nhiệt. Nhưng... Vốn dĩ La Thanh Phong không phải là người có tính cách như thế mà. Hàn Hiểu đặt thìa xuống, thở dài.

Nghe thấy có tiếng chuông cửa, Hàn Hiểu đang bôi kem đánh răng lên bàn chải ngạc nhiên, tay run run suýt chút nữa thì bóp hết kem đánh răng trong hộp. Cô vừa lấy giấy lau tay, vừa bực bội nói một mình: “Có chuyện gì xảy ra thế? Kẻ đen đuôi đào hoa hơn người khác thì chỉ càng đen đuôi mà thôi...” Đúng là vận đào hoa gặp đen đuôi.

Hình Nguyên, người trêu đùa cô hôm ở phòng tranh, sau khi gặp cô ở bữa tiệc sinh nhật La Thanh Phong không hiểu bị làm sao, sáng sớm nào cũng tặng cô một bó hoa vào đúng bảy giờ, ngày mưa gió cũng vậy. Anh ta trêu đùa cô một lần không đủ, còn muốn trêu đùa nhiều thành nghiện sao? Rốt cuộc Hàn Hiểu là người bị hại, dựa vào đâu mà anh ta dám trêu đùa cô như vậy? Đúng là không để cho người khác tiếp tục sống nữa!

Hàn Hiểu mở cửa, nhìn thấy một người cầm bó hoa không rõ tên trong tay đang đứng thẳng người trước cửa nhà cô. Có lẽ bị cô mắng vài lần, cậu bé này có vẻ hơi sợ cô nên cố gắng nở một nụ cười gượng gạo.

Hàn Hiểu cảm thấy hơi mềm lòng, nhưng vừa nhìn thấy bó hoa, cô lại bắt đầu giận dữ, “Hình Nguyên đã trêu đùa xong chưa? Tiền nhiều sao không quyên góp cho bệnh viện, trường học? Không phải tôi đã nói rồi sao? Tôi rất dị ứng với phấn hoa, nhìn thấy hoa đã phát phì!”

Cậu bé mang hoa chau mặt rồi cảm thấy rất buồn cười, “Tổng giám đốc Hình nói, anh ấy biết chị không dị ứng với phấn hoa.”

Hàn Hiểu tức giận, “Vậy thì tôi nhìn thấy anh ta đã phát phiền, vì sao anh ta không biết?” Cậu bé lại chau mặt, không cười nữa.

“Mang đi, mang đi!” Hàn Hiểu thấy thái độ của cậu bé, cảm thấy mình không thể tức giận được nữa. Có lẽ cần giữ nhã khí với cậu ta một chút, cậu ta mà lì mặt thì càng khó đối phó.

Cậu bé thở dài, “Chị Hàn, ngày nào chị cũng tức giận với em thì có tác dụng gì? Em chỉ là một người đưa hoa thôi.”

Hàn Hiểu không biết phải đối đáp lại như thế nào với câu nói đó.

Cậu bé tiếp tục cố gắng cười với cô, “Hay là chị thích thế nào thì nói với em, em sẽ chuyển lời tới tổng giám đốc Hình.”

Hàn Hiểu đúng là tìm được chỗ để xả cơn tức giận. Thật ra, sau khi cô thất nghiệp, cô không có cách nào kiềm chế cơn bức bối của mình, “Cậu về nói với tên thần kinh đó, tôi ghét hoa nhất, nhìn thấy hoa là phát phiền! Tôi thích người ta tặng tôi bí đỏ, khoai tây, cà chua, có thể tiết kiệm tiền mua thức ăn!” Nói xong cô đóng sập cửa lại.

Cậu bé đứng ở ngoài cửa nhìn bó hoa thiên kiều, không nén được thở dài, “Không thích loại hoa đắt tiền như thế này, thích bí đỏ khoai tây... rốt cuộc không biết ai bị bệnh thần kinh đây?”

Đối với tranh sơn dầu, cho dù tác giả là La Thanh Phong, Hàn Hiểu cũng chỉ có thể đứng bên cạnh nhìn hờ hững.

“Thật sự là tôi không nhìn ra...” Hàn Hiểu che miệng, cố gắng không ngáp dài một cái, xin lỗi người đang ngồi đối diện với cô là La Thanh Phong, “Xin lỗi, tôi tuyệt đối không cố ý.”

Tay La Thanh Phong vẫn đang cầm bút vẽ, mặt mày ủ dột, “Có nhầm lẫn gì không? Đây là buổi học thưởng thức nghệ thuật mà La Thanh Phong tôi đã chủ động tổ chức, cô lại ngáp ngủ sao? Tôi đi dạy một buổi như thế này ở trường học cũng phải được ít nhất vài trăm tệ đấy.”

Hàn Hiểu thật sự cảm thấy hơi ngại, “Anh nói để tôi đến đây giúp nhưng tôi không giúp được gì. La Thanh Phong, không phải anh lo tôi thất nghiệp không có cơm ăn chứ?”

Cô đã muốn hỏi câu này từ lâu. Dù sao cũng chỉ là bạn học cũ nhiều năm không gặp, cô và La Thanh Phong không thân thiết đến mức... để anh không nhẫn tâm nhìn thấy cô bị đói. Hơn nữa, với tính cách của La Thanh Phong, anh không để tâm đến việc của người khác mới phải.

Quả nhiên La Thanh Phong ngạc nhiên, “Cô không muốn đến đây à?”

“Không phải.” Hàn Hiểu vội vàng lắc đầu, trong lòng nghĩ sao lại có thể như thế được...

La Thanh Phong chăm chú nhìn cô, “Có nguyên nhân. Nhưng tôi phải nói là, cô đừng nghĩ ngợi gì nhiều. Tôi không cố ý can thiệp vào chuyện riêng của cô.”

Hàn Hiểu “Ừ” một tiếng, không hiểu việc này có liên quan gì đến chuyện riêng của mình.

Ngón tay thon dài của La Thanh Phong gõ lên bàn gỗ, do dự một lát rồi hỏi cô: “Hình Nguyên đã bao giờ gọi điện cho cô chưa?”

Hàn Hiểu gật đầu, trong lòng nghĩ: Ngoài gọi điện thoại, kẻ thần kinh đó còn tặng hoa cho tôi hàng ngày nữa.

La Thanh Phong chau mày dựa người ra phía sau, có vẻ hơi buồn bã, “Hôm đó ăn cơm, tôi cố ý bảo cô đến giúp tôi trước mặt anh ấy, thật ra... là để nhắc nhở anh ấy, cô là bạn học của tôi.”

Hàn Hiểu hơi ngạc nhiên. Ngay từ đầu Hình Nguyên đã biết cô là bạn học của anh, việc gì phải dùng cách thức vòng vo như thế để nhắc nhở?

La Thanh Phong hơi buồn rầu sờ cằm rồi cúi đầu nói: “Nói thế nào nhỉ, người đó rất có tiền và rất biết cách hấp dẫn phụ nữ để họ phải động lòng, nhưng tốt nhất là cô không nên dây dưa với anh ta...”

Cái gì mà gọi là “không nên dây dưa”?

Hàn Hiểu mở to mắt nhìn anh, tức giận: “La Thanh Phong, anh nghĩ tôi là người như thế nào?”

La Thanh Phong không ngờ Hàn Hiểu lại tức giận đến thế nên rất ngạc nhiên nhìn cô, quên mất cả giải thích.

Lúc này, cảm giác xấu hổ, tức giận, tủi thân khiến cô mất hết lý trí. Người đàn ông mà cô thầm yêu trộm nhớ suốt mười năm tự nhiên ám chỉ cô là người không có nhân phẩm với giọng điệu đó...

“Tôi thất nghiệp,” Hàn Hiểu tức giận, lạnh lùng chỉ vào La Thanh Phong trách móc, “Tôi thất nghiệp thì sao? Tôi dù tốt xấu thế nào cũng đã có bằng kỹ sư! Tôi không tìm được việc thì cũng không đến mức phải đi lại với người có tiền để người ta cho ăn no mặc ấm! Anh cần cứ vào đâu mà xúc phạm nhân cách của tôi!”

La Thanh Phong sợ hãi khi thấy cô tức giận, hoang mang đứng dậy, “Hàn Hiểu, tôi không...”

Người Hàn Hiểu không ngừng run lên. Lý Nam có thể hăm hại cô, trưởng bộ phận Nghiên cứu có thể lợi dụng việc công trên danh nghĩa để mưu lợi cá nhân mà làm bẩn báo cáo của cô, người khác có thể không đứng về phía cô.

Ai cũng có thể, duy nhất anh không được.

Khóe mắt cay cay, Hàn Hiểu quay người bước ra ngoài.

“Hàn Hiểu,” La Thanh Phong bước nhanh về phía cô, giữ tay cô lại, “Tôi không có ý đó...”

Hàn Hiểu không nghĩ gì, quay lại tát anh. Âm thanh vang lên trong phòng tranh khiến hai người sững sờ. Nhìn thấy vết ngón tay mình trên gò má anh, Hàn Hiểu quay mặt đi, không muốn nghe anh nói gì nữa, kéo cửa phòng tranh bước ra ngoài.

“Hàn Hiểu...” Có giọng nói vang lên khản thiết sau lưng cô.

“Anh không cần lo lắng tôi có dây dưa đến những người không nên dây dưa hay không.” Khóe mắt Hàn Hiểu hơi cay nhưng không để nước mắt rơi ra, “Tôi chưa bao giờ có dã tâm lấy người giàu có. Hơn nữa, từ trước đến giờ, trong lòng tôi chỉ thích một người, đó chính là anh.”

Có tiếng vật gì đó rơi xuống nền nhà. Hàn Hiểu không quay lại, cúi đầu chạy về phía hành lang rồi bước xuống cầu thang.

Trong lòng trống rỗng và lạnh lẽo, bước chân cô trở nên vô cùng nặng nề. Hàn Hiểu chưa bao giờ nghĩ nói với anh ấy là “thích anh” lại là một chuyện dễ dàng đến thế. Đường như... Chờ đợi một thời gian dài là để đến thời khắc này, có thể nói “Tôi thích anh”.

Đối với một người ôm thầm một mối tình đầu suốt nhiều năm như cô, có lẽ đây là một kết cục tất nhiên phải xảy ra. Ngay từ khi cô vừa giả vờ học bài, vừa liếc trộm những hình hoa văn trên quần bò của anh, kết cục này đã được định sẵn. Chỉ vì cô sợ đau khổ nên mới tự đánh lừa mình mãi đến tận bây giờ.

Thật sự chờ đợi bao năm cũng chỉ là vì một cơ hội được bộc lộ tình cảm của mình.

Trong lòng cô có cảm giác tan vỡ mơ hồ, giống như có một hạt giống đang giấy đập để nảy mầm lên khỏi mặt đất. Đó là một cảm giác đau đớn kết hợp giữa hủy diệt và sinh sôi, có tuyệt vọng, có giải phóng

Nhưng vô cùng đau đớn.

Hàn Hiểu dựa trán vào tường, nhắm mắt lại và hít thở thật sâu.

“Xem nào, một kết cục cô luôn luôn sợ hãi thật ra cũng không đến nỗi quá khó khăn để chịu đựng. Giấc mộng suốt mười năm tuổi trẻ đã thật sự kết thúc rồi.” Cô nghĩ, sau này mình sẽ không bao giờ phải một mình một bóng ngậm ngùi với trò hề này nữa.

La Thanh Phong sợ nóng nên nhiệt độ trong phòng tranh ở hai tầng đều để rất thấp. Bức tường lạnh chạm vào trán Hàn Hiểu khiến cô tỉnh táo. Cô không thể đến đây nữa, cũng không còn đồ cá nhân nào cần mang đi. Bước một bước ra khỏi “phòng tranh La Thị” là cô sẽ không còn quan hệ nào với giấc mộng xưa nữa.

Hai học sinh làm việc tại phòng tranh đang bận sắp xếp đồ đạc, Hàn Hiểu không chào họ, quay người bước ra ngoài.

Hơi nóng của mùa hè phủ lên mặt cô khiến cô ngọt thở. Hàn Hiểu đeo kính râm tránh ánh mắt của mọi người. Bây giờ cô cần nó, đặc biệt là khi cô nhìn thấy Hình Nguyên và Vu Dương đang bước xuống xe, may mắn là cô đeo kính râm nên không cần phải cố gắng tỏ vẻ điềm nhiên trước mặt họ. Đây là hai người cô không muốn gặp nhất lúc này, một người gọi cho cô nhớ đến thất bại trong tình cảm, một người nhắc nhở cô đã thất bại khi để lại ấn tượng trong mắt người khác như thế nào...

“Ồ, tan làm sớm thế?” Vu Dương bĩu môi, “Cô làm một công việc thật là dễ chịu.”

Vu Dương không thể tỏ vẻ lịch sự với những cô gái xuất hiện bên cạnh La Thanh Phong. Buổi sinh nhật lần trước, không chỉ có Hàn Hiểu, ngay cả Quách Dung Dung cũng bị cô ta lườm mấy lần.

Hàn Hiểu nhếch miệng, lần đầu tiên cô đối đáp lại, “Không phải tan làm, mà là thôi việc. Tôi nghĩ, La Thanh Phong không thể ngốc như thế, tuyển một kỹ sư về giúp việc cho mình.”

Vu Dương hơi ngạc nhiên rồi cười, “Có thể như vậy sao? Lúc bắt đầu cũng không có gì mà.”

Hình Nguyên ho một tiếng, rướn mày cười nói: “Cô đi đâu? Tôi đưa cô đi.”

Hàn Hiểu nhìn thấy nụ cười như muốn hút hồn người khác của anh, cơn tức giận của cô lại cháy bùng lên. Nếu không có con người tai họa này, cô đã không rơi vào hoàn cảnh đến làm bạn với La Thanh Phong cũng không được. Thậm chí không thể giữ lại bất kỳ một kỷ niệm nào để an ủi bản thân.

Hàn Hiểu không giữ phép lịch sự nữa, buông một câu, “Không cần, anh Hình, chúng ta không quen biết nhau.” rồi quay người định bước đi nhưng Hình Nguyên đã đuổi theo, “Này, sao tôi gọi điện thoại mà cô không nghe?”

Thế giới nhỏ bé của Hàn Hiểu như muốn nổ tung, cô quay lại trừng mắt nhìn anh, tức giận nói: “Nếu anh còn dám gọi điện thoại cho tôi, tặng hoa cho tôi, tôi sẽ cầm gạch đập chết anh!” Nói xong, cô không thêm quan tâm đến thái độ của hai người đó, quay người bỏ đi.

Hình Nguyên ngạc nhiên nhìn theo bóng Hàn Hiểu hồi lâu, quay lại nhìn Vu Dương rồi chau mày, “Cô ấy ăn nói thô lỗ như vậy sao?”

Vu Dương nhún vai, “Không phải là anh không nghe thấy, vì sao còn hỏi em?”

Hình Nguyên hơi ngạc nhiên, “Cô ấy đã học đại học rồi, và còn là kỹ sư nữa.”

Vu Dương cười khan, “Kỹ sư không biết chữ sao? Ai quy định như thế? Chiêu tán tỉnh của anh cũ quá rồi, ngay cả em cũng chán đến tận cổ.”

Hình Nguyên ôm mặt, tỏ vẻ chán nản, “Mình đã để cho tình hình xấu đến mức này từ lúc nào không biết?”

Vu Dương liếc nhìn anh, cười vui mừng khi thấy vẻ đau khổ của anh.

6. Chương 06

Chương 6: Hai người ở hai thế giới

Một người ngốc nghếch mơ giữa ban ngày suốt mười năm cần có một chiếc gậy đánh vào người để tỉnh táo lại.

Hàn Hiểu biết trong mắt người khác mình là người không biết giận dữ, nếu bị đánh gãy mất răng cửa cũng chỉ biết yên lặng nuốt trôi. Chỉ ít trong sự việc xảy ra với Lý Nam, cô cũng đã hành động như thế.

Nhưng cho dù chỉ là một con thỏ thì cũng có lúc tức giận.

Hàn Hiểu giải thích như vậy để tha thứ cho hành động của mình trước mặt La Thanh Phong, nhưng khi cô dùng cách này để an ủi tâm trạng buồn bã của mình thì cô lại càng buồn hơn. Thật sự cô rất buồn, khi tỉnh táo lại sau cơn tức giận, cô nhận ra sự thật là mình đã đánh mất người bạn La Thanh Phong, điều này khiến cho cô có cảm giác vô cùng mất mát.

Con người đều như vậy, khi không có cơ hội thường tính thiệt hơn, rõ ràng biết nếu thổ lộ tình cảm có thể không làm bạn bè được nữa nhưng trong lòng vẫn thầm mong muốn. Đợi đến khi tất cả mọi chuyện đã xảy ra, người ta lại cảm thấy buồn bã, nghĩ rằng ở bên nhau làm bạn bè như trước đây còn tốt hơn là mất tất cả.

Hàn Hiểu cũng như vậy. Cô quyến luyến suốt mười năm với một cái tên, khi người đó xuất hiện trước mắt cô, cô lại càng vô cùng quyến luyến.

Đúng rồi, nói một cách văn vẻ hơn, trước đây tình cảm quyến luyến của Hàn Hiểu chỉ là một cảm giác mơ hồ, nhưng hiện tại nó hiện hữu rất thực. Hình ảnh anh xuất hiện trong đầu cô suốt bao năm nay, giờ đây không còn là một hoa văn sơn trên quần bò mười năm trước, mà là một người đàn ông thích mặc sơ mi màu đen, lúc anh hút thuốc thường nheo mắt lại, lúc cười mắt anh rất sáng, có lúc lại cổ chấp giống trẻ con....

Anh giống như một hạt giống nằm sâu trong lòng cô, bất ngờ nảy mầm và đâm chồi nảy lộc...

Hàn Hiểu vừa nhấn chuột xóa đi yêu cầu về mức lương trên hồ sơ xin việc vừa buồn bã nghĩ: vốn nghĩ rằng mình có một công việc khô khan và là một cô gái có cuộc sống đơn giản, thật ra lại là một nhân vật nữ vô cùng đen tối giống như trong tiểu thuyết: Thời trẻ yêu thầm để lỡ mất bao nhiêu năm thanh xuân, bây giờ đào hoa hơn một chút, quen được một anh bác sỹ nhi khoa bỗng tình cờ gặp lại nhân vật nam chính mà mình thầm yêu trộm nhớ, hơn nữa còn xuất hiện một nhân vật nam phụ làm mọi thứ rối tung... Ông trời ơi, nếu ông muốn tôi trở thành ni cô thì mong ông nói rõ..."

Ông trời không nói cho cô biết có muốn cô trở thành ni cô hay không, nhưng đơn xin việc bị từ chối khiến cho Hàn Hiểu hiểu rằng, ông trời muốn cô bị chết đói ở thành phố T.

"Xin lỗi, xem hồ sơ có thể thấy cô là một người rất ưu tú nhưng chúng tôi cần một kỹ sư nam..."

Toàn là những câu trả lời như thế khiến cô không có cơ hội nào để thể hiện mình.

Là nữ thì làm sao? Lúc Hoa Thịnh cử cô đến làm việc cho bên thi công, không phải cô cũng đội mũ bảo hộ lao động, đeo máy móc leo lên thiết bị ở hiện trường sao? Các kỹ sư nam ở đó không phải đều đứng lặng người ở dưới, nghiêm mặt đi theo sau cô sao? Có một người còn nói với cô: "Chị Hàn, lúc chị kiểm tra có thể giảm tốc độ đi không, tôi xem không hiểu..."

Lúc đó vì sao không trách cô là nữ giới?

Cô xấu tốt thế nào cũng có kinh nghiệm làm việc, có chức vụ. Nếu là những học sinh nữ vừa mới ra trường khác, họ cũng khó tìm được đơn vị thực tập sao? Vì sao thói đời lại như vậy? Sớm biết các nữ sinh học chuyên ngành này sẽ bị chết đói, vì sao lúc đầu còn tuyển sinh? Đúng là lãng phí vô ích kết quả học tập tốt như thế...

Thực tế chứng minh, căm ghét xã hội không giải quyết được bất kỳ vấn đề gì. Ngược lại, xúc động quá càng khiến cho người ta nhanh đói hơn.

Hàn Hiểu mở cửa tủ lạnh, nhìn thấy vài quả trứng gà và hai hộp cà phê, thực sự không biết nên ăn gì.

Ra ngoài ăn thì quá xa xỉ, bây giờ cô đang thất nghiệp mà.

Hàn Hiểu thờ dãi, đang nghĩ xem có nên nhịn đói một bữa không thì chuông điện thoại vang lên. Hàn Hiểu liếc nhìn thấy ba chữ "Thịt thiên nga" trên màn hình, cảm thấy lòng mình co thắt lại.

Vì sao lại là anh ấy? Không phải là họ không thể làm bạn bè nữa sao?

Nếu không... anh ấy không cẩn thận bị đụng đầu nên quên băng ký ức khó xử đó rồi?

Tiếng chuông ngừng kêu, dòng chữ trên màn hình cũng tối dần đi. Hàn Hiểu không nén được thở dài, không biết vì sao cô lại căng thẳng đến mức toát mồ hôi...

Tiếng chuông điện thoại lại đột ngột vang lên rất to. Hàn Hiểu không biết từ lúc nào, lúc điện thoại của mình kêu còn kèm theo chế độ rung. Chiếc điện thoại rung lên trong lòng bàn tay khiến Hàn Hiểu không thể giả vờ như không biết.

“A lô?” Hàn Hiểu nhận điện thoại, không biết phải nói gì. Có lẽ trong tình trạng này, nói gì cũng không phù hợp.

“Tôi là La Thanh Phong,” ngược lại, giọng nói của La Thanh Phong rất bình tĩnh, có lẽ vì cô không còn bí mật gì trước mặt anh nữa nên giọng của anh có vẻ rất thẳng thắn, “Việc tôi nhờ bên ông Lưu có tin tức rồi, bây giờ tôi đến đón cô đi gặp ông ấy. Cô sống ở đâu?”

Hàn Hiểu lặng người, mãi mới nhớ ra “ông Lưu” là Lưu Đông Pha ở bên Hải Công. Sau khi xảy ra chuyện không vui, anh ấy vẫn muốn tìm việc giúp mình sao?

Trong lòng Hàn Hiểu cảm thấy hơi chua xót. Điều này không giống với những gì cô dự kiến, cắt đứt liên lạc không phải là tốt hơn cho cả hai người sao? Bây giờ, cô không biết phải giữ thái độ như thế nào khi gặp anh sau khi nói hết những chuyện nên nói và không nên nói.

Cho đến khi đứng giữa dòng người chờ La Thanh Phong, Hàn Hiểu vẫn còn phân vân với vấn đề này. Nhưng cô không phải phân vân lâu, một chiếc xe Jeep hơi cũ xuất hiện ở đầu đường. Mắt của Hàn Hiểu không tốt lắm nhưng cô vẫn nhận ra được người ngồi đằng sau tay lái là La Thanh Phong.

La Thanh Phong mặc một chiếc áo sơ mi màu đen, mặt mày trầm buồn nhưng vẫn khiến cho người khác ngỡ ngàng trước vẻ tuấn tú như có một lớp sương che phủ mặt nước hồ mùa xuân, trong chốc lát sẽ lộ ra những viên đá quý. Ánh mắt đầy tâm sự của anh luôn cuốn hút người khác, hoặc vì hiếm hoi, hoặc vì quan tâm.

Người đàn ông này rất cảm tính. Anh nắm rõ những màu sắc mà cô không biết gọi tên là gì; Những thứ anh giỏi là những thứ không nhìn thấy và cảm nắm được, cũng không thể dùng số liệu để phân tích như sương, ánh sáng, mưa hay cầu vồng. Còn cô, chỉ khi cô gặp các con số cô mới cảm thấy tự tin. Cô rất sợ những gì hư vô, không thể chạm vào và không có cách nào để chứng thực.

“Vốn dĩ hai người ở hai thế giới khác nhau mà.” Hàn Hiểu nghĩ, “Ranh giới phân minh, mãi mãi không bao giờ vượt qua được.”

“Lên đi.” Xe của La Thanh Phong dừng lại trước mặt cô, anh đẩy cửa xe mà không bộc lộ bất kỳ cảm xúc nào.

Hàn Hiểu không nói gì. Thái độ của anh khiến cho những bối rối trong lòng cô trở nên nặng nề hơn giống như cô đang nợ anh rất nhiều tiền. Hàn Hiểu vịn vào cửa xe, trên đầu cô là ánh nắng mùa hè gay gắt và nhức mắt.

Hàn Hiểu thở một hơi thật sâu, cúi đầu tránh vẻ mặt buồn buồn của La Thanh Phong. Lần đầu tiên anh nói đúng mực như thế khiến cho cô cảm thấy không quen, “La Thanh Phong, thực sự tôi không muốn nợ anh món nợ nhân tình lớn như thế. Tôi cảm thấy, sau này chúng ta nên coi nhau như người xa lạ sẽ tốt hơn.”

La Thanh Phong ngạc nhiên ngẩng đầu lên, dường như không ngờ cô có thể thốt lên những lời như vậy.

Hàn Hiểu lần đầu tiên thấy thái độ đó của La Thanh Phong, cô cười nói, “Tôi nghĩ, như vậy chúng ta sẽ cảm thấy thoải mái hơn.”

La Thanh Phong tránh ánh mắt của cô, vẻ mặt của anh đông cứng lại, “Cô đã cứu tôi, coi như tôi báo đáp cho cô là được.”

Hai tiếng “báo đáp” như kim đâm vào lòng Hàn Hiểu. Hàn Hiểu bất giác nắm chặt lấy tay vịn cửa xe, gân xanh nổi lên dưới da rồi dần dần trở lại bình thường.

“Không cần báo đáp.” Hàn Hiểu tiếp tục nói, giọng điệu đã lấy lại được bình tĩnh, giống như lúc cô báo cáo số liệu kiểm tra thực nghiệm trước đây, đó là điều mà một tổng giám sát kỹ thuật hai mươi bảy tuổi nên có, “Một người ngốc nghếch mơ giữa ban ngày suốt mười năm cần có một chiếc gậy đánh vào người để tỉnh táo lại. Giá trị của chiếc gậy đó không thể tính được. Thật ra, tôi nên cảm ơn anh.”

La Thanh Phong ngẩng đầu lên, Hàn Hiểu đã đóng cửa xe. Anh nhìn thấy cô bước vào dòng người không hề quay đầu lại, cô mặc một chiếc quần bò và một chiếc áo phông rất đơn giản, tóc buông xõa xuống lưng và hơi rối, dường như không hề có ý định đi cùng anh đến gặp ai.

La Thanh Phong cảm thấy hơi nóng ruột. Cô gái này! Vô duyên vô cớ nói ra những lời khiến người khác ngạc nhiên, sau đó quay người bỏ đi không lưu luyến, như vậy là có ý gì?

Cô ấy có thực sự thích anh không? Đột nhiên La Thanh Phong cảm thấy nghi ngờ. Liệu có phải hôm đó cô ấy tức giận quá nên cố tình nói như thế để châm chọc anh không?

Rốt cuộc... cô ấy có thực sự thích anh không? Nếu thật thì bắt đầu từ lúc nào? Từ lúc đến giúp khai trương phòng tranh? Từ lúc cứu anh trong ngõ tối? Hay sớm hơn, từ lúc cùng nhau làm báo tường thời học trung học?

La Thanh Phong rồi bời trong lòng, vỏ hộp thuốc lá rỗng thành một nắm.

Cô gái này là một người rất rõ ràng và chắc chắn, là kiểu người có thư gửi đến nhà cũng phải đọc xong từng chữ một mới ký tên. Chỉ nói những gì mình biết rõ, chỉ làm những việc mình nắm rõ...

Nhưng anh vẫn muốn hỏi cô: Câu “thích” hôm đó của cô rốt cuộc có phải là thật không?

Yên ắng chưa được ba ngày, một buổi sáng sớm, chuông cửa lại vang lên.

Hàn Hiểu bán tín bán nghi nhìn ra ngoài qua lỗ mắt mèo nhưng chỉ thấy có vật gì đó chắn tối đen. Không biết là có chuyện gì?

Nghĩ rằng đó là cậu bé mang hoa đến, không ngờ khi mở cửa ra, cô nhìn thấy tên thần kinh Hình Nguyên. Trong tay anh ta xách một chiếc bao tải gai - loại mà N năm trước đây những người đi dọn rác trên đường vẫn dùng, rất bẩn.

“Anh còn định giở trò gì nữa?” Hàn Hiểu cảm thấy đau đầu, “Không phải là ép tôi ném gạch chứ?”

Hình Nguyên nở một nụ cười, là nụ cười giống hôm lừa cô ở phòng tranh, dường như gặp một việc gì đó rất thú vị, buồn cười khiến anh ta vô cùng hứng thú.

Hàn Hiểu tức giận, vốn dĩ bị thất nghiệp đã khiến cô mệt mỏi, thêm cú shock nặng với La Thanh Phong, Hàn Hiểu cảm thấy hiện tại cô giống như một thùng thuốc nổ, chỉ cần thuận tay vút vào một đầu thuốc lá là tất cả sẽ nổ tung.

“Con người họ Hình, tôi cảnh cáo anh...” Hàn Hiểu giơ tay chỉ vào mũi anh, với chiều cao của anh ta, cô phải ngược mặt lên, “Đừng để tôi phải tức giận, làm âm lên thì mọi người đều xấu mặt.”

Hình Nguyên giữ cửa không để cho cô đóng lại, cười rất vui vẻ, “Tôi không làm gì cả. Không phải cô thích ăn bí đỏ khoai tây sao? Tôi đã về tận làng để mua, rất tươi ngon, ngay cả túi đựng cũng nguyên xi...”

Hàn Hiểu cố gắng kéo cửa nhưng Hình Nguyên giả vờ như vô tình đứng chắn ở đó.

Hàn Hiểu buồn rầu nhận ra sức lực của phụ nữ không thể so được với đàn ông, cô cố hết sức mà vẫn không đọ được với cái vờ hờ hững giả vờ đứng chắn cửa của anh.

Hàn Hiểu tức giận, đẩy cửa rồi vào bếp lấy dao thái rau.

Chuyện nhỏ! Cô không tin là không trị được anh!

Cầm dao ra, Hình Nguyên đã mang túi vào phòng, đang thung dung đánh giá căn nhà nhỏ của cô.

Hàn Hiểu tự mua nhà. Đó là một căn nhà nhỏ không đến bốn mươi mét vuông, ở tầng trên cùng, một bên trần nhà còn hơi bị nghiêng. Mặc dù cô mua rất sớm, phải bỏ ra tất cả tiền tiết kiệm của mình nhưng cũng phải đợi vài năm mới trả hết. Hàn Hiểu cảm thấy mình đã làm một việc rất đúng. Từng nhìn thấy bố mẹ

mình nhiều lúc có chuyện xích mích, từ khi bắt đầu đi làm, Hàn Hiểu đã xác định phải có một chốn nương thân, sau này lấy chồng, lúc hai vợ chồng tranh cãi còn có chỗ mà về.

Không có nhiều tiền để sửa chữa, cũng không muốn nói với bố mẹ nên căn phòng của cô bài trí rất đơn giản. Thứ xa xỉ nhất là một chiếc cửa sổ trời rất đẹp trên trần nhà, nằm trên giường có thể nhìn thấy bầu trời.

Lúc này Hình Nguyên đang rất thích thú ngắm nhìn chiếc cửa sổ đó, nghe thấy có tiếng động, anh cười hỏi một câu: “Này, cái cửa sổ này của cô... có bị đột không?” Quay đầu nhìn lại, thấy Hàn Hiểu đang tức giận cầm dao, nghiêm mặt lại, có vẻ đang rất tức giận, Hình Nguyên lại trêu, “Dao của cô... có vẻ như chất lượng cũng chỉ thường thường thôi.”

Con dao có giá mười tệ mua ngoài chợ, đương nhiên là thường thôi, không cần anh ta phải nói. Hàn Hiểu gơ dao chỉ ra cửa, “Đừng để tôi phải phạm tội giết người!”

Nét mặt cô căng thẳng, lông mày chau lại, cô thở rất mạnh, có vẻ như đang rất tức giận. Hình Nguyên nghiêng đầu nhìn cô, trong lòng nghĩ: Lúc tức giận, trông thật giống cô ấy.

“Anh có đi hay không?” Hàn Hiểu giận dữ.

Ánh mắt của Hình Nguyên tự nhiên trở nên dịu dàng, “Được, tôi đi, cô đừng tức giận nữa. Cô muốn ăn gì? Tôi cho người mang đồ ăn đến. Món ăn Thái Lan có được không?”

“Thái Lan cái đầu anh!” Hàn Hiểu không giữ kiên nhẫn được nữa, “Ngay lập tức! Ra ngoài!”

Thấy cô đã quá tức giận, Hình Nguyên sợ cô sẽ ra tay làm mình bị thương, vội nói: “Đi ngay, đi ngay đây!”

Cánh cửa đóng lại sau lưng anh, Hàn Hiểu không còn chút sức lực nào nữa, cô dựa vào cửa, vút con dao lên tủ giày.

Chuyện gì đang xảy ra thế này?

Vốn dĩ cuộc sống đang rất bình thường, đột nhiên lại trở nên mất kiểm soát như thế. Không còn công việc nữa, giấc mộng yêu đương cũng tan vỡ, cô còn nợ ngân hàng mấy chục nghìn tệ tiền mua nhà chưa trả, bây giờ lại xuất hiện một con người không biết điều hàng ngày đến trêu đùa cô...

Tất cả mọi vấn đề đều bắt đầu từ khi gặp La Thanh Phong. Lúc đó vì sao tại cô lại thính như thế? Sao cô có thể nghe thấy câu nói đó? Lúc đầu cô chỉ đi bộ qua đó thôi, vì sao có thể trở thành “anh hùng cứu mỹ nam”?

Vì anh ấy là La Thanh Phong sao? Mắt Hàn Hiểu hơi cay.

Quách Dung Dung nói không sai, La Thanh Phong đúng là một tai họa.

7. Chương 07

Chương 7: Đương nhiên là thật

Công việc của cô khiến cho con người cô rất rõ ràng. Những số liệu cô đã xem qua, nếu đổi thành một con số khác, chắc chắn cô sẽ nói “NO”.

Một tuần sau đó, thứ hai, Hàn Hiểu đến bộ phận giám sát kỹ thuật của Hải Công theo lịch hẹn.

Lưu Đông Pha đã từng gặp cô khi đến thị sát công việc trong nội bộ hệ thống, có thể coi là lãnh đạo gián tiếp của cô trước đây. Ông có một vị trí đức cao vọng trọng trong ngành. Hàn Hiểu không có cách nào từ chối khi ông đích thân gọi điện mời cô đến, trừ khi cô không muốn làm trong ngành này nữa. Huống hồ, cô vẫn còn đang nợ ngân hàng mấy chục nghìn tệ chưa trả. Đang trong tình trạng khó khăn, đã đến nước này rồi, không ai giữ chí khí được nữa.

Nhưng lần này đến, cô không thể trốn tránh món nợ nhân tình với người đó.

Ngày đầu tiên đi làm về, Hàn Hiểu nằm trên giường suy nghĩ mông lung, cô cầm lấy điện thoại nhắn tin cho La Thanh Phong chỉ với hai chữ đơn giản “Cảm ơn” nhưng đó là tất cả những gì cô muốn nói.

Không ngờ La Thanh Phong nhắn tin lại rất nhanh, hỏi một câu khiến Hàn Hiểu cảm thấy bất ngờ: “Câu nói đó của cô là thật sao?”

Hàn Hiểu không ngờ anh lại có thể nghi ngờ thành ý của mình, trong lòng không vui. Cô ấn phím nhắn từng chữ một, “Đương nhiên là thật. Tôi thành tâm cảm ơn anh.”

Kết quả là anh không phản ứng gì nữa.

Hàn Hiểu không hiểu ý anh, trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu. La Thanh Phong rất thông minh, vì sao lại hỏi một câu ngớ ngẩn như vậy?

Nằm trên giường trần trọc trở mình không ngủ được, nhìn lên bầu trời đêm tối đen qua cửa sổ, Hàn Hiểu thở dài không thành tiếng. Cho dù là không có phản ứng gì cũng nên lịch sự giữ liên lạc. Đều đã là người lớn rồi mà sao vẫn còn trẻ con như thế?

Ở đầu điện thoại bên kia, La Thanh Phong tắt điện thoại, tiện tay vứt điều thuốc đang hút dở vào chậu hoa.

Đây là hoa Vu Dương chủ định mang đến, lá rất nhỏ, đến gần có thể ngửi thấy hương thơm, không phải là loại mà La Thanh Phong thích. Nhưng từ trước đến giờ, Vu Dương làm việc gì đều không hỏi sở thích của anh. Trong mắt cô, La Thanh Phong giống như những đại sư kỳ lạ trong truyền thuyết, trầm tư trong thế giới riêng của mình, ngoài vẽ tranh không còn quan tâm đến vấn đề gì khác.

Có lẽ cô ấy cảm thấy chỉ những người đàn ông như vậy mới tương xứng với cô, trong cuộc sống không tìm được người như thế nên chỉ có thể tự tạo ra một con người như thế.

La Thanh Phong tự cười mình, tiện tay vứt điện thoại vẫn nằm yên trong tay từ nãy lên tủ trên đầu giường.

Mặc dù anh không phải là người đắm chìm vào hội họa như trong mắt của Vu Dương, cũng không phải là một người hay tò mò, nhưng không biết vì sao, anh rất muốn biết câu “Tôi chỉ thích một mình anh” của Hàn Hiểu rốt cuộc có phải là thật hay không.

Nhưng, biết rồi thì sẽ ra sao? La Thanh Phong tạm thời không nghĩ đến. Cảm giác muốn hỏi cho đến cùng hơi nhàm chán, La Thanh Phong không biết tâm trạng này có liên quan gì đến việc anh chưa bao giờ xác định tiêu chuẩn nào trong cuộc sống của mình không?

Cho đến giờ, anh vẫn cảm thấy chính anh cũng như mọi người, từ Vu Dương, Hình Nguyên cho đến Thôi Hạo đều rất mơ hồ về cuộc sống và con người của anh. Cũng giống như bức tranh trước mặt anh, màu đỏ cũng được, màu tối hơn cũng không sao, có lẽ thay bằng một màu sắc nào đó khác đều được...

Nhưng người đó không như vậy. Công việc của cô khiến cho con người cô rất rõ ràng. Những số liệu cô đã xem qua, nếu đổi thành một con số khác, chắc chắn cô sẽ nói “NO”.

Nếu cô ấy nói thích, chắc chắn là cô ấy thích. La Thanh Phong rất muốn hiểu rõ về khái niệm mơ hồ mà cô gọi là “thích”, nếu thực sự có thể chạm vào được thì đó là gì?

Đó là một cảm giác tò mò hoàn toàn không thể khống chế được.

Từ phong cách kết hợp giữa Trung Quốc và phương Tây có thể nhận ra, ông chủ của nhà hàng Đức này không phải là người nước ngoài. Nhưng vì đầu bếp là người Đức nên hương vị các món ăn ở đây đích thị là của Đức.

Đây là nhà hàng Vu Dương giới thiệu với anh. Sở thích của cô ấy rất kỳ lạ, khi ở Đức cô ấy ăn đồ Trung Quốc, khi ở Trung Quốc cô ấy lại hay ăn đồ ăn Đức và Ý. La Thanh Phong luôn nghĩ cô ấy là một người rất kỳ lạ và khó hiểu, cho dù là cách cư xử hay thói quen sinh hoạt của cô ấy cũng vậy.

Không ăn sáng nên La Thanh Phong cảm thấy đói nhưng ngoài canh nấm và Lạp xưởng, anh hầu như không ăn thêm món gì khác. Có lẽ là vì tâm trạng anh không vui nên ảnh hưởng đến khẩu vị.

Ngồi đối diện anh là Vu Dương đang hồ hững gầy miếng bánh hoa quả kiểu Đức trong đĩa hồi lâu mà không ăn.

Ngược lại, Hình Nguyên ăn rất ngon miệng, sau khi ăn đĩa thịt nướng của mình, anh trút hết cả chỗ lạp xưởng trong đĩa Vu Dương sang đĩa mình.

La Thanh Phong châm một điếu thuốc, do dự một lát rồi lại đặt xuống.

Vu Dương liếc nhìn anh, lười biếng nói: “Rốt cuộc anh có chuyện gì muốn nói?”

Hai tay La Thanh Phong ấn lên huyết thái dương của mình rồi vén tóc ra phía sau, để lộ một khuôn mặt khô ngô tuần tú. Anh nhìn Vu Dương với thái độ rất chăm chú, “Vu Dương, chúng ta đã thỏa thuận trước rồi, em về đây cùng anh làm nhà đầu tư, anh nghĩ... em chỉ cần để luật sư của em làm việc với anh là được. Anh cảm thấy em không cần phải đến phòng tranh hàng ngày.”

Vu Dương đang cầm dao dừng tay lại, đầu mày giãn ra, nhìn anh vẻ không vui, “Anh lại làm sao thế?”

La Thanh Phong không chớp mắt nhìn cô, “Anh đang nói chuyện nghiêm túc với em.”

Vu Dương không kiềm chế được nữa, bực bội ném chiếc dao trong tay, giọng vút cao, “Cái trò này anh chơi mãi không chán sao?”

La Thanh Phong lắc đầu, “Chúng ta biết nhau đã nhiều năm, có thể coi là hiểu nhau. Vì anh chơi chán rồi nên mới không muốn tiếp tục nữa. Vu Dương, chúng ta không hợp nhau.”

Vu Dương day nghiến hỏi anh: “Lần này anh lại để ý đến ai rồi?”

“La Thanh Phong, anh toàn nói những lời không thực tế!” Vu Dương cầm cốc đưa lên miệng uống mới phát hiện ra đó là cà phê đen của Hình Nguyên nên vội nhổ ra, “Em không thể hiểu nổi rốt cuộc anh đi tìm cái gì! Anh là họa sỹ, ngoài vẽ tranh, sáng tác, mọi việc trên thế giới này không có liên quan gì đến anh. Không có em anh có nổi tiếng được không? Lúc nào cũng muốn tìm cảm giác... Ngoài việc soi gương nhìn chính mình, anh còn có cảm giác với ai nữa?”

La Thanh Phong vẫn không nói gì.

Vu Dương mềm giọng, mở to mắt dịu dàng nhìn La Thanh Phong, “Chỉ có em mới có thể giúp anh, em có thể lợi dụng điều kiện của họ Vu để giúp anh gây ảnh hưởng. Hàng năm chúng ta có thể về Munich tổ chức triển lãm tranh...”

La Thanh Phong dựa lưng vào ghế, mặt mũi tỏ vẻ thờ ơ, có vẻ nhu viễn cảnh sáng lạn mà cô vẽ ra không hề hấp dẫn anh.

Hình Nguyên nhìn miếng lạp xưởng rồi nhìn Vu Dương, dường như đang chờ xem tiếp vở kịch.

“Vu Dương, em có thể đầu tư vào phòng tranh của anh, nhưng xin em, đừng coi anh là chỗ đầu tư của em.” Ngón tay La Thanh Phong gõ nhẹ lên cốc rượu rồi tự cười mình, “Anh không có hứng thú với những điều em nói, hoặc là, không có em và họ Vu giúp đỡ, anh vẫn làm được, vấn đề là sớm hay muộn mà thôi. Em không cho anh được những gì mà anh thật sự thích thú.”

Mặt Vu Dương biến sắc.

La Thanh Phong thở dài, “Hơn nữa, em không nên đi lạc vấn đề, anh đang nói chuyện của em và anh. Ngay từ đầu chúng ta đã không hợp nhau, qua nhiều năm càng nhận rõ sự thật đó, không nên nhầm lẫn nữa. Em nói xem.”

Vu Dương thở mạnh, run rẩy vì tức giận, “Cái gì mà không hợp nhau? Em ở Đức rất tốt, nếu không phải vì thích anh, em đã không đi cả nửa vòng trái đất đến đây!”

“Thích là gì?” La Thanh Phong cảm thấy buồn chán, mệt mỏi hỏi lại cô, “Kế hoạch của em là biến anh thành Picasso hoặc Dürer thứ hai là thích sao?” [Albrecht Dürer (1471-1528): Họa sỹ người Đức]

Khuôn mặt của Vu Dương hơi biến dạng vì tức giận, “Em bỏ công việc làm ăn của họ Vu, đến Trung Quốc cùng anh, không phải là thích sao?”

La Thanh Phong chau mày, “Làm ăn? Nhà em không phải là xã hội đen sao?”

“Anh mới là xã hội đen!” Vu Dương giận dữ, “Cả nhà anh đều là xã hội đen!”

Hình Nguyên bật cười không đúng lúc.

Vu Dương thấy anh không những không giúp mình nói một câu, còn cười như đang xem diễn kịch, mặt đỏ lên rồi chuyển sang xanh tái, cuối cùng xách túi bỏ đi. Bước đến cửa nhà hàng còn buông lại một câu, “La Thanh Phong, chuyện này chưa xong đâu!”

Hình Nguyên nhìn thấy sắc mặt tái xanh của Vu Dương, cầm khăn lên lau miệng, “Thất lễ, thất lễ.”

La Thanh Phong liếc nhìn anh ta, cuối cùng cũng lấy thuốc trong túi ra.

Hình Nguyên vội vàng cướp một điếu rồi cầm bật lửa châm thuốc cho anh.

“Sao thế, lại muốn chia tay sao?” Hình Nguyên vẫn giữ vẻ mặt như cũ, không tỏ vẻ ngạc nhiên, “Trước mặt tôi nói chia tay không ít hơn ba lần rồi!”

La Thanh Phong hít một hơi thuốc, quay đầu nói: “Hôn tôi một cái.”

Anh nhìn điếu thuốc dưới đất rồi nhìn vẻ mặt nghiêm túc của La Thanh Phong, không hề có vẻ như đang muốn đùa giỡn.

“Không phải là anh có thể trêu đùa với cả đàn ông và phụ nữ sao?” La Thanh Phong sốt ruột, “Còn giả vờ với tôi làm gì?”

Hình Nguyên sờ vào túi mình, không có thuốc nên tiện tay lấy một hộp thuốc trong túi La Thanh Phong, giải thích: “Tôi phải giả vờ sao? Vô si là vũ khí tốt nhất của tôi! Nhưng nói đi nói lại, người anh em, tôi thật sự không có cảm giác gì với cậu.”

La Thanh Phong thờ dãi, “Không hôn được sao?”

Hình Nguyên thật thà gật đầu. La Thanh Phong tiếp tục thờ dãi, “Cảm giác của tôi với Vu Dương cũng tương tự như cảm giác của anh với tôi.”

Một lần nữa, Hình Nguyên lại làm rơi điếu thuốc ra khỏi miệng.

La Thanh Phong nhìn xuống, che giấu ánh mắt hoang mang của mình, “Có thể tôi không biết thích là gì, nhưng tôi có thể khẳng định không thích là gì, vì thế, không nên tiếp tục lừa dối nữa. Thật sự tôi cũng không ham muốn thứ gì của nhà anh.”

“Tôi cũng không hy vọng cậu ham muốn gì ở nhà tôi.” Hình Nguyên rút ra điếu thuốc thứ ba trong năm phút, lười biếng nói, “Không phải tôi tự khen mình, tôi không phải là người xấu. Nhưng... Dương Dương không giống tôi.” Anh nhướn mày, ánh mắt có vẻ hơi tàn bạo, “Hơn nữa, cô ấy tiếp xúc với những người không giống tôi, ví dụ ông ba Mạnh. La Thanh Phong, tôi nói với cậu những lời này không phải là cảnh cáo, chỉ là nhắc nhở thôi. Tôi không biết Vu Dương sẽ ngáng đường cậu như thế nào, cậu đã có gan gây sự với cô ấy thì tốt nhất là nên chuẩn bị tâm lý. Cô ấy sẽ không dễ dàng buông tay với những gì mà cô ấy đã để tâm.”

La Thanh Phong nhìn xuống không nói gì.

Hình Nguyên nói tiếp: “Cho dù nói như thế nào, tôi và anh trai cậu cũng có quan hệ thân thiết. Cậu ấy chỉ có một mình cậu là em trai, tôi có thể chăm sóc cậu đến mức nào hay mức đó. Nhưng nói thật, nếu sớm biết sự việc sẽ trở nên như thế này, năm đó khi đến thăm cậu ở Munich, tôi đã không dẫn cô ấy theo.”

Trong mắt La Thanh Phong, người bạn này của anh trai mình mặc dù không phải là người tốt, hoàn cảnh gia đình rất phức tạp, nhưng dù xấu tốt thế nào cũng vẫn là người biết điều, không ép buộc người khác làm bất kỳ điều gì, cho dù người bị ảnh hưởng là người thân của mình. Có lẽ chính vì điểm này nên La Thanh Phong mới có thể làm bạn với anh ấy.

“Anh trai tôi tháng sau kết hôn.” La Thanh Phong cầm cốc nhấp môi, “Anh có đi được không?”

Hình Nguyên thờ dãi, “Để sau. Tôi từng này tuổi rồi, không có việc thì đến đó làm gì để bị shock?”

La Thanh Phong mỉm môi cười, không nói gì nữa. Anh đã nghe nói, năm đó Hình Nguyên và anh trai anh học đại học cùng thích chị dâu Anne Bạch nhưng không gặp vận may nên rốt cuộc vẫn phải để anh trai anh lấy mất người đẹp.

Hình Nguyên cầm cốc thất thần một lát rồi ngẩng đầu lên nói: “Cậu có phát hiện ra không? Cô bạn học họ Hình của cậu trông rất giống chị dâu cậu.”

Hàn Hiểu?

La Thanh Phong ngạc nhiên, cẩn thận nhớ lại ngoại hình của Hàn Hiểu, mặc dù cô không trang điểm nhưng khuôn mặt rất tinh tế. Đúng là... có vài điểm giống nhau. Vì sao trước đây anh không nhận ra?

La Thanh Phong liếc nhìn Hình Nguyên như đang có tâm sự gì đó, đột nhiên cảm thấy không vui trong lòng, “Anh đừng có ý định gì với cô ấy.”

“Ồ?” Ánh mắt Hình Nguyên nhìn anh, đầu mày hơi rung lên, “Không phải là cậu muốn chia tay Vu Dương vì cô ấy chứ?”

La Thanh Phong chau mày, “Không phải.”

“Có thật là không phải không?” Ánh mắt Hình Nguyên rất chăm chú rồi nhìn về phía sau lưng anh.

La Thanh Phong thấy thế, trong ánh mắt anh ấy có gì đó hơi lạ. Anh quay đầu lại nhìn.

Có vài người ăn mặc rất nghiêm chỉnh đang bước vào nhà hàng, vừa mới nhìn thoáng qua La Thanh Phong đã nhận ra Hàn Hiểu.

Không phải là một Hàn Hiểu buộc tóc đuôi gà, mặc áo phông và quần bò mà là một Hàn Hiểu mặc sơ mi trắng với váy. Mái tóc hơi dài buông xõa xuống vai, cô trang điểm nhẹ nhàng và toát lên vẻ xinh đẹp chưa từng thấy. Bất giác La Thanh Phong cảm thấy khó thở. Cùng lúc đó, Hàn Hiểu nhìn thấy anh. Cô hơi ngạc nhiên rồi gật đầu chào, ngồi xuống một ghế trống cùng mọi người.

La Thanh Phong quay lại, bắt gặp cái nhìn của Hình Nguyên. Không biết vì sao, trong giây phút đó, anh cảm nhận được ánh mắt sắc bén của Hình Nguyên.

“Có thật là không phải không?” Hình Nguyên tiếp tục hỏi mà không động sắc mặt.

“Không phải gì?” Nói xong, La Thanh Phong mới nhớ ra câu hỏi lúc trước. Có liên quan đến Hàn Hiểu không? Hình như có, hình như không. Dù sao cô ấy cũng chỉ là bạn học cũ...

“Không phải.” La Thanh Phong cảm thấy mất kiên nhẫn vì bị hỏi dồn.

“Vậy thì tốt.” Hình Nguyên gật đầu, “Như vậy, nếu tôi theo đuổi cô gái này sẽ không có gì liên quan đến cậu.”

Cánh tay đưa ra của La Thanh Phong dừng lại rồi tiếp tục đưa về phía trước như không hề có chuyện gì xảy ra, cầm lấy chiếc chìa khóa xe bên cạnh cốc rượu, “Theo đuổi? Tôi thấy anh không nên động đến những cô gái như vậy thì tốt hơn. Cô ấy không phải là đối tượng tốt để anh đùa cợt.”

Hình Nguyên cười, “Có phải cậu cảm thấy, kể tôi tệ như tôi chỉ thích hợp với những cô gái phong trần thôi sao?”

La Thanh Phong trả lời dứt khoát: “Phải.”

Hình Nguyên ngậm miệng thuốc và cười, không nói gì nữa. Hàn Hiểu không biết vì sao mình ngồi được xuống ghế, không những chân cứng đờ mà các cơ mặt của cô cũng đông cứng lại.

Đây là lần đầu tiên cô hội họp cùng đồng nghiệp sau khi đến Hải Công, không ngờ lại trùng hợp như vậy...

Bây giờ Hàn Hiểu muốn trốn La Thanh Phong. Liệu có cô gái nào sau khi bộc lộ tình cảm có thể đối diện với đối phương như không hề có chuyện gì xảy ra?

Hờ hững ăn xong bữa cơm, mấy người đồng nghiệp đang lấy ví ra chia tiền thì nhân viên phục vụ mang lên tặng hoa quả, nói với họ là có người đã thanh toán với lý do mời khách của cô Hàn.

Mọi người ngạc nhiên, xúm lại hỏi cô có phải là bạn trai không.

Hàn Hiểu hoa cả mắt, quay lại nhìn, thấy Hình Nguyên đang đứng dựa vào quây hôn gió với cô. Đứng bên cạnh anh ta còn có La Thanh Phong, sắc mặt u ám.

Hàn Hiểu không biết anh đang nghĩ gì.

Thật ra... cô quen La Thanh Phong cũng không lâu, cô còn chưa bao giờ nhìn thấy thái độ đó của anh nên không phân biệt được rốt cuộc anh có tâm trạng như thế nào. Nhưng, thái độ không vui của anh có thể rất dễ dàng nhận ra. Vì sao anh không vui? Vì Hình Nguyên? Lẽ nào anh ấy vẫn còn cảm thấy mình đang câu kéo Hình Nguyên? Trong mắt anh ấy mình không tốt như vậy sao?

Hàn Hiểu lườm Hình Nguyên, không vui nói: “Tôi không có bạn trai bị bệnh thần kinh như thế. Anh ta nhiều tiền thì để cho anh ta trả.” Cô không nói thành lời ý sau đó của mình: Dù sao cũng là mời cả mâm, không phải chỉ mời một mình tôi.

Quỷ mới thêm đi công nhận tình cảm với anh ta.

8. Chương 08

Chương 8: Mơ giữa ban ngày

Tình cảm của tôi không có cách nào nói bắt đầu hay kết thúc, tôi không thể coi đó là một trò chơi. Tôi không tham gia được vào trò chơi mà anh muốn.

Hiếm có khi tụ tập, buổi chiều họ không cần vội về cơ quan, mọi người cùng nhau đi dạo phố mua sắm. Mặc dù Hàn Hiểu không muốn đi nhưng cũng không tiện chối từ, dù sao cô cũng vừa vào một môi trường mới nên không muốn mọi người cảm thấy mình không hòa nhập.

Môi trường làm việc thay đổi, đồng nghiệp cũng thay đổi, ngay cả thói quen sinh hoạt cũng thay đổi. Hàng ngày cô dậy sớm một tiếng đồng hồ để kịp đón xe của công ty, trong lúc đợi xe, cô ăn bữa sáng với bánh bao và uống sữa đậu nành...

Tất cả mọi thứ trước đây đều đã thật sự thay đổi. Hàn Hiểu nhìn xuống những viên gạch vuông bằng đá xanh dưới chân mình, cúi đầu bước từng bước đi theo các đồng nghiệp, hờ hững tham gia góp chuyện cùng họ, trong lòng nghĩ đến việc có lẽ trước đây La Thanh Phong chưa bao giờ được cô gái nào bộc lộ tình cảm, nhưng... cho dù là bối rối hay hoàn toàn không để tâm, cô không nên duy trì mối quan hệ như thế với anh quá lâu...

Các bạn đồng nghiệp của cô dừng bước, Hàn Hiểu thấy họ đang thì thầm bàn tán. Đang phân vân không hiểu xảy ra chuyện gì, cô nhìn thấy chiếc xe của La Thanh Phong qua vai họ. Chiếc xe Jeep cũ rất bình thường nhưng nhờ người đàn ông đang hút thuốc đứng cạnh nên trở nên lóa mắt.

Hàn Hiểu thấy ánh mắt của anh đang nhìn mình, cô dường như ngừng thở. Không thể, anh ấy không thể đang đứng đó chờ cô... Vì sao có thể như thế? Anh ấy là La Thanh Phong.

La Thanh Phong nghiêng đầu, dường như không hài lòng khi thấy cô trốn sau lưng người khác, anh chau mày gọi: “Hàn Hiểu?”

Hàn Hiểu có cảm giác tim mình đập mạnh khiến cho cô không sao thở được.

“Hàn Hiểu, không giới thiệu anh chàng đẹp trai này với chúng tôi sao?” Có người nhận ra anh chính là anh chàng đẹp trai đứng trong nhà hàng, cười trêu Hàn Hiểu.

Hàn Hiểu gượng gạo bước đến trước mặt anh, không hề bộc lộ cảm xúc gì giới thiệu: “La Thanh Phong, bạn học của tôi. Đây là các đồng nghiệp của tôi.” Tim cô đập mạnh khiến cô dường như không làm chủ được chính mình. Hàn Hiểu yên lặng nhìn mọi người bắt tay anh, cười hi hi giới thiệu tên mình. La Thanh Phong nói chuyện vài câu với họ rồi bước lại kéo cô lên xe.

Kính râm che mắt nửa khuôn mặt của La Thanh Phong nên Hàn Hiểu không nhìn ra được tâm trạng của anh. Không gian yên lặng một cách kỳ lạ và có vẻ gì đó ám muội. Cảm giác lo lắng trong lòng Hàn Hiểu dần dần khiến cô cảm thấy tê dại, cô không biết La Thanh Phong tìm cô có chuyện gì, cũng không muốn đoán, dù sao thời khắc kinh khủng nhất cũng đã qua rồi.

Xe dừng lại bên ngoài phòng tranh. La Thanh Phong không bộc lộ thái độ gì xuống xe, bước lên trước mở cửa phòng tranh. Hàn Hiểu vẫn đứng giữa dòng người, không biết nên bước vào hay bỏ đi.

“Vào đi.” La Thanh Phong buông hai tiếng, không ngoảnh đầu lại.

Có cảm giác như nợ anh rất nhiều tiền, Hàn Hiểu bực bội nhưng vẫn cầm túi bước vào.

La Thanh Phong nghiêm mặt đi qua phòng khách, bước lên cầu thang vào phòng tranh ở tầng hai.

Đẩy cửa đi vào, mùi thuốc màu nồng nặc phả vào mặt khiến cô suýt sặc.

La Thanh Phong tháo kính vứt sang một bên, quay lại hỏi: “Uống gì?”

Trong tủ lạnh của anh có bia, trà, cà phê, trà sữa... Hàn Hiểu biết thế nhưng cô vẫn lắc đầu, “Không cần. Anh có chuyện gì muốn nói không?”

La Thanh Phong quay đi, không nói gì.

Hàn Hiểu nhìn xuống, cảm thấy hai cốc rượu vang vừa uống lúc trưa đang bốc lên đỉnh đầu khiến cô hơi hoa mắt, không giữ ý gì nữa, “Nếu vẫn là chuyện liên quan đến bạn của anh, tôi mong anh yên tâm. Tôi rất bận, không có thời gian đi câu kéo những người đàn ông không liên quan.”

La Thanh Phong nhắm mắt lại, chửi thầm một câu gì đó. Không biết đó là ngôn ngữ của nước nào, dù sao Hàn Hiểu cũng không hiểu.

Cảm giác hoa mắt khiến đầu cô nặng trĩu, cô quay người vịn vào tay nắm cửa, chưa kịp mở đã nghe thấy tiếng bước chân của La Thanh Phong tiến lại gần. Một giây sau, tay của anh đã... đặt lên cánh tay cô.

Từ lòng bàn tay của anh truyền sang một cảm giác vô cùng yêu thương, sau khi ngăn hành động mở cửa của cô, anh nhanh chóng thu tay lại.

“Hàn Hiểu,” giọng của La Thanh Phong vang lên cách cô không đến một bước chân, cô có thể cảm thấy rõ ràng hơi thở nóng rực của anh, “Hàn Hiểu, tránh xa Hình Nguyên một chút.”

“La Thanh Phong, anh biến đi!” Đột nhiên Hàn Hiểu nổi giận. Thật ra cô rất muốn giữ hình ảnh là một thực nữ trước mặt La Thanh Phong, tiếc là vừa nghe thấy La Thanh Phong nói ra những lời như vậy, cô không thể kiềm chế được cơn bực bội trong lòng, “Thật sự anh nghĩ tôi có thể bán mình như vậy sao? Hay là anh cảm thấy con lợn đó của anh khiến cho phụ nữ thêm nhỏ dãi?”

La Thanh Phong giữ lấy bàn tay cô, trong ánh mắt hiện lên sự giận dữ, “Thật sự cô không hiểu được lòng tốt của người khác sao? Hả?”

Hàn Hiểu cố gắng giãy giụa thoát khỏi anh nhưng không được, vô cùng tức giận, “Anh cút đi cho tôi! Tôi đúng là mù mắt mới đi thích một người như anh nhiều năm như thế!”

Hàn Hiểu rõ ràng là muốn rút lại những lời mình nói, nói ra một lần không đủ sao, vì sao cô lại nói tiếp lần thứ hai?

Điên rồi, thật sự là điên rồi.

Không dám ngẩng đầu lên nhìn La Thanh Phong, chỉ có thể nghe thấy hơi thở gấp gấp của anh đột nhiên ngừng lại, sau đó, giọng của anh có vẻ đang cố gắng kiềm chế vang lên bên tai cô, “Thích thật sao?”

Hàn Hiểu cảm thấy mình đã uống say nên bị ảo giác, sao tự nhiên lại xảy ra chuyện như thế này? Vì sao một người vốn tự tôn như La Thanh Phong có thể yêu cầu cô chứng thực một vấn đề nhỏ bé như thế? Đường như thích hay không thích thật sự có ý nghĩa gì đó với anh...

La Thanh Phong thả lỏng tay cô rồi nâng cằm cô lên. Hàn Hiểu không thể không ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt của La Thanh Phong. Mặt anh ấy rất gần, rất gần... có thể nhìn rõ cả những tia đỏ trong mắt anh. Con ngươi màu đen toát ra vẻ gì đó vừa nguy hiểm vừa cuốn hút.

Men rượu khiến cho không khí giữa họ có vẻ mờ ám. Hàn Hiểu muốn trốn nhưng lưng cô dựa vào tường, không động đậy được.

La Thanh Phong lắc cằm cô, “Thật không?”

Hàn Hiểu dường như có thể khẳng định mình đang bị ảo giác, giống như những giấc mơ của cô, chỉ cần mở mắt là mọi thứ sẽ biến mất.

Đã là một giấc mơ thì không cần phải giữ ý nhiều nữa. Hàn Hiểu chớp mắt, cười hoang mang, “Phải, tôi thích anh. Mỗi lần anh đến lớp muộn đều đi qua tôi, trong tay cầm bánh mì bọc dừa, quần bò có sơn hoa văn...”

Bắt đầu sớm như vậy sao? La Thanh Phong cảm thấy hơi ngạc nhiên. Anh chỉ nhớ cô đặt sách giải trí dưới sách học để đọc trộm, chỉ nhớ cô luôn luôn cúi đầu, chưa bao giờ nhìn thẳng vào mình. La Thanh Phong nhìn gò má hồng hồng vì rượu của cô, hỏi lại với vẻ không tin: “Cô nói thích... chỉ là như vậy thôi sao?”

Hàn Hiểu không rõ câu hỏi của anh có dụng ý gì. Nhưng... đây không phải là điều bình thường sao? Nếu bây giờ anh nói anh thích cô, như vậy mới là không bình thường. Khóe miệng Hàn Hiểu hơi động đậy rồi cong lại, “Thích là... thích, không phải là gì khác.”

La Thanh Phong có vẻ không hiểu lời cô nói. Thái độ khó hiểu của anh khiến cho cô cảm thấy buồn cười nhưng hơi chua xót trong lòng. Hóa ra mình thích một người đàn ông mà ngay cả thích là gì cũng không biết.

“Nhìn thấy một người bên cạnh nhưng không biết là có thật sự thích cô ấy không, cảm giác này..thật là trống rỗng đúng không?” Hàn Hiểu cảm thấy hơi mất tự tin, dựa người vào cửa, “Đáng tiếc là tôi không có cách nào dạy anh. Có những thứ chỉ có bản thân mình tự trải nghiệm mới hiểu được. Hay là đi hỏi Vu Dương của anh, có lẽ cô ấy có thể cho anh một câu trả lời chuẩn xác.”

Ở khoảng cách gần như thế này, không thể không nhắc đến tên một người con gái khác khiến Hàn Hiểu cảm thấy xót xa. Cô đẩy La Thanh Phong ra, đang định quay người bỏ đi thì bị La Thanh Phong giữ tay lại. Cô nhìn xuống thấy chiếc cúc đậm màu trên chiếc áo sơ mi của anh. Bên trong làn áo đó là con người đầy sức sống của anh. Hàn Hiểu liếm môi, nhìn sang hướng khác.

“Không giống như cô tưởng tượng.” Giọng của La Thanh Phong trầm xuống, nói với một vẻ trịnh trọng cô chưa bao giờ thấy, “Tôi và Vu Dương... chỉ là quen biết nhiều năm, chỉ là như vậy thôi.”

Hàn Hiểu ngẩng đầu nhìn vào mắt anh như chờ anh nói tiếp. Mặc dù ánh mắt của cô hơi hoảng hốt nhưng đã bình tĩnh hơn, như thể cho dù anh nói gì cô cũng có thể tiếp nhận.

Mắt của La Thanh Phong rất đẹp, với khoảng cách gần như thế này, có thể nhận thấy mắt anh có màu hạt dẻ và rất sáng. Anh nhìn cô như muốn hút hồn cô, giọng nói trở nên dịu dàng, “Hàn Hiểu, em đã thích anh, vậy chúng ta cùng thử xem.”

Hàn Hiểu yên lặng nhìn anh, dường như ngừng thở. Trong mắt cô dường như chỉ có anh, chỉ có một mình anh.

Trong lòng La Thanh Phong bắt đầu có một tình cảm gì đó trở dậy, cảm giác đó khiến anh hưng phấn, anh cầm cổ tay cô chặt hơn, “Được không?”

Những sợi lông mi dài của Hàn Hiểu che đi những cảm xúc của cô mà anh đang muốn thấy. Khi cô mở to mắt, vẻ hoảng hốt đã biến mất, chỉ còn lại sự tỉnh táo và mệt mỏi.

“Thử gì?” Hàn Hiểu nhàn nhạt hỏi lại anh, “Thử xem gặp một cô gái tự nói là thích anh xem anh có thể thích được cô ấy không sao? Nếu tôi nói được, liệu anh có nói rằng: OK, trò chơi bắt đầu, từ giờ phút này, em là bạn gái của anh, chúng ta cùng chơi trò “thích nhau”. Có phải như vậy không?”

La Thanh Phong ngạc nhiên.

“Có lẽ anh có thể làm thế, còn tôi thì không.” Hàn Hiểu gạt tay anh ra, nhếch môi tự cười mình, ánh mắt có vẻ lạc lõng, “La Thanh Phong, tình cảm của tôi không có cách nào nói bắt đầu hay kết thúc, tôi không thể coi đó là một trò chơi. Tôi không tham gia được vào trò chơi mà anh muốn.”

La Thanh Phong không ngờ bị cô từ chối, “Không phải trò chơi...”

“Vậy thì là gì?” Hàn Hiểu hỏi vặn lại.

Hàn Hiểu cười, cô nghĩ, giấc mơ hôm nay không giống những lần khác. Trong những giấc mơ trước đây, cô luôn vui mừng rồi gật đầu nói “Em đồng ý.”

Hàn Hiểu cười mệt mỏi, “Có lẽ tôi già rồi. Tôi cảm thấy... từ lúc tôi bắt đầu nói chuyện rõ ràng với anh, tôi không có cách nào dùng mộng tưởng để tiếp tục lừa dối bản thân mình. Có lẽ anh không để ý, mọi người đều không để ý, nhưng tôi không thể. Đó là điều quý giá nhất đối với tôi từ trước đến nay, nếu bắt tôi phải đánh bạc với anh trong trò chơi này, tôi không làm được.”

La Thanh Phong cố chấp nhìn cô, dường như đợi cô thay đổi ý định.

Hàn Hiểu không có phản ứng nào như anh mong đợi, cô gạt tay La Thanh Phong, mệt mỏi mở cửa phòng, “La Thanh Phong, tạm biệt.”

Không biết cô đã ngủ bao lâu, khi mở mắt thì trời đã tối.

Trong phòng vẫn không bật điện, ánh đèn dưới đường hắt lên, mông lung như một đám mây mù. Chân rã rời. Có một số việc đã xảy ra giống như giấc mộng. Có những giấc mộng rất gần gũi giống như thật khiến Hàn Hiểu không phân biệt được.

Có thật là La Thanh Phong đã dựa người lên cửa xe, vừa hút thuốc lá vừa đợi cô không? Có thật anh ấy đã nói với cô “Chúng ta cùng thử xem.”

Vì sao cô lại có cảm giác không thật?

Nếu cô gọi điện hỏi La Thanh Phong, màn kịch chiều nay có phải đã thực sự xảy ra không thì sẽ như thế nào?

Nếu La Thanh Phong nói với cô bằng giọng lạnh nhạt: “Không có việc này, có lẽ là cô nhớ nhầm.”, cô sẽ làm gì?

Hàn Hiểu đau buồn nghĩ, hay coi đó như một phiên bản khác của giấc mơ giữa ban ngày là được.

Một lần nữa, tiếng chuông điện thoại vang lên. Đột nhiên Hàn Hiểu nhớ ra lúc trước mình đã bị tiếng điện thoại làm cho tỉnh giấc, cô mệt mỏi lấy điện thoại ở dưới gối.

Đó làm một số điện thoại lạ.

“Tôi là Hàn Hiểu. Ai đấy?” Hàn Hiểu nhắm mắt nằm lên gối, thở nhẹ.

Trong điện thoại vang lên rất nhiều âm thanh hỗn độn, tiếng nhạc và tiếng người huyền ảo. Nửa đêm rồi, đó là ở đâu? Hàn Hiểu mở mắt, thấy hơi lạ.

Một lát sau, có tiếng đóng cửa, tiếng âm ỉ trong điện thoại biến mất. Sau đó, giọng nói khàn khàn của một người đàn ông vang lên, “Hàn Hiểu?”

Hàn Hiểu không nhận ra ai, ngạc nhiên một lát rồi hỏi: “Ai đấy?”

“Hôm nay cô uống bao nhiêu rượu?” Người đàn ông trong điện thoại hỏi.

Hàn Hiểu nhớ lại, “Chỉ hai cốc rượu vang thôi.”

“Chỉ hai cốc rượu vang mà ngủ đến tận bây giờ sao?” Giọng nói của anh ta có vẻ như đang cảm thấy điều gì đó thú vị, đó là một giọng nói ấm áp và quyến rũ, “Sau này không nên uống rượu nữa.”

Giọng điệu có vẻ rất quen nhưng Hàn Hiểu vẫn không nhớ ra người này là ai. Ở thành phố T, những người bạn khác giới của cô chỉ đếm trên đầu ngón tay, không phải Mạch Lâm, không phải Thôi Hạo, càng không phải là vị bác sỹ nhi khoa mà bố mẹ Quách Dung Dung giới thiệu cho cô...

“Có phải La Thanh Phong đã tìm cô không?” Người đàn ông hỏi với giọng đều đều, “Cô đã đến phòng tranh sao?”

Trong đầu Hàn Hiểu như có một tiếng sét, cô đã nhận ra người này là ai, “Hình Nguyên?”

Hình Nguyên cười nho nhỏ, “Giờ mới nhận ra sao?”

Cảm giác bức bối trong lòng Hàn Hiểu dường như được dịp nổ tung, “Nửa đêm rồi anh không có việc gì làm à? Anh không ngủ thì phải để cho người khác ngủ! Anh nghĩ cả trái đất này quay quanh anh sao?”

Hình Nguyên không nói gì, bình tĩnh nghe cô nói với giọng gấp gáp.

Hàn Hiểu luôn nghĩ mình là một người giữ bình tĩnh rất tốt, vì sao cô luôn biến thành một thùng thuốc nổ khi tiếp xúc với con người này, vừa châm lửa là nổ ngay?

“Ngày mai cô có rỗi không?” Hình Nguyên vẫn rất bình tĩnh, giọng điệu có gì đó khiến cho người khác không có thiện cảm, “Tôi muốn mời cô đi ăn.”

“Không rồi!” Hàn Hiểu dứt khoát từ chối.

Hình Nguyên cười nhỏ, “Nghe tôi nói này, cô không cần như vậy!”

Có vẻ như cô hoàn toàn vô lý. Cảm giác này khiến cho Hàn Hiểu không thoải mái nhưng cô biết là không nên quá nhẫn tâm. Cô cố gắng giữ bình tĩnh, nói: “Xin lỗi, tôi bận việc, thật sự là không có thời gian rảnh rồi.” Nói xong cô cúp máy. Nằm xuống, cô tắt máy điện thoại.

“Đồ xấu xa...” Hàn Hiểu bức bối nghĩ, “Tôi để cho anh tha hồ gọi!”

9. Chương 09

Chương 9: Người không hiểu rõ tình hình

Nếu thích... có lẽ một bát mì ở hàng ăn ven đường cũng lãng mạn. Những màn romantic trước mắt cô chẳng qua chỉ là một chiếc áo khoác sặc sỡ để che giấu nội tâm trống rỗng mà thôi.

Trong điện thoại Hàn Hiểu nói với Hình Nguyên, cô không có thời gian rảnh rồi không phải hoàn toàn là có thoái thác, thực sự cô không có thời gian.

Công việc chính ở bộ phận giám sát kỹ thuật là tiến hành nghiệm thu kỹ thuật tất cả các dự án của Hải Công, trong đó bao gồm các dự án ở đất liền và sân thi công ngoài biển. Hàn Hiểu đã nhận được chỉ thị công tác từ cấp trên, chuẩn bị tham gia khóa đào tạo tập trung trước khi làm việc trên sân thi công.

Hàn Hiểu là người mới đến bộ phận giám sát kỹ thuật, chưa bao giờ lên sân thi công. Vì thế, đối với các lão làng làm việc lâu năm ở Hải Công đây là việc bình thường trước khi ra biển, nhưng đối với cô, đây là một việc vô cùng mới mẻ.

Vì công việc ở sân thi công rất nguy hiểm, nội dung của khóa đào tạo tập trung hầu như chỉ triển khai các vấn đề xoay quanh việc cứu sinh như thế nào khi có tình hình cấp bách xảy ra, các nội dung như kết cấu của sân thi công và thuyền, cách sử dụng thuyền cứu hộ và các đồ dùng cứu hộ, thiết bị phòng cháy chống nổ, dạy bơi và nhảy từ trên cao xuống nước...

Những mệt mỏi và vất vả vô hình chung giúp Hàn Hiểu thoát khỏi những dằn vặt trong chuyện tình cảm. Đặc biệt là nội dung học nhảy từ trên cao xuống nước, khi nhắm mắt lại nhảy từ độ cao mười mét, sau giây phút căng thẳng lo lắng, cô cảm thấy tất cả mọi bức bối trong lòng đều được giải phóng và biến mất trên chín tầng mây.

Lúc Hàn Hiểu run rẩy bước lên từ bể nước, cô nhìn thấy giáo viên hướng dẫn đang chỉ lên bục nhảy cao mười mét nói với hai anh chàng ở bộ phận thiết kế, “Người ta là một tiểu cô nương còn dám nhảy, hai anh rốt cuộc có phải là đàn ông không? Hả?!”

Lúc đó Hàn Hiểu bật cười, trong lòng nghĩ không biết thầy giáo dạy có mắt không, còn gọi mình là “tiểu cô nương”? Rõ ràng cô là một “cô nương già”...

Trước khi ra biển, Hàn Hiểu nghe theo lời khuyên của các bậc tiền bối đi mua bảo hiểm. Trong cột ghi tên người hưởng lợi ngoài bố mẹ, ma xui quỷ khiến thế nào cô còn viết tên La Thanh Phong vào đó.

Điền xong cô cảm thấy hơi đau xót. Cho dù mình có ra sao, La Thanh Phong cũng không đồng ý nhận số tiền này. Huống hồ anh ấy cũng không thiếu tiền...

Khi Hàn Hiểu nghĩ đến đó, cô giận không tát mình vài cái. Sao lại nghĩ đến điều không hay như vậy? Hơn nữa nếu thực sự đến mức đó, linh hồn cô đơn của cô không biết bay đi đâu, lại còn có thể biết La Thanh Phong vui hay không vui sao? Nếu không vui...

Coi như đó là một điều để anh nhớ tới cô là được.

Theo quy định của Hải Công, chu kỳ làm việc của nhân viên trên sàn thi công là hai mươi tám ngày. Điều đó có nghĩa là, nếu không có gì bất thường, nhân viên đã lên sàn thi công sẽ cách ly với thế giới bên ngoài trong thời gian gần một tháng.

Tất nhiên là có thích thú, có căng thẳng và có một chút lo sợ. Hàn Hiểu không biết người khác lần đầu lên sàn thi công có đứng ngồi không yên như cô không.

Sau khi thu dọn xong các đồ cá nhân, gọi điện cho bố mẹ và Quách Dung Dung, Hàn Hiểu không biết nên làm gì nữa. Khi cô đang nhìn đám đồ chơi bằng bông xếp đầy trên giường và dưới sàn, chuông điện thoại đột nhiên vang lên. Hàn Hiểu nghe điện thoại mà không nhìn màn hình, “Tôi là Hàn Hiểu. Ai đấy?”

Trong điện thoại vang lên giọng nói không thật quen nhưng giọng điệu đủ khiến cô nhận ra đó là ai, “Nghe nói cô sắp bay đến biên cương xây dựng cho Tổ quốc rồi?”

“Hình Nguyên,” Hàn Hiểu mồm môi mồm lợi, “Anh lại nghĩ ra trò gì nữa?”

Túi bí đỏ khoai tây lần trước của anh hại cô mất đúng một tiếng đem đi tặng hàng xóm. Cái túi gai rách vứt bên cạnh thùng rác, mấy ngày sau vẫn thấy nằm ở đó. Có lẽ, người nhặt rác cũng không cần đến thứ đồ quá lỗi thời đó.

“Hàn Hiểu, tôi cảm thấy cô rất đáng yêu.” Hình Nguyên trêu, “Thật ra tôi cũng không có nhiều trò như thế, tôi chỉ có lòng tốt quan tâm đến cô Hàn luôn làm việc chăm chỉ.”

“Anh...” Cô còn chưa kịp nói ra những lời cảm hận chất chứa trong lòng thì bị anh ngắt lời. Lần này, giọng nói của anh trở nên rất nghiêm túc, “Hàn Hiểu, tôi nghe nói sàn thi công là một nơi làm việc có rất nhiều nguy hiểm. Nếu cô hối hận, tôi sẽ giúp cô giải quyết. Chuyện công việc...”

Hàn Hiểu mắng, “Ai bắt anh phải quan tâm đến những chuyện nhỏ nhặt như thế?”

“Coi như tôi rồi việc đi.” Hình Nguyên ngừng một lát rồi nói: “Cô thật sự quyết định sẽ đi sao?”

“Đương nhiên!” Hàn Hiểu trả lời với giọng chắc nịch.

Hình Nguyên không nói gì.

Hàn Hiểu đang nghĩ xem có nên tắt máy không thì nghe thấy giọng nói trầm trầm của anh vang lên, “Gần đây tôi phải đi Aachen một chuyến, có lẽ phải hai tháng.”

“Ồ,” Hàn Hiểu ngạc nhiên, “Không cần nói chuyện đó với tôi, tôi và anh không quen biết.”

Hình Nguyên hừ một tiếng, “Cô đúng là một cô gái... thật sự không có trái tim.”

Hàn Hiểu không nói gì tắt điện thoại, chưa đến hai phút sau, chuông điện thoại lại vang lên. Hàn Hiểu đang phân vân không biết nên mang theo đồ gì, cầm lấy điện thoại hét lên, “Anh vẫn còn chưa xong à? Anh thích đi đâu thì đi, không liên quan gì đến tôi? Tôi không quan tâm anh chết ở Đức hay chết ở Mỹ.”

Đầu bên kia im lặng, không có ai cười hi hi phản bác cô. Hàn Hiểu ngạc nhiên, cảm thấy có gì đó nhầm lẫn. “Tôi, La Thanh Phong.” Giọng nói ở đầu bên kia điện thoại khiến Hàn Hiểu giật mình, “Ngày mai cô lên sân thi công sao?”

Hàn Hiểu cảm thấy tim mình đang chặn lấy cuống họng, đầu ngón tay cô run run, “Quách Dung Dung nói với anh à?”

La Thanh Phong ừ một tiếng, “Xuống đi, chúng ta đi ăn cơm.”

Hàn Hiểu không nói gì.

La Thanh Phong không biết đang nghĩ gì, giọng có vẻ hơi mất kiên nhẫn, “Hàn Hiểu, coi như cô không coi trọng cách bộc lộ tình cảm của tôi, dù tốt xấu thế nào chúng ta cũng là bạn học, tiền cô đi cũng không có gì là quá đáng.”

Cách bộc lộ tình cảm? Hàn Hiểu cười khổ sở. Nhưng đồ đạc đã thu dọn xong rồi, ngồi thần thờ cũng chán rồi, so với việc ở trong phòng nghĩ linh tinh, không bằng đi... gặp anh ấy.

Nghĩ như vậy, cảm giác muốn gặp tạm biệt anh ấy trước khi đi của cô trở nên mãnh liệt.

vẫn là nhà hàng Đức đó, cảnh sắc ban đêm có vẻ ấm áp và lãng mạn hơn ban ngày.

Hoa hồng cắm trên bàn ăn rất đẹp, ánh đèn êm dịu, âm nhạc cũng rất tuyệt khiến cho Hàn Hiểu cảm thấy như mình đang lạc vào một giấc mơ. Nhưng trong giấc mơ, cô cũng chưa bao giờ nghĩ mình sẽ ở bên cạnh La Thanh Phong như lúc này.

Mọi tình tiết đều rất tuyệt vời.

Hàn Hiểu nghĩ, đúng là La Thanh Phong không thích mình.

Nếu thích... có lẽ một bát mì ở hàng ăn ven đường cũng lãng mạn. Những màn romantic trước mắt cô chẳng qua chỉ là một chiếc áo khoác sặc sỡ để che giấu nội tâm trống rỗng mà thôi.

Nếu thích.

Nếu anh ấy cũng thích... có lẽ sẽ tuyệt vời hơn.

Hàn Hiểu xoa khuôn mặt nóng ran của mình, không muốn La Thanh Phong nhìn thấy sự thất vọng của cô. Mẹ cô đã nói, làm người không được quá tham lam, phải biết thế nào là đủ mới có thể sống vui vẻ. Nhưng dục vọng, được một lại muốn hai, được hai lại muốn ba...

“Hàn Hiểu,” La Thanh Phong ngồi đối diện chăm chú nhìn cô, “Cô có thể gọi điện cho tôi không?”

“Tôi không biết.” Hàn Hiểu thật thà lắc đầu, “Lần này tôi đi sân thi công khá xa, điện thoại có thể bị mất sóng. Điện thoại vệ tinh trên sân nghe nói phải xếp hàng để gọi, vì thế tôi không nói trước được, nếu có cơ hội tôi sẽ gọi cho anh.”

“Giữ lời nhé.” La Thanh Phong nâng ly rượu nhẹ nhàng chạm vào ly của cô, “Đợi cô quay lại, tôi sẽ mở tiệc tiếp đãi.”

Hàn Hiểu cười không đáp. Đợi cô quay về sao? Phải sau một tháng nữa. Một tháng có thể xảy ra rất nhiều chuyện, có lẽ đủ để anh cảm thấy chán với trò chơi này, có lẽ anh sẽ nhận ra, bạn gái cũ của anh là thích hợp với anh nhất...

Ai biết được?

Những gì hiện ra trước mắt đã vượt quá tưởng tượng của cô, Hàn Hiểu không dám hy vọng vào chuyện quá xa xôi.

Hai người vừa bước ra khỏi nhà hàng thì nghe thấy có tiếng phụ nữ gọi phía sau: “Leo!”

La Thanh Phong dừng bước, quay lại nhìn.

Hàn Hiểu không hiểu, đang nghĩ hóa ra anh còn có tên nước ngoài thì nhìn thấy một người phụ nữ đang vội vàng chạy về phía họ, mặc một chiếc váy hiệu Chanel, không giống như chiếc váy liền đơn giản của Hàn Hiểu. Trên cổ và tay cô ấy có đeo một bộ trang sức bằng đá rất đẹp.

Cho đến khi cô ấy thở gấp chạy xuống bậc cửa, Hàn Hiểu mới nhận ra đó là Vu Dương. Cô ngại ngần nhìn La Thanh Phong, La Thanh Phong chau mày rồi bình thản nói: “Thật là trùng hợp, cũng đến đây ăn cơm sao?”

Vu Dương trừng mắt nhìn anh rồi nhìn Hàn Hiểu đứng bên cạnh anh, có vẻ rất tức giận, “Hóa ra anh vì cô ta mà chia tay với tôi sao?”

La Thanh Phong nhú mày, kéo Hàn Hiểu bước đi.

“Leo!” Hàn Hiểu nghe thấy tiếng người phụ nữ như sắp phát điên, La Thanh Phong vẫn kéo cổ tay cô, không ngừng dằn lên bước thẳng về phía bãi đỗ xe.

Vu Dương đuổi kịp Hàn Hiểu, giơ tay lên tát cô.

Một tay Hàn Hiểu vẫn bị La Thanh Phong giữ, cô chao đảo người, va vào người La Thanh Phong.

La Thanh Phong vội vàng đỡ lấy Hàn Hiểu, không nghĩ gì, giơ tay tát Vu Dương.

Một âm thanh vang lên khiến cả ba người đều sững sờ.

Vu Dương bị đánh, ôm lấy mặt ngạc nhiên hồi lâu rồi lắp bắp chỉ vào mặt La Thanh Phong: “Anh đánh tôi?!”

Hàn Hiểu ngẩng đầu lên, nhìn thấy móng tay quét sơn màu đỏ của Vu Dương đang giơ lên hướng về phía mặt La Thanh Phong. Cô chưa bao giờ gặp người phụ nữ nào hành động khác thường như thế nên bất giác sợ hãi lùi ra sau một bước. Tay La Thanh Phong đỡ chặt lấy người cô, bàn tay anh ấm nóng truyền hơi ấm lên cơ thể cô qua lớp vải mỏng khiến cô có cảm giác như đang bị thiêu đốt.

La Thanh Phong nhanh tay kéo Hàn Hiểu ra phía sau rồi giữ lấy tay Vu Dương, nói nhỏ: “Từ khi bắt đầu quen cô, tôi đã luôn luôn nhẫn nhịn trước những cơn thịnh nộ, động tay động chân vô lý của cô. Tôi nhẫn cô chỉ vì cảm thấy cô nhỏ tuổi, lại là bạn thân của chị dâu tôi, lúc cô ở bên tôi, tôi phải có trách nhiệm chăm sóc cô, nhưng điều đó không có nghĩa là tôi đồng tình với thái độ của cô! Vu Dương, tôi luôn không hiểu vì sao cô lại có suy nghĩ là cô cao quý hơn tất cả những người khác trên thế giới này? Theo tôi, đây là một điều rất ấu trĩ, là biểu hiện của việc không được dạy bảo. Cô đã không còn là trẻ con nữa, tôi hy vọng cô có thể học cách tôn trọng người khác, đồng thời có thể giữ thể diện cho chính mình!”

Thái độ của Vu Dương từ ngạc nhiên đến mức khó tin chuyển sang thịnh nộ: “La Thanh Phong, từ trước đến giờ anh không đối xử với tôi như thế này... Có phải là vì cô gái này không?”

La Thanh Phong buông lỏng tay cô ta ra, tránh ánh mắt của cô, “Là vì hôm nay tôi không chịu đựng được nữa. Vu Dương, tôi đã nhẫn nhịn với cô quá lâu rồi.”

Giọng của Vu Dương vút cao, “Tôi nghĩ tốt nhất là anh nên nhìn rõ tình hình rồi hãy lên giọng với tôi.”

“Tôi thấy ở đây chỉ có cô là không nhìn rõ tình hình.” La Thanh Phong lùi lại một bước, chỉ vào chiếc xe Mercedes màu đen phía sau lưng cô ta, “Tốt nhất là cô nên nhìn cho rõ, cô phải đối xử với người đó như thế nào? Nếu tôi không đoán nhầm, cô đến đây cùng ông ta đúng không?”

Vu Dương không nói được gì, càng lúc càng tức giận.

Hàn Hiểu bị cô ta tát nên đầu óc vẫn còn choáng váng, bây giờ thấy họ cãi nhau giằng co như thế, cô không khỏi cảm thấy đau đầu. Không ngờ, Hàn Hiểu cô lại có thể bị tát giữa đường như thế này...

“Tôi sang bên kia đợi hai người.” Hàn Hiểu vừa bước được một bước thì bị La Thanh Phong kéo lại. Hàn Hiểu quay lại nhìn, thấy đôi mắt to tròn của Vu Dương dường như biến dạng. Hóa ra người đẹp khi trợn mắt cũng khó coi như vậy!

“Đi thôi.” La Thanh Phong kéo cô đi, giọng điệu có vẻ hơi mất kiên nhẫn.

“La Thanh Phong!” Tiếng người phụ nữ tức tối vang lên phía sau, “Việc này không dễ bỏ qua như thế đâu!”

La Thanh Phong không quay đầu lại nói: “Hà tất phải biến mình trở nên khó coi như thế?”

Vu Dương không nói gì nữa nhưng Hàn Hiểu vẫn cảm thấy như đang nghe thấy giọng điệu mắ mồm môi mắ mồm lợi của cô ta cho đến khi ngồi vào trong xe của La Thanh Phong.

La Thanh Phong đóng cửa, bật đèn trong xe rồi cẩn thận quan sát cô.

Bàn tay của Vu Dương đánh vào gần huyệt thái dương, có một mảng hơi sưng đỏ, trên gò má không có dấu vết gì, nói với mọi người là không cần thận bị ngã cũng không sao.

La Thanh Phong hỏi nhỏ: “Đau không?”

Hàn Hiểu lắc đầu, muốn gạt tay anh ra khỏi đầu mình. Nhưng anh cẩn thận đỡ lấy mặt cô, dường như đang nắm một thứ đồ gốm sứ tinh xảo khiến Hàn Hiểu không có cách nào giẫy giụa được.

Ngón tay của La Thanh Phong vén tóc trên trán cô, cẩn thận xoa lên chỗ da sưng đỏ của cô rồi trượt xuống bên tai. Những tiếp xúc nhẹ nhàng qua đầu ngón tay khiến anh cảm nhận được da mặt cô không đánh phấn. Nếu hôn lên đó sẽ không lo miệng bị dính phấn trang điểm.

La Thanh Phong mỉm cười.

Mặt của anh rất gần, lúc cười, cô có thể nhìn thấy những tia sáng lung linh hiện lên từ đáy mắt anh. Hàn Hiểu cảm thấy mất tự nhiên, muốn trốn khỏi cái nhìn đó.

La Thanh Phong nâng mặt cô, nhẹ nhàng nói: “Đừng động đây! Tôi đang xem vết thương trên mặt cô.”

Hàn Hiểu không dám động đây nữa. Nhưng với khoảng cách gần như thế này, có thể cảm thấy hơi thở của nhau, Hàn Hiểu thấy mặt mình bắt đầu nóng ran không sao kiểm soát được.

Giống như đang nâng một đóa hoa, từng bông từng bông nở đỏ rực, liên tưởng đó khiến cho La Thanh Phong xúc động, hơi thở của anh trở nên gấp gáp.

“Hàn Hiểu...”

Hàn Hiểu hoang mang ngược nhìn lên, chạm vào ánh mắt của anh rồi không có cách nào thoát khỏi đó. Đôi mắt vốn lạnh lùng giờ rất sáng và quyến rũ đến mức nguy hiểm, giống như mặt hồ đang gợn sóng bất giác hình thành hai xoáy nước không ngừng lớn dần và hút tất cả những gì xung quanh nó.

Hàn Hiểu cảm thấy hoa mắt, không biết phải nhìn đi đâu. Không muốn nhìn vào mắt anh nhưng lại không thể quay đi, cô cảm thấy tiếng nhạc, tiếng xe cộ huyền ảo biến mất, chỉ còn lại tiếng trái tim đang đập ngày càng nhanh và mạnh, không biết là của cô hay của anh. Cảm giác căng thẳng trong lòng lên đến mức tột cùng cho đến khi môi anh nhẹ nhàng chạm lên môi cô.

Đầu óc Hàn Hiểu trở nên trống rỗng.

Không còn nhận thức, cơ thể cô nhẹ bồng tựa lòng hồng. Những cảm giác của cô trở nên mơ hồ như đang ở trong một lớp sương mù, tất cả trở nên vô thực, chỉ có một luồng điện đang chạy giữa hai người là thật.

Môi hé ra, hoàn toàn là một cảm giác khám phá và chiếm lĩnh.

Hàn Hiểu cam tâm tình nguyện rơi vào vòng xoáy cuồng nhiệt đó.

Table of contents

10. Chương 10

Chương 10: Lần đầu lên sàn thi công

Cho dù cuối cùng không được gì, ít nhất lúc già, lật lại những tấm ảnh cũ thời niên thiếu, có thể thốt lên một câu: “Đây là người mà tôi thâm yêu suốt mười năm, rất ưu tú. Sau đó chúng tôi cũng đã thử đến với nhau...”

Từ cửa sổ trực thăng nhìn xuống, biển xanh đẹp như một viên đá quý màu ngọc bích. Một màu xanh vô tận với đường bờ biển dài ngút tầm mắt.

Có lúc thế giới bỗng nhiên trở nên rộng lớn, chứa đựng những gì đẹp đẽ nhất giữa trời và đất. Có lúc thế giới lại trở nên nhỏ bé, không có thành phố với những con đường, không có cây cối và người đi lại, ngoài màu xanh vẫn chỉ là màu xanh. Bầu trời xanh trong, nước biển xanh thẳm một màu, ngay cả ánh sáng cũng có sắc xanh.

Một lần nữa, Hàn Hiểu thích thú ca ngợi cảnh tượng đó, hai người có kinh nghiệm lâu năm của bộ phận giám sát kỹ thuật ngồi bên cạnh cô là Hồ Đồng và Mạnh Giao không kiềm chế được nhìn nhau cười. Mạnh Giao lắc đầu cười nói: “Anh Hồ, anh nói xem có phải chúng ta già rồi không? Tôi không nhớ lần đầu tiên lên sân thi công có háo hức như cô ấy không.”

Hồ Đồng vuốt cằm cười, “Lúc đó tôi cũng háo hức, nhưng vì đi cùng một cô gái ở bộ phận thiết kế nên tôi giả vờ rất trầm tĩnh.”

Hàn Hiểu ngại ngùng nhìn hai nhân viên thiết kế khác. Người nữ có lẽ cũng tầm tuổi cô, người nam nhiều tuổi hơn cô, đang cúi đầu xem bản vẽ, có vẻ như không để ý đến câu chuyện giữa họ.

Hàn Hiểu không hiểu, “Rõ ràng như vậy sao? Có thể nhận ra ai là người lần đầu lên sân thi công ạ?”

“Không chỉ nhận ra ai là người lần đầu lên sân thi công,” Mạnh Giao cười đáp, “Người đi lên sân thi công nhiều có thể nhận ra ai sắp quay về đất liền, ai vừa mới lên sân thi công. Sau này cô cũng sẽ biết.”

Hàn Hiểu cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Hồ Đồng cười đáp: “Lần đầu tiên tôi lên sân thi công, mọi người đều nói với tôi, lúc ăn cơm ở nhà ăn, tám chín mươi phần trăm những người nói nhiều là những người sắp về đất liền. Bởi vì ở sân thi công gần một tháng, nhìn thấy ai cũng sẽ cảm thấy vô cùng thân thiết, hầu như gặp ai là nói chuyện với người đó.”

Có lẽ cũng đã trải nghiệm nhiều nên Mạnh Giao và Hồ Đồng cùng bật cười. Từ đó Hàn Hiểu sinh ra một tật nhỏ, mỗi lần đi ăn cơm ở nhà ăn đều cố gắng quan sát xem ai nói nhiều...

Đây là sân thi công “Mỏ dầu biển 991”, là sân thi công xử lý dầu mỏ nguyên chất. Giai đoạn đầu tiên đã được thi công gần hoàn tất, một nửa số dây cáp điện máy móc đã được nối từ phòng điều khiển đến công trường.

Bước đầu kiểm tra đường dây điện đơn lẻ bên thi công đã hoàn thành, công việc kiểm tra tổng thể còn lại sẽ cần có nhân viên kỹ thuật của bộ phận giám sát kỹ thuật bên Hải Công hỗ trợ. Trần Công của bộ phận giám sát kỹ thuật đã đến trước họ, vì thế bốn người chia thành hai tổ làm việc, bắt đầu làm việc vào sáng ngày hôm sau.

Trước khi đến Hải Công, Hàn Hiểu luôn làm việc trong phòng thực nghiệm nên cũng đã vài năm không ra công trường. Mặc dù công việc giống nhau nhưng dù sao cũng có khác biệt. Đặc biệt là khi làm việc ở độ cao mấy chục mét, ngẩng đầu lên chỉ thấy một khoảng trời xanh ngắt, trong lòng Hàn Hiểu có những lúc thất thần.

Rõ ràng là không gian rất thoáng đãng nhưng lòng người lại bị đè nặng đến mức không thể thở được. Lúc đó cô cảm thấy cô đơn, hơi u sầu và cảm giác man mác khó có thể diễn đạt bằng lời. Trong lòng trống rỗng, nếu không có bóng người đi lại lên xuống các thiết bị, cô sẽ nghĩ rằng mình đã bị cả thế giới bỏ rơi.

Những lúc như thế, cô nhớ La Thanh Phong tưởng như phát điên, nhớ những lời anh nói, nhớ nụ hôn không rõ ý nghĩa của anh... Tự nhiên cảm thấy cho dù chỉ là “thử xem thế nào” cũng không phải là không thể - Tình yêu vốn dĩ không phải là thứ có thể bảo đảm mãi mãi.

Cho dù cuối cùng không được gì, ít nhất lúc già, lật lại những tấm ảnh cũ thời niên thiếu, có thể thốt lên một câu: “Đây là người mà tôi thâm yêu suốt mười năm, rất ưu tú. Sau đó chúng tôi cũng đã thử đến với nhau...”

“Đúng rồi,” Hàn Hiểu nghĩ, “Nếu chúng ta thật sự đã từng cố gắng thử đến với nhau, giống như tất cả những đôi tình nhân khác, hẹn hò, ôm hôn... cùng nhau nghe hơi thở và nhịp đập trái tim của nhau trong đêm thanh tĩnh...”

Đó có phải là một mong muốn quá xa vời không?

Sau bữa cơm tối hôm đó, Hàn Hiểu chạy đến phòng điều khiển.

Sau khi xếp hàng hai mươi phút, cô cũng chạm vào được... điện thoại vệ tinh.

Sau khi ấn số mà nhắm mắt lại cô vẫn nhớ được, Hàn Hiểu cảm thấy chân mình hơi run.

Điện thoại vang lên vài tiếng, La Thanh Phong nghe máy với giọng mệt mỏi nhưng tỏ vẻ rất vui mừng, “Hàn Hiểu? Cuối cùng cũng đến lượt em xếp hàng gọi điện thoại rồi?”

Hàn Hiểu hơi bối rối, thật ra xếp hàng gọi điện thoại cũng không đến mức độ khó khăn như cô tưởng tượng.

“Điều kiện sống thế nào?” La Thanh Phong hỏi dồn, “Ăn thế nào? ở thế nào?”

“Bốn người một phòng, ba người kia đều là người của viện thiết kế.” Sau phút run rẩy lúc ban đầu, giọng của Hàn Hiểu tự nhiên hơn, “Mỗi bữa đều có sơn hào hải vị, ăn uống miễn phí, nuôi như nuôi lợn con. Hoa quả nhập khẩu về phải to bằng cái bằng pha màu của anh...”

La Thanh Phong cười nhe nhõ.

Bỗng nhiên mắt Hàn Hiểu hơi cay. Đây là tiếng cười của anh, cách nhau giữa biển và đất liền, xa thế, mà lại gần thế.

“La Thanh Phong.” Đột nhiên Hàn Hiểu gọi tên anh, dường như ba chữ đó có thể giúp cô bổ sung thêm sức lực thần bí nào đó. Nhưng sau khi gọi tên anh, cô lại quên hết câu nói mà cô đã trốn trong nhà vệ sinh tập nói rất nhiều lần trước đây. Hàn Hiểu càng lúc càng cảm thấy hoang mang, không thể nhớ ra nên nói như thế nào câu nói vô cùng quan trọng đó.

La Thanh Phong hiểu nhầm sự yên lặng của cô, giọng nói trở nên ngại ngùng, “Thật ra anh nói muốn em gọi điện cho anh không có ý ép buộc em phải làm như thế nào, nếu em bận thì thôi. Anh chỉ... chỉ hy vọng có nhiều cơ hội liên lạc với em hơn.”

Hàn Hiểu nên nói gì đó, nhưng cô quá căng thẳng, cổ họng cô khô khốc, chỉ có thể ho khan hai tiếng và thốt lên một tiếng “Ờ”.

“Chú ý an toàn.” La Thanh Phong nghĩ rồi nói thêm một câu, “Sức khỏe là quan trọng nhất.”

Hàn Hiểu lắp bắp đáp lại một tiếng, cổ họng cô như bị ai đó chặn lại, từng lời muốn nói bay ra khỏi đầu, không có cách nào liên kết lại thành một câu hoàn chỉnh.

Cho đến khi tắt điện thoại, trí óc mới dần dần quay lại với cô, câu nói mà cô đã luyện tập rất nhiều lần hiện lên trong đầu, “Nếu anh không thay đổi ý định, chúng ta cùng thử xem.”

Công việc cũng tương tự như vậy, chỉ có điều môi trường thay đổi, tâm trạng cũng theo đó mà đổi thay.

Không nhìn thấy dòng người tấp nập trên đường, biển rộng vô bờ vô bến trở thành một bức tường đồng ngăn cách con người với thế gian. Nhà tù giam phạm nhân phạm trọng tội trên hải đảo... cũng chỉ đến mức như thế này mà thôi.

Đếm từng ngày một trôi qua. Đêm nằm trên giường, nghe tiếng sóng ngoài xa và nhớ đến La Thanh Phong, nhớ câu nói “Anh chỉ hy vọng có nhiều cơ hội liên lạc với em hơn.”. Bỗng nhiên cô cảm thấy mình giống như một con cá ngọc nghé, không vượt qua được sức hấp dẫn của miếng mồi, rõ ràng biết ẩn sau miếng mồi đó là lưỡi câu sắc nhọn nhưng không kiểm soát được tiến lại gần hơn... gần hơn nữa.

Có lẽ, con người cần phải ngọc nghé như vậy một lần.

Dường như sống cách biệt với thế giới, dụng cụ liên lạc duy nhất với bên ngoài chỉ có điện thoại vệ tinh. Nhưng Hàn Hiểu không thích xếp hàng, cô biết cảm giác khi đang gọi điện cho người thân, người đứng gần

đó mong mình cúp máy như thế nào. Đặc biệt là những nhân viên kỹ thuật lớn tuổi có con nhỏ ở nhà, họ có nhiều ràng buộc với đất liền hơn người độc thân như Hàn Hiểu.

Hàn Hiểu có thể hiểu được điều đó, vì thế khi nhìn thấy có người đang gọi điện, cô luôn tự giác tránh đi.

Huống hồ, cô cũng không biết nên tả một cách hoa mỹ cho bố mẹ nghe về cái sàn thi công to bằng bàn tay này như thế nào. Ngoài không gian tốt, đãi ngộ tốt, ăn uống miễn phí hàng ngày, cô không biết phải nói thêm gì nữa. Nói nhiều quá có thể làm cho bố mẹ cô lo lắng. Còn La Thanh Phong... mặc dù mỗi lần cô đều rất muốn liên lạc với anh, nhưng thật sự khi nói được máy, cô lại không biết nên nói gì. Nói chuyện công việc, La Thanh Phong không hiểu; nói về tranh sơn dầu, Hàn Hiểu không hiểu.

Vì thế cô bắt đầu nghi ngờ: Hai người không hợp nhau như thế này, nếu muốn thử đến với nhau thì không biết sẽ như thế nào?

Hàn Hiểu kiểm tra kỹ số liệu từ đầu đến cuối, sau đó hài lòng tắt nút gạch chéo màu đỏ trên góc trên bên phải màn hình. Đang định kiểm chỗ nằm nghỉ ngơi một lát thì nghe thấy có người gọi: “Chị Hàn! Chị Hàn bộ phận giám sát kỹ thuật của Hải Công! Nghe điện thoại!” Theo như Hàn Hiểu biết, chỉ có tổng công ty Hải Công mới có thể gọi điện ra sàn thi công.

Hàn Hiểu lao nhanh vào văn phòng nghe điện thoại, chưa kịp nói “A lô”, cô đã vô cùng ngạc nhiên bởi giọng của người đàn ông trong điện thoại.

“Hàn Hiểu, nhớ tôi không?”

Bỗng nhiên Hàn Hiểu có ý định ném điện thoại đi, “Vì sao đi đâu cũng có anh xuất hiện?”

Hình Nguyên cười lớn, “Thế giới thật là nhỏ bé, đúng không? Đương nhiên cô ở trên sàn thi công đó lại càng nhỏ hơn. Những ngày qua cô sống như thế nào?”

Hàn Hiểu bắt đầu nghiêng rằng theo thói quen, “Không nhìn thấy anh, đương nhiên là rất tốt.”

Hình Nguyên lại cười, dường như đối với anh, sự tức giận của cô là một điều rất thú vị, “Tôi nói này, cô không ngạc nhiên vì sao tôi lại có thể gọi điện thoại cho cô sao? Đây không phải là bí mật kỹ thuật của các cô sao?”

Cho dù thừa nhận hay không, Hàn Hiểu cũng thật sự cảm thấy rất tò mò. Đây là nội dung trong quy định bảo mật kỹ thuật, anh ta chỉ là một người làm kinh doanh, hơn nữa, nghe nói còn là một người làm kinh doanh có hoàn cảnh rất phức tạp...

Hàn Hiểu bực bội hừ một tiếng, “Anh đã tự nói là thế giới này rất nhỏ bé mà. Cũng chẳng biết anh có phải là con riêng của trưởng bộ phận nào đó không...”

Hình Nguyên cười lớn, “Đúng là cô khiến cho tôi phải nhìn nhận bằng con mắt khác, hóa ra cô là người có sức tưởng tượng rất phong phú! Nhưng không được nói ra ngoài, nếu để bố tôi biết được, có khi lại bắt bỏ cô mất. Không phải là dọa cô đâu.”

Hàn Hiểu hừ một tiếng

Hình Nguyên cười chán rồi nói với giọng nghiêm túc hơn, “Tôi giải thích với cô một chút. Sở dĩ tôi có thể sử dụng điện thoại này, chú ý là sử dụng một cách quang minh chính đại, vì hệ thống máy tính các cô sử dụng trên sàn thi công là loại sử dụng chip hoàn toàn mới, nhãn hiệu là HVVN161, không sai chứ?”

Hàn Hiểu ngạc nhiên, trán cô toát mồ hôi: Tất cả các cuộc điện thoại trên sàn thi công đều được ghi âm, nếu có người lấy bản ghi âm này tố cáo cô tiết lộ bí mật kỹ thuật... thì nửa cuộc đời còn lại của cô sẽ bị giam cầm trong nhà tù nữ Tùng Sơn mất.”

Hình Nguyên không cần cô phải chứng thực, nói tiếp: “HVVN161 ra đời từ phòng thực nghiệm Birmingham ở thành phố Aachen, nhà đầu tư chính của phòng thực nghiệm này là tập đoàn tài chính Vu Thị. Hiểu chưa? Vì thế, cô phải thấy là tôi cũng không phải là phần tử xã hội đen đơn thuần.”

Hàn Hiểu lau mồ hôi trên trán, thở phào nhẹ nhõm. Tên tiểu tử này lại cố tình trêu đùa cô.

“Anh thừa nhận anh là phần tử xã hội đen sao?” Hàn Hiểu không vui hỏi lại.

Hình Nguyên kéo dài giọng, “Trên đời này hầu hết mọi người đều không có màu trắng hoàn toàn hoặc đen hoàn toàn, họ có màu xám, hoặc là xám đậm, hoặc là xám nhạt. Tôi chẳng qua cũng chỉ là một trong số đó mà thôi.”

Hàn Hiểu không muốn thừa nhận anh ta nói có lý, nhưng cũng không có cách nào để phản đối. Hơn nữa bỗng nhiên cô ngạc nhiên phát hiện ra, mình không những tắt điện thoại mà còn nói chuyện với anh ta suốt mười phút!

Lẽ nào cô không chịu được cô độc nên nói chuyện với bất kỳ ai? Giống như những nhân viên kỹ thuật lớn tuổi sắp được về đất liền trong nhà ăn, họ nói rất nhiều, gặp ai cũng bắt chuyện nói không dứt?

Đây có được coi là bệnh nghề nghiệp không? Hay là, cô đơn và buồn bã là hai điều không hoàn toàn giống nhau, Hàn Hiểu không còn phân biệt được mình sợ điều gì hơn nữa?

Phát hiện này khiến cho Hàn Hiểu cảm thấy sợ hãi nên muốn tắt điện thoại.

“Hàn Hiểu!” Hình Nguyên gọi cô, khi cô nghĩ anh có việc gì đó muốn nói với mình thì anh lại thở dài, “Hàn Hiểu, cô có thời gian thì nhớ đến tôi đi, thật ra tôi cũng không tồi.”

“Tôi tự nhiên nhớ đến anh để làm gì?” Hàn Hiểu phản bác.

Hình Nguyên bật cười, “Cô nghĩ xem, ngoại hình của tôi không tồi, có tiền, tính cách cũng không khó chịu. Cô không thấy lúc chúng ta ở bên cạnh nhau, cả hai đều rất có sức sống sao?”

Lửa như cháy bùng lên trong lòng Hàn Hiểu. Như vậy mà gọi là có sức sống sao? Tức giận như sấm sét mà gọi là có sức sống sao? Hận không thể cầm gạch mà đánh chết anh ta cũng được gọi là có sức sống sao?

“Tôi cần anh có sức sống như vậy sao? Hàn Hiểu thở gấp, mãi mới thốt lên được một câu.

Không ngờ Hình Nguyên cười hi hi nói tiếp: “Điều này... cũng có thể.”

“Tên họ Hình kia, anh không trêu đùa người khác thì sẽ chết à?” Hàn Hiểu không chịu nổi nữa, hét lên trong điện thoại, “Có thời gian rảnh rồi như thế, anh làm việc khác không tốt hơn sao?”

Sóng điện thoại bị ngắt, Hình Nguyên nghe thấy có tiếng máy bận tút tút truyền lại, mỉm cười tự nói với mình: “Làm việc khác... không hay. Làm gì để bắt nạt cô không thú vị hơn sao?”

Nếu Hàn Hiểu nghe thấy câu này, chắc cô sẽ vô cùng tức giận.

Lúc mới quen, Hình Nguyên luôn cảm thấy khi Hàn Hiểu tức giận trông rất giống một người. Nhưng không biết bắt đầu từ lúc nào, anh cảm thấy hai người này không giống nhau. Bây giờ nhớ lại những cảm giác lúc ban đầu, Hình Nguyên cảm thấy hơi ngạc nhiên. Vì sao lúc đó ma xui quỷ khiến thế nào anh lại nghĩ Hàn Hiểu khi tức giận rất giống cô ấy?

Hình Nguyên chống tay lên bực cửa sổ, vui vẻ ngắm nhìn thành phố xinh đẹp đang tắm mình trong ánh sáng mặt trời, khoe miệng hơi cong lại.

Anh nghĩ, khi Hàn Hiểu tức giận khuôn mặt cô trở nên rất sinh động. Bình thường lúc cô nghiêm nghị, dáng vẻ của cô rất nhàm tẻ, dường như cô luôn luôn ép mình phải sống theo nguyên tắc của ai đó khiến anh cảm thấy mệt mỏi hộ cô.

Anh tưởng tượng ra cảnh cô tức giận: lông mày chau lại, mắt mở to tức giận như một con mèo nhỏ, lưng cong lại, lông dựng lên...

Nghĩ đến đó, Hình Nguyên không nhịn được cười.

11. Chương 11

Chương 11: Anh hơi thích em rồi

Nếu thực sự tình yêu có thể nuôi dưỡng, vì sao mình thích anh ấy lâu như thế, cố gắng đến gần anh ấy lâu như thế mà chỉ có thể nuôi dưỡng một thứ tình cảm mập mờ.

Công việc nghiệm thu công trình giai đoạn đầu không hết hai mươi tám ngày.

Thiết bị không lớn, sau khi kết thúc nghiệm thu công trình giai đoạn đầu, bên thi công công trình kỳ hai vẫn đang trong quá trình kiểm tra riêng từng thiết bị. Nhân dịp máy bay trực thăng đưa đến sân thi công hai người thiết kế của viện thiết kế nên Hồ Đồng là tổng giám sát lấy lý do chuẩn bị tài liệu cho giai đoạn hai, đưa Hàn Hiểu về đất liền.

Hôm đầu tiên rời khỏi sân thi công, Hàn Hiểu kéo Quách Dung Dung đi chợ suốt cả một buổi chiều, không phải là kiểu cưỡi ngựa xem hoa, đi rồi lại dừng mà là một quá trình đi liên tục chen hết chỗ này đến chỗ kia một cách đáng sợ.

Quách Dung Dung rất mệt nhưng Hàn Hiểu vẫn rất háo hức.

“Không phải là cậu vừa rời sân thi công sao?” Quách Dung Dung vừa than thở, vừa ôm lấy cột ở cửa chợ, sống chết cũng không chịu bước đi, “Cậu không về nhà ngủ một giấc, chen chúc giữa dòng người này làm gì?”

Hàn Hiểu khoác tay cô, trả lời rất hùng hồn, “Bởi vì vừa rời sân thi công nên mới cảm thấy rất thích những chỗ đông người, chen thế nào cũng không đủ.”

Quách Dung Dung nhìn cô dò xét, “Thật ra cậu muốn đến phòng tranh của La Thanh Phong đúng không?”

Hàn Hiểu bị sặc cô ca, ho hai tiếng rồi nói: “Nói linh tinh gì thế?”

Muốn đi thì tất nhiên là muốn đi, nhưng cô vẫn không biết nên gặp anh ấy với thái độ như thế nào... Cô cảm thấy chẳng qua anh ấy muốn thử chấp nhận cảm giác được cô thích mà thôi, nói đến điều khác... rõ ràng là tự lừa mình.

Hàn Hiểu biết trong mắt rất nhiều người, đừng nói một nụ hôn, ngay cả sự đụng chạm về cơ thể cũng chỉ là một món ăn đơn giản mà thôi. Nếu La Thanh Phong cũng nghĩ như thế, hoặc là... sau một tháng suy nghĩ, La Thanh Phong đã từ bỏ sự tò mò với câu hỏi ngốc nghếch “Thế nào là thích thật sự”, cô xuất hiện trước mặt anh liệu có phải là chuyện đáng buồn cười không?

Bỗng nhiên Hàn Hiểu nhận ra rằng “cô đơn” là một điều vô cùng đáng sợ, cô đã bị cảm giác này ngăn trở ý định dốc túi đánh ván bạc cuối cùng, sau khi về đất liền, cô bắt đầu lùi bước. Cô biết, cuộc sống một tháng trên sân thi công đã phá tan ý chí “kiên cường” trong lòng cô. Con người bây giờ của cô nhạy cảm hơn trước rất nhiều và sự cô độc hơn bất kỳ lúc nào. Nếu bây giờ La Thanh Phong chăm chú nhìn cô với ánh mắt ấm áp một lần nữa, cho dù trong đó có tình yêu hay không, cô sợ cô sẽ lao mình vào đó.

Như vậy sẽ không còn cách nào cứu vãn được.

Vì thế, càng đến gần anh cô càng sợ hãi.

Quách Dung Dung vỗ lưng cô, nét mặt đầy tâm sự, “Thật ra có một chuyện mình không dám nói với cậu. Trước khi cậu lên sân thi công, La Thanh Phong đã gọi điện cho mình hỏi về cậu. Mình cảm thấy anh ấy bắt đầu để ý đến cậu, không biết điều này có phải là việc tốt với cậu không...” Nói xong rồi thở dài, “Anh ấy có gọi điện cho cậu không?”

Hàn Hiểu giả vờ như không nghe thấy câu cuối ngốc nghếch này bưng tỉnh, cảnh tượng trước mắt rõ ràng là một cơ hội tốt, “Mình nói với cậu này, tình cảm luôn là thứ tha đánh cược còn hơn chịu thua, cậu đã thua rồi. Thật ra... La Thanh Phong không có trách nhiệm với mối tình cảm của cậu.”

Hàn Hiểu cúi đầu không nói gì.

Quách Dung Dung nghĩ là cô khóc, nâng mặt cô lên mới thấy mặt cô đỏ ửng.

Thái độ như vậy khiến Quách Dung Dung càng lo lắng hơn, “Hiểu Hiểu...”

Hàn Hiểu lắc đầu, có vẻ như đã tỉnh tâm trở lại. Ngẩng đầu nhìn Quách Dung Dung, cô nói một câu rất đáng thương: “Khó chịu.”

Quách Dung Dung thở phào, “Không sao, để mình đưa cậu đi thư giãn một chút.”

Rượu bạc hà màu xanh trong ly thủy tinh thon dài, màu sắc và hương vị rất tinh tế, có cảm giác đường như hoàn toàn vô hại. Nhưng khi nhân viên phục vụ mang lên ly thứ hai có ý tốt nhắc nhở cô, rượu bạc hà “Bách Hương Quả” có pha rượu vodka.

Hàn Hiểu không để ý. Thật ra, khi cô nghe thấy hai chữ “bạc hà”, cô cảm thấy mình cần thứ đồ uống mát lạnh này để giảm nhiệt.

Cô cảm thấy mình bị mụ mẫm đầu óc nên cần tỉnh táo trở lại.

Khi Hàn Hiểu uống ly rượu bạc hà thứ hai thì cô đã thấy hoàn toàn thoải mái. Bên cạnh cô là Quách Dung Dung, đối diện là Mạch Lâm và bác sỹ nhi khoa - Hừ, bác sỹ nhi khoa Từ Thiên Lâm. Gặp người này, Hàn Hiểu cảm thấy hơi có lỗi, nhưng uống xong rồi, ý định xin lỗi của cô đã biến mất trên chín tầng mây. Hơn nữa, xin lỗi gì chứ? Xin lỗi vì mình không yêu được anh ta sao?

Hàn Hiểu áp trán lên ly rượu lạnh lạnh, cười một tiếng.

Mạch Lâm có vẻ không yên tâm, liên tục dùng mắt ra hiệu cho Quách Dung Dung, Quách Dung Dung giả vờ như không thấy. Người lớn ai không có lúc buồn lòng? So với việc để những buồn phiền trong lòng giày vò thần kinh, không bằng vui vẻ say một trận. Sự tồn tại của quán rượu không phải là vì tác dụng này sao?

Mạch Lâm bắt đầu đá chân Quách Dung Dung dưới gầm bàn. Quách Dung Dung bị anh giục, quay sang hỏi Từ Thiên Lâm, “Bác sỹ Lâm, anh nói xem, làm việc trên sàn thi công ngoài biển có bị áp lực lớn về tâm lý không?”

Bác sỹ Lâm dường như biết vì sao cô hỏi như vậy, liếc nhìn Hàn Hiểu đang say, gạt đầu có vẻ thầu tình đạt lý, “Hệ số nguy hiểm rất cao, cường độ kỹ thuật cũng cao. Dù sao Hàn Hiểu cũng đi lần đầu, uống một ít để giải tỏa áp lực tinh thần cũng không sao. Sau này, dần dần thích ứng là được.”

Quách Dung Dung đắc ý dương cằm về phía Mạch Lâm. Mạch Lâm đang định than thở với cô thì chuông điện thoại của cô vang lên. Quách Dung Dung cầm điện thoại chạy ra ngoài.

“Cô gái không thông minh này...” Mạch Lâm bĩu môi, “Thiên Lâm, nói thật, anh vẫn còn may mắn hơn tôi. Mặc dù Hiểu Hiểu hơi ngốc nhưng tính tình rất tốt.”

Bác sỹ nhi khoa nhìn trộm Hàn Hiểu, cười ngai ngùng.

Lúc Quách Dung Dung quay lại, ly rượu bạc hà thứ tư của Hàn Hiểu đã được uống hết một nửa.

Quách Dung Dung có vẻ không yên tâm, vừa cướp lấy ly rượu của cô, vừa lườm Mạch Lâm, “Hàn Hiểu, mình nghe nói trà hoa quả của Bách Hương Quả rất nổi tiếng, còn có tác dụng làm đẹp, chúng ta đổi sang uống trà hoa quả thôi.”

Hàn Hiểu giữ lại ly rượu, nghiêng đầu phản đối: “Bác sỹ Từ vừa nói, uống một ít cũng không sao.”

Quách Dung Dung vừa tò mò vừa buồn cười, “Chúng ta nói chuyện bao nhiêu lâu, cậu chỉ nghe thấy mỗi câu này thôi sao.”

Hàn Hiểu dựa người lên ghế sofa, hơi rượu bốc lên khiến cô hoa mắt. Hàn Hiểu cảm thấy mình đang dựa vào một đám mây, chao đảo, ngay cả trái tim cô cũng lơ lửng. Cảm giác cô đơn khi đối mặt với mặt biển rộng vô bờ bến khi ở trên sàn thi công lại đến với cô. Có những thứ sau khi uống rượu trở nên nặng nề khiến người ta không sao chịu nổi.

“Ra tết là mình hai mươi tám tuổi rồi.” Hàn Hiểu dựa vào vai Quách Dung Dung thở dài, “Công việc khô khan, cuộc sống khô khan, mình sẽ trở thành một cô gái già khô khan. Không có người nhà ở bên, không có nhiều tiền, không có nhà, không có sắc, không có tình yêu, không có con, không có vui vẻ... Mất công việc cũ, công việc mới bước đầu khiến người ta không chịu đựng nổi... Quách Dung Dung, bỗng nhiên mình phát hiện ra mình không có gì cả...”

Quách Dung Dung đau lòng trước điệu bộ của Hàn Hiểu, ôm lấy vai cô nhẹ nhàng an ủi, “Công việc mới rất tốt, cậu rất được trọng dụng. Mình cũng chưa có con mà, đúng không? Còn về tình yêu, cậu có thể nuôi dưỡng dần dần với bác sỹ Từ...”

Có thể nuôi dưỡng sao? Hàn Hiểu dựa vào vai cô thở dài. Nếu thực sự tình yêu có thể nuôi dưỡng, vì sao mình thích anh ấy lâu như thế, cố gắng đến gần anh ấy lâu như thế mà chỉ có thể nuôi dưỡng một thứ tình cảm mập mờ.

Rốt cuộc còn thiếu điều gì? Bỗng nhiên có người cầm lấy tay cô. Đó là một bàn tay dài và mềm mại. Hàn Hiểu nhìn bàn tay trong giây lát rồi nghĩ: Đây là tay một người đàn ông. Theo tay người đó nhìn lên, cô thấy La Thanh Phong đang mím môi, ánh mắt yên lặng nhìn cô với tâm trạng khó hiểu.

Hàn Hiểu bật cười to, “Quách Dung Dung, Dung Dung, mình đúng là không cứu được nữa rồi. Đầu óc mình, có vẻ có vấn đề rồi. Mình có ảo giác rồi.”

Quách Dung Dung bối rối nhìn Hàn Hiểu nói lung tung rồi lại nhìn khuôn mặt nghiêm nghị của La Thanh Phong, vội vàng phân bua, “Hiểu Hiểu, xin lỗi, mình không cố ý bán cậu. Thật sự mình không muốn nói cho anh ấy biết chúng ta đang ở đâu...” Nhưng nếu không nói, Hàn Hiểu uống rượu bạc hà như uống nước ở đây cũng không phải là tốt.

La Thanh Phong nhắc Hàn Hiểu đứng dậy, không nói lời nào bước ra ngoài.

Hàn Hiểu không còn chút sức lực nào, nhìn thấy những nét căng thẳng trên mặt La Thanh Phong, dường như anh đang tức giận. Phía sau, Quách Dung Dung và Mạch Lâm vụng về cố gắng an ủi bác sỹ nhi khoa Từ Thiên Lâm đang sắp phát khùng...

Bỗng nhiên Hàn Hiểu cảm thấy, tất cả mọi bức tranh đều không thực như thế.

Khi những hưng phấn do uống rượu chìm lắng xuống, đầu óc cô trở nên choáng váng. Hàn Hiểu loạng choạng đi theo sau La Thanh Phong, không biết anh đưa cô đi đâu. Cô cũng không quan tâm đi đâu, nếu có thể đi mãi như thế này...

Người mềm nhũn, cô nghe thấy có tiếng động.

Hàn Hiểu cố gắng mở mắt, hình như đang ở trong xe. La Thanh Phong đang bước sang một bên, kéo cửa xe, ngồi vào trong ghế lái.

Trong không gian khép kín chỉ có hai người, không khí rất mờ ảo. Hàn Hiểu chớp mắt, trong lòng nghĩ quả nhiên nuôi dưỡng với anh ấy chỉ có thể ra điều như thế này... Ánh đèn mờ của “Bách Hương Quả” chiếu lên mặt anh, trong mắt anh có những tia sáng long lanh khiến người khác phải rung động. Hàn Hiểu đầu óc mụ mẫm đưa tay lên, La Thanh Phong chớp mắt, kéo tay cô đưa lên môi hôn.

Hơi ngứa, Hàn Hiểu không chịu được lùi lại phía sau.

Mặt La Thanh Phong ghé sát lại gần cô. Trong mắt anh có gì đó dao động như sóng nước.

“La Thanh Phong...”

Đầu óc Hàn Hiểu mụ mẫm, trước khi kịp nhận thức được điều gì, cô đã ôm lấy cổ anh và hôn lên đó.

Không ai hy vọng một người mới hôn lần thứ hai đã có sự thuần thực. Hàn Hiểu như một con thú cắn lấy môi anh, không giống như đang tìm kiếm gì đó mà như muốn trút tất cả mọi giận hờn lên đó một cách vụng về.

Trong miệng cô vẫn còn lại mùi hương mát lạnh của rượu bạc hà, khi anh chạm vào đầu lưỡi cô, Hàn Hiểu rên lên nhẹ nhẹ, mắt cô nửa nhắm nửa mở rơi vào một khoảng mờ lung.

Bất giác, ngay cả anh cũng có một chút gì đó thay đổi. Có gì đó sinh ra trong lòng La Thanh Phong khiến cho tim anh rung động, ngay cả khao khát hôn cô cũng trở nên mạnh mẽ hơn... La Thanh Phong hôn cô rồi dừng lại trên cổ cô.

Cách một làn da mỏng, dường như có thể nghe thấy tiếng máu đang chảy.

La Thanh Phong thở một hơi thật sâu, vùi mặt vào cổ cô. Anh muốn nói với cô, lúc đầu là sự tò mò muốn chứng thực, nhưng bây giờ đã khác. Trước khi bắt đầu nụ hôn này, trước khi anh nhìn thấy cô quay đi không ngoảnh đầu nhìn lại bên kia đường... Anh ôm chặt lấy cô, thở gấp bên tai cô, “Hàn Hiểu, lúc em không ở đây anh thường nhớ đến em. Anh cảm thấy mình bắt đầu hơi thích em rồi.”

Vẫn chưa đi ra khỏi khu nhà, Hàn Hiểu nhìn thấy chỗ Quách Dung Dung thường đứng có một chiếc xe Jeep màu xám rất quen. Mặc dù Hàn Hiểu không giỏi nhận diện xe, nhưng chiếc xe này... thật sự không cần phải cố gắng để nhận ra.

La Thanh Phong đang đứng dựa vào cửa xe hút thuốc, nhướn lông mày cười khi nhìn thấy cô.

Ánh nắng buổi sáng ấm áp như nhuộm một màu vàng chanh nhạt trên người anh, ngay cả các đường nét trên khuôn mặt của anh cũng có vẻ dịu dàng hơn.

Hàn Hiểu quen anh rất lâu, nhớ anh cũng rất lâu, đường nét trên khuôn mặt anh cô nhớ rõ như lòng bàn tay. Nhưng mỗi lần nhìn thấy anh, cô vẫn cảm thấy khó thở, dường như cô bị ánh sáng làm cho lóa mắt. Hình ảnh hiện lên trước mắt đã được cô tưởng tượng không biết bao nhiêu lần, đột nhiên biến thành sự thật trong một buổi sáng trong trẻo với ánh nắng đẹp đẽ. Ngay cả con đường đi qua không biết bao nhiêu lần cũng được nhuộm một màu sắc vô cùng rạng rỡ.

Một buổi sáng không khí trong lành, tràn ngập ánh nắng màu vàng nhạt. Mùa hè đã qua nhưng mùa thu vẫn chưa tới, ngay cả một làn gió vuốt ve trên gò má cũng mang vẻ ấm áp.

Người đó đứng ở bên đường, nở một nụ cười nhìn cô. Cô chỉ biết đứng nhìn yên lặng, trái tim cô cũng đã say rồi.

Đúng là hoàn mỹ. Khi Hàn Hiểu đang đứng nhìn người ấy một cách ngốc nghếch, trong đầu cô chỉ hiện lên hai chữ. Có lẽ cuộc sống vốn có màu xám, tuy nhiên cũng vì những thời khắc hoàn hảo như thế này mà ngay cả những áng mây trên bầu trời cũng như kéo dài vô tận.

Trong cuộc sống có những thời khắc thật lung linh, đột ngột đến khiến cho người ta trở tay không kịp.

Lúc này Hàn Hiểu cảm thấy mình giống như một diễn viên phụ chưa bao giờ dám tin mình sẽ có cơ hội xuất hiện trên sân khấu, khi cô đứng dưới ánh đèn, cho dù đã chuẩn bị tinh thần từ rất lâu, cô cũng không sao bình tĩnh để nói ra những lời cần nói.

Vì quá dễ tâm, nên cô lo sợ diễn hỏng hơn bất kỳ ai.

Bên kia đường, La Thanh Phong vút điếu thuốc, làm động tác tay ra hiệu bảo cô đứng đó đợi, anh lái xe Jeep quay đầu rồi dừng lại trước mặt cô.

Hàn Hiểu cảm thấy có một thứ gì đó như một dòng nước ấm áp trào dâng trong lòng nhưng không biết phải nói gì liền đưa tay chỉ vào chỗ anh vừa đứng, “Anh vừa vút thuốc bữa bãi, chính mắt em nhìn thấy.”

La Thanh Phong cười nhỏ, “Anh luôn phải có khuyết điểm gì đó đúng không? Nếu không thì hoàn mỹ quá, đẹp trai, tài giỏi, không những có tiền mà tính cách cũng tốt đến mức không có lời nào để nói...”

Những lời này là do người khác nói khi theo đuổi anh ấy sao? Hàn Hiểu liếc nhìn anh, “Còn tự cao tự đại!”

“Cũng được, tính vào đó. Nếu chỉ có khuyết điểm vút thuốc lá lung tung thì vẫn còn là quá hoàn mỹ.” La Thanh Phong đợi cô đóng cửa xe xong, lại gần giúp cô thắt dây an toàn. Ngón tay anh dài, đặc biệt là khi cầm đồ gì đó trông rất nhỏ nhắn. Hàn Hiểu nghĩ, đây là đôi tay của một nhà nghệ thuật đích thực.

Anh tiến sát lại gần cô, Hàn Hiểu dường như có thể cảm thấy hơi thở của anh. Mặt cô bắt giắc đỏ lên.

Khoảng cách rất gần, giữa cô và anh có một luồng điện mơ hồ khiến cô như ngừng thở.

“Anh nghe thấy rồi.” La Thanh Phong nhìn xuống cười nhỏ nhỏ.

“Gì?” Hàn Hiểu không kịp phản ứng lại với lời anh nói. Nghĩ rằng nói chuyện sẽ giúp cho không khí giữa họ quay trở lại bình thường, nhưng khi anh ngước mắt lên, nói với cô bằng một giọng vô cùng nhẹ nhàng và ấm áp bốn chữ “tiếng tim em đập” luồng điện giữa hai người càng mạnh hơn.

Hàn Hiểu cũng nghe thấy. Tim cô đang đập nhanh với một tốc độ chưa từng thấy trước đây, dường như chỉ một giây nữa thôi có thể nhảy ra ngoài xuyên qua lồng ngực cô. Có lẽ tim đập quá nhanh khiến cô mất sức nên không chớp được mắt nữa, chỉ biết ngạc nhiên nhìn anh đang tiến lại ngày càng gần và hôn lên môi cô.

Một nụ hôn rất nhẹ nhàng, mềm mại tựa lông hồng.

Môi của anh chạm lên môi cô, trong hơi thở vẫn còn có mùi thuốc lá nhàn nhạt, rời khỏi môi cô, chăm chú nhìn cô rồi tiếp tục nhẹ nhàng cắn lên môi cô.

“Hàn Hiểu,” La Thanh Phong đỡ tay lên gáy cô, cười nho nhỏ, “Đây là lần đầu anh hôn em giữa ban ngày, em không phải căng thẳng như thế. Anh có thể khiến cho người ta sợ hãi như thế sao?”

Hàn Hiểu cảm thấy đỏ mặt là một biểu hiện rất trẻ con, nhưng lúc này cô không sao kiểm soát được, mặt và cổ cô đang nóng rực lên, lông mi rung rung và không dám nhìn anh.

La Thanh Phong lại cắn lên môi cô, nói như thở dài: “Làm thế nào bây giờ, anh thấy em thật sự rất ngon.”

Hàn Hiểu mở to mắt nhìn anh, gò má đỏ hồng giống như trái cây chín đỏ trông rất đẹp.

“Được rồi chúng ta đi ăn sáng thôi.” La Thanh Phong có vẻ tiếc nuối buông cô ra, “Em muốn ăn gì?”

Chủ đề nói chuyện không dồn lên mình nữa nên Hàn Hiểu cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Dựa vào ghế lái phụ nghĩ một lát, cô quay sang nói: “Có một cửa hàng bánh kẹp thịt rất ngon trên phố ăn vặt, năm ngoái Quách Dung Dung đưa em đến đó ăn một lần.”

La Thanh Phong vui vẻ nói: “Được, vậy thì ăn bánh kẹp thịt, dù sao anh cũng chưa ăn bao giờ.”

Đợi đến lúc xe rẽ ra đường lớn, đột nhiên anh không nghĩ ngợi gì thốt lên một câu: “Trông em rất gầy, thật ra khi ôm anh thấy em cũng có da thịt.”

Suýt chút nữa Hàn Hiểu bị sặc, người đàn ông bên cạnh cảm thấy rất thú vị khi thấy cô phản ứng như thế, cầm cốc vô lăng và cười không ngớt.

Table of contents

12. Chương 12

Chương 12: Lần đầu tiên ghen

Đó là khoảng thời gian mà cô không sao chạm tới được. Họ đã ở bên nhau từng phút từng giây dưới ánh nắng ở Munich và Wurzburg.

Đây không phải là lần đầu La Thanh Phong đến phố ăn vặt. Buổi tối lúc không phải làm thêm giờ, Thôi Hạo cũng dẫn anh đến đây ăn thịt xiên nướng và tôm cay.

Thôi Hạo học ngành y nhưng lại thích ăn những món các chuyên gia dinh dưỡng cho rằng không tốt cho sức khỏe, điều này khiến La Thanh Phong cảm thấy rất thú vị.

Chợ vào buổi sáng rất đông đúc, chỗ nào cũng đông chật người, có cảm giác như cảm nhận được cuộc sống nên La Thanh Phong rất thích chỗ này, chỉ không ngờ rằng mới sáng sớm mà đã đông người như thế.

“Bánh kẹp thịt Vương Kí” chỉ là một cửa hàng nhỏ chưa đến mười mét vuông, rất chật chội và không sạch sẽ lắm nhưng có rất nhiều người đến đây ăn. Hai người đứng xếp hàng mười phút mới có chỗ ngồi, rồi đợi tiếp mười phút nữa, nhân viên phục vụ mới toát mồ hôi bưng bánh kẹp thịt và cháo đại mạch lên.

Trong không khí có rất nhiều hơi nước ẩm áp. Ngẩng đầu lên có thể nhìn thấy ánh nắng đầu mùa thu thân nhiên chiếu xuyên qua cửa sổ vào trong nhà. Nắng nóng của mùa hè sắp qua rồi, một thời gian nữa, hoa quế ở Thành Nam có lẽ sẽ nở.

La Thanh Phong cắn một miếng bánh, mặc dù hương vị của nó không phải là loại anh thích nhất nhưng anh vẫn cảm thấy rất ngon. Trong một buổi sáng sớm trong lành tươi đẹp như thế này, cầm một miếng bánh nóng hổi trên tay, ngồi đối diện với một cô gái trong sáng và thuần khiết khiến anh có một cảm giác rất thật khi ở thành phố này.

La Thanh Phong luôn cảm thấy mình giống như một chiếc thuyền luôn tiến về phía trước nhưng không xác định rõ mục tiêu, không biết trôi đến lúc nào sẽ cảm thấy mệt mỏi và mất phương hướng. Nhưng lúc này, sự tồn tại của cô, sự tồn tại của hàng ăn có rất nhiều hơi nước này, sự tồn tại của ánh nắng rực rỡ bên ngoài cửa sổ giống như một bàn tay lớn xóa tan tất cả mọi mây mù trước mắt anh để anh nhìn thấy một thế giới rất mới mẻ và rõ ràng.”

Trong lòng anh có một cảm giác rất thật, anh nghĩ, có lẽ thứ mình luôn đi kiếm tìm chính là cảm giác này, không biết phải đi tìm như thế nào rồi bỗng nhiên tìm thấy.

Hàn Hiểu ngẩng đầu lên, nhìn thấy vẻ mặt thẫn thờ của La Thanh Phong liền hỏi: “Không ngon sao?”

Ánh mắt của La Thanh Phong rời khỏi ánh nắng ngoài cửa sổ, dừng lại trên mặt cô, miệng hơi cong lại thành một hình vòng cung rất đẹp, “Ngon, rất ngon.”

Hàn Hiểu cười, “Em cứ nghĩ là anh không thích.”

La Thanh Phong lắc đầu, “Anh chỉ đang nghĩ, đây là lần đầu chúng ta hẹn hò đúng không?”

Hàn Hiểu hơi ngạc nhiên, mặt đỏ hồng lên.

“Lúc em đỏ mặt trông rất thú vị...” La Thanh Phong cười, “Anh sẽ vẽ cho em một bức chân dung nhé!”

Hàn Hiểu chưa bao giờ làm mẫu, lúc bắt đầu cô căng thẳng đến mức toàn thân cứng đờ, cho dù La Thanh Phong nói như thế nào cũng không thả lỏng cơ thể được. Sau một thời gian dài, cô mới bắt đầu thoải mái hơn, cô nghiêng đầu trên ghế rồi bỗng nhiên ngủ quên mất. Đợi đến khi cô tỉnh giấc, bức tranh đã được vẽ xong màu nền và các đường nét cơ bản.

Hàn Hiểu nhìn mình trên tranh không nói được lời nào, bắt đầu phát khùng, “Em không tạo dáng như thế này? Thật là giả dối, giả dối quá.”

“Ai bảo em không nghe lời anh.” La Thanh Phong cười lớn, “Anh bảo em thả lỏng người em lại không chịu nghe.”

“Anh cố tình phải không?” Hàn Hiểu nhìn dáng của cô gái trên bức tranh, muốn khóc mà không chảy được nước mắt, “Tư thế của người này giả quá... Em không như thế!”

La Thanh Phong cảm thấy cô trợn mắt như bây giờ giống hệt một con mèo đang xù lông, “Ráng chờ một chút, đừng nóng vội, đợi khi vẽ xong sẽ đẹp thôi.”

Hàn Hiểu nghi ngờ câu nói của anh, “Đã vẽ thành ra như thế này rồi, thêm màu sắc vào sẽ đẹp được sao?” Hơn nữa, dùng từ “đẹp” để miêu tả mình có vẻ không được thực tế lắm.

La Thanh Phong cười không nói gì, một tay ôm lấy eo cô, một tay cầm bút tiếp tục tô tô vẽ vẽ. Khi anh chú tâm vào những màu sắc đó, ánh mắt của anh sáng như thể có thứ gì đó long lanh sau lớp cửa kính trong suốt.

Hàn Hiểu không hiểu vì sao ngọn lửa đó có thể bốc cháy, nhưng cô có thể cảm nhận bằng trực giác. Đó là sự nhiệt tình khi đối diện với sự nghiệp mà mình đam mê, là khát vọng cống hiến bằng cả linh hồn, toàn tâm toàn ý, lòng không còn vướng bận chuyện gì khác.

Lúc này, bỗng nhiên cô cảm thấy mình hiểu La Thanh Phong.

Mặc dù cô vẫn không hiểu về hội họa, nhưng về bản chất, cô và anh giống nhau, đều coi mình là một hạt giống, đốt cháy lòng nhiệt huyết của mình vì linh hồn và những điều mình tin tưởng.

Hàn Hiểu vẫn luôn băn khoăn trong lòng vì sự chênh lệch trong kiến thức về nghệ thuật giữa họ nhưng lúc này, tự nhiên cô cảm thấy nhẹ nhõm lạ thường.

Cửa được gõ hai tiếng lấy lệ rồi bị đẩy ra. Một người phụ nữ yếu điệu bước vào phòng tranh, sững sờ khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt.

Sự việc xảy ra quá nhanh khiến Hàn Hiểu không kịp phản ứng, tay vẫn khoác lên vai La Thanh Phong và ngốc nghếch nhìn đôi mắt đang tỏa lửa của Vu Dương.

La Thanh Phong kéo Hàn Hiểu đứng dậy, từ từ đặt bút vẽ xuống, “Vu Dương, vì sao hôm nay lại rối rãi đến đây?” Một câu nói rất bình thường, hoàn toàn không thể hiện khoảng cách gần gũi hay xa xôi.

Vu Dương chuyển ánh mắt sang phía La Thanh Phong, ngực phập phồng, mãi hồi lâu mới nghiêng răng thốt lên được một câu, “La Thanh Phong, anh chưa bao giờ vẽ em!”

La Thanh Phong nhún mày, thần nhiên nhún vai, “Vậy sao? Có lẽ lúc ở bên em anh không có cảm hứng sáng tạo.”

Vu Dương vô cùng tức giận, “Anh có ý gì?”

La Thanh Phong có vẻ hơi mất kiên nhẫn, “Chính là theo nghĩa của từ đó. Không phải kế toán của phòng tranh đã mang bảng báo cáo tình hình tài chính tới văn phòng cho em sao?”

Vu Dương hừ một tiếng lạnh lùng, “Ý của anh là em không cần đến chỗ anh nữa phải không?”

Cuộc tranh cãi qua lại giữa hai người khiến Hàn Hiểu đứng bên cạnh không biết phải làm gì, cô không hiểu lắm việc Vu Dương xuất hiện với danh nghĩa là “nhà đầu tư” liệu có thể hùng hồn khoa chân múa tay ở đây không, cũng không hiểu rõ cuộc quan hệ giữa cô ấy và La Thanh Phong là như thế nào. Nhưng... vì La Thanh Phong nói giữa họ không có quan hệ tình cảm yêu đương như cô vẫn nghĩ nên cô cũng không muốn tìm hiểu nhiều hơn.

“Cô uống trà không? Hay là trà sữa?” Hàn Hiểu nhìn cô ta rồi nhìn La Thanh Phong, muốn phá tan không khí nặng nề giữa họ.

Vu Dương quay sang nhìn Hàn Hiểu với ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống người khác, tất cả mọi tức giận trút hết thành lời, “Có cần tôi phải nói cho cô biết ở đây không hề có thứ gì gọi là trà không? Cho dù là trà đen hay trà sữa đều không phải là thứ đồ uống mà Leo thích. Tôi đoán, cô không hề biết những điều này?”

Hàn Hiểu hơi xấu hổ. Cô thích uống trà sữa nên mua một ít đặt trong tủ lạnh của La Thanh Phong. Lúc cô pha trà cũng thường pha cho anh một cốc, không hề nhận ra anh ấy không thích gì...

Nghĩ đi nghĩ lại, cô thực sự không biết bình thường La Thanh Phong thích uống gì.

Vu Dương cười, “Tôi không nói những điều khác nữa. Hàn Hiểu, người đàn ông đối diện với cô thích uống gì cô cũng không biết... Rốt cuộc cô đã hiểu anh ấy được bao nhiêu phần?”

Hàn Hiểu không nói gì, sắc mặt hơi tái đi.

Vu Dương dường như nhìn thấy vẻ đau đớn trong ánh mắt của cô, nghiêng đầu cười, “Tôi luôn nghĩ cô là người có thái độ sống rất nghiêm túc, không ngờ người như cô lại có lúc u mê, mù quáng hơn cả người khác. Ngay cả thói quen sinh hoạt của anh ấy cô cũng không biết. Rốt cuộc bây giờ cô ở đây làm gì? Vì một bức tranh miễn phí sao? Những gì cô theo đuổi thật là hèn mọn, cô Hàn ạ.”

Hàn Hiểu không muốn cô ta nhìn thấy mình bị shock nhưng những lời chỉ trích lạnh lùng của cô ta hoàn toàn khiến cô không thể kiềm chế và bắt đầu run rẩy. Cô thấy La Thanh Phong đưa tay kéo cô ta lại, Hàn Hiểu nhanh chóng quay người bước ra ngoài, “Tôi đi pha trà sữa. Nếu cô Vu không thích, cô có thể tự nhiên.”

Khi bước nhanh ra khỏi phòng tranh, cô nghe thấy tiếng của La Thanh Phong ở sau lưng, “Vu Dương, rốt cuộc cô có tư cách gì mà bình luận cuộc sống của người khác? Con người cô...”

Hàn Hiểu nhanh chân bước xuống cầu thang. Cô không muốn nghe câu trả lời của Vu Dương, cũng không muốn nghe những lời La Thanh Phong tranh luận với cô ta. Bởi vì với lý lẽ đanh thép như thế nào, đối với Hàn Hiểu, cô chỉ nhận ra một vấn đề: Cho dù cô muốn thừa nhận hay không, tình cảm giữa hai người đang ở trong phòng tranh vẫn vững bền hơn mối quan hệ giữa cô và La Thanh Phong. Mối quan hệ tình cảm khó hiểu đó vẫn luôn tồn tại những bí mật không liên quan đến việc cô đang gần gũi anh hơn.

Đó là khoảng thời gian mà cô không sao chạm tới được. Họ đã ở bên nhau từng phút từng giây dưới ánh nắng ở Munich và Wurzburg. Không có cô ở đó.

Hàn Hiểu chưa bao giờ nghĩ mình có thể đổ kị với thực tế mà cô hoàn toàn không có cách nào thay đổi được. Cô nghĩ: có lẽ đây là đổ kị? Nếu không, cảm giác đau đớn như bị axit mạnh ăn mòn này nên gọi là gì?

Khi cô mang trà sữa vào phòng tranh, Vu Dương đã đi rồi.

La Thanh Phong dựa vào cửa sổ, đang lấy thuốc lá ra khỏi hộp, thấy cô đến, anh lại nhét vào. Anh nghiêng đầu nhìn cô, nửa đùa nửa thật, “Ghen rồi phải không?”

Hàn Hiểu đặt trà sữa lên bệ cửa sổ, tránh ánh mắt của anh, “Hôm nay thì không.” Cô không ghen, cô chỉ cảm thấy đau đớn đến mức mất hết cảm giác.

“Hôm nay không?” La Thanh Phong cười, hoàn toàn không nhận thấy sự thay đổi kỳ lạ trong thái độ của cô, “Như vậy là đã từng?”

Hàn Hiểu nhìn ra ngoài cửa, “Coi như là đã từng như vậy.”

“Lúc nào?” La Thanh Phong tiếp tục hỏi, dường như cảm thấy vấn đề này rất thú vị.

“Lần đầu tiên?” Hàn Hiểu hỏi lại.

La Thanh Phong gật đầu, “Ừ, lần đầu tiên ghen là lúc nào?”

“Anh thử nói xem?” Hàn Hiểu hỏi ngược lại anh. Giọng của cô có vẻ hơi khiêu khích, đáng tiếc là anh không nhận ra.

La Thanh Phong cầm cốc trà nghĩ, “Không phải là hôm em đến tham quan phòng tranh và ăn cơm trưa cùng Thôi Hạo chứ?” Nếu anh nhớ không nhầm, đó là lần đầu tiên cô gặp Vu Dương.

Hàn Hiểu yên lặng lắc đầu. Quả nhiên... anh ấy không biết.

“Hôm khai trương?” La Thanh Phong tiếp tục hỏi. Hôm đó, Vu Dương luôn đứng bên cạnh anh...Hàn Hiểu vẫn lắc đầu.

“Đều không phải.” La Thanh Phong bán tín bán nghi, “Này, không phải là em chưa bao giờ ghen chứ?”

Đầu ngón tay của Hàn Hiểu từ từ di lên di xuống trên cốc trà, không trả lời.

La Thanh Phong không biết, lần đầu tiên Hàn Hiểu ghen là mười năm về trước.

Mười năm trước, La Thanh Phong chuyển đến Thượng Hải học, bạn bè trong lớp chuẩn bị quà lưu niệm để tặng anh. Hàn Hiểu cũng chuẩn bị quà, một quyển sổ bìa da giản dị.

Lúc quyết định tặng quà, Hàn Hiểu run suốt cả ngày. Cô luôn nghĩ đến việc họ dường như chưa bao giờ nói chuyện với nhau, tặng quà như thế này có phải là mạo muội không? Anh ấy sẽ nghĩ gì về mình? Do dự suốt buổi chiều, không dễ dàng để cô lấy dũng khí chuẩn bị bước đến cạnh anh, đúng lúc đó, cô nhìn thấy anh đang nói chuyện cười đùa với một bạn nữ ngồi gần đó. Cô bạn ấy ngại ngùng tặng anh một món quà được bọc rất đẹp, còn anh cười vui vẻ nhận quà, không có vẻ gì khách khí.

Bây giờ nghĩ lại, thật sự đó chỉ là một cảnh rất bình thường, nhưng lúc đó Hàn Hiểu cảm thấy vô cùng khó chịu. Cảm giác đó mới mẻ đối với cô cho đến tận bây giờ.

Mặc dù cô không còn nhớ được khuôn mặt của cô bạn đó như thế nào nữa.

Quyển sổ đó giờ vẫn đặt trong thùng tài liệu, trang bìa có viết tên cô và một câu chúc ngược ngạo: “Chúc bạn La Thanh Phong vào môi trường học mới đạt được nhiều thành tích xuất sắc!”

Đang mơ màng ngủ thì bị đánh thức, cảm giác đầu tiên của Hàn Hiểu là hoảng hốt.

Trong ấn tượng của cô, tiếng chuông điện thoại gấp rút lúc nửa đêm thường mang lại điều gì đó không may. Ví dụ lúc mẹ trực bị ngắt trong phòng máy, ví dụ ông trẻ ở quê qua đời...

Đến khi cô nghe thấy giọng nói vang lên trong điện thoại, sự lo lắng trong lòng cô biến thành tức giận. Hàn Hiểu cầm điện thoại, không thể giữ lịch sự được nữa, “Hình Nguyên! Anh không biết tính giờ giấc sao? Hay là anh cảm thấy cả thế giới này đều quay xung quanh anh?”

Giọng nói của La Thanh Phong cũng u ám, không đợi cô mắng xong đã thẳng thừng ngắt lời cô, “Có chuyện gì xảy ra giữa cô và La Thanh Phong?”

Cơn tức giận bùng lên trong lòng Hàn Hiểu, giọng nói của cô trở nên gay gắt, “Chuyện tôi với ai như thế nào có liên quan gì đến anh? Anh nghĩ rằng anh là ông tổ của tôi chắc?”

Ông tổ của Hàn Hiểu là người độc ác nổi tiếng trước đây, là nhân vật ai cũng phải bước nhanh khi đi qua vì sợ hãi. Khi ông chiếm toàn bộ gia sản, không người nào trong gia đình dám đứng lên phản đối. Tất cả con cháu đời sau đều bị dọa như thế này “Nếu không nghe lời sẽ bị ông tổ bắt đi”, Hàn Hiểu cũng không phải ngoại lệ.

Hình Nguyên nặng nề hừ một tiếng, “Nếu cô muốn gọi tôi là ông tổ tôi cũng không để ý, điều này không quan trọng. Điều quan trọng là, tốt nhất cô không nên làm những chuyện để mình phải hối hận.”

Hàn Hiểu vô cùng tức giận, “Hình Nguyên, ông anh...”

Hình Nguyên hừ một tiếng lạnh lùng, “Nếu cô có thời gian thì hỏi Vu Dương là biết, tôi không có ông!”

“Anh chết đi!” Hàn Hiểu tức giận đến mức không biết nói gì nữa. Quá nửa đêm rồi, anh ta không ngủ nhưng cô cần ngủ, tự nhiên quấy rối cô như thế. Lẽ nào cô là người rất dễ bắt nạt sao?”

Giọng Hình Nguyên không biết là có tức giận hay không, nhưng anh nói rõ ràng từng chữ một, “Hàn Hiểu, cho dù là bí đồ cũng được, khoai tây cũng không sao, tôi không để ý. Nhưng...” Anh dừng một lát, giọng trầm đi, “Tốt nhất cô không nên chơi quá đà.”

Một cảm giác lạnh chạy dọc theo sống lưng cô.

Một cảm giác rất phức tạp, ngoài phần nộ, phần cảm còn có một chút gì đó khiến cô không biết phải làm sao. Cô hoàn toàn không biết người đàn ông này muốn gì. Họ không quen biết nhau, hơn nữa cô không có tiền, không có sắc, không có hành động gì khiến anh ta hiểu lầm là cô đang quyến rũ anh ta.

Có lẽ không nghe thấy cô phản bác, giọng Hình Nguyên trở nên ôn hòa và dịu dàng hơn, “Hàn Hiểu, tôi nghĩ cô là một người thông minh, cô nên hiểu ý nghĩa những lời tôi nói.”

Tay Hàn Hiểu đang cầm điện thoại bắt đầu run rẩy, “Anh...”

Giọng Hình Nguyên nhẹ nhàng, “Nếu chỉ là một bức tranh chân dung mà thôi, tôi có thể coi như không có chuyện gì xảy ra. Nhưng tôi không hy vọng tiếp tục xảy ra những chuyện như thế. Vài ngày nữa tôi sẽ về và đến thăm cô. Cô muốn quà gì?”

Giọng điệu của anh ta tự tin như thế khiến cho Hàn Hiểu cảm thấy mình giống như một con cún được anh ta nuôi dưỡng và yêu quý, chỉ cần anh ta huýt sáo là vẫy đuôi lao đến. Cảm giác buồn bã trong lòng của cô lại chuyển thành tức giận, Hàn Hiểu trầm giọng mắng: “Anh là đồ thần kinh!”

Hình Nguyên không nói gì, hơi thở trở nên nặng nề vọng đến tai cô qua điện thoại, kích thích thần kinh của cô.

“Hình Nguyên, anh nghe tôi,” Hàn Hiểu học cách nói chậm nhấn mạnh từng chữ cảnh cáo anh, “Anh và tôi không có quan hệ gì với nhau, tôi qua lại với ai cũng không có liên quan gì đến anh. Mong anh đừng làm phiền đến cuộc sống của tôi nữa.”

Hình Nguyên cười lạnh lùng, “Có quan hệ hay không... là do tôi quyết định.”

“Đồ thần kinh!” Hàn Hiểu tức giận tắt điện thoại, đang định tắt máy thì có một tin nhắn đến, là một số điện thoại lạ, mở ra chỉ có một câu: “Hàn Hiểu, cô hãy nhớ kỹ: Có quan hệ hay không... là do tôi quyết định.”

Hàn Hiểu không do dự cho số điện thoại này vào danh sách đen.

Khi người ta tức giận đầu óc thường hoạt động nhiều hơn bình thường, Hàn Hiểu cũng vậy. Không cảm thấy buồn ngủ nữa, cô trở mình suốt nửa đêm, cho đến khi trời sắp sáng mới ngủ được một lát. Lúc tỉnh dậy, hai huyệt thái dương của cô đau nhức.

Hàn Hiểu nhìn hai mắt quầng thâm của mình, trong lòng không kìm nén được ý nghĩ, vì sao trên đời này lại có một kẻ biến thái như thế?

Cũng không sao, trên đời này không hiếm những kẻ biến thái, điều kỳ lạ là, không hiểu vì sao cô lại gặp một kẻ như vậy? Chỉ vì khi anh ta nói vào uống đồ miễn phí, cô không tránh xa nên mới gặp nhiều hậu quả như vậy... Đúng là không thể làm người tốt được. Nếu lúc đó cô không cần biết thật giả, không khách khí mời anh ta ra ngoài, liệu có phải sẽ không xảy ra nhiều chuyện như thế này không?

Hóa ra, câu chuyện về Đông Quách tiên sinh (*) cũng bắt nguồn từ cuộc sống.

Hàn Hiểu vừa lấy lược chải đầu, vừa nhìn vào gương mắng: “Hình Nguyên, anh là kẻ biến thái đáng chết!”

(*) Thối sáo

Vua Tuyên Vương nước Tề thích nghe sáo, và lúc nào muốn nghe, bắt ba trăm người cùng thổi một loạt. Trong ba trăm người ấy, có Đông Quách tiên sinh không biết thổi sáo, nhưng cũng lạm dự vào đây để kiếm lương ăn.

Đến khi vua Tuyên Vương mất, vua Mẫn Vương nối ngôi, cũng thích nghe sáo. Nhưng chỉ muốn nghe riêng từng người một mà thôi. Đông Quách tiên sinh thấy thế, tìm đường trốn trước.

(Hàn Phi Tử)

13. Chương 13

Chương 13: Có gì bình tĩnh nói

Dường như ngoài bản thân cô, người đó là một ngọn đèn sáng bên cạnh cô giúp cô được an ủi phần nào.

Sau khi rời sân thi công, Hàn Hiểu có một tháng nghỉ ngơi. Sau một tháng, cô phải cùng Hồ Đồng, Mạnh Giao quay về sân thi công, tiếp tục làm nghiệm thu công trình giai đoạn hai.

Mấy ngày đầu được nghỉ, ngoài thoải mái ngủ nướng, cô đến phòng tranh của La Thanh Phong làm. Sau một tuần, Hàn Hiểu tranh thủ thời gian về nhà, nhưng chỉ được vài ngày cô đã quay lại. Cô là một người không biết giấu diếm, nếu để bố mẹ nhận thấy tâm trạng của cô thay đổi, cô sẽ không biết phải giải thích như thế nào về việc mình đang thử yêu một người đàn ông.

Thử thì thử, cô nghĩ, ít nhất đây cũng là một thái độ tương đối khách quan. Giống như đi mua giày, không thử làm sao biết được có vừa với mình hay không?

Có lúc, so với việc bị vứt bỏ và phản bội, yêu thầm còn khiến người ta đau khổ hơn nhiều. Năm đó khi đọc “Hồng mẫu đơn” của Lâm Ngữ Đường, câu “Thầm ghen với hoa lê nở đầy cành, người khách cười lạnh leo” khiến cho Hàn Hiểu suy nghĩ rất lâu. Bây giờ nhớ lại, tâm trạng của cô hồi ấy đúng là như thế. [Lâm Ngữ Đường (10/10/1895 - 26/3/1976), tên chữ Ngọc Đường, là nhà văn nổi tiếng của Trung Quốc. Ông được xem là người có công lớn trong việc giới thiệu văn hóa Trung Quốc ra thế giới, với những cuốn sách bằng tiếng Anh, nói về nghệ thuật, văn hóa và nhân sinh quan của người Trung Quốc.]

Có lẽ sau một tháng, có lẽ sau một tuần, có lẽ là ngày mai, anh sẽ nói với cô bằng giọng tiếc nuối: “Qua một thời gian thử yêu, anh nhận ra rằng chúng ta không hợp nhau...” hoặc là những lời tương tự.

Nếu ngày nào cũng có thể là ngày cuối, thì mỗi ngày trước đó đều là những gì cô có được ngoài mong ước.

Đối với cô, ông trời sắp đặt như vậy là một điều rất tuyệt vời.

Bản vẽ và tài liệu của công trình giai đoạn hai nằm la liệt trên thảm trong phòng tranh. Hàn Hiểu ngồi khoanh gối giữa đống tài liệu, trên chiếc bàn thấp trước mặt là chiếc máy laptop của cô, bên cạnh là cốc trà sữa uyên ương chỉ còn một nửa. Công việc cô phải làm là tổng hợp tất cả mọi thứ cần thiết của bộ phận giám sát kỹ thuật.

Nói một cách chính xác, công việc này là của tổng giám sát Hồ Đồng, bộ phận giám sát kỹ thuật. Nhưng vừa rời khỏi sàn thi công, ông đang hoảng đảy hết đồng giấy tờ này cho Hàn Hiểu, không những thế còn dặn cô phải làm cẩn thận và dọa cô, nếu sai sót sẽ trừ tiền thưởng cuối năm của cô...

Hàn Hiểu còn chưa kịp kêu than về việc đem việc về nhà làm trong kỳ nghỉ, Hồ Đồng đã nói thêm một câu: “Những người mới đến đều như vậy, cô Hàn, cô phải cố gắng, tôi rất xem trọng cô!”

Hàn Hiểu ôm đồng tài liệu cao lên đến tận cằm, trong lòng thở dài: Xem trọng gì? Xem trọng tôi vì tôi dễ bắt nạt sao?

Thở ngắn thở dài, công việc cần làm vẫn phải làm. Hồ Đồng nói đúng, ai bảo cô là người mới đến. Nhanh chóng nắm bắt công việc không phải là điều cô nên làm sao?

Đặt bản vẽ trong tay xuống, Hàn Hiểu cầm cốc lên mới nhận ra trà sữa đã lạnh rồi.

Đây là trà sữa La Thanh Phong pha cho cô, cho hơi nhiều nước nên vị rất nhạt. Hàn Hiểu mím môi, mặc dù nguội và nhạt nhưng vẫn là món trà sữa ngon nhất mà cô đã từng thưởng thức.

Đầu bên kia phòng có dựng một bức tranh cao bằng nửa thân người, La Thanh phong đặt tên cho bức tranh chân dung đó là “Hiếu Hiếu”. Từ chỗ cô ngồi có thể nhìn thấy nửa khuôn mặt đang chăm chú của anh nhưng không nhìn thấy được bức tranh anh vẽ. Đây là vị trí mà cô cố tình chọn, nhìn thấy anh là được rồi, nhìn thấy bức tranh đó cô sẽ lại bị kích động.

Một buổi sáng đã trôi qua, hai người đều bận việc của mình, họ hầu như không nói với nhau câu nào.

Mỗi người có một thế giới riêng và không làm phiền đến nhau. Dường như ngoài bản thân cô, người đó là một ngọn đèn sáng bên cạnh cô giúp cô được an ủi phần nào.

Khi Thôi Hạo đẩy cửa bước vào, anh nhìn thấy cảnh tượng yên lặng đó.

Lúc anh đến phòng tranh, chín mươi phần trăm là cảnh La Thanh Phong đang ngồi ở đó vẽ tranh. Còn Hàn Hiểu, cô ngồi trên thảm gỗ bàn phím là chuyện rất bình thường. Nhưng không biết vì sao, Thôi Hạo cảm thấy trong phòng tranh có một điều gì đó rất lạ, một sự yên tĩnh đặc biệt khiến anh thể diễn đạt bằng lời.

Hàn Hiểu nhìn thấy anh, ngược mặt lên chào. La Thanh Phong liếc nhìn anh rồi lại tập trung vào bức tranh, “Trong tủ lạnh có trà lạnh và bia, cậu tự lấy nhé.”

Thôi Hạo cười, “Được rồi, được rồi, mình đến thật là không đúng lúc.”

La Thanh Phong không ngẩng đầu lên hỏi: “Đến làm gì?”

Thôi Hạo ngồi xuống ghế sofa, mệt mỏi xoa mặt, “Vừa tan ca làm đêm xong, muốn mời hai người ra ngoài ăn một bữa thôi.”

La Thanh Phong cười đáp, “Nếu là chuyện này, nhất định bọn mình sẽ đồng ý.”

Hàn Hiểu cũng cười, “Bận cả buổi sáng, tôi cũng đói rồi. Đi đâu ăn cơm bây giờ?”

“Mỗi lần chém tôi, hai người kết hợp với nhau thật ăn ý.” Thôi Hạo nhìn cô, rồi lại nhìn La Thanh Phong, “Đến lầu Phù Dung đi. Mặc dù món ăn ở đó không có gì đặc biệt nhưng đĩa to và đầy. Hai người có thể gọi bớt đi hai món để mình tiết kiệm thêm ít tiền lấy vợ...”

Khi món “sườn nướng” được mang lên, Thôi Hạo không hài lòng, “Đây mà gọi là xương sườn sao? Rõ ràng là xương vó vắn. Cậu biết xương sườn là gì không? Là ở vị trí này...”

Phần xương sườn của nhân viên phục vụ bị anh ấn hai nhát, mặt tái xanh. Thôi Hạo vẫn tiếp tục bài giảng phổ cập kiến thức về cơ thể, “Sườn nướng phải được dùng chỗ xương sườn này chặt thành các đoạn nhỏ đều nhau, sau đó...”

Nhân viên phục vụ thận trọng hỏi lại anh: “Đại ca, anh làm nghề gì?”

“Làm nghề gì thì cũng không được lấy xương sống làm món xương sườn lừa khách!” Thôi Hạo cầm đũa không ngừng gõ vào đĩa, “Đại ca ngày ngày giải phẫu xác người, chả lẽ không phân biệt được xương sống với xương sườn sao?”

Sắc mặt nhân viên phục vụ chuyển từ xanh sang tái, môi bắt đầu run, “Xác... người?”

“Đúng rồi.” Thôi Hạo tiếp tục khoác lác, “Tôi cho cậu biết...”

La Thanh Phong vỗ vai Hàn Hiểu, ra hiệu mình phải ra ngoài nghe điện thoại. Thôi Hạo đợi La Thanh Phong ra ngoài, ngay lập tức đuổi nhân viên phục vụ đi, quay sang hỏi Hàn Hiểu với giọng bí mật: “Vu Dương đã đến làm âm ỉ chưa?”

Hàn Hiểu hoài nghi nhìn anh, “Anh nói linh tinh không phải là vì muốn đẩy La Thanh Phong phải ra ngoài nghe điện thoại chứ?”

“Không được ngắt lời!” Thôi Hạo giục cô, “Mau tranh thủ thời gian trả lời câu hỏi!”

Câu hỏi này anh đã giữ trong lòng rất lâu rồi.

Hàn Hiểu gật đầu, không biết nên nói thế nào. Cô ấy là người đầu tư vào phòng tranh, thỉnh thoảng lại đến kiểm tra nhưng toàn nhắc đến chuyện quá khứ...

Thôi Hạo thấy cô gật đầu, tâm trạng có vẻ bình tâm hơn, “Tôi nói cho cô biết, công việc làm ăn của nhà Vu Dương có hậu thuẫn, câu kết với xã hội đen ở đây.”

“Xã hội đen?” Hàn Hiểu ngạc nhiên, đó không phải những điều chỉ trên phim ảnh mới thấy sao?

Thôi Hạo lắc đầu, ánh mắt đầy ẩn ý, “Đã nghe nói đến Mạnh Hằng Vũ chưa?”

Thật sự Hàn Hiểu đã từng nghe thấy cái tên này, hình như là một doanh nhân nổi tiếng ở thành phố T, thường xuyên xuất hiện trên các chương trình truyền hình và tạp chí kinh tế, cũng còn khá trẻ tuổi.

Thôi Hạo hạ giọng nói, “ông chủ xã hội đen ở thành phố T chính là Mạnh Hằng Vũ. Cô nghĩ một kẻ vất vả có thể trở thành ông chủ của một tập đoàn lớn trong vòng mười năm sao?”

Hàn Hiểu vẫn nghi ngờ. Cô mơ hồ nhớ lại khuôn mặt hơi tròn đầy vẻ hòa khí trên tạp chí, trông rất giống một thầy giáo trung học có tinh thần trách nhiệm...

“Tin hay không tùy cô.” Thôi Hạo lắc đầu, “Nhưng tôi phải nói với cô, Vu Dương và La Thanh Phong quen nhau mấy năm rồi, bị từ chối thẳng thừng như thế sẽ không chịu đâu. Mấy ngày nay tôi luôn nghĩ, công việc làm ăn của họ Vu chủ yếu là do cô ta quản lý. Mặc dù nói thế lực của họ Vu chủ yếu ở nước ngoài, nhưng xã hội đen giữ vai trò rất quan trọng. Hiểu Hiểu, không được khinh thường mà mất cảnh giác.”

Hàn Hiểu nhớ đến câu nói của Hình Nguyên trong điện thoại “Có quan hệ hay không, do tôi quyết định.”, cô không nén được thở dài, “Nếu như thế thật, sao có thể đề phòng được? Bây giờ tôi đi báo cảnh sát thì cũng không kịp nữa.”

Thôi Hạo trợn mắt nhìn cô, “Tôi đang nói chuyện rất nghiêm túc với cô!”

“Tôi biết, tôi cũng trả lời anh rất nghiêm túc.” Hàn Hiểu cảm thấy hơi buồn, “Nếu Hải Công là tài sản riêng của Mạnh Hằng Vũ thì không sao, có vài vấn đề về kỹ thuật chỉ có tôi mới có thể giải quyết được, tôi sẽ đưa ra điều kiện với anh ta...”

Thôi Hạo vui mặt vào lòng bàn tay, “Hàn Hiểu, cô đừng làm tôi tức chết, ngay cả học sinh tiểu học cũng biết đó là tài sản quốc gia, cô lại còn nghĩ đến việc đó... làm kỹ thuật không được như vậy? Hay là cô vẫn chưa phải là đảng viên?”

“Anh đánh giá tôi cao quá, đúng là chưa phải.” Hàn Hiểu mím miệng cười, liếc mắt nhìn La Thanh Phong bên ngoài cửa kính, hạ giọng hỏi nhỏ, “Anh có biết trong ví của La Thanh Phong có một tấm ảnh không?”

Thôi Hạo vò đầu vẻ khó xử, “Xem rồi. Hình như là cậu ấy và Vu Dương cá cược, bị thua nên phải mang tấm hình đó... Cụ thể như thế nào tôi cũng không rõ. Nhưng trên tấm ảnh còn có một người khác, bị Vu Dương cắt mất.”

“Ồ.” Hàn Hiểu không biết nên nói như thế nào. Cô không tiện hỏi La Thanh Phong, nếu là đánh cược...

“Đang ghen à?” Thôi Hạo nhìn cô, cười trêu, “Tôi gọi món sườn xào chua ngọt là được.”

Cửa phòng mở ra, La Thanh Phong bước vào nghe được câu cuối cùng, nghi ngờ hỏi: “Không phải là đã gọi món sườn nướng rồi sao?”

Hàn Hiểu cúi đầu cười.

Khi xe dừng lại trước nhà Hàn Hiểu, cô không nén được thở dài. Vì sao bước đi của thời gian lại nhanh như thế? Đường như cô chỉ thoáng nhìn thấy bóng dáng của thời gian lướt qua những khoảnh khắc vui vẻ của mình, vội vàng đến mức khiến người ta hận không thể giơ tay ra giữ lại...

La Thanh Phong tiến lại gần giúp Hàn Hiểu tháo dây an toàn, rồi đưa tay đỡ lấy hai bên người cô, yên lặng nhìn cô.

Hàn Hiểu thấy tim mình đập mạnh và mơ hồ nghĩ, lần nào cũng thế, chỉ cần anh ấy tiến lại gần cô, chăm chú nhìn cô, trong không khí dường như xuất hiện một thứ gì đó không gọi được thành tên tựa sương khói lan tỏa khắp nơi. Sau đó, không khí nóng dần lên, máu trong người cũng nóng lên... và rồi cảm thấy như không còn đủ dưỡng khí để thở...

“Hiểu Hiểu, Hiểu Hiểu,” La Thanh Phong nói nhỏ bên tai cô, “Hôm nay tâm trạng của anh không tốt...”

Thật ra anh không nói Hàn Hiểu cũng cảm nhận được. Sau cuộc điện thoại kỳ lạ trong bữa cơm, sắc mặt của La Thanh Phong luôn trầm tư. Đương nhiên, đó chỉ là cảm giác của Hàn Hiểu, vì cô thật sự không biết người nói chuyện điện thoại với anh là ai. La Thanh Phong không nói, cô cũng không hỏi.

Không biết vì sao, mỗi lần Hàn Hiểu muốn hỏi về đời sống riêng của La Thanh Phong, cô lại cảm thấy không đủ dũng cảm. Cô không dám chủ động hỏi vì không biết mình có đủ tư cách để hỏi chi tiết không. Nhưng trong lòng cô luôn băn khoăn, hai người yêu nhau không phải là nên hiểu nhau sao? Anh ấy không nói gì, cô nên làm thế nào để hiểu anh hơn?

Hàn Hiểu yên lặng ôm lấy lưng anh, trong lòng vô cùng băn khoăn. Nếu bây giờ cô hỏi anh về cuộc điện thoại đó thì... có thích hợp không?

Bên ngoài trời vừa mới mưa, ánh đèn dịu dàng chiếu xuống những vũng nước trên mặt đường, lung linh và đẹp đẽ, ngay cả không gian nhỏ bé trong xe cũng được mạ một lớp màu sắc ấm áp và huyền ảo.

La Thanh Phong cúi đầu thở dài, “Về nghỉ thôi, ngày mai anh đến đón em.”

Hàn Hiểu ngoan ngoãn gật đầu xuống xe, đứng trên bậc cửa nhìn anh từ từ quay đầu xe, rồi ánh mắt khỏi cô rồi lái xe ra khỏi cổng khu nhà.

Những vũng nước nhỏ trên đường phản chiếu ánh đèn dịu dàng vẫn lung linh như thế nhưng giờ đã nhuộm màu cô đơn.

Hàn Hiểu xoa gò má cứng đờ của mình suy nghĩ, cái gọi là hẹn hò không giống với tưởng tượng của cô. Cô luôn nghĩ rằng đó sẽ là quãng thời gian rất vui vẻ để hai người cùng cảm nhận...

Tuy nhiên, sự thật lại khác... quá trình cùng nhau cảm nhận đó... rất mệt mỏi.

Đẩy cửa phòng, có mùi thuốc lá phả vào mặt cô.

Lúc đầu Hàn Hiểu nghĩ: Mình vào nhầm nhà sao?

Nhưng không thể, nếu nhầm, sao khóa cửa cô có thể mở cửa chống trộm của nhà khác? Vậy là có người khác vào nhà... Đang đứng ở cửa do dự, có người đẩy mạnh cô từ phía sau. Hàn Hiểu loạng choạng hai bước, phía sau vang lên tiếng khóa cửa.

Hàn Hiểu cứng đờ người đứng ở cửa, cảm thấy từng giọt mồ hôi đang chảy sau lưng mình.

“Tôi chờ cô cả buổi tối.” Trong bóng tối có người lên tiếng, nói một câu lạnh lùng và hơi tức giận, “Rõ ràng cô không để tâm đến lời cảnh cáo của tôi, Hiểu Hiểu.”

Hàn Hiểu lùi lại hai bước rồi va vào cửa, “Hình Nguyên? Sao anh vào được đây?”

Hình Nguyên cười, lười biếng hỏi lại: “Cô nói xem?”

Hàn Hiểu nghiêng rằng. Thôi Hạo đã nói anh ta là xã hội đen. Đối với xã hội đen, phá khóa cửa là một chuyện không đáng nói.

“Cô ngồi xuống đi,” Giọng Hình Nguyên nhàn nhạt nhưng vẻ điềm nhiên đó khiến cho Hàn Hiểu cảm thấy rất sợ hãi vì cô không thể biết được ẩn chứa đằng sau vẻ trầm mặc đó là gì.

Ở trong phòng một lúc lâu, cô dần dần quen với bóng tối trước mắt. Ánh đèn đường rọi lên bóng người đàn ông ngồi trên giường của cô, đối diện với cửa sổ, đang cúi đầu châm thuốc.

Cửa sổ mở ra, một luồng gió đêm lạnh lẽo tràn vào phòng khiến rèm cửa lay động, yên lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng nước chảy trong ống xả nước phía ngoài.

Trong phòng không có ai khác, điều này ít nhiều khiến Hàn Hiểu thở phào nhẹ nhõm, cười thầm trong lòng: Nếu cần giết chết mình, có lẽ chỉ cần một tay Hình Nguyên là đủ rồi...

“Lại đây.” Hình Nguyên ngẩng đầu, hất cằm về phía cô.

Hàn Hiểu không động dậy.

Hình Nguyên cảm thấy đáng vẻ căng thẳng của cô rất khổ sở, anh thả lỏng vai, lắc đầu cười, “Cô không cần thiết phải căng thẳng như thế. Tôi không có hứng thú với mấy trò như bạo lực hay cưỡng dâm.”

“Đồ bỉ ổi!” Mặt Hàn Hiểu nóng bừng lên giận dữ.

“Chà, cuối cùng cũng nghe thấy một từ mới.” Hình Nguyên lại cười, ánh mắt dữ dội của anh bỗng nhiên biến mất, “Lại đây ngồi đi, tôi đợi lâu quá sắp phải đi rồi.”

Hàn Hiểu đứng ngoài cửa không động dậy. Trong đầu cô hiện lên hai câu, một câu là “Cao thủ đánh nhau, người nào động trước người đó thua”, một câu khác là “Gặp cướp trên đường người dũng cảm sẽ thắng”...

Dao để ở trong bếp, khả năng chạy từ đây vào bếp mà không bị anh ta giữ được rất nhỏ. Quan trọng hơn là, cho dù có lấy được dao cô cũng không dễ thắng được người này...

Hình Nguyên đã đứng dậy bước lại gần.

“Hình Nguyên!” Giọng Hàn Hiểu khản đặc, “Có gì bình tĩnh nói!”

“Câu này nghe quen quen.” Hình Nguyên dừng bước, nghiêng đầu nghĩ, “Hình như là tên bộ phim nào đó.”

“Anh...” Hàn Hiểu không biết nói gì nhìn anh ta tiến lại gần, cô cảm thấy lòng mình dựng ngược lên, “Anh tự nhiên vô cớ đến nhà tôi làm gì?”

Hình Nguyên bật đèn kêu tách một tiếng, ánh đèn màu vàng ấm áp, dịu dàng xuyên qua chụp thủy tinh, như một dòng ánh sáng chảy trên người anh.

Trên miệng Hình Nguyên vẫn ngậm nửa điếu thuốc, khói bay lên khiến anh nheo mắt lại. Hóa ra anh ta cũng có một khuôn mặt khôi ngô tuấn tú, một vẻ âm trầm hiện lên qua làn khói thuốc.

Hàn Hiểu dựa lưng vào cánh cửa đã khóa phía sau, không thể lùi được nữa.

14. Chương 14

Chương 14: Bánh ga tô sô cô la

Chỉ có điều... vì sao cảm giác này lại do người đó mang đến cho cô? Không có đường lùi, chỉ có thể ngẩng đầu đối mặt.

Hàn Hiểu hy vọng ánh mắt của mình có thể chiếu xuyên qua các thực thể để ngăn bước chân anh ta, hoặc anh ta tốt bụng nhận ra sự sợ hãi và chống cự trong ánh mắt của cô mà dừng bước.

Đáng tiếc là không.

Hình Nguyên bước từng bước đến trước mặt cô, sau đó đặt một cánh tay lên cạnh đầu cô.

Khoảng cách rất gần, thậm chí Hàn Hiểu có thể ngửi thấy mùi nước hoa thoang thoang trên người anh ta. Cô muốn quay mặt đi nhưng bị anh giữ lấy cằm.

Hàn Hiểu thấy rất đau, “Anh...”

Đầu ngón tay Hình Nguyên dùng lực rất mạnh như có thể làm gãy xương cô. Hơi thở của anh phả lên tai cô, giọng lạnh lùng, “Hàn Hiểu, tốt nhất là cô không nên nói trước mặt tôi những lời tôi không muốn nghe.”

Hàn Hiểu dùng một tay đẩy anh ta ra nhưng không có tác dụng gì. Người này rất có cơ bắp và khỏe hơn cô nhiều. Trong lòng cảm thấy sợ hãi, Hàn Hiểu bắt đầu cào cào lên tay anh, càng lúc càng tức giận.

Hình Nguyên thấy cánh tay mình bị cô cào chảy máu, chau mày lại, “Cô là mèo hoang à?”

Chưa kịp dứt lời, Hàn Hiểu đã định cào lên mặt anh.

Hình Nguyên vội vàng tránh sang một bên, bàn tay kẹp lấy cằm cô thả lỏng ra. Hàn Hiểu cào vào không trúng, cô dựa vào tường thở dốc, khuôn mặt vốn trắng giờ đỏ bừng lên.

“Anh thử bắt nạt tôi nữa xem!” cắn răng nói xong câu đó, mắt Hàn Hiểu đột nhiên đỏ lên. Không biết vì sao lúc này, những buồn tủi sau khi thất nghiệp, sự vất vả trên sân thi công và cảm giác cô đơn không sao chịu đựng nổi, những gì được và mất khi đến với La Thanh Phong... đều hiện lên trong đầu cô.

Cô đã phải chống cự những điều đó bấy lâu nay nên cảm thấy rất mệt mỏi.

Vậy mà con người kỳ lạ này còn chạy đến đây bắt nạt cô...

Hình Nguyên hoảng hốt nhìn những giọt nước mắt của cô, lòng căm hận trong lòng bỗng dưng tan biến, không hiểu vì sao cô gái này lại giống hệt trẻ con, không đánh được là khóc...

“Tôi không bắt nạt cô,” Hình Nguyên giơ tay cho cô thấy những vết cào trên tay mình, “Rõ ràng là cô đang bắt nạt tôi! Cô xem, chảy máu rồi!”

Hàn Hiểu mở to mắt nhìn anh, những giọt nước mắt trong như ngọc rơi xuống.

“”Này,” Hình Nguyên vội vàng nói, “Đừng khóc!”

Nước mắt của Hàn Hiểu vẫn rơi từng giọt rồi đua nhau rơi xuống.

“Này, này, đừng khóc đừng khóc.” Hình Nguyên luống cuống chân tay, “Tôi không làm gì cô mà, đúng không? Tôi không làm gì cô, cô khóc cái gì? Có không được không biết xấu hổ như thế... Nghe tôi nói này, Hàn Hiểu...”

Sự xuất hiện đột ngột của anh khiến Hàn Hiểu sợ hãi, đến lúc này, cô cảm thấy hơi tức giận và không muốn thừa nhận mình bị bắt nạt. Có lẽ vì nước mắt tích tụ quá lâu nên đến lúc này cô không sao kìm nén được. Lúc đầu cô còn cố gắng chịu đựng, sau đó, cô quỳ xuống đất khóc rất to.

Hình Nguyên không biết phải làm gì đi xung quanh cô hai vòng rồi cũng quỳ xuống, cố gắng kéo đầu cô lên khỏi đầu gối, “Hiểu Hiểu, cô có thể... ái...”

Trong lúc kinh động, Hàn Hiểu lại cào lên tay anh chảy máu rồi giống như một con mèo bị trêu chọc, vừa khóc vừa lao vào cào anh, miệng không ngừng mắng: “Cho anh bắt nạt người khác! Cho anh bắt nạt người khác...”

Hình Nguyên vừa tò mò vừa buồn cười nhìn cô rồi giữ hai tay cô đang ôm lấy mặt. Anh định giải thích nhưng khi nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe như muốn tóa lửa của cô, Hình Nguyên không nhịn được bật cười, “Hiểu Hiểu... Hiểu Hiểu... Cô không thể không biết xấu hổ như thế này...”

Hàn Hiểu tức giận nhưng không có cách nào giãy giụa thoát khỏi anh, mắt cô đỏ hoe, nước mắt lại rơi xuống.

Hình Nguyên đang cười thấy vậy, đôi mắt đen của anh trở nên trầm tư.

Hàn Hiểu không hiểu, chỉ cảm thấy dường như anh ta không phải đang nhìn mình. Nhưng cho dù nhìn ai, vì sao anh ta lại chạy đến đây làm ầm ĩ? Hàn Hiểu vốn rất tin tưởng vào chiếc cửa chống trộm của mình, anh ta làm thế này khiến cô không biết phải làm sao để sống tiếp? Đổi cửa? Hay là đổi nhà? Tiền nhà cô vẫn còn chưa trả hết...

Hai tay cô đột nhiên cảm thấy được thả lỏng, cô mất thăng bằng nên lao đầu vào lòng Hình Nguyên.

Mùi thuốc lá và nước hoa trên người anh lẫn vào nhau, giống như một tấm vải được phơi dưới nắng, thô ráp nhưng ấm áp.

Cách một lớp áo mỏng, mặt Hàn Hiểu có thể cảm nhận rõ hơi nóng trên da anh. Cảm giác hoảng hốt chỉ tồn tại trong vài giây rồi nhanh chóng bị thay thế bằng sự ngượng nghịu. Đặc biệt là khi nhìn thấy ánh mắt kỳ lạ không biết đang nhìn ai của anh, cô bỗng nhiên cảm thấy bức bối muốn chửi mắng. Anh muốn phát điên thì đi chỗ khác, vì sao lại đến chỗ cô làm gì?

Hàn Hiểu bất chấp tất cả đẩy anh ra, chạy vào nhà vệ sinh không quay đầu lại.

Nước mắt nước mũi khiến mặt cô lem nhem, Hàn Hiểu mở vòi nước vội vàng rửa mặt. Ánh sáng trong nhà vệ sinh không tốt, nhìn lên gương, cô thấy khuôn mặt của mình tái nhợt, hai mắt đỏ quạch trông rất khó coi. Nhưng... trước mặt người này, Hàn Hiểu cũng không cần phải đẹp.

Hàn Hiểu lấy khăn lau mặt, dựa người vào bồn nước đứng bất động hồi lâu. Khóc nhiều để giải tỏa khiến Hàn Hiểu có cảm giác hơi mệt mỏi, cô cảm thấy không còn đủ sức để đối mặt với người đàn ông đó nữa, cô muốn đứng mãi ở đó cho đến khi anh ta rời đi.

Nhưng người đó là Hình Nguyên, rõ ràng cách chạy trốn này không có tác dụng.

Khi cô mệt mỏi bước ra khỏi nhà vệ sinh, Hình Nguyên đang đứng bên cửa sổ hút thuốc và quay lưng về phía cô. Ánh đèn không chiếu được đến góc đó nên khuôn mặt nhìn nghiêng của anh ta có vẻ rất mơ hồ.

Hàn Hiểu khoanh tay đứng ở cửa nhà vệ sinh, không muốn bước lên phía trước, “Anh lập tức ra khỏi đây ngay bây giờ, tôi sẽ coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra.”

Hình Nguyên quay lại nhìn cô, ánh mắt anh rất sáng nhưng không thể nhận ra anh đang nghĩ gì.

Hàn Hiểu cúi đầu không nhìn anh ta, nghĩ một lúc rồi nói: “Tôi biết cửa ở đây không ngăn được anh, tôi chỉ hy vọng anh có thể để tâm đến thân phận của mình, không làm những việc nhầm chán như thế này nữa.”

“Nhầm chán?” Hình Nguyên nhắc lại hai tiếng đó, dường như đang hỏi cô và hỏi chính mình.

“Đúng, nhầm chán.” Hàn Hiểu liếc nhìn anh rồi cúi đầu, “Anh đừng cho rằng tôi không biết anh muốn đến đây gặp tôi làm gì. Chỉ là một khuôn mặt tương tự mà thôi, tôi cảm thấy anh nhìn ảnh của cô ấy là đủ rồi, hoàn toàn không cần phải đến làm phiền một người không có liên quan như tôi.”

Hình Nguyên không nói gì.

Tất cả sự cay độc của Hàn Hiểu bị người đàn ông này làm thức dậy, giọng điệu của cô không còn kiên dè gì nữa, “Gặp người mà mình thích không biết cách giành lấy, khi thua rồi còn trút giận lên người không có liên quan. Anh có còn là đàn ông không?” Cô nhìn xuống chân, trong đáy mắt có một thái độ gì đó thoáng qua rồi biến mất. Rõ ràng là khinh miệt, không cần phải che giấu.

Hình Nguyên không ngờ cô lại biết chuyện của mình và Anne Bạch nên có vẻ hơi ngạc nhiên, anh muốn biết vì sao cô lại biết chuyện này, nét mặt trở nên trầm tư, “La Thanh Phong nói sao?”

Hàn Hiểu không để tâm đến giọng điệu của anh, thản nhiên đáp: “Lúc Vu Dương và anh ấy cãi nhau có nhắc đến cái tên này nên tôi đã hỏi.”

Hình Nguyên vút nửa điếu thuốc còn lại ra ngoài cửa sổ, nhất thời không biết phải nói gì.

Chuông chiếc điện thoại ở bên cạnh đột nhiên vang lên, Hình Nguyên cầm điện thoại nhìn rồi chào cô mà không bộc lộ thái độ gì, “Tôi phải đi đây. Đợi tôi xong việc, chúng ta sẽ nói chuyện. Tôi đã cho thư ký số điện thoại của cô, cậu ta sẽ thường xuyên gọi điện cho cô, nếu cần gì cô có thể nói với cậu ta.”

Hàn Hiểu liếc nhìn anh, “Tôi không có thói quen lợi dụng người khác, tôi với anh không quen nhau.”

Hình Nguyên nửa như cười nửa như không bước lại gần cô, Hàn Hiểu hơi căng thẳng nhưng chân cô không buồn nhấc lên nữa. Cô chỉ có thể đứng nhìn anh bước lại rồi dừng lại cách cô đúng một bước chân.

“Cô quen ai? La Thanh Phong?” Hình Nguyên hạ giọng hỏi cô, “Thằng nhóc này ngáng chân tôi, tôi vẫn còn chưa tính sổ với nó!”

Hàn Hiểu không biết anh nói như vậy là có ý gì, cô trợn mắt nhìn anh, đang định nói gì đó, Hình Nguyên đã đưa tay vén tóc xòa xuống mặt giúp cô, động tác nhẹ nhàng... khiến cô sồn tóc gáy.

Tay Hình Nguyên trượt qua gò má cô, lưu luyến trên vành tai cô, “Cô gái gốc gác, cuộc sống của La Thanh Phong không phù hợp với cô.”

Hàn Hiểu nghiêng đầu đi, khiêu khích hỏi lại: “Vậy phù hợp với ai? Anh?”

Hình Nguyên nhìn cô một lát, không nói gì mở cửa bước ra ngoài. Không biết vô tình hay hữu ý, anh đóng cửa rất mạnh khiến cô có cảm giác như tường rung lên.

Hàn Hiểu mắng nhỏ: “Đồ biến thái!”

Tên biến thái đó để lại quà cho cô, cho đến khi chuẩn bị đi ngủ đóng cửa sổ cô mới để ý đến.

Đó là một chiếc hộp vuông rất nhỏ bị rèm cửa che khuất, chỉ để lộ một dây ruy băng màu đen rất đẹp. Hàn Hiểu chưa mở ra đã ngửi thấy một mùi thơm nhẹ nhẹ, mùi của bánh ngọt. Hàn Hiểu do dự một lát rồi mở hộp ra, hóa ra là một chiếc bánh ga tô sô la, bên trên có phết bơ hình người tuyết đang cười.

Một buổi tối cả buổi, lúc này đột nhiên ngửi thấy hương thơm nức của bánh ngọt, cô có cảm giác thèm ăn. Dù sao cũng chỉ là một chiếc bánh ga tô, nếu từ chối thì nhỡ nhẹn quá...

Hàn Hiểu vừa nghĩ tên biến thái này thật giỏi hoạt, vừa lấy đĩa xúc bơ đưa lên miệng.

Hương thơm và vị ngon ngọt tan ra trong miệng, đánh thức tất cả mọi tế bào vị giác của cô khiến cho cô cảm thấy hơi xúc động.

Ngay cả tâm trạng của cô cũng tự nhiên thay đổi.

Vị ngọt khiến cho người ta cảm thấy hạnh phúc. Khi Hàn Hiểu ngồi khoanh chân trên giường ăn từng miếng bánh ga tô, tự nhiên cô nhớ đến câu nói này.

Chỉ có điều... vì sao cảm giác này lại do người đó mang đến cho cô?

Tuy nói là có một phòng khách một phòng ngủ nhưng thật ra nhà của Hàn Hiểu rộng chưa được bốn mươi mét vuông.

Một mặt tường được cải tạo thành tủ tường để Hàn Hiểu xếp giày, ô và các thứ đồ lặt vặt. Một mặt tường khác có lắp gương chiếu vào cửa sổ nên giúp mở rộng không gian của nhà. Góc tường có đặt một chậu cây cao bằng đầu người, lá xanh rì.

Phòng không đến bốn mươi mét vuông, được dùng cửa sổ ngăn làm hai bộ phận. Bên phải là nơi cô nghỉ ngơi, có tủ quần áo, giường và một chiếc tủ ở đầu giường. Bên trái rõ ràng là chỗ làm việc, ngoài tủ sách và một chiếc bàn, tất cả các đồ khác đều được để lộn xộn trên nền nhà bằng gỗ sáng màu.

Do là căn trên cùng nên trần nhà hơi nghiêng về phía cửa sổ. Cô mở cửa sổ trời để có thể nằm trên giường ngắm sao..

Đây là lần đầu tiên La Thanh Phong đến nhà của Hàn Hiểu, độ rộng tương tự dự đoán của anh, mức độ lộn xộn cũng thế. Có điều khác biệt là ở đây có vẻ nữ tính dịu dàng của con gái hơn anh dự đoán. Ga trải giường không phải là màu xanh cổ lỗ mà là hoa văn màu tím phớt hồng; rèm cửa không phải kiểu cửa chớp đơn giản mà có rèm trắng thêu màu xanh lá cây; ngay cả chiếc đèn trên tủ phía đầu giường cũng có hình dáng hoa văn rất tinh tế...

Những điều ngoài dự đoán này khiến anh cảm thấy thú vị.

Nhà bếp nằm ở một phía khác trong nhà, cánh cửa kính đang mở một nửa, Hàn Hiểu đang quàng tạp dề rửa rau. Tiếng nước chảy rào rào xen lẫn tiếng nhạc bên nhà hàng xóm vọng lại.

Có lẽ linh cảm được ánh mắt của La Thanh Phong đang nhìn mình, Hàn Hiểu ngẩng đầu lên, hất hất cằm về phía bàn, “Bên trái tử có bánh quy, nếu anh đói thì ăn trước.”

La Thanh Phong lắc đầu, “Mẹ anh toàn lấy bánh quy nuôi mèo, nên theo phản xạ có điều kiện, nhìn thấy thứ đó là anh nghĩ đến thức ăn cho mèo.”

Hàn Hiểu mím miệng cười, cẩn thận hỏi lại anh: “Em nhớ nhà anh ở Thượng Hải đúng không? Vì sao anh... không về Thượng Hải?” Câu hỏi này cô đã muốn hỏi từ lâu nhưng không dám.

La Thanh Phong xoa mặt, hàm hồ trả lời: “Đó là vì... không muốn bị quản lý chặt chẽ quá, ở đây cách Thượng Hải không gần không xa, vừa đẹp.”

Trong lòng Hàn Hiểu có một cảm giác hơi nặng nề. Cô cúi đầu, tiếp tục rửa đĩa chuột trong chậu, khoe miệng bất giác mỉm cười.

La Thanh Phong nghịch sách trên bàn cô một lát, đó là sách chuyên ngành của Hàn Hiểu, anh không hiểu nên không có hứng thú. Ngẩng đầu lên, anh nhìn thấy một khung ảnh bằng gỗ treo phía trên bàn. Trong đó là một tấm ảnh đã cũ, có rất nhiều người trong ảnh, nhìn rất quen.

La Thanh Phong cẩn thận cầm khung ảnh. Anh đã từng có một bức ảnh hết như thế, nhưng do di chuyển quá nhiều nơi nên không biết đã làm mất ở đâu rồi. Trong tấm ảnh có rất nhiều khuôn mặt trẻ tuổi, hàng trên cùng nửa quỳ nửa ngồi, lấy bục giảng làm bậc thềm, đứng quay lại thành một hình bán nguyệt. Trên bảng đen phía sau có viết dòng chữ “Chào đón tết nguyên đán”, bên cạnh có vẽ rất nhiều bóng bay, đó chính là tác phẩm của anh năm đó...

La Thanh Phong mỉm miệng cười. Có lẽ là tết nguyên đán năm học lớp 11, ngày lễ cuối cùng anh ở thành phố T.

Anh dễ dàng nhận ra mình đứng ở giữa hàng cuối cùng, tóc hơi rối gần như che hết mắt trái, ánh mắt có vẻ hơi ngang ngược. Còn Hàn Hiểu đứng ở hàng phía trên anh chỉ cách một người, tóc buộc gọn, cười e thẹn trước ống kính.

Ấn tượng mơ hồ của anh nhờ bức ảnh trở nên rõ ràng, La Thanh Phong dường như có thể nhìn thấy cô bạn học đặt sách giải trí dưới sách hóa học xem truyện năm đó, tóc mai rủ xuống trước mắt, chiếc cằm hơi cong rất xinh xắn. Lúc đó anh thường đến muộn, khi đi qua chỗ cô, cô vội vàng liếc nhìn anh rồi lại tiếp tục đọc sách, mặt mày bình thản, không thể nhận ra bất kỳ thái độ nào.

Lúc đó là cô là người rất trầm tính, không có gì nổi bật giữa đám đông.

Hàn Hiểu bước lại gần, thấy bức ảnh trong tay anh, có vẻ hơi ngại ngùng, “Sao lại xem cái này?”

La Thanh Phong ngẩng đầu nhìn cô, cười có vẻ hơi ranh mãnh, “Hàn Hiểu, lúc đó em cố ý đứng trước mặt anh đúng không?”

Mặt Hàn Hiểu đỏ lên, “Không có! Lúc cầm ảnh lên em mới thấy anh đứng phía sau em.”

“Không thể!” La Thanh Phong giữ lấy cằm cô, cười hi hi tiến lại hôn cô, “Nói thật đi, em thấy anh đứng đó rồi cố gắng đứng gần anh đúng không?”

Mặt Hàn Hiểu càng đỏ hơn, gạt tay anh ra và nói: “Ăn cơm thôi!”

15. Chương 15

Chương 15: Anh chờ em quay về

Thời gian ở bên nhau được tính bằng ngày, thời gian xa nhau cũng được tính bằng ngày... Bỗng nhiên Hàn Hiểu cảm thấy không thể xác định được mọi thứ.

Cháo đậu xanh, hai món thanh đạm rau cải xào và giá đỗ trộn, ngoài ra còn có cánh gà và bánh bao mua ở cửa hàng phía dưới nhà.

La Thanh Phong không đói lắm, nhìn thấy những món này bỗng nhiên cảm thấy thèm ăn.

“Thế nào?” Hàn Hiểu nhìn anh gấp thức ăn, cẩn thận hỏi, “Vị ngon không?”

“Tạm tạm.” La Thanh Phong không ngần ngại nói, “Xào rau không phải là đều cho muối và tỏi vào sao? Anh thấy ai xào cũng có vị như nhau. Em xào rau không khác gì bố anh xào rau.”

Hàn Hiểu nghĩ ngợi một lát, vẫn không rõ rốt cuộc là anh khen tài nghệ của mình giỏi bằng bố, hay là chê tài nghệ nấu ăn của bố anh ấy kém giống hệt mình.

“Đừng nghĩ ngợi lung tung,” La Thanh Phong dường như đoán được cô đang nghĩ gì, ánh mắt rời khỏi bát liếc nhìn cô, “Với trình độ này là đủ nuôi anh rồi, anh không cầu kỳ. Sau này chúng ta ăn ở nhà, hàng ngày ra ngoài ăn rất đắt.”

Hàn Hiểu bật cười, “Anh nghĩ rất phải, em cũng có thời gian chăm sóc cho anh.”

La Thanh Phong cũng cười nói, “Không có thời gian đương nhiên là không ép được, anh nói là lúc em nghỉ ở nhà, lúc được nghỉ phép ở nhà nấu cơm có được không?” Khóe miệng anh có dính một hạt cơm, lúc cười trông rất ngốc nghếch.

Bỗng nhiên Hàn Hiểu cảm thấy, con người trước mắt cô hoàn toàn không giống như con người cô tưởng tượng bao năm nay. Đó là La Thanh Phong đẹp trai như hoàng tử trong truyện tranh, rất tài giỏi và cao quý. Con người trước mắt cô, lúc không vui thì nghiêm mặt, lúc vui lại có vẻ trẻ con...

Đơn giản và sinh động.

La Thanh Phong giơ tay lên, dùng một đầu đũa gỗ lên mũi cô, “Này, vấn đề này cần suy nghĩ lâu như thế sao? Trên phim nói phụ nữ thích ở nhà nấu cơm, thể hiện tài nghệ nấu nướng.”

Câu nói “Trên phim nói” của La Thanh Phong khiến cho Hàn Hiểu nghĩ ngay đến câu “Vợ tôi nói” của nhân vật Ngụy Thục Phần trong một tiểu phẩm, cô ôm lấy bàn, cười gập cả người.

La Thanh Phong không biết cô cười gì, trực giác mách bảo là có liên quan đến câu nói của anh, anh bỏ đũa xuống, làm động tác như muốn cù cô, “Em đang cười anh đúng không? Tự nhiên dám cười anh sao?”

Hai người đang trêu đùa nhau thì chuông điện thoại vang lên. Hàn Hiểu cầm máy, thấy Hồ Đồng gọi đến. Ông là tổng giám sát bộ phận giám sát kỹ thuật, Hàn Hiểu thấy trên màn hình hiện lên tên ông, liền đưa tay lên miệng La Thanh Phong làm động tác yên lặng.

Giọng Hồ Đồng nghe rất hòa nhã, “Cô Hàn, cô nghỉ phép thế nào?”

Hàn Hiểu biết nếu không có chuyện công việc thì Hồ Đồng sẽ không gọi điện cho cô, nhưng ông đã không nhắc đến trước nên cô cũng đành thuận miệng trả lời theo câu hỏi: “Cũng tốt ạ, tài liệu chú giao cho cháu về khu D5 đã tổng hợp xong rồi.”

Hồ Đồng khen cô: “Tốc độ như thế là nhanh rồi. Bản vẽ khu D5 để đó chú làm, cháu chỉnh sửa những tài liệu hiện tại rồi gửi vào hòm thư cho chú.”

“Vâng.” Hàn Hiểu vội vàng gật đầu.

“Còn có một việc nữa.” Giọng Hồ Đồng có vẻ hơi thận trọng, Hàn Hiểu có thể hiểu ông đang nói đến chuyện chính. Quả nhiên, những lời tiếp theo của Hồ Đồng có vẻ như xin lỗi, “Là thế này, chú biết kỳ nghỉ của cháu còn hơn một tuần nữa, nhưng giai đoạn hai bắt đầu tiến hành kiểm tra sớm hơn, chúng ta cần phải có người đến phối hợp. Nếu cháu không có việc gì gấp, cháu xem có thể lên sân thi công sớm được không?”

Hàn Hiểu bất giác nhìn La Thanh Phong, anh ấy có được coi là việc gấp không? Miệng cô bình tĩnh trả lời, “Được. Hôm nào ạ?”

“Sáng sớm mai.” Hồ Đồng nghĩ một lát rồi nói, “Nhớ mang tài liệu theo. Những tài liệu đó mượn ở phòng tư liệu nên phải trả lại họ.”

Hàn Hiểu đồng ý, ánh mắt nhìn La Thanh Phong bất giác có phần lưu luyến.

La Thanh Phong đặt đĩa xuống, lấy khăn lau miệng, “Phải đi rồi sao?”

Hàn Hiểu tắt điện thoại, buồn bã gật đầu.

“Lại hai mươi tám ngày à?” La Thanh Phong thở dài, “Vì sao phải là hai mươi tám ngày? Gấp quá.”

Dường như là một thời gian rất dài, nhưng...

“Đợi bao giờ em quay lại sẽ có cả một tháng nghỉ phép.” Hàn Hiểu cố gắng làm cho giọng nói của mình nhẹ nhàng. Hai mươi tám ngày, từ lúc họ bắt đầu hẹn hò đến nay chưa quá hai tuần.

Những ngày ở bên nhau tính từng ngày, những ngày xa nhau cũng tính bằng ngày... Bỗng nhiên Hàn Hiểu cảm thấy không xác định được mọi thứ. Ở Hải Công, có rất nhiều trường hợp vì một thời gian dài không được ở bên nhau mà dẫn đến rạn nứt tình cảm, ví dụ như Mạnh Giao. Nghe nói chú ấy không thể có người yêu, vì vừa quen vài ngày đã phải đi làm dự án, sau khi làm xong dự án quay về, người ta đã trở thành bạn gái của người khác rồi.

Hàn Hiểu thở dài.

La Thanh Phong lại gần chạm môi lên trán cô. Ở khoảng cách gần như thế này, ánh mắt của anh long lanh và trong sáng như một đứa trẻ. Khuôn mặt cô như được soi trên mặt nước hồ, cô ngốc nghếch nhìn anh.

La Thanh Phong ôm lấy cô, nhẹ nhàng hôn lên môi cô, “Ngoan ngoan đi, anh chờ em quay về.”

Thu dọn xong đồ đạc, cô gọi điện cho La Thanh Phong nhưng không có ai nghe máy. Sau đó vài phút gọi lại nhưng vẫn không có ai nghe máy.

Trong lòng Hàn Hiểu cảm thấy bất an nên gọi điện cho Thôi Hạo, nhưng chỉ có nữ y tá trực ban nghe. Cô ấy nói với giọng hơi mất kiên nhẫn: ‘Bác sỹ Thôi đang làm phẫu thuật.’

Hàn Hiểu đi tắm trong tâm trạng không yên tâm, khi ra cô lại gọi điện cho La Thanh Phong nhưng vẫn không có người nghe máy. Gọi điện cho Thôi Hạo, điện thoại được kết nối.

“Thôi Hạo, tôi là Hàn Hiểu,” Hàn Hiểu hỏi thẳng, “Tôi đang tìm La Thanh Phong nhưng không có ai nghe máy. Anh ấy có liên lạc với anh không?”

Thôi Hạo nghe thấy giọng cô có vẻ lo lắng nên không thể trêu đùa cô, “Cô đừng lo, đợi tôi đến phòng tranh xem thế nào, có việc gì tôi sẽ gọi điện cho cô.”

Hàn Hiểu thở phào nhẹ nhõm, có vẻ hơi ngại, “Anh có đi được không?”

“Không sao?” Thôi Hạo trả lời rất thoải mái, “Vừa hết giờ làm rồi.”

Đặt điện thoại xuống rồi lại gọi cho La Thanh Phong, đúng là không có ai nghe. Thôi Hạo chào y tá trực ban rồi vội vàng bắt xe đến thẳng phòng tranh.

Xe vừa rẽ vào đường Hà Bắc, Thôi Hạo thấy ngoài phòng tranh có rất đông người, bên đường còn có hai chiếc xe cảnh sát.

Thôi Hạo giật mình, vội vàng bảo lái xe dừng xe. Không đợi được trả tiền thừa, anh đã mở cửa xuống xe chạy vội vào đám đông.

Đèn của phòng tranh nghiêng ra phía đường, cửa kính bị đập vỡ, vụn kính rơi khắp nơi trên mặt đất... Giống như vừa có một trận bão đi qua.

Hai nhân viên cảnh sát đang đứng ở cửa phòng tranh tìm hiểu tình hình, Thôi Hạo nhìn thấy La Thanh Phong.

Cánh tay La Thanh Phong không biết bị vật gì đập vào, được buộc bằng một chiếc khăn mùi xoa, máu chảy thấm thành vài mảng trên chiếc áo phông màu nhạt, mái tóc rối không che được một vết thâm tím gần lông mày. Cũng may, ngoài cánh tay, có vẻ như trên người không có vết thương nào khác. Bên cạnh anh là hai sinh viên làm thêm, áo sơ mi bị rách toạc, trên mặt cũng có vết thương. Nhưng có vẻ như tình trạng của La Thanh Phong nghiêm trọng hơn.

Thôi Hạo vỗ vai La Thanh Phong, “Sao lại đến nỗi này?”

“Không sao.” La Thanh Phong lắc đầu, “Có người đến gây sự.”

Như vậy còn nói là không sao? Thôi Hạo nhìn vào mắt La Thanh Phong dò hỏi. La Thanh Phong biết anh muốn hỏi gì, nhưng chỉ yên lặng lắc đầu mà không tỏ thái độ gì.

Viện có mình phải băng bó vết thương, La Thanh Phong cho cậu Lý là người bị thương nhẹ khai báo với cảnh sát. Xe cảnh sát đi rồi, mọi người đến xem cũng dần dần tản đi hết. Lúc này, Thôi Hạo mới nhớ đến việc Hàn Hiểu gọi điện thoại cho mình, vội nói: “Hàn Hiểu không tìm được cậu nên rất lo lắng. Cậu vẫn chưa nói với cô ấy sao?”

La Thanh Phong rút điện thoại từ trong túi quần. Điện thoại không bị vỡ, trên màn hình có rất nhiều cuộc gọi lỡ. La Thanh Phong gọi lại, điện thoại được kết nối ngay lập tức. Giọng Hàn Hiểu có vẻ rất lo lắng, “La Thanh Phong, anh không nghe điện thoại lâu như vậy, có chuyện gì xảy ra không?”

“Không có gì,” La Thanh Phong quay người đi, cố gắng để giọng mình bình tĩnh như mọi khi, “Anh bận việc ở dưới nhà, điện thoại để quên ở trong phòng tranh.”

“Thật sao?” Giọng Hàn Hiểu có vẻ như đang nghi ngờ với cách giải thích này.

“Đương nhiên là thật,” La Thanh Phong nhìn xuống, cười nhẹ nhàng, “Thật sự là không có gì, em đừng nghĩ lung tung. Em đã thu dọn đồ xong chưa? Nếu mà quên gì, đến lúc lên sàn thi công mới nhớ ra thì gọi trời trời không đáp, gọi đất đất không thưa đâu.”

Không biết Hàn Hiểu có nhận ra anh đang cố ý đánh trống lảng không, anh không thấy cô nói gì. Trong phút giây yên lặng đó, đột nhiên trong lòng La Thanh Phong cảm thấy ấm áp. Mọi người đều nói trực giác của phụ nữ rất nhạy cảm, có lẽ cô ấy cũng cảm nhận thấy điều gì đó, như vậy có được coi là lòng đã hiểu nhau không?

“Có việc gì anh đừng giấu em.” Hàn Hiểu không yên tâm dặn dò.

“Ừ, anh không giấu em.” La Thanh Phong nhìn lên tường cười. Trên tường là vị trí treo bức tranh tĩnh vật màu sắc tươi đẹp, bây giờ bức tranh đã bị phá hỏng, tấm vải vẽ rơi xuống cong lại, để lộ ra tấm gỗ lót phía sau, giống như một tác phẩm nghệ thuật đáng ghê tởm, “Có việc gì vui anh sẽ không giấu em. Mau nghỉ ngơi đi.”

Hàn Hiểu không yên tâm dặn dò vài câu rồi lưu luyến tắt điện thoại.

La Thanh Phong nhìn màn hình điện thoại tối dần, nụ cười trên môi biến mất.

Thôi Hạo nhìn anh, hơi chau mày, “Việc lớn như vậy cậu không nói cho cô ấy sao?”

La Thanh Phong lắc đầu, “Ngày mai cô ấy phải lên sàn thi công.”

Thôi Hạo không nói gì nữa, quay đầu nhìn đầy xót xa rồi hỏi nhỏ: “Người của Mạnh Hằng Vũ sao?”

La Thanh Phong không đáp, chỉ im lặng nhìn những vụn kính vỡ dưới chân.

Sau khi ở phòng khám băng bó vết thương xong, đã sắp đến nửa đêm rồi. Thôi Hạo ngồi vào khoang lái, châm một điếu thuốc, nghĩ thế nào đưa một điếu cho La Thanh Phong.

Trong không gian mờ mịt khói thuốc lá, mọi thứ trở nên rất mơ hồ. Vô hình, hai người đều cảm thấy có một áp lực kỳ lạ.

“Lần trước cậu bị đánh cũng là do Mạnh Hằng Vũ làm à?” Thôi Hạo hít một hơi thuốc rồi hỏi nhỏ, “Rốt cuộc con người này muốn làm gì?”

“Người như anh ta không để ý đến sự tồn tại của mình, điều anh ta coi trọng là Vu Dương và dòng họ Vu của cô ta.” Khóe miệng La Thanh Phong hơi cong lại, nở một nụ cười tự chế giễu, “Chỉ cần làm cho Vu Dương vui, việc gì anh ta cũng vui vẻ làm.”

“Such a fruitcake!” Thôi Hạo chửi.

Thôi Hạo hừ một tiếng, “Lần trước là có việc gì?”

“Không có gì,” La Thanh Phong lười biếng dựa người vào ghế giải thích, “Mạnh Hằng Vũ đang theo đuổi Vu Dương, Vu Dương không biết ăn nhằm phải thuốc gì, nói với hắn mình là gì của cô ta, vì thế hắn phát khùng. Mình giải thích với mấy người đó Vu Dương chỉ là người đầu tư vào phòng tranh, họ không tin nên ra tay...”

Thôi Hạo hừ một tiếng, “Nếu là mình, mình cũng không tin.”

La Thanh Phong bật cười, “ông Thôi, rốt cuộc là ông đứng về bên nào?”

Thôi Hạo lại hỏi: “Vu Dương nói sao?”

La Thanh Phong cúi nhìn khối thuốc đang bay lượn, không bộc lộ thái độ gì nói: “Vu Dương không thừa nhận, cô ta nói không có quan hệ gì với Mạnh Hằng Vũ.”

Thôi Hạo hừ một tiếng, “Cậu tin sao?”

La Thanh Phong lắc đầu, “Việc lần đó, tám chín mươi phần trăm là lúc đầu Vu Dương không biết, dù sao lúc đó mình và cô ta vẫn chưa lật mặt với nhau. Nhưng chắc chắn là về sau cô ta đã điều tra ra.”

“Điều tra xong cũng không nói với chúng ta một tiếng? Con người đáng chết này.” Thôi Hạo đập tay lên vô lăng, mắng nhỏ, “Hình Nguyên thì sao?”

“Về Đức rồi. Không biết có phải là đi uống rượu hỉ của anh trai mình không.” Không biết La Thanh Phong nhớ ra điều gì, cười một tiếng, “Nghe ngóng về anh ta qua mình làm gì? Không phải là cậu có ý gì với anh ta chứ? Mình cảnh cáo cậu, đó là một kẻ xấu, số người anh ta hại còn nhiều hơn số bệnh nhân mà cậu đã điều trị.”

Thôi Hạo liếc nhìn anh, không để ý đến câu nói lạc đề đó, “Những việc Vu Dương làm, rốt cuộc anh ta có biết không?”

La Thanh Phong thở dài, “Có lẽ là không biết. Nếu anh ta ở thành phố T, Vu Dương đâu dám đi lại với Mạnh Hằng Vũ trơ trẽn như thế? Đều là mua bán làm ăn kiểu xã hội đen, nhưng con đường của họ Vu và Mạnh Hằng Vũ khác nhau.”

Thôi Hạo không nói gì.

Việc dòng họ Vu có quan hệ với xã hội đen, anh chỉ “nghe thấy nói thế”. Nhưng việc phòng tranh bị đập phá là một sự thật hiện ra ngay trước mắt. Hàn Hiểu nói bây giờ đi báo cảnh sát cũng không kịp, cách nói này thật ra cũng không phải quá ngây thơ. Mạnh Hằng Vũ, một nhân vật có tầm cỡ như vậy lại không biết lấy tiền để che đậy sao, tiền đã bỏ ra, liệu còn ai dám chặn đường?

Ăn của người ta thì phải tự bịt miệng, chân lý này ở đâu cũng đúng. Huống hồ, cảnh sát làm việc cần phải có bằng chứng, nếu điều tra tiếp vụ phòng tranh bị phá, có lẽ cũng chỉ điều tra ra vài tên tép riu mà thôi. Nếu nói là do Mạnh Hằng Vũ làm, trong mười người cũng phải có chín người nghĩ kẻ này túng quá nên bị điên, muốn tống tiền nhà giàu.

“Such a fruitcake!” Thôi Hạo lại chửi một câu. [“Such a fruitcake! ” là một câu chửi có nghĩa là “Đồ gay!” hoặc “Đồ điên!”]

La Thanh Phong cười nhỏ, “Xin cậu chửi người khác thì cũng phong phú một chút. Quanh đi quẩn lại chỉ có một câu, đúng là không sáng tạo.”

“Câu này chửi rất thuận miệng.” Thôi Hạo đập vào vô lăng, “Về phòng tranh hay về nhà? Hay là về nhà mình, sau khi chúng gây sự không được mình cũng nên tránh đi.”

La Thanh Phong lắc đầu, “Phòng tranh, vẫn còn một đồng việc, không thể để cho mấy đứa trẻ vẫn chưa tốt nghiệp phải đứng ra gánh vác được.”

Thôi Hạo không nói gì nữa.

Lúc xe chạy về đến đường Hà Bắc, Thôi Hạo lại hỏi: “Bây giờ cậu có dự định gì?”

La Thanh Phong nói: “Lúc đầu mình đồng ý để Vu Dương tham gia vào phòng tranh là vì nể mặt chị dâu mình. Bây giờ đã âm ỉ đến mức này, điều mình hy vọng nhất là cô ta rút tiền về, sau đó đi càng xa càng tốt.”

Thôi Hạo không nói gì.

La Thanh Phong lại nói: “Mình không thiếu tiền, nhưng trong việc làm ăn, mình không muốn lộ mặt, vì thế điều mình thiếu là một người đầu tư trên danh nghĩa.”

Thôi Hạo lắc đầu, giọng nói có vẻ như trong họa có phúc, trong phúc có họa, “Vu Dương không biết trong hội chợ triển lãm, bức tranh sơn dầu bán được bốn trăm nghìn đô la Hồng Kông của Tạ Đơn Thanh chính là của cậu sao?”

La Thanh Phong không nói gì. Anh không hề có ý giấu cô ta, chỉ là... Lúc đầu, mục đích đến học viện mỹ thuật Munich của cô ta là muốn tìm một người có tư chất để đầu tư, gặp một người làm ăn như cô ấy, La Thanh Phong có một chút phòng bị theo bản năng.

Thôi Hạo cười lớn, “Tốt, rất tốt. Để cho đối thủ khinh địch là mấu chốt để chiến thắng mà, cao tay!”

Xe dừng lại bên ngoài phòng tranh, La Thanh Phong vịn vào tay nắm cửa, quay lại nhìn Thôi Hạo rất chậm chạp, “ông Thôi, nhờ ông một việc.”

“Nói đi.” Thôi Hạo đồng ý, không để tâm gì hết.

“Ngày mai cậu tiễn Hàn Hiểu thay mình, tùy cậu tìm ra một lý do...” Nói rồi anh chỉ lên vết thâm tím trên mặt mình, “Mình không thể đi với bộ dạng thế này được, cô ấy phải lên sàn thi công một tháng.”

Thôi Hạo nghĩ, “Nếu nói là cậu bận làm ăn gì đó thì rõ ràng là chúng ta trọng tiền bạc mà xem thường tình cảm. Hay là nói cậu bị chó cắn, đi lên đi xuống cầu thang không thuận tiện nên bị mình nhốt trong nhà.”

La Thanh Phong cười mắng: “Cậu mới bị chó cắn.”

16. Chương 16

Chương 16: Nơi cao nhất của sàn thi công

Sự cẩn thận này biến thành thói quen, dần dần khiến cho cô cảm thấy vô cùng mệt mỏi như bị bọc trong một cái kén mà không biết phải làm thế nào để cắn đứt nó.

Hàn Hiểu luôn không hiểu: rốt cuộc một người có thể có bao nhiêu chiếc điện thoại? Hay nói cách khác, rốt cuộc một người cần bao nhiêu số điện thoại mới đủ dùng?

Rõ ràng là một số điện thoại lạ, nhưng khi nhận điện cô không ngạc nhiên khi nghe thấy giọng nói của Hình Nguyên. Phát hiện ra điều này, Hàn Hiểu cảm thấy vô cùng mệt mỏi, “Nhà anh bán điện thoại à?”

Ở đầu bên kia, Hình Nguyên cười lớn, “Nhà tôi không bán điện thoại, nhưng người gọi điện đang được treo biển bán. Người đó cao một mét tám mươi ba, sức khỏe tốt, ngoại hình đẹp, tính cách phóng khoáng, có thể mua bằng tiền mặt hoặc trả góp, cô Hàn có hứng thú không?”

Hàn Hiểu hừ một tiếng, mắng nhỏ một câu: “Đồ mặt dày.”

Bỗng nhiên Hình Nguyên để điện thoại ra xa, hạ giọng nói nhỏ vài câu gì đó, có vẻ như đang trao đổi công việc với người bên cạnh. Sau đó, Hàn Hiểu nghe thấy có tiếng cửa kêu nhè nhẹ, cô không nén được buồn phiền: Rốt cuộc không biết người này đang làm gì?

Lát sau, giọng Hình Nguyên lại vang lên, “Lại lên sàn thi công rồi sao?” Lúc anh ta hạ giọng xuống, cô cảm thấy có một cảm giác ám áp đặc biệt, âm điệu hơi ngân lên, có gì đó... mê hoặc và quyến rũ.

Không hiểu vì sao, Hàn Hiểu nhớ đến chiếc bánh ga tô sô cô la anh ta để lại và hương vị ngọt ngào của nó trong bóng tối.

Lúc đó trời mới mưa, không khí ẩm ướt, chỉ vì hương thơm của chiếc bánh mà cô không hề cảm thấy lạnh lẽo trong đêm mưa...

Bỗng nhiên cô không biết phải nói gì, hay vì ăn bánh của người ta rồi nên thế sao?

Trong điện thoại có tiếng động nho nhỏ, bất giác trước mắt Hàn Hiểu hiện lên hình ảnh Hình Nguyên đang cúi đầu lấy diêm châm thuốc: qua làn khói thuốc mờ ảo, cô nhận ra được có điều gì đó ẩn sâu trong ánh mắt của anh.

Nhưng cô nhìn thấy anh châm thuốc từ lúc nào? Hàn Hiểu không nhớ được trong ký ức của mình.

“Cô mệt sao?” Hình Nguyên đột nhiên hỏi.

“Gì?” Hàn Hiểu ngạc nhiên. Hôm nay Hình Nguyên có vẻ bình tĩnh hơn mọi lần trước đây, nhưng anh nói chuyện với giọng điệu nhẹ nhàng như thế khiến Hàn Hiểu không quen, “Anh là Hình Nguyên thật à? Không phải là bị quỷ nhập hồn chứ?”

Hình Nguyên cười nhỏ, “Hiểu Hiểu, tôi rất mệt nên không thể quay về tạm biệt cô.”

Có vẻ như càng nói chuyện lại càng lịch sự. Hàn Hiểu bắt đầu cảm thấy mất tự nhiên, “Không sao.

“Tôi sẽ đi đón cô.” Hình Nguyên yên lặng một lát rồi nói, “Đợi khi nào cô về, tôi sẽ đi đón cô.”

“Gì?” Hàn Hiểu cảm thấy mơ hồ với ý định của anh, “Đón tôi làm gì? Từ Hải Công về thành phố có xe đưa đón.”

“Có lúc cô ngốc đến mức làm cho người khác bức mình.” Hình Nguyên thở dài, “Ngày mai cô phải dậy sớm đúng không? Đi ngủ thôi.”

Hàn Hiểu mơ màng cúp điện thoại. Cô cảm thấy vô cùng lạ lùng khi bỗng nhiên có thể nói chuyện với Hình Nguyên nhẹ nhàng như thế!

Hàn Hiểu xoa xoa mặt, trong lòng nghĩ: Nếu không phải là Hình Nguyên bị quỷ nhập hồn thì mình bị mộng du rồi.

Xe vẫn còn chưa rẽ vào bãi đỗ xe ở cổng Hải Công, Hàn Hiểu đã nhìn thấy chiếc xe Mercedes màu đen đang đỗ bên đường và Vu Dương xinh đẹp đang đứng dựa vào xe, mỹ nữ đứng bên xe đẹp khiến ai đi qua cũng phải ngoái nhìn. Nhưng Hàn Hiểu không rõ vì sao Vu Dương lại xuất hiện ở đây?

Vu Dương đã nhìn thấy họ, cô ta có vẻ hơi mất kiên nhẫn vẫy vẫy tay.

Thôi Hạo ngạc nhiên nhìn cô ta như nhìn người ngoài hành tinh, “Con chó này đến đây làm gì?”

“Ai biết được?” Hàn Hiểu buồn cười với cách dùng từ của Thôi Hạo, “Tôi đoán... có lẽ không phải là đến tiễn tôi chứ? Tôi có vinh hạnh như thế không?”

Thôi Hạo lắc đầu, cười đầy thâm ý, “Cô là tình địch danh chính ngôn thuận của cô ta, đến để thị uy là cần thiết.”

Hàn Hiểu trợn mắt nhìn anh, “Đừng dùng từ danh chính ngôn thuận này như vậy có được không?”

Không đợi Thôi Hạo tiếp tục phét lác, Vu Dương đã bước lại gần, đưa ngón tay thon dài có quét sơn móng tay màu vàng cam gõ hai tiếng lên cửa kính phía Hàn Hiểu ngồi.

Cửa xe hạ xuống, Thôi Hạo cười: “Ồ, đại mỹ nữ, vì sao lại đi dạo đến đây?”

Vu Dương liếc nhìn anh rồi ánh mắt dừng lại trên mặt Hàn Hiểu, “Cô ra ngoài, tôi có chuyện muốn nói với cô.”

Hàn Hiểu không động đậy. Không phải vì cô sợ cô ta làm gì mình, mà đơn giản là cô không muốn nghe cô ta nói chuyện, “E rằng tôi không có nhiều thời gian, hơn nữa tôi cũng không cảm thấy tôi với cô có chuyện gì để nói.”

“Vài câu thôi, chiếm của cô bao nhiêu thời gian?” Vu Dương chau mày, giơ ngón tay chỉ vào mặt cô, ánh mắt lộ rõ vẻ đang cảnh cáo, “Tôi khuyên cô tốt nhất...”

“Tốt nhất gì?” Thôi Hạo nhìn cô ta, giọng điệu bắt đầu trở nên lạnh lùng, “Nếu muốn gây chuyện giật gân... không phải là nên chọn thời cơ tốt vào đêm qua để tiện ra tay sao?”

Ngón tay Vu Dương cứng đờ rồi hạ xuống, nheo mắt lại, khóe miệng nở một nụ cười nhạt nhẽo không rõ thái độ, “Anh nên xem lại lời anh nói, tôi chỉ thay anh tôi chuyển lời. Hơn nữa, Hàn Hiểu là bảo bối của anh tôi, tôi không dám động đến cô ấy! Đúng không, Hàn Hiểu?”

Nghe đến hai chữ “bảo bối”, mặt Thôi Hạo biến sắc.

Vu Dương giả hoạt cười, “Hàn Hiểu, cô không nhận thấy giữa chúng ta ngoài La Thanh Phong còn có rất nhiều chủ đề để nói sao?” Lúc nhắc đến La Thanh Phong, ánh mắt cô ta rất lạ khiến Hàn Hiểu bắt đầu cảnh giác theo bản năng.

Hàn Hiểu xuống xe, không nói gì đi theo cô ta tới bên đường

Vu Dương liếc nhìn Thôi Hạo ở trong xe, lạnh lùng nói: “Tôi không biết cô là một kẻ rất đa tình, ngay cả Thôi Hạo cũng bị cô quyến rũ.”

Hàn Hiểu khoanh tay chau mày lại, “Cô từ xa đến đây là muốn nói điều này sao?”

“Hình Nguyên, con người biến thái đó bảo tôi đến chào cô.” Vu Dương cố gắng kìm nén cơn giận dữ đang hiện lên trong ánh mắt, “Còn có một túi đồ nhờ tôi đưa cho cô.”

Hai chữ “biến thái” dùng rất hợp ý Hàn Hiểu. Hàn Hiểu cười, kiên quyết nói: “Tôi không cần.”

Vu Dương không vui lườm cô, “Cô hãy tử tế mà theo Hình Nguyên đi, đừng làm phiền đến La Thanh Phong nữa.”

Hàn Hiểu không nói gì.

Vu Dương có vẻ hơi sốt ruột, giơ tay chỉ vào cô với giọng kênh kiệu, “Cô đừng hòng dựa vào Hình Nguyên mà làm gì tôi...”

Nhìn thấy động tác đó, Thôi Hạo mở cửa xe bước lại gần.

Vu Dương hừ một tiếng, quay người bước về xe của mình, lấy từ cốp xe phía sau ra một cái túi lớn, tiện tay vứt xuống bên đường, “Này, đều ở đây, muốn hay không tùy cô. Dù sao tôi cũng đã làm những việc anh ấy bảo tôi làm rồi, lúc nào về cô đừng bảo tôi thế này thế nọ!”

Hàn Hiểu cảm thấy câu nói cuối cùng của cô ta rất có hàm ý vì sắc mặt của Thôi Hạo rất xấu.

Không đợi chiếc xe Mercedes quay đầu chạy đi, Thôi Hạo hỏi Hàn Hiểu: “Có chuyện gì với Hình Nguyên thế?”

“Không có chuyện gì.” Nhắc đến người này, Hàn Hiểu luôn cảm thấy mệt mỏi và rối loạn.

Thôi Hạo nhìn chiếc túi và thắc mắc, “Đồ gì đấy?”

Hàn Hiểu vốn dĩ muốn nói mình không cần, để cho anh tự xử lý. Không ngờ Thôi Hạo chau mày, giúp cô mang cái túi đó để lên xe hành lý, tự nói với chính mình: “Được rồi, chỉ là một ít đồ... Thanh Phong của chúng ta cũng không để ý...”

Hàn Hiểu mím miệng cười, đang định quay người đi thì nghe thấy Thôi Hạo gọi cô từ phía sau. Nhưng khi cô quay đầu lại, anh lại cảm thấy không biết nên nói gì, chỉ nhìn Hàn Hiểu thất thần rồi nói: “Thanh Phong không phải là người biết chiều người khác, nhưng cậu ấy rất thật.”

Hàn Hiểu gật đầu, “Tôi biết.”

Thôi Hạo vẫn muốn nói chuyện của Hình Nguyên nhưng anh cảm thấy mình không có tư cách đó nên trong lòng cảm thấy rất băn khoăn.

Hàn Hiểu bước thẳng vào cửa, lấy giấy tờ đưa cho bảo vệ, vô tình liếc nhìn Thôi Hạo đang đứng yên lặng ở đó. Cô thầm nghĩ trong lòng, người này đúng là bạn tốt của La Thanh Phong. Khi cô quay về, nếu La Thanh Phong không thèm nhìn cô nữa thì anh ấy có còn quan tâm đến chuyện tình cảm của mình như thế này không?

Lúc nghĩ đến đó, Hàn Hiểu cảm thấy con người mình thật chán ngắt: Cô không nên ghen với cả người bạn cùng giới của anh ấy như thế!

Từ cửa sổ trực thăng nhìn xuống, đất liền xa dần, cảnh vật được thay thế bằng biển rộng mênh mông ngút tầm mắt. Không còn tiếng ồn ào của đất liền, thế giới trở nên vô cùng rộng lớn và trống vắng. Cảm giác cô đơn tràn ngập trong lòng cô.

Hàn Hiểu dán mặt vào cửa sổ, mắt nhìn về phía đất liền giờ đây chỉ còn nhìn thấy một đường thẳng rất mờ hồ, trong lòng có một cảm giác buồn bã và trống rỗng không sao xóa nhòa được.

Là nỗi nhớ sao, cô nghĩ. Vừa mới rời đi mà đã bắt đầu nhớ rồi.

Nhưng lúc này, nỗi nhớ trong lòng cô không hoàn toàn giống với cảm giác cô rời khỏi đất liền lần đầu. Lúc đó, cô chỉ vương vấn tình cảm với một người. Nhưng lúc này, trong lòng cô băn khoăn rất nhiều điều không thể diễn đạt được bằng lời. Ví dụ như hành động khó hiểu của Hình Nguyên, ví dụ như... sự để ý của cô với Vu Dương.

Làm sao có thể không bận tâm đến những chuyện ấy nữa?

La Thanh Phong chưa bao giờ cắt đứt liên lạc nhưng cũng chưa bao giờ chính thức hẹn hò với cô. Sự nghi ngờ này không thốt lên được thành lời nên cô cảm thấy rất khó chịu nhưng không biết nên hỏi anh như thế nào. Có lẽ lúc gặp La Thanh Phong, cô luôn luôn quá cẩn thận. Sự cẩn thận này biến thành thói quen, dần dần khiến cho cô cảm thấy vô cùng mệt mỏi như bị bực trong một cái kén mà không biết phải làm thế nào để cắt đứt nó.

Vậy là cảm giác lưu luyến trước khi đi lúc này tự nhiên lại biến thành cảm giác vui mừng kỳ lạ. Hàn Hiểu nghĩ, có lẽ cô và La Thanh Phong xa nhau lúc này là một việc tốt. Đối với cô, thời gian gần một tháng đủ để cô xả hơi rồi.

Thật sự cô không muốn để anh nhìn thấy cô mệt mỏi.

Nhân viên mới lên sân thi công thường có nửa ngày nghỉ để thu dọn đồ đạc.

Hàn Hiểu vẫn được sắp xếp ở gian phòng trước, nhưng người cùng phòng là một nhân viên thiết kế nữ mới. Hàn Hiểu đã gặp chị ấy ở văn phòng Hải Công, tên chị là Đồ Bảo, là nhân viên thiết kế nhiều tuổi nhất ở bộ phận thiết kế.

Là người đã lập gia đình nên chị ấy có nhiều điểm rất khác với người độc thân như Hàn Hiểu mặc dù tủ quần áo và giường đệm của họ đều được thu dọn rất ngăn nắp, cũng có thói quen đặt thứ đồ quý giá nhất của mình lên vị trí bất mắt nhất trên đầu giường.

Hàn Hiểu nhìn thấy bức ảnh một cậu bé nên không nén được tò mò hỏi: “Chị Đồ, con trai chị năm nay học trung học à?”

Đồ Bảo cười đáp: “Ừ, học hành không tồi, chỉ có điều là nghịch lắm. Có một thời gian liên tục phải mời phụ huynh đến trường, nghịch đến nỗi chồng chị phải đánh suốt.”

Hàn Hiểu an ủi, “Nghe nói trẻ con tầm tuổi đó rất nghịch ngợm.”

Đồ Bảo vừa sắp xếp giấy tờ trong tay, vừa lắc đầu, “Vẫn là chuyện gia đình. Cả năm chị đi công tác, chưa bao giờ đi họp phụ huynh. Bố cháu ở nhà bận công việc, lại phải chăm sóc cháu...”

Hàn Hiểu nhìn bức ảnh của cậu bé rồi lại nhìn người đàn ông trung tuổi đang đứng bên cạnh cậu, vẻ mặt hiền lành, ánh mắt ấm áp, cô ngại ngần hỏi: “Chồng chị nghĩ gì về công việc của chị?”

“Trước khi kết hôn anh ấy không nhận ra hậu quả của việc chị không ở nhà thường xuyên nên sau khi kết hôn không thích nghi được. Có một thời gian bọn chị rất âm ỉ, còn định li hôn.” Đồ Bảo thở dài, “Thật ra không phải là người trong ngành, không có cách nào hiểu được tính chất công việc của chúng ta. Nhưng

nếu hai người làm cùng ngành, hiểu thì hiểu, nhưng hai người đều không có ở nhà thì không thể sống cùng nhau được.”

Hàn Hiểu không nói gì. Nói thật, đây là lần đầu tiên cô nhận ra vấn đề này.

Đồ Bảo vừa sắp xếp bản vẽ theo thứ tự, vừa nói: “Dù sao hầu hết mọi người vẫn có thể sống bình thường. Nếu lúc nào cũng chỉ có một mình thì có khác gì sống độc thân đâu!”

Hàn Hiểu nhớ đến câu nói của La Thanh Phong, “Sau này chúng ta ở nhà em nấu cơm”, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy không thoải mái.

Đồ Bảo quan sát thái độ của cô rồi hỏi: “Em có bạn trai rồi phải không? Cậu ấy nghĩ thế nào về công việc của em?”

Hàn Hiểu lắc đầu, “Tạm thời vẫn chưa nói gì.” Cô nghĩ, ngay cả người bạn trai này cũng chỉ là “tạm thời”, nói đến những vấn đề khác... thực sự là hơi sớm.

“Tuổi trẻ thật là tuyệt, không cần phải suy nghĩ quá nhiều chuyện gì.” Đồ Bảo thở dài tỏ vẻ am hiểu, “Nhưng nếu có cơ hội ở lại phòng kỹ thuật, em cũng phải xem xét. Dù sao là phụ nữ cũng không nên chạy dự án như thế. Đợi sau này kết hôn, có con rồi, em còn phải chăm sóc gia đình. Ai cũng có công việc, không thể bắt người kia phải thông cảm cho chúng ta, đúng không?”

Hàn Hiểu gật đầu, nghĩ đến các chị em khác trong phòng kỹ thuật đều đã có gia đình, trong lòng cảm thấy việc ở lại phòng kỹ thuật... có lẽ là khó.

Treò lên tầng cao nhất của thiết bị, Hàn Hiểu tháo mũ bảo hộ. Cô vừa lau mồ hôi trên trán, vừa quay người lại cười với Hồ Đồng, “Chú Hồ, hóng gió một lát, chỉ hóng gió một lát, không tính là vi phạm nội quy an toàn lao động chứ?”

Hồ Đồng và anh Lưu ở bên thi công vừa tháo máy đo độ chuẩn xuống khỏi lưng, vừa thở gấp, “Không tính! Đương nhiên là không tính! Đây là tầng cao nhất của thiết bị rồi, trừ khi có đá từ trên trời rơi xuống, nếu không làm gì có thứ gì va vào chúng ta được, đúng không?” Vừa nói vừa vỗ ngực, “Già rồi, vừa mới treò lên độ cao như thế này mà đã mệt. Nhớ lại các dự án làm trong đất liền trước đây, leo lên độ cao chín mươi tư mét của đuốc đốt, một ngày leo lên leo xuống mấy lần mà không sao!”

Hàn Hiểu bật cười, “Anh Lưu còn ở đây mà chú vẫn còn nói khoác được.”

Hồ Đồng nhìn cô rồi nhìn anh Lưu, cười đáp, “Nói khoác gì, thật đấy.”

Hàn Hiểu cười đáp: “Đuốc đốt cao chín mươi tư mét cháu cũng đã từng lên rồi. Leo lên leo xuống mấy lần? Chú đừng giấu cháu nữa.”

Hàn Hiểu giải thích: “Năm kia, có một nhà máy mới xây dựng mua máy móc của bên cháu. Nhân viên kỹ thuật của họ vẫn chưa đến, không có người phối hợp kiểm tra cùng bên thi công nên nhờ cháu qua đó làm, sau khi hoàn thành mới quay về công ty. Ba tháng liền! Trên đuốc đốt cao chín mươi tư mét chỉ có vài cặp nhiệt điện, đợi đến lúc cháu leo lên rồi họ mới nói phòng điều khiển vẫn chưa làm việc nên lại leo xuống. Lúc vừa leo xuống họ lại nói có thể làm được nên cháu lại đeo máy ở lưng leo lên...”

Cô mới nói đến đó, Hồ Đồng và anh Lưu đã cười thành tiếng.

Hàn Hiểu bĩu môi, “Cao chín mươi tư mét! Một buổi chiều leo lên leo xuống hai lần, mệt đến mức suýt chút nữa thì nôn ra máu.”

Hồ Đồng cười đáp: “Sàn thi công ở biển không có đuốc đốt cao như thế, cháu yên tâm mà leo.”

Tuy không cao nhưng cũng là chỗ cao nhất trên hệ thống. Dựa vào lan can, cảnh vật của sàn thi công thu gọn trong tầm mắt cô.

Giai đoạn thi công đã gần kết thúc, hệ thống ống ngang dọc của hệ thống đã làm xong bảo ôn, bên ngoài được bọc bằng vỏ bảo vệ màu xám bạc, tất cả hiện lên vẻ đẹp của ngành công nghiệp dưới ánh nắng của mùa hè.

Nghĩ đến công sức của mình góp phần làm nên bức tranh đẹp mắt này, trong lòng Hàn Hiểu không khỏi cảm thấy tự hào.

Lấy điện thoại ra chụp vài bức ảnh, vẫn còn chưa kịp ngắm, cô đã nghe thấy tiếng của Mạnh Giao gọi bằng điện thoại interphone, “Anh Hồ, Tiểu Hàn, có mặt ở vị trí không? Có thể làm TT8503 rồi.”

Hàn Hiểu vội vàng cất di động, lấy điện thoại interphone treo trên thắt lưng của bộ đồng phục lao động liền thân, “Chú Mạnh, cháu là Tiểu Hàn. Mọi người đã có mặt ở vị trí rồi.”

Giọng của Mạnh Giao như bị nhiễu bởi sóng điện, “Được, thêm tín hiệu.”

Hồ Đồng và anh Lưu tháo một đầu dây nối với thiết bị đo, nhanh nhẹn nối vào máy đo độ chuẩn. Hàn Hiểu chăm chú nhìn vào màn hình hiển thị, bình tĩnh báo kết quả, “0%.”

Trong máy điện thoại vang lên tiếng của Mạnh Giao,

“0%.”

“25% ”

“25% ”

“50% ”

“50% ”

“75% ”

“75% ”

“100% ”

“100% ”

Mạnh Giao đáp: “OK.”

Hàn Hiểu vừa ghi chép, vừa đưa máy lên tai hỏi: “Bên dưới làm cái nào?”

Mạnh Giao đáp “Đợi một lát” rồi không nói gì nữa, cho đến khi đường dây của TT8503 được nối lại, Hồ Đồng ký tên vào bản ghi chép của bên thi công, vẫn không có động tĩnh gì.

Mọi người ngồi xuống, dựa người vào thiết bị.

“Tốt nhất hôm nay nên làm xong mấy cặp nhiệt độ ở trên cao này.” Hồ Đồng nhắm mắt rồi thở mạnh, “Không thể suốt ngày leo cao như thế này nữa, tôi sắp ăn không tiêu rồi.”

Hàn Hiểu mỉm miệng cười đáp: “Ngày mai để cháu và anh Lưu ra hiện trường, chú và chú Mạnh ở trong phòng điều khiển.”

Hồ Đồng lắc lắc đầu, “Đợi ngày kia Tiểu Lý đến, chúng ta phải chia thành hai nhóm, nhanh chóng làm hết các công việc còn lại. Cháu và Mạnh Giao ở trong phòng điều khiển, chú và Tiểu Lý ra hiện trường là được rồi.”

Hàn Hiểu ngạc nhiên, “Không phải là vừa mới bắt đầu kiểm tra sao?”

Anh Lưu ở bên thi công chỉ lên bầu trời xanh không một gợn mây, hơi chau mày, “E rằng mùa này sẽ có bão.”

Hồ Đồng cũng gật đầu, “Lúc bão qua có thể quét sạch những người đang ở trên sàn thi công. Chúng ta không dễ gì không chết được thời gian.”

Trong ấn tượng của Hàn Hiểu, bão chỉ là mưa to và gió thổi không ngừng. Cô không thể tưởng tượng bão trên biển như thế nào. Đang thu thập những kiến thức về bão trong đầu, Hàn Hiểu nghe thấy tiếng Mạnh Giao vang lên trong điện thoại, “Chú Hồ, Tiểu Hàn, xuống đã. Hệ thống máy tính bên này vẫn chưa làm xong, hôm nay không thể làm nốt những cặp nhiệt điện còn lại được. Xử lý khu vực trong khoang trước.”

Hồ Đồng cười đáp: “Được, lần sau lại phải leo rồi.”

17. Chương 17

Chương 17: Anh muốn ôm em

Có những điều giấu kín trong lòng, không dám mong đợi rồi đột ngột đến khiến cô xao động.

Lúc La Thanh Phong bước xuống cầu thang, anh nhìn thấy Vu Dương đang đứng giữa một đám người to lớn. Mặc dù ở trong nhà nhưng Vu Dương vẫn đeo kính râm hiệu Gucci, không biết có phải vì cô ta cảm thấy nếu đeo kính như thế thì nhìn sẽ oai phong hơn không?

La Thanh Phong phải lớp bột màu trên tay, từ từ bước đến trước mặt Vu Dương.

Nhìn vào đôi kính đen không dễ chịu chút nào nhưng La Thanh Phong không tránh né, bởi Vu Dương đã bày ra thế trận để chiến đấu, anh không muốn trước khi thổi kèn đã bại trận, mặc dù anh chưa bao giờ giành về vang trước người phụ nữ này.

Vu Dương nhìn bức tường trống trơn với vẻ cao ngạo, nghiêng đầu cười lạnh lùng, “Leo, lâu rồi không gặp. Không ngờ... phòng tranh của anh lại không làm ăn được như thế này.”

La Thanh Phong dút hai tay vào túi quần, cười sảng khoái, “Đúng, vừa khai trương đã có người đến phá rối, ngược lại còn phải bồi thường rất nhiều tiền. Thật là bất hợp lý.”

Vu Dương ngẩng đầu, nụ cười trên khóe miệng hiện lên rõ hơn, “Thật sao? Nhưng nếu không khai trương, tiền thuê nhà, điện nước, nhân công vẫn phải trả định kỳ đúng không?”

La Thanh Phong không nói gì.

“Vậy phải làm thế nào mới được?” Vu Dương cười đắc ý, “Không bán được tranh, không có thu nhập. Nếu tôi rút tiền đầu tư, phòng tranh sẽ không thể tiếp tục tồn tại được. Lý tưởng của anh sẽ... tan theo mây khói, thật sự là rất đáng tiếc.”

“Dùng thành ngữ rất hay, tiếng Trung của cô có tiến bộ.” La Thanh Phong cười bình thản, không nói tiếp lời cô ta.

Vu Dương cẩn thận nhìn thái độ của La Thanh Phong, có lẽ cảm thấy phản ứng bình thản của anh nằm ngoài dự liệu của mình, cô ta do dự một lát rồi quay sang dặn dò mấy người đàn ông đi cùng, “Tất cả ra ngoài.”

La Thanh Phong nhìn những người đó bước ra ngoài, anh không bộc lộ thái độ gì, cúi đầu cười không thành tiếng, “Có phải cô cảm thấy đàn ông đều ngốc nghếch không? Tôi cũng thế, Mạnh Hằng Vũ cũng thế?”

“Sao?” Vu Dương không hiểu lời anh nói.

La Thanh Phong nhìn cô ta, trong ánh mắt anh có vẻ xa cách lạnh lùng mà cô ta có thể cảm nhận được và cả sự thương hại mà cô ta không hiểu, “Vu Dương, Mạnh Hằng Vũ theo đuổi cô và cổ phần của cô ở họ Vu, cô lại dùng người của anh ta đến ép tôi... Cô có bao giờ nghĩ rằng, nếu tôi đồng ý yêu cầu của cô, sau này cô sẽ đối xử với anh ta như thế nào? Nói với anh ta: Tôi đã xong việc với La Thanh Phong và phòng tranh của anh ta rồi, không cần dùng đến anh nữa, anh đứng tránh sang một bên. Như vậy sao?”

Mặt Vu Dương biến sắc, cô nhìn La Thanh Phong với ánh mắt cay nghiệt, “Đợi bao giờ anh thật sự không làm gì được nữa phải đến cầu xin tôi thì anh không cần để tâm đến chuyện đó nữa! Leo, tôi không tin có ai ở thành phố T dám động tay vào những vụ làm ăn đã bị Mạnh Hằng Vũ kim kẹp.”

“Vậy cô cứ tự nhiên.” La Thanh Phong không để ý cười, “Nếu không có việc gì khác, tôi phải về phòng tranh.”

“La Thanh Phong!” Giọng của Vu Dương vút cao, “Nhìn thấy tâm huyết của mình nằm trong kho và bị mục nát, anh không cảm thấy đau lòng sao?”

La Thanh Phong cúi đầu cười nhỏ, “Vu Dương, mong cô không nên nói những vấn đề không phải là chuyên môn của cô như thế. Nếu giữ gìn tốt, một bức tranh sơn dầu sẽ có tuổi thọ vài trăm năm, cô và tôi có thể mục nát trước chúng, tôi không cần phải suy nghĩ vấn đề có cần đau lòng thay chúng hay không.” Dừng lại một lát anh nói tiếp, “Huống hồ, đó là vấn đề của tôi, không cần cô phải bận tâm.”

“La Thanh Phong!” Vu Dương lại hét lên.

La Thanh Phong không ngoảnh đầu lại bước thẳng lên cầu thang. Bởi vì cô ta là phụ nữ, ít tuổi hơn anh và có quan hệ thân thiết với chị dâu nên anh mới luôn nhường nhịn như thế. Trước đây anh không kiên quyết như vậy có lẽ vì cô ta không đi quá xa, không có ý định ghen chiến với anh như bây giờ.

Không nghe thấy tiếng bước chân rời đi, biết rằng cô ta vẫn đứng trong căn phòng trống trơn đó, La Thanh Phong cảm thấy không thoải mái. Quen biết nhau nhiều năm, không phải là không có những giây phút vui vẻ. Trước khi quen cô, anh chưa bao giờ biết đến các địa điểm vui chơi, chưa bao giờ ngồi xe leo núi, cũng chưa bao giờ ngồi trên đu quay quay lên cao, cảm nhận được vẻ đẹp diễm lệ của thành phố dưới màn đêm...

Đối với cô ấy, không phải anh chưa từng có những rung động nhẹ nhàng. Chỉ là sau mỗi lần rung động, anh phải trả một cái giá rất đắt. Bởi theo bản năng, Vu Dương coi tình yêu như một sợi dây thừng và muốn buộc chặt lấy anh. Điều này khiến La Thanh Phong không sao chịu đựng nổi. Vì thế, anh chỉ có thể kìm nén những rung động của mình, lùi từng bước để giữ một khoảng cách an toàn.

Nếu như vậy bị coi là phụ lòng, thì... được, anh đã phụ lòng cô.

“La Thanh Phong...” Sau lưng anh có tiếng nắc nhen.

Trong lòng La Thanh Phong hơi xúc động, anh bất giác bước chậm lại. Cùng với tiếng thổn thức của cô, một thứ gì đó êm dịu và mơ hồ xuất hiện giống như trước đây.

Đáng tiếc, sau tiếng thổn thức là lời trách móc khiến cho cảm giác ấy của anh tan biến.

“La Thanh Phong, anh sẽ hối hận... Chắc chắn anh sẽ hối hận!”

La Thanh Phong thở dài, “Vậy chúng ta cùng đợi xem.”

Vu Dương học quản trị kinh doanh, đối với các tác phẩm nghệ thuật, cảm hứng lớn nhất của cô chỉ là sau khi mua về, bán ra với giá như thế nào để kiếm được nhiều lợi nhuận nhất. Mặc dù chưa có ai dám nghi ngờ khả năng thưởng thức nghệ thuật của cô, nhưng đối với La Thanh Phong, cô không hiểu gì về tranh, ít nhất là không hiểu ý nghĩa thật sự của chúng.

Hàn Hiểu cũng không hiểu, cô không bao giờ che giấu điều đó. Nhưng không giống với Vu Dương, cô không hiểu theo nghĩa của một nhà thưởng thức nghệ thuật chính hiệu.

Vì thế Vu Dương không biết, các tác phẩm sau khi được đem ra khỏi phòng tranh không được ký tên La Thanh Phong, mà là “Tạ Đơn Thanh”. Đương nhiên, trong danh sách các họa sỹ đương đại mà Vu Dương biết, chưa bao giờ xuất hiện tên “La Thanh Phong”. Vì vậy, cô ta mới mặc định nghĩ rằng, một người đi học ở nước ngoài như La Thanh Phong, không có tên tuổi trong nước thì tuyệt đối không thể từ chối sự giúp đỡ của cô và họ Vu.

La Thanh Phong chưa bao giờ nghĩ mình phải cố tình giấu cô điều gì, anh chỉ không muốn mình biến thành một cái cây hái ra tiền trong tay “nhà thưởng thức nghệ thuật” Vu Dương. Đương nhiên, ngoài tiền bạc, Vu Dương vẫn còn có một danh vọng: hoặc là muốn trở thành một người tinh tường phát hiện ra nhân tài hội họa xuất sắc; hoặc là muốn trở thành một người bạn đời yếu đuối và lãng mạn của một họa sỹ nổi tiếng được cả thế giới biết đến...

Đương nhiên, ngoài tất cả những điều này, cô còn muốn có anh.

Đây là tất cả những gì mà Vu Dương cho rằng đó là “yêu”.

Khi La Thanh Phong nghĩ đến đây, anh không khỏi tự cười mình. Rõ ràng cô ta muốn có anh, nhưng... Nếu cô ta không nhận ra những cơ hội kinh doanh gắn liền với anh, những nhân tố tiềm tàng có lợi cho cô ta, người phụ nữ cao ngạo này liệu có để mắt đến anh không?

Anh không biết.

Thật sự anh không biết mặc dù anh luôn tin rằng, Vu Dương có thiện cảm với anh hơn rất nhiều so với những người bạn bình thường khác, hơn nữa, trong một thời gian rất dài, tình cảm ấy của cô chưa bao giờ bị lung lay.

“Có lẽ không có gì không đúng,” La Thanh Phong nghĩ, “Cô ta vốn là một người làm ăn, tìm kiếm lợi nhuận với tất cả mọi thứ là bản năng của cô ta. Chỉ là... mình không có cách nào đón nhận tình cảm có những tính toán tỉ mỉ đó mà thôi.”

La Thanh Phong ngồi trước bức tranh, bỗng nhiên không còn cảm hứng để tiếp tục vẽ.

Trên bức tranh, Hàn Hiểu đang yên lặng dựa vào ghế suy tư. Trên nền tranh tối, khuôn mặt cô dịu dàng như áng mây và thanh khiết như ánh trăng.

Một chiếc áo sơ mi màu trắng giản dị, không kiểu cách nhưng khiến cho người nhìn cảm thấy dễ chịu. Trong ấn tượng của anh, quần áo của cô đều có phong cách như vậy, giản dị và gần gũi. Cô gái này chưa bao giờ nghĩ mình là nữ hoàng, cô bình dị như ngòi bút và bảng pha màu vẽ của anh, mặc dù đặt ở chỗ không bắt mắt nhưng thật đến mức đưa tay là chạm tới được.

La Thanh Phong chưa bao giờ giỏi chơi đoán câu đố, vì thế anh thích những cảm giác thật như vậy của cô dành cho mình.

La Thanh Phong cầm bút, vẽ thêm một chút màu vàng nâu lên tóc mai của cô.

Anh nhớ tóc của cô có màu như vậy. Tóc cô chưa bao giờ được chăm chút nhiều, vì phơi nắng nên có màu vàng nâu, không sáng bóng nhưng có một cảm giác rất mềm mại khi chạm vào.

La Thanh Phong không có ấn tượng gì đặc biệt với mái tóc của phụ nữ, nhưng anh thích những gì tự nhiên, ví dụ như tóc của cô, da của cô, môi của cô, không trang điểm bằng những thứ mà anh không biết là gì, sạch sẽ và thật như vốn có. Khi hôn lên có thể cảm nhận được một làn da mềm mại, tươi mới, giống như rau quả đã được rửa sạch.

Những gì sinh động có thể chạm tay vào là những gì đẹp đẽ nhất trong mắt La Thanh Phong.

La Thanh Phong hạ bút, ngắm nhìn người phụ nữ trong tranh. Anh nghĩ, nếu anh đếm ngược thời gian hai mươi tám ngày... liệu có phải là lập dị không?

Giọng của cô truyền từ một nơi nào đó trên biển xuyên qua tầng khí quyển lên vệ tinh, sau đó lại truyền từ vệ tinh xuống mặt đất đến tai anh, đó là một khoảng cách xa xôi đến không ngờ.

Bỗng nhiên La Thanh Phong cảm thấy mệt mỏi. Khi nghe thấy giọng Hàn Hiểu, tất cả những buồn bã trong lòng khi phòng tranh bị phá hoại lại tràn ngập trong lòng anh, khiến anh cảm thấy ngay cả đầu ngón tay mình cũng đau nhói.

“La Thanh Phong?” Nghe thấy những tạp âm trong điện thoại, La Thanh Phong không biết đó là tiếng ồn xung quanh cô hay điện thoại bị nhiễu sóng, nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, đó là giọng của Hàn Hiểu, “Giọng của anh nghe rất mệt mỏi, có phải là ngày ngày ra quán rượu, sinh hoạt không điều độ không?”

La Thanh Phong sờ cằm cười nhe nhõ: “Đúng rồi, ngày nào anh cũng ra ngoài tụ tập.”

Hàn Hiểu bực bội hừ một tiếng rồi do dự hỏi: “Không phải anh đã quen cô nương nào rồi chứ?”

La Thanh Phong không nhịn được cười thành tiếng, “Cô nương của tôi, hôm nay có ăn táo nhập khẩu to hơn bằng pha màu không?”

Hàn Hiểu cũng cười theo, một lát sau cô lại thở dài buồn bã, “Chị Đồ làm thiết kế cùng phòng em đã về trước rồi, bây giờ chỉ còn một mình em. Hàng ngày từ nhà ăn về phòng, em không nhìn thấy một sinh vật sống nào, cũng không dám tham gia đánh bài cùng cánh đàn ông... Em buồn đến mức sắp mốc người lên rồi.”

Trong khu sinh hoạt có phòng chơi bài và phòng chiếu phim, đĩa phim cũng không ít. Nhưng chín mươi lăm phần trăm trên sân thi công là nhân viên nam, lại đang vào mùa hè, trong phòng xem phim có không ít anh chàng thích đi dép lê mặc quần đùi, liệu có cô gái nào dám tham gia vào đó?

La Thanh Phong an ủi cô, “Không phải chỉ còn hai tuần nữa là em được về sao? Đợi em quay về, chúng ta sẽ đi siêu thị Isetan ngồi cả ngày, không làm gì cả, chỉ nhìn ngắm mọi người cho thỏa thích thôi!”

Hàn Hiểu bật cười.

“Lúc nào em không đi làm thì nghỉ ngơi cho khỏe,” Đợi cô cười xong, La Thanh Phong dặn dò cô, “Nên ăn nhiều rau quả, mỗi ngày phải uống hai hộp sữa, dù sao cũng không mất tiền, em phải tranh thủ ăn nhiều hơn.”

Hàn Hiểu cười đáp: “Được, em sẽ ăn nhiều!”

La Thanh Phong yên lặng giây lát rồi nói nhỏ: “Hàn Hiểu, anh nhớ em.”

Tay Hàn Hiểu hơi run.

La Thanh Phong lại nói: “Hiểu Hiểu, anh muốn ôm em.”

Hàn Hiểu biết mình không phải là người hay suy nghĩ nhiều, nhưng câu “nhớ em” của La Thanh Phong khiến cô không ngủ được. Có những điều giấu kín trong lòng, không dám mong đợi rồi đột ngột đến khiến cô xao động.

Có lẽ chỉ vì anh ấy mệt...

Có lẽ chỉ vì bỗng nhiên anh ấy hơi yếu đuối...

Ai cũng biết những người làm nghệ thuật thường nhạy cảm hơn người khác, đôi khi chỉ với một miếng vỏ trứng gà có thể làm xúc động cả thế giới. Có lẽ lúc đó anh ấy đang đa sầu đa cảm? Chỉ là một câu “nhớ em”, rốt cuộc không thể diễn tả điều gì. Hàn Hiểu cũng nhớ rất nhiều người, không đúng sao? Bố mẹ, Quách Dung Dung, thậm chí là người mẹ tính cách xởi lởi thái quá của Quách Dung Dung...

Có lẽ anh ấy chỉ là nhớ cô đơn thuần như vậy thôi.

Hàn Hiểu trở mình trên giường không ngủ được. Đến nửa đêm, cô mới chợp mắt được vài phút thì cảm thấy trong phòng vô cùng ngột ngạt, hình như điều hòa đã ngừng hoạt động.

Hàn Hiểu đang định dậy mở cửa sổ, bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài có tiếng chân chạy dồn dập, tiếng mở cửa ở các phòng, hình như hầu hết mọi người đều đã chạy ra ngoài.

Hành lang chật kín người, có người lo lắng nói gì đó nhưng cô không nghe rõ. Hàn Hiểu nhanh nhẹn mặt bộ đồng phục lao động lên người, vừa kéo được nửa khóa thì nghe thấy giọng Hồ Đồng hét lên ở ngoài cửa: “Hàn Hiểu, Hàn Hiểu!”

Hàn Hiểu vội vàng mở cửa.

Một cơn gió lạnh tràn đến, ngẩng đầu lên nhìn, không biết từ lúc nào những đám mây đen vần vũ kéo đến đang dần dần nuốt trọn bầu trời. Cùng với gió lớn, những đám mây như một con mãnh thú trên thảo nguyên, chớp mắt đã bao phủ cả sân thi công.

Một luồng khí hung hãn ập đến khiến cô không thể thở được. Có tiếng động cơ ầm ỉ vọng lại, một chiếc trực thăng lướt trên đỉnh sân thi công rồi nhanh chóng lặn vào trong màn đêm.

Hàn Hiểu nhìn chiếc trực thăng bay xa dần, cảm thấy sợ hãi giống như đang bị ai bỏ rơi. Mọi người bắt đầu được rời đi, như vậy có nghĩa là... Cô quay sang hỏi Hồ Đồng: “Bão đến sao?”

Hồ Đồng gật đầu, thở gấp nói: “Theo dự báo ban đầu, sáng mai mới chuẩn bị sắp xếp cho mọi người rời đi, không ngờ nhanh như thế, bão mạnh E125 men theo bờ Bắc tiến vào Hoàng Hải. Nhân viên bắt đầu được di tản theo đợt, cháu lên máy bay quay về, chú và Mạnh Giao ở lại.”

Hàn Hiểu ngạc nhiên. Hồ Đồng nói: “Trực thăng bay từ đất liền đến đây ít nhất phải mất một giờ, bây giờ cháu theo chú ra công trường. Tranh thủ lúc này trời còn chưa mưa, mau chóng giúp bên thi công che chắn máy móc, được đến đâu hay đến đó, nhanh lên nào!”

Có chỉ thị công việc rõ ràng như thế khiến Hàn Hiểu tỉnh táo lại, cô cầm mũ bảo hộ lao động cùng Hồ Đồng chạy ra ngoài.

Đèn báo động trên các thiết bị đang nhấp nháy, những giọt mưa nhỏ đã bắt đầu rơi xuống, vô tình đọng thành giọt trên má rồi lăn xuống bộ đồng phục bảo hộ màu vàng tươi.

Mặc dù bộ quần áo này có tác dụng chống thấm nhưng những giọt mưa vẫn theo cổ áo chảy vào trong người khiến cổ và ngực cô ướt thành từng mảng. Chiếc mũ bảo hộ lao động chỉ có thể che mắt khi cúi đầu làm việc, nghiêng đầu đi là nước mưa rơi xuống mũi, ngay cả việc thở cũng bắt đầu trở nên khó khăn.

Mưa càng lúc càng to, gió cũng mạnh dần. Người chưa bao giờ nhìn thấy bão đến gần như Hàn Hiểu lúc này đã bắt đầu cảm nhận được thế nào là “thiên tai”.

Các thiết bị dần dần bị bao phủ bởi màn mưa trắng mênh mông, lúc trước còn có thể nhìn thấy bóng các nhân viên đang hối hả bận rộn, vậy mà lúc này, cô không còn có thể nhìn rõ cả cầu thang vịn cách đó vài mét. Rõ ràng là đang tháng tám giữa mùa hè, nhưng khi mưa bão, nhiệt độ đột nhiên hạ thấp xuống. Lúc leo lên tầng hai của thiết bị chính, ngón tay Hàn Hiểu bắt đầu tê cứng. Chiếc ba lô đựng bạt che mưa sau lưng hình như bị thấm nước, càng lúc càng nặng.

Hàn Hiểu cố gắng thắt chặt dây an toàn vào thiết bị. Gió thổi mạnh đến mức cô không thể đứng vững, Hàn Hiểu lấy ra tấm bạt che mưa, chưa kịp mở ra, bỗng nhiên có một trận gió lớn thổi đến.

Hàn Hiểu cảm nhận được sức mạnh của bão, trong lòng cảm thấy hơi căng thẳng.

Cô ướt hết người và rất lạnh.

Máy điện thoại rung lên từng hồi. Hàn Hiểu vội vàng vịn tay vào hệ thống ống chống bão, nép người vào phía dưới góc nghiêng của cầu thang để tránh mưa, cố gắng lấy máy điện thoại ở bên dưới bộ đồng phục bảo hộ.

“Hàn Hiểu! Hàn Hiểu!” Giữa mưa gió, trong máy điện thoại có giọng nói vô cùng yếu ớt, “Tôi là Hồ Đồng. Tôi đang ở khu vực khoang, cô đang ở chỗ nào?”

“Trên sàn tầng hai thiết bị chính khu DS2.” Giọng Hàn Hiểu dường như bị chìm vào trong tiếng mưa, không biết Hồ Đồng có nghe thấy không.

“Mau quay lại phòng điều khiển trung tâm!” Giọng Hồ Đồng gắng hết sức, nhưng âm thanh truyền đến rất mơ hồ, “Tình hình đã vượt quá dự đoán, cô mau quay lại ngay!”

“Rõ.”

Hàn Hiểu cắt máy điện thoại, kéo móc khóa ra khỏi thang. Một đầu dây an toàn buộc ngang bụng, một đầu buộc vào cột. Hàn Hiểu kéo dây an toàn về phía mình, ngón tay vừa chạm vào nút khóa dây an toàn, bên tai cô bỗng vang lên tiếng rơi vỡ của kim loại dính tai nhức óc. Một giây sau, cả chiếc cột giống như một con quái vật bằng sắt thép trong phim kinh dị đổ xuống!

Trong giây lát, sự sợ hãi trong đôi mắt của cô đã vượt quá cảm giác đau đớn của thân thể.

Cả người bị chiếc cột đập vào, cô đeo dây bảo hộ an toàn, đầu dây bên kia vẫn còn buộc lên chiếc cột bị gió bão làm đổ gãy.

Hàn Hiểu rơi xuống cách mép ngoài sàn thi công hai mét rồi bị gió cuốn lăn sang rìa sàn thi công.

18. Chương 18

Chương 18: Chờ đợi

Chú nói cho cháu biết, những người phụ nữ có trách nhiệm với công việc chắc chắn sẽ có trách nhiệm với gia đình.

Trước mắt là một màn mưa trắng mênh mông, không có điểm đầu và cũng không nhìn thấy điểm cuối. Cả thế giới bị bao trùm trong âm thanh của nước.

Xương toàn thân như vỡ vụn, cô có một cảm giác vô cùng đau đớn. Hàn Hiểu muốn vượt nước ở trên mặt nhưng cánh tay cô nặng như đeo cả ngàn cân, không giơ lên được. Trong lúc trời đất vần vũ, cô mơ hồ nhìn thấy máu chảy thấm ra bộ đồng phục màu vàng chanh, ở phần đùi có một mảng màu máu đỏ tươi nhức mắt rồi nhanh chóng tan lẫn vào nước mưa. Cả người tê cứng, cô hoàn toàn không xác định được trên người mình bị thương những chỗ nào.

Đầu kêu ong ong, bên tai là tiếng nước chảy khiến Hàn Hiểu không phân biệt được đó là âm thanh của tự nhiên hay trong đầu mình.

Quần áo bị ướt hết, máy điện thoại cũng ngấm nước, phát ra tiếng kêu bất thường dưới lớp áo ngoài. Không biết Hồ Đồng có nghe thấy câu trả lời của cô không, không biết nhân viên kỹ thuật bên thi công đã quay về hết chưa. Nếu Hồ Đồng trực tiếp về phòng điều khiển trung tâm, thì lúc này ở công trường, cô chỉ có thể dựa vào chính mình.

Không thể cứ nằm ở đây chờ đợi.

Hàn Hiểu lảo đảo chống tay ngồi dậy, lúc chạm vào dây an toàn cô mới nhớ ra đầu dây bên kia vẫn còn buộc vào chiếc cột đổ. Hàn Hiểu bỗng nhiên giật mình, nhìn theo hướng dây an toàn, nhận ra chiếc cột đang đang bị kẹp vào giữa hai đường ống phía sau thang, cô thở phào nhẹ nhõm.

Cũng may. Nếu chiếc cột thuận theo hướng gió, làm gãy lan can bên ngoài sàn thi công thì cô đã rơi xuống độ cao hơn ba mét rồi. Từ độ cao như thế rơi xuống, nếu không chết thì cũng gãy vài cái xương.

Không biết ba lô đã bị rơi ở chỗ nào, cũng may cô vẫn còn máy điện thoại. Ngón tay Hàn Hiểu cứng đờ nên loay hoay mãi mà không mở được nút dây an toàn, bỗng nhiên cô nghe thấy có tiếng va chạm của kim loại vang lên ở phía xa.

Cho dù cách một màn nước mưa nhưng tiếng động đó vẫn đình tai lạ thường. Âm thanh này vốn dĩ mang đến cho người ta một dự cảm không may mắn.

Hàn Hiểu vội vàng vịn tay vào ống bên cạnh người, tay còn lại tiếp tục cố gắng mở nút dây an toàn. Đầu ngón tay tê cứng, nút thắt tròn trơn trượt khiến cô không giữ được.

Tiếng kim loại va chạm càng ngày càng lớn, dường như có vật gì đó đang cố gắng thoát ra khỏi chỗ bị kẹp.

Không dám thả lỏng tay, trong lòng cô càng lúc càng lo lắng. Hàn Hiểu bỏ tay khỏi ống, hai tay cố gắng giữ chặt lấy nút thắt.

Tách một tiếng, cuối cùng cô cũng mở được ra.

Hàn Hiểu chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì nghe thấy có tiếng động lớn từ phía chiếc cột. Một giây sau, chiếc cột cao hơn thân người lao qua trước mắt cô, giống như một chiếc điều bị đứt dây, lăn vài vòng trong không trung rồi rơi xuống đất, phát ra một tiếng động rất lớn.

Hàn Hiểu cúi đầu nhìn vạt áo đã nhuộm đầy máu. Nước mưa rơi xuống, cô cảm thấy đau nhức ở tai và gò má.

Hàn Hiểu không biết mình bị thương ở chỗ nào, cũng không dám kiểm tra vì tay bẩn, cô chỉ cắn răng đứng dậy, dựa vào lan can bước dần về phía thang.

Thật ra từ đây về phòng điều khiển trung tâm, khoảng cách gần nhất là đi bằng thang. Nhưng vừa rồi Hàn Hiểu suýt chết vì chiếc cột đó nên cô thực sự cảm thấy lo sợ.

Ở tầng dưới có bóng dáng vài người mặc đồng phục bảo hộ màu xanh lam, đó là nhân viên bên thi công. Nhưng Hàn Hiểu không thể nhận ra ai qua màn mưa.

Một người đàn ông ở ngã rẽ gần chiếc thang ngẩng đầu lên. Hàn Hiểu vội vàng hét gọi nhưng tiếng của cô bị gió thổi tan đi, ngay cả cô cũng không nghe thấy gì.

Hình như người đàn ông đó đã nhận ra cô nên cùng một người nữa vội vàng leo lên. Hàn Hiểu thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy chân mình bủn rủn. Cô không chỉ thấy đau ở chân phải mà vết thương ở tai cũng bắt đầu đau nhức.

Hai người đàn ông chạy đến chỗ cô hét lên vài câu nhưng vì gió to quá nên Hàn Hiểu không nghe rõ. Người đàn ông đó không do dự cầm lấy cánh tay cô, đỡ cô lên lưng rồi nhanh chân đuổi theo người bạn ở phía trước. Mặc dù tư thế này rất khó chịu nhưng Hàn Hiểu vẫn nhắm mắt vài phút trong tư thế bất động. Chân cô bị thương, lúc này cố gắng đòi xuống là không hề sáng suốt.

Xuống đến nơi, Hàn Hiểu muốn thoát khỏi lưng người đó, ra hiệu mình vịn vào tay anh ấy đi là được. Người đó dường như cũng rất mệt nên không phản đối. Bạn của anh ấy cũng có người bị thương, một người bị thương ở đầu, cổ áo và vai đầy máu, không biết mũ bảo hộ bị gió thổi đi đâu mất, hai người bên cạnh đang cố gắng dìu anh ta.

Họ vừa chạy đến cửa phòng điều khiển trung tâm thì gặp Hồ Đồng từ phía trong lao ra. Hồ Đồng xách một bình cứu hỏa, thấy Hàn Hiểu bị thương khắp người, ông vô cùng ngạc nhiên, “Có chuyện gì thế?”

Hàn Hiểu vội nói: “Không sao, cháu bị ngã thôi. Chú đang làm gì?”

Hồ Đồng chỉ vào bình cứu hỏa trong tay, vội vàng đáp: “Đường dây cung cấp điện bên khu sinh hoạt bị nổ, có một vụ cháy nhỏ. Cô mau vào tìm người giúp xử lý vết thương đi.” Không đợi Hàn Hiểu hỏi thêm, ông ôm bình cứu hỏa chạy đi.

Không biết có phải tất cả mọi người đều đến khu sinh hoạt dập lửa không, trong phòng điều khiển trung tâm không có nhiều người.

Mạnh Giao đang cầm một chiếc điện thoại, đứng bên cạnh cửa sổ không ngừng gõ tay lên bục cửa. Mặc dù ông đứng thẳng nhưng tay gõ càng lúc càng nhanh một cách vô thức. Thấy động tác đó của ông, Hàn Hiểu bỗng nhiên nhớ đến hình ảnh người đàn ông bị rắn độc cắn và mắc kẹt trong nhà vệ sinh liên tục gõ tín hiệu cầu cứu lên tường trong bộ phim “Thảm án sông Nile”.

Không nhìn thấy gì bên ngoài cửa sổ, có lẽ vì không nhìn thấy gì nên càng khiến người ta cảm thấy lo lắng hơn.

Công việc chính của Mạnh Giao là phụ trách phòng điều khiển trung tâm, không có vấn đề gì đặc biệt thì không được rời khỏi vị trí. Gõ lên cửa sổ một lát, ông quay đầu lại và nhìn thấy Hàn Hiểu.

Mạnh Giao rất ngạc nhiên, vội vàng dìu cô vào trong văn phòng, mở tủ tìm một bộ quần áo bảo hộ dự phòng chưa dùng đến đưa cho cô, “Mau thay quần áo đi! vết thương bị ngấm nước và viêm nhiễm sẽ rất nguy hiểm. Cô thay xong thì tìm thuốc trong ngăn kéo, tôi đi tìm bác sỹ Trương cho cô.”

Khóa cửa phòng lại, Hàn Hiểu kiệt sức ngã lên ghế, cô cảm thấy không còn đủ sức lực để gượng tay lên nữa. Quần áo ướt dính lên người, khi mở khóa cởi quần áo ra cô cảm thấy giống như đang bị lột da. Hàn Hiểu nhận thấy ngoài vết thương trên tai, một cánh tay của cô cũng không gượng lên được nữa. Vết thương nặng nhất là ở trên đùi do bị chiếc cột đập vào, dài độ hai mươi phân, không nhìn rõ được là có sâu hay không, nhưng bị ngấm nước, rách da và ăn sâu vào thịt.

Hàn Hiểu cảm thấy mắt hoa lên, cô vội vàng nhìn tránh sang hướng khác rồi tìm thuốc trong ngăn kéo của Mạnh Giao. Tìm một hồi cô chỉ thấy có Vân Nam bạch dược ở dưới đồng tài liệu tiếng Anh. Cô có nên tự bôi thuốc không? Mặc dù đã học cách xử lý vết thương trong tình huống cấp bách ở lớp học cứu thương, nhưng lúc này, cô không nhớ được phải làm như thế nào. Ngồi chờ đợi như thế này... rõ ràng cũng không phải là cách giải quyết hay.

Mạnh Giao ở ngoài gọi tên cô, “Hàn Hiểu, vết thương của cô có nặng không? Hay là để tôi bôi thuốc cho cô trước? Bác sỹ Trương đang bận nên không thể đến ngay được.”

“Không sao, cháu sắp bôi xong rồi.” Hàn Hiểu vừa đáp vừa mở chai nước rửa vết thương, cẩn thận bôi thuốc lên đó.

Một cơn đau dữ dội ập đến, dường như có ai đó đang xuyên một mũi dao nhọn lên vết thương và không ngừng xoay.

Những giọt mồ hôi lớn rỏ ra trên trán Hàn Hiểu, tay cô run đến mức không cầm chắc được lọ thuốc. Cô run rẩy đổ chỗ thuốc còn lại lên vết thương, cuối cùng không chịu đựng được nữa khóc thành tiếng.

Vì sao có thể đau như thế?

“Hàn Hiểu? Hàn Hiểu?” Bên ngoài cửa có tiếng gọi lo lắng của Mạnh Giao.

Hàn Hiểu vội lau nước mắt rồi mặc quần áo. Lúc mở cửa, bên ngoài chỉ có một mình Mạnh Giao.

“Bác sỹ Trương sẽ nhanh chóng từ phòng y tế đến đây.” Mạnh Giao nhìn cô, không yên tâm nhìn bộ quần áo bảo hộ ướt đầm, nghi ngại hỏi, “Vết thương của cô...”

Mắt Hàn Hiểu mong nước, cô nói: “Cháu đã băng bó vết thương trên đùi và bôi một ít thuốc Vân Nam bạch được.”

Mạnh Giao thở dài, “Trong ngăn kéo hình như có thuốc chống viêm, để tôi tìm.”

Trong ngăn kéo của Mạnh Giao không có thuốc chống viêm, chỉ có một ít thuốc chữa cảm cúm và vài miếng cao dán lên vết thương.

“Thuốc cảm cũng được.” Mạnh Giao đưa thuốc cho cô, “Cô vừa bị ngấm nước mưa.”

Hàn Hiểu lấy ra hai viên thuốc màu trắng, uống nước trong chai lúc này rửa vết thương vẫn còn một nửa. Lúc nuốt vào rồi cô mới nghe thấy Mạnh Giao nói, “Mỗi lần một viên.”

Chưa bao giờ thấy Mạnh Giao thở mạnh lúc nói như thế nên Hàn Hiểu không nhịn được cười. Lông mi của cô vẫn chưa kịp khô giờ lại ướt nước mắt. Không biết vì cô uống nhiều thuốc cảm hay vì quá mệt mỏi.

Lúc mệt người ta thường ngủ không ngon, Hàn Hiểu cũng vậy. Đầu tiên cô cảm thấy lạnh, sau đó lại thấy nóng. Trong mơ màng, cô chỉ cảm thấy mình đang nằm trên vật gì đó rất cứng, không phải giường cũng không phải bàn, giống như trên đồng tài liệu Mạnh Giao để ở góc văn phòng, có mùi thơm của mực và giấy.

Cô thấy đau khi bị đầu mũi kim đâm xuyên qua da, vết thương ở chân bắt đầu tê cứng. Có người đang tháo băng, không biết có phải là bác sỹ Trương ở phòng y tế không. Hàn Hiểu muốn nhìn nhưng không mở được mắt. Cô vừa nghĩ không biết có phải mình uống nhiều thuốc cảm quá nên có tác dụng phụ không, vừa mơ màng ngủ thiếp đi.

Cửa vừa mở, gió và mưa lớn đã ulla vào trong xe. Chiếc ô trong tay chưa kịp mở ra đã bị gió cuốn đi, La Thanh Phong vội vàng quay người, neho mắt giữ lấy ô. Trong chốc lát anh đã bị ướt một bên vai. La Thanh Phong giữ chặt lấy cổ áo mưa, chạy vào tòa nhà văn phòng của Hải Công.

Đại sảnh rất rộng nhưng mọi người đã đứng chật kín, La Thanh Phong không biết đây có phải là người nhà của các nhân viên kỹ thuật trên sân thi công không. Nhưng anh nghe Hàn Hiểu nói, trên sân thi công còn có rất nhiều nhân viên đến từ các đơn vị khác, có lẽ những người này chỉ là người nhà nhân viên của Hải Công.

Ở bàn lễ tân có người đang lớn tiếng giải thích, lúc La Thanh Phong tiến lại gần, người đàn ông trung tuổi đó đang giơ nắm tay bảo đảm với mọi người:

Tổ chức chắc chắn sẽ không bỏ rơi các nhân viên kỹ thuật, mong mọi người yên tâm. Chỉ cần thời tiết tốt hơn, trực thăng sẽ đón họ về ngay lập tức. Bên bệnh viện cũng đã chuẩn bị giường bệnh, các bác sỹ đang trực, bảo đảm sẽ cấp cứu cho những người bị thương trong thời gian sớm nhất...”

Nghe đi nghe lại vẫn không thấy nội dung nào mang tính thực tế, La Thanh Phong không nén được chau mày.

Sắp đến giờ tan làm rồi mới nghĩ đến việc triệu tập người nhà trong thời tiết như thế này. Khắp nơi trong thành phố ngập đầy nước, một số người đi dép lê đến. Trong đám người nhếch nhác, một người tướng mạo khô ngô, ăn mặc chau chuốt như La Thanh Phong khiến mọi người đều chú ý. Lưu Đông Pha vừa đẩy cửa bước ra đã nhìn thấy anh, vẫy tay anh gọi vào phòng làm việc của mình.

“Chú Lưu, tình hình thế nào rồi?” La Thanh Phong vừa đóng cửa vừa hỏi ông, “Trực thăng không lên được sao?”

Lưu Đông Pha chỉ ra ngoài cửa sổ, “Cháu nhìn thời tiết thế này, làm thế nào lên được?”

Qua lớp cửa kính, có thể nhìn thấy màn trời nặng nề và tối đen đang bao trùm lấy biển ở phía xa. Trong tầm mắt, bên trên là những đám mây đen tầng tầng lớp lớp, bên dưới là những đợt sóng điên cuồng. La

Thanh Phong hoang mang nghĩ, dự báo thời tiết hôm nay thông báo, bão mạnh cấp năm đến cấp sáu, có lúc lên đến cấp tám và cấp chín, không biết trên biển sẽ là cấp bao nhiêu?

Gương mặt hơi gầy của Lưu Đông Pha dường như già thêm mấy tuổi sau một đêm, “Thi công trong thời tiết này, gặp bão là chuyện bình thường. Nhưng không ngờ, chưa kịp di tản nhân viên thì...” Nói rồi ông thở dài, đầu đầu bóp trán.

La Thanh Phong do dự hỏi ông: “Chỉ có thể chờ đợi, bao giờ thời tiết tốt hơn mới cử máy bay đi đón người sao?”

Ngón tay gầy gầy của Lưu Đông Pha gõ lên bàn hai tiếng, “Lãnh đạo nói đã liên hệ được với một chiếc tàu quân sự hoạt động ở khu vực biển gần đó vừa hoàn thành nhiệm vụ và đang chuẩn bị quay về, nhưng để đến được sân thi công cũng phải mất ít nhất hai mươi tiếng. Hơn nữa...”

“Hai mươi tiếng?” Trong lòng La Thanh Phong cảm thấy hoang mang. Thời tiết khắc nghiệt như thế này, có lẽ sự việc không hay có thể xảy ra bất kỳ giây phút nào. Thời gian dài như thế...

Lưu Đông Pha xua xua tay, “Cháu không cần nghe ngóng tình hình cứu trợ nữa, những chuyện này cần phải giữ bảo mật. Chú chỉ hỏi cháu, rốt cuộc Tiểu Hàn có phải là bạn gái của cháu không?”

La Thanh Phong giật mình, “Vì sao chú lại hỏi như vậy?”

Lưu Đông Pha cười đáp: “Chú xem qua nhật ký điện thoại. Tiểu Hàn khi ở trên sân thi công ngoài gọi điện cho bố mẹ chỉ gọi điện cho cháu. Cháu còn không chịu thừa nhận sao?”

Lúc này, ông già này nói nhiều hơn bình thường khiến La Thanh Phong cảm thấy không quen. Không biết có phải vì ông muốn xóa tan không khí nặng nề không, nên anh cũng trả lời theo hướng đó, “Không có gì không thể thừa nhận ạ.”

Lần trước cháu giới thiệu Hàn Hiểu cho chú, chú đã đoán ra việc này. Nhưng lúc đó cháu sống chết không chịu thừa nhận, chỉ nói là bạn học. Cô của cháu còn hỏi chú: “Thanh Phong nhiệt tình như thế từ lúc nào? Lo lắng công việc cho cả bạn học?” Lưu Đông Pha nói rồi cười lớn, “Đợi bao giờ Tiểu Hàn từ sân thi công về, cháu sẽ dẫn cô ấy về Thượng Hải gặp bố mẹ cháu chứ?”

La Thanh Phong bối rối không biết nên trả lời như thế nào. Vấn đề này... anh thật sự chưa bao giờ nghĩ đến.

Lưu Đông Pha cười xong rồi nói với giọng trịnh trọng, “Thanh Phong, chú nói cho cháu biết, con gái trong công ty chú đều là hàng tốt đặc biệt!”

La Thanh Phong vội vàng gật đầu.

“Cháu đừng không tin.” Lưu Đông Pha rõ ràng là nghi ngờ thành ý trong cái gật đầu của anh, “Chú nói cho cháu biết, những người phụ nữ có trách nhiệm với công việc chắc chắn sẽ có trách nhiệm với gia đình. Cháu có tin không?”

La Thanh Phong gật đầu đầy thành tâm, “Cháu tin.”

Lưu Đông Pha cũng gật đầu theo, “Vì thế, Tiểu Hàn theo cháu, cháu phải đối xử tốt với người ta. Nếu một cô gái tốt như thế bị cháu bắt nạt, chú sẽ đập gãy chân cháu đầu tiên!”

La Thanh Phong cúi đầu cười, “Cháu biết rồi, chú Lưu.” Anh nghĩ: Được, người chưa kịp qua cửa mà họ nhà gái đã chuẩn bị sẵn tư thế rồi... Nhưng thấy ông nói như thế, cảm giác căng thẳng, lo lắng của La Thanh Phong bất giác giảm bớt đi phần nào.

Anh đang muốn hỏi tình hình cụ thể thì nghe thấy có tiếng gõ cửa, một cô gái mặc đồng phục công ty ló đầu vào nói: “Tổng giám đốc Lưu, có một vị họ Hàn nói là có hẹn với chú đã đến rồi.”

Lưu Đông Pha vội nói: “Ừ, mau mời vào.” rồi quay sang phía La Thanh Phong, “Lẽ ra việc của cháu lúc nào gặp người ta không phải do chú quản, nhưng đã có cơ hội như thế này thì hai bên cũng nên tạo dựng tình cảm...”

La Thanh Phong hơi ngạc nhiên, “Bố mẹ của Hàn Hiểu? Không phải là họ không ở thành phố này sao?”

Lưu Đông Pha vội nói: “Không có cách nào khác, chế độ công ty đã quy định, trong tình huống như thế này bắt buộc phải báo cho người nhà. Nếu không, lỡ có vấn đề gì xảy ra, chú không biết phải cư xử với người ta như thế nào!”

19. Chương 19

Chương 19: Chuyện xa xôi

Có lẽ, trước tiên chúng ta sống là vì bản thân mình, nhưng thế giới vô cùng rộng lớn, tháng ngày dần trôi, sống một mình sẽ cảm thấy cô đơn, vì thế, chúng ta tự đi kiếm tìm rất nhiều điều để bù đắp cảm giác cô đơn đó.

Cánh cửa gỗ của phòng làm việc được mở ra, đôi vợ chồng già xuất hiện bên ngoài quả nhiên rất giống Hàn Hiểu. Tính cách người cha có vẻ hòa nhã, nét mặt đầy lo lắng, ngược lại, người mẹ có vẻ bình tĩnh hơn nhiều.

“Có phải là tổng giám đốc Lưu không?” Bà Hàn khách khí chào, “Con gái tôi có nhắc đến ông. Chúng tôi cũng đã nghe qua tình hình ở phòng ngoài.”

Sau khi Lưu Đông Pha nói chuyện với ông bà Hàn, ông đẩy La Thanh Phong đến trước mặt họ, “Mặc dù không phải lúc, nhưng để mọi người quen biết nhau cũng không phải là không tốt. Đây là La Thanh Phong, bạn trai của Hàn Hiểu.”

Nhìn thấy ánh mắt ngạc nhiên của ông Hàn và dò xét cảnh giác của bà Hàn, La Thanh Phong thấy bối rối, sau khi bị Lưu Đông Pha đánh mạnh một cái vào lưng anh mới thốt lên được một câu: “Cháu chào hai bác.”

Không khí có gì đó hơi kỳ lạ, Lưu Đông Pha ngạc nhiên, “Sao thế? Hàn Hiểu chưa nói gì sao?”

Ông Hàn và bà Hàn nhìn nhau rồi cùng lắc đầu, ánh mắt dừng lại trên người La Thanh Phong dò xét.

La Thanh Phong cảm thấy hơi khó chịu, anh nghĩ thầm: Dường như sự lo lắng của mọi người đã bị lão hồ ly Lưu Đông Pha này đánh lạc hướng rồi...

“Chú... Chú Lưu,” La Thanh Phong không hiểu vì sao lại nói lấp, “Chú còn có điều gì muốn nói về tình hình của Hàn Hiểu không?”

Lưu Đông Pha vỗ vai anh rồi quay sang nhìn ông bà Hàn, “Mọi người đều đã hiểu tình hình hiện tại rồi, tạm thời công việc cứu trợ không thực hiện được. Lãnh đạo vẫn đang tìm biện pháp giải quyết, mong hai bác tin tưởng vào tổ chức. Có tin vui, nhất định tôi sẽ đích thân thông báo hai bác.”

La Thanh Phong thở dài. Nếu là tin xấu thì sao?”

Anh không thể nói những lời này trước mặt bố mẹ Hàn Hiểu. La Thanh Phong nhìn bà Hàn, bà Hàn cũng nhìn anh, ánh mắt hai người gặp nhau. Bà Hàn mỉm cười rồi quay sang Lưu Đông Pha nói, “Chúng tôi tin tưởng tổ chức. Tạm thời chúng tôi ở lại thành phố T, đợi Hàn Hiểu quay về.”

Bỗng nhiên La Thanh Phong cảm thấy hơi đau đầu. Không phản đối là thái độ không biết phải làm gì. Nhân cơ hội lúc hai vị phụ huynh đang nói chuyện với Lưu Đông Pha, La Thanh Phong cẩn thận suy nghĩ về cách nói chuyện với bố mẹ mình. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, bố anh luôn nhường nhịn anh vô điều kiện, còn mẹ anh lại thường xuyên có những ý kiến đối lập không đầu không cuối với anh. Cho dù theo kiểu nào cũng không có lợi cho anh trong trường hợp này.

La Thanh Phong lấy một điều thuốc đưa lên miệng, nghĩ thế nào anh lại cất vào trong hộp. Ngẩng đầu lên, anh nhìn thấy ánh mắt hiền hậu của ông Hàn. Dường như đoán ra được bản khoăn trong lòng La Thanh Phong, ông cười nhẹ nhàng, “Không sao. Mặc dù bác không hút thuốc nhưng cũng không có phản cảm với người hút thuốc.”

La Thanh Phong lại càng bối rối hơn, “Vây... để cháu đưa các bác về chỗ Hàn Hiểu.”

“Không cần khách sáo,” ông Hàn nhìn bà Hàn đang không nói gì ngồi bên cạnh, khách khí từ chối, “Đường không xa lắm, các bác tự về là được. Người trẻ tuổi có việc của người trẻ tuổi, cháu không cần phải lo lắng cho hai bác.”

“Như vậy sao được?” La Thanh Phong dừng lại cổ áo rồi lấy ô đưa cho bà Hàn, “Cháu sẽ lái xe lại đây ngay.”

Bà Hàn cầm lấy ô, ánh mắt khó hiểu nhìn anh lao vào trong màn mưa, bán tín bán nghi hỏi ông Hàn: “Cậu ấy là bạn trai của Hiểu Hiểu thật sao? Vì sao chưa bao giờ thấy Hiểu Hiểu kể?”

Ông Hàn liếc nhìn về hướng La Thanh Phong chạy đi, do dự nói: “Lãnh đạo đã nói thế thì chắc là thật. Con bé không nói, có lẽ là vì sợ bà phản đối.”

Bà Hàn trợn mắt nhìn ông, “Chỉ cần là người tốt, tôi việc gì phải phản đối?”

“Làm sao tôi biết được?” ông Hàn nhìn thấy La Thanh Phong đang lái xe đến, biết rõ với khoảng cách như thế anh không thể nghe thấy nhưng vẫn hạ giọng nói, “Bà nghĩ lại mà xem, cậu ấy rất sợ bà.”

Bà Hàn lại mở to mắt nhìn, thấy La Thanh Phong đang đẩy cửa xe bước ra bèn huých tay ông Hàn, “Đi thôi, người ta đang chờ. Có chuyện gì chúng ta sẽ hỏi Hiểu Hiểu sau. Không phải là chúng ta đang chờ tin tức đó sao?”

Ông Hàn nhìn về phía đám đông đang đứng chen chúc, thở dài.

Đầu mũi kim tiêm được rút ra rất nhanh, giọt máu chảy ra được rịt lại bằng bông khử trùng. Bác sỹ Trương dặn dò Hàn Hiểu, “Giữ thêm một lát nữa.”

Hàn Hiểu gật đầu mỉm cười, “Cảm ơn bác sỹ Trương.”

Nét mặt của bác sỹ Trương không lạc quan như thế, ông vừa thu dọn lọ thuốc và kim tiêm, vừa nói với Hồ Đồng: “Đợi bao giờ có cứu trợ đến, cần mau chóng đưa cô ấy về. Nếu không kiểm soát được chỗ viêm, vết thương của cô ấy cần phải làm phẫu thuật, vết thương như thế này, e rằng...” ông lắc đầu, không nói gì nữa.

Hồ Đồng vội vàng gật đầu, “Sau khi phục hồi hệ thống liên lạc, tôi sẽ báo cáo ngay với cấp trên, tổng giám đốc Lưu đã ra chỉ thị, Tiểu Hàn sẽ được chữa trị trong lượt đầu tiên.”

“Như vậy sao được?” Con số đã lui, Hàn Hiểu không còn cảm thấy khó chịu nữa, cô cười nói với họ, “Có khó khăn không được lùi bước! Cháu còn phải ở đây cùng mọi người bảo vệ tài sản quốc gia.”

“Được rồi,” Bác sỹ Trương còn chưa kịp nói thì Hồ Đồng đã lên tiếng, “Nếu giữ cô ở lại đây, lúc về chúng tôi sẽ bị anh chàng đó cầm dao hại mất.”

“Không có chuyện đó.” Nói đến chủ đề này, Hàn Hiểu cảm thấy hơi ngượng ngùng. Trên sàn thi công không có nhiều người, nhìn tần suất gọi điện thoại cũng có thể đoán ra được tám chín mươi phần trăm, Hồ Đồng biết được điều gì đó cũng không có gì lạ. Nhưng đối với Hàn Hiểu, thật sự cô không biết nên gọi La Thanh Phong là gì? Bạn học? Hình như quan hệ bạn học của họ đã trở thành quá khứ rồi. Người yêu? Hình như vẫn chưa đủ điều kiện... Cô chưa bao giờ nghe anh ấy nói “thích em”, nhiều nhất cũng chỉ là một câu “nhớ em”. Nếu cái gọi là “người yêu” chỉ là suy nghĩ đơn phương từ phía cô, như vậy không phải là sẽ rất khó xử sao?

Nhưng, có thể làm cho anh ấy nói “nhớ em” liệu có phải đã là một thắng lợi mang tính giai đoạn của cô rồi không?

Nghĩ đến việc ở trong đất liền có một người đang nhớ mình, trong lòng Hàn Hiểu có một cảm xúc đặc biệt. Dường như khi cô vì công việc mà bị kìm hãm ở một nơi xa xôi như thế này, không có cách nào thoát được cảm giác cô đơn và bị thương... cảm giác nhớ nhung khiến cho những trải nghiệm này trở nên có ý nghĩa.

Có lẽ, trước tiên chúng ta sống là vì bản thân mình, nhưng thế giới vô cùng rộng lớn, tháng ngày dần trôi, sống một mình sẽ cảm thấy cô đơn, vì thế, chúng ta tự đi kiếm tìm rất nhiều điều để bù đắp cảm giác cô đơn đó.

Hàn Hiểu không có khái niệm cụ thể về tiền bạc. Chỉ cần số tiền trong tài khoản lương của cô đủ để cô chi dùng hàng ngày, cô không để ý đến những điều khác. Cô cũng không có yêu cầu đặc biệt nào về ngoại hình của mình, sạch sẽ, nghiêm chỉnh, dễ coi là được, về học vị, cô cũng không có ước mơ gì đặc biệt, hàng ngày gặp những tình huống mới trong công việc và ứng phó là cơ hội học tập tốt nhất đối với cô.

Vì thế, trong thế giới của cô chỉ có công việc, đó là một tòa thành bằng kim loại với những loại máy móc đa dạng và những bảng báo cáo với các con số chính xác. Đường như cô không có cảm giác lãng mạn của những cô gái trẻ tầm tuổi, nếu có thì chỉ là một chiếc điều bay cao trên toà thành đó mà thôi.

Trong ký ức của cô, chiếc điều đó có hình ảnh của La Thanh Phong.

Lúc trước nghĩ rằng chiếc điều này cuối cùng cũng sẽ đứt dây và bay đi trong một đêm nhiều gió, chỉ để lại trong lòng cô một khoảng trời cô đơn màu xám. Không ngờ, chiếc điều không những rơi xuống đất mà còn tạo ra một dòng sông ấm áp trong tòa thành, chứa đựng tất cả niềm vui mừng hạnh phúc chưa từng dám mơ ước đến của cô.

Niềm vui quá bất ngờ khiến cô bỗng nhiên cảm thấy vừa được vừa mất mát. Cô không dám nghĩ đến việc nếu như có một ngày dòng sông này cạn khô, tòa thành của cô liệu có còn vững chắc, kiên cố và... cô đơn như ban đầu?

Vấn đề là, sau khi nhìn thấy dòng nước ấm áp đó mất đi, cảm giác cô đơn, buồn bã... sẽ trở nên vô cùng khó chịu.

Ngón tay thon dài của Hàn Hiểu vẽ lên lớp hơi nước trên cửa kính.

Đang giữa mùa hè nhưng vì nhiệt độ xuống thấp nên trên cửa kính có một lớp hơi nước mờ mờ. Bên ngoài mưa to như trút nước nhưng gió đã nhỏ hơn nhiều.

Khi cô tỉnh lại là vào ngày thứ ba bị thương. Mất bao đã đi qua, đám cháy trong khu sinh hoạt cũng được dập. Ngoài trưởng bộ phận hậu cần Lý bị cháy mất nửa mái tóc, không có ai bị nguy hiểm đến tính mạng. Rất nhiều người đã chuyển về khu sinh hoạt, nhưng vì tình trạng đặc biệt của Hàn Hiểu nên Mạnh Giao tạm thời dùng văn phòng làm phòng bệnh cho cô.

Sau khi mất bao đi qua, tâm trạng hoảng loạn trên sàn thi công vì không có cách nào di tản tạm thời lắng dịu. Ngoài Hàn Hiểu, hơn một nửa số nhân viên kỹ thuật trên sàn thi công là những người có kinh nghiệm rất phong phú. Đối với những tình huống bất ngờ xảy ra như thế này, họ còn có nhiều kinh nghiệm hơn. Trước khi phát sinh tình huống xấu, họ luôn nhanh chóng áp dụng các biện pháp để bảo vệ mình. Cho dù điều này chỉ mang ý nghĩa tượng trưng, ví dụ như tình hình hiện nay, nhưng sự chuẩn bị này giúp cho họ có thể bình tĩnh và không hoang mang.

Chiếc tàu quân sự không đến đúng thời gian như dự kiến. Đây có thể coi như một tin xấu, nhưng tin này cũng chỉ khiến cho mọi người đoán già đoán non. Tàu quân sự có thể chứa đựng những bí mật quân sự tầm cỡ quốc gia... Tất cả mọi người đều xôn xao giống như đang bàn tán việc ly hôn của một ngôi sao nào đó.

Thức ăn cũng ngon hơn bao giờ hết, dường như đầu bếp cũng đem tất cả mọi tâm trạng phức tạp như lo âu, hoảng hốt, mong ngóng... trộn vào nhau thành một thứ nguyên liệu mới và toàn tâm toàn ý nấu món ăn.

Bữa cơm đầu tiên sau khi Hàn Hiểu tỉnh lại còn có một bát thủy tinh hoa quả dầm, không đơn giản như một suất cháo trắng cho bệnh nhân bình thường.

“Ăn khai vị trước,” Mạnh Giao ngồi bên cạnh nhìn cô ăn, cười nói, “Đầu bếp Quách đang nấu cháo thịt. Tôi nghe nói ông ấy là người Quảng Châu, làm các món miền Nam rất ngon. Nhưng bình thường người ta không thể hiện, đây là suất cơm cho bệnh nhân nên chúng tôi không có phần.

Hàn Hiểu đưa miếng dứa lên miệng, cười hi hi gật đầu liên tục.

Thời tiết khắc nghiệt khiến cho công việc ngoài trời không thể triển khai, hầu hết mọi người đều nghỉ ngơi trong khu sinh hoạt. Hồ Đồng và anh Lưu bên thi công là những người không chịu được nhàn rỗi, ngày nào cũng chạy ra ngoài công trường vài vòng. Sau đó, họ tháo một số máy móc hỏng hóc về phòng điều khiển trung tâm để sửa dần.

Người sửa chữa máy móc kỹ thuật giỏi nhất là anh Lưu bên thi công, nhưng người đánh giá kiểm tra giỏi nhất lại là Hàn Hiểu. Khi anh Lưu vẫn còn đang loay hoay không biết rốt cuộc là bị hỏng bộ phận nào thì Hàn Hiểu đã phát hiện ra vấn đề. Nhiều lần như vậy, anh Lưu phải gơ ngón tay cái lên rồi nói với Hàn Hiểu, “Chẳng trách Lưu Đông Pha cử một tiểu nha đầu lên sân thi công.”

Trên sân thi công hầu hết là đàn ông, những cô gái còn độc thân như Hàn Hiểu luôn bị gọi là “tiểu nha đầu”. Chẳng qua là vì ý nghĩa của “tiểu nha đầu” ít nhiều có vẻ thân mật, thậm chí là hơi coi thường. Tuy nhiên, câu “tiểu nha đầu” của anh Lưu lại có nghĩa như một lời khen đơn thuần.

Hàn Hiểu mỉm miệng cười, cô còn chưa kịp nói vài câu khách sáo và khiêm tốn thì Hồ Đồng đã dương dương tự đắc vỗ đầu gối cười, “Đúng! Đây là “tiểu nha đầu” của bộ phận chúng ta vốn bị che giấu tài năng, nếu thể hiện ra chắc chắn sẽ làm được rất nhiều việc!”

Anh Lưu cũng cười theo, “Đợi bao giờ kết hôn thì không thể đi khắp nơi được nữa.

Hồ Đồng cũng cười trêu Hàn Hiểu, “Vậy phải xem anh chàng kia của Tiểu Hàn có nhường bộ hay không. Nếu vẫn không được thì sẽ đề nghị tổng giám đốc Lưu cho làm các dự án trên đất liền gần đó để tiện chăm sóc ông xã.”

Hàn Hiểu cười không đáp, nghĩ trong lòng: Kết hôn, đó là... chuyện xa xôi...

Dường như cảm thấy có người đang nhìn mình, người thanh niên đang gọi điện thoại bên ngoài cửa kính quay lại mỉm cười với hai vị phụ huynh. Anh đang đứng ở hành lang rộng ngoài khách sạn, cạnh một vườn cây xanh tươi, phía xa là lan can màu bạc và bầu trời xám xịt

Trong khung cảnh đó, người thanh niên mặc một chiếc áo sơ mi trắng trông rất bắt mắt.

Bà Hàn chạm tay vào chồng, “Này, ông xem, cậu bé này có phải có ngoại hình đẹp hơn Hàn Hiểu không?”

“Có thể so sánh như vậy sao?” ông Hàn hừ một tiếng, “Đẹp thì có tác dụng gì? Chúng ta tìm con rể, chứ không phải là tìm diễn viên.”

“Tôi nói thế thôi,” Bà Hàn lại để mắt đánh giá, “Ngoại hình được, lại là họa sỹ, ông xem rốt cuộc là để ý đến Hiểu Hiểu vì điều gì?”

“Nói gì thế?” Ông Hàn không vui nói, “Hiểu Hiểu của chúng ta có gì không tốt? Hơn nữa, vẫn còn chưa chắc chắn có phải là bạn trai của Hiểu Hiểu không! Hiểu Hiểu chưa bao giờ nhắc đến cậu ấy.”

Về điều này bà Hàn không nghi ngờ gì nữa, “Cậu ta biết Hiểu Hiểu lúc ăn cá nướng thích ăn hơi cay.”

Ông Hàn bực bội hừ một tiếng. Nhưng, khi La Thanh Phong gọi điện xong quay lại, thái độ trên mặt ông trở nên hòa nhã.

Tính ra, họ đến thành phố T đã hai ngày rồi. Mặc dù mưa liên miên không ngừng nhưng tin tức từ Hải Công khiến cho họ thở phào nhẹ nhõm. Hiểu Hiểu của họ chỉ bị thương nhẹ, ngày kia, có khi là ngày mai không biết chừng, cô ấy sẽ quay về.

Mặc dù trời vẫn mưa nhưng tâm trạng của họ tốt lên rất nhiều. Vì thế, khi La Thanh Phong tiếp tục mời họ đi ăn cơm, ông Hàn và bà Hàn vui vẻ nhận lời.

Dù sao Hàn Hiểu cũng sắp quay về, rốt cuộc câu hỏi cậu ấy có phải là bạn trai hay không cũng sẽ nhanh chóng được giải đáp thôi.

La Thanh Phong vì cuộc điện thoại đột ngột mà ăn không ngon miệng.

Đó là cuộc điện thoại Hình Nguyên gọi về từ sân bay, cũng không biết là sân bay nào, chỉ thấy có giọng nói bằng tiếng Anh thông báo chuyến bay tới sẽ bay đi Chicago. Nhưng... không biết là từ đâu bay đi Chicago?

Trong điện thoại, Hình Nguyên cười với vẻ không có thiện ý, “Tôi nghe nói bác trai và bác gái muốn đến thành phố T thăm cậu. Thế nào? Họ có liên lạc với cậu không? Tôi vừa gọi điện thoại, thấy bác gái nói thành phố T vẫn còn mưa bão, chuyến bay bị hoãn nên định đi tàu hỏa. Nếu tôi kịp thời gian, tôi sẽ về Thượng Hải một chuyến đón họ, đúng lúc tôi thuận đường.”

La Thanh Phong cười nghiêng răng, “Chưa bao giờ tôi biết anh lại có quan hệ tốt đẹp với họ như thế.”

“Không tốt không được,” Hình Nguyên thở dài, “Tôi đi xa một chuyến, e rằng chiếc bánh ga tô sẽ chạy sang đĩa của người khác mất, không nghĩ cách không được.”

La Thanh Phong bực bội đáp: “Cô ấy không phải là bánh ga tô!”

Hình Nguyên cười vui vẻ, “Thế thì là gì?”

La Thanh Phong nghiêng chặt răng.

Anh muốn nói cô chỉ là một kỹ thuật viên nghiêm túc, nhìn cuộc sống hơi mơ hồ, không biết trang điểm, không biết nói chuyện đùa đả, không thích đi mua sắm. Nói chuyện thẳng thắn, ăn cá nướng thích ăn hơi cay...

Chỉ như vậy mà thôi.

“Cô ấy không là gì cả,” La Thanh Phong nhìn những đám mây nặng nề phía xa, khóe miệng cong lại, “Cô ấy là Hàn Hiểu.”

Đầu bên kia điện thoại, Hình Nguyên cười phá lên, “Cậu nói những điều này với tôi không có ý nghĩa gì. La Thanh Phong, cậu biết tôi là lưu manh, lưu manh đương nhiên phải dùng thủ đoạn.”

Lòng bàn tay của La Thanh Phong bỗng nhiên hơi đau. Anh nhớ đến việc Thôi Hạo có nhắc đến chiếc túi mà Hình Nguyên nhờ Vu Dương mang đến cho Hàn Hiểu. Thôi Hạo nói, anh ấy đã mở trộm khóa ra xem, bên trong ngoài mỹ phẩm, đồ ăn vặt, còn có tạp chí thời trang và trò chơi điện tử, còn gì bên trong nữa thì anh ấy không nhìn rõ... La Thanh Phong chưa bao giờ nghĩ đến việc chuẩn bị cho cô ấy những thứ này. Nếu mình là phụ nữ, liệu có đủ sức chống lại sự quan tâm đó không?

“Hình Nguyên, tôi vẫn nghĩ chúng ta là bạn bè.” Khi nói câu đó, La Thanh Phong thấy miệng đắng ngắt.

“Chúng ta là bạn bè,” Giọng Hình Nguyên trầm xuống, từng chữ từng chữ xuyên qua màng nhĩ đập vào lòng La Thanh Phong, “Nhưng điều này không có nghĩa là tôi sẽ nhường những điều tôi muốn có cho cậu. Leo, tôi không thể luôn luôn nhường nhịn những người đàn ông họ La nhà cậu...”

20. Chương 20

Chương 20: Tại sao lại là anh?

Hình Nguyên với nụ cười giả hoạt khi cầm tách trà chanh trong phòng tranh, Hình Nguyên xách túi gai bị cô chặn ngoài cửa, Hình Nguyên trong điện thoại nói nửa đùa nửa thật “Có thời gian nhớ đến tôi”... Rắc cuộc đầu mới là con người thực sự của anh ta? Hay... đều không phải?

La Thanh Phong dừng xe, châm một điếu thuốc, yên lặng ngồi.

Mưa vẫn rơi nhưng nhỏ hơn. Bên ngoài khách sạn, hàng cây được nước mưa gột sạch không còn một hạt bụi, im lặng trong bóng tối.

La Thanh Phong cần một chút thời gian trước khi gặp bố mẹ của mình.

Mỗi lần gặp họ, anh đều có cảm giác giống như sắp tham gia một trận chiến, chưa bắt đầu đã mệt mỏi. La Thanh Phong neho mắt hít một hơi thuốc, tâm trạng bỗng nhiên bay đến sân thi công nơi mà anh không hề biết đến.

Với tình hình thời tiết như thế này, La Thanh Phong rất nghi ngờ liệu chiếc trực thăng có thể hoàn thành công tác cứu trợ thuận lợi hay không. Hơn nữa, chiếc tàu quân sự Lưu Đông Pha nhắc đến cũng không thấy xuất hiện. Trong điện thoại Lưu Đông Pha bảo đảm với anh, thông tin lần này rất chính xác nên anh chỉ biết bán tín bán nghi tiếp tục chờ đợi.

Theo lời Lưu Đông Pha nói, hệ thống liên lạc trên sân thi công mới khôi phục được một phần, tạm thời không thể cung cấp dịch vụ cho nhu cầu sử dụng của cá nhân nhưng Hàn Hiểu chỉ “bị thương nhẹ” nên họ

không cần phải lo lắng. La Thanh Phong không dám nghĩ đến việc ông ấy không nói thật, trong thời điểm này, anh dành tin tưởng lời ông ấy nói một trăm phần trăm là sự thật.

Đập tắt điều thuốc, La Thanh Phong mở cửa xe ra ngoài, bước chầm chậm về phía đại sảnh khách sạn.

Bên phải là nhà ăn, chưa đến giờ cơm nên chưa có nhiều người.

Người đầu tiên La Thanh Phong nhìn thấy là Vu Dương.

Vu Dương mặc một chiếc váy rất nghiêm túc, thể hiện rõ là một thực nữ con nhà quyền quý. Lúc cô ta nói chuyện với bố mẹ anh, ngay cả nụ cười trên môi cũng được chau chuốt rất kỹ lưỡng.

La Thanh Phong nhìn khắp nhà ăn, đúng là Hình Nguyên không có mặt ở đó, cũng không thấy ông Mạnh thường đi theo Vu Dương. Nếu thật sự bố mẹ do Hình Nguyên đưa đến... vậy Hình Nguyên đâu?

Trầm ngâm một lát, La Thanh Phong bắt đầu cảm thấy có việc gì đó không bình thường.

Chau mày bước từ từ đến bên bàn, La Thanh Phong gọi một cách không tự nhiên: “Bố, mẹ.”

Bà La đưa mắt lên nhìn vẻ không hài lòng, “Sao giờ con mới tới?”

Ông La cười nhìn con trai, đập tay vào chiếc ghế bên cạnh ra hiệu bảo anh ngồi xuống, “Bố và mẹ con đã chờ lâu lắm rồi.”

Vu Dương tranh lời giải thích: “Anh ấy bận mà. Lúc phòng tranh có khách, anh ấy không đi được ạ.”

La Thanh Phong lạnh lùng liếc nhìn cô, “Vu Dương và con không quen biết nhau lắm nên cô ấy không biết rõ việc của con. Hiện tại phòng tranh hơi có vấn đề nên tạm ngừng hoạt động rồi.”

Vu Dương cắn môi, sắc mặt tái xanh.

Ông La nhìn Vu Dương rồi nhìn thái độ trịnh trọng của con trai của mình, hỏi anh: “Tình hình thế nào? Có cần bố giúp không?”

“Không cần.” La Thanh Phong rút ra một điều thuốc đưa cho bố. ông La đang định cầm lấy thì bà La đã nhẹ nhàng nói: “ông, khí quản của ông không tốt.”

Ông La nháy mắt với con trai rồi thu tay lại, bối rối sờ mũi.

La Thanh Phong mím miệng cười, cầm lấy chiếc bật lửa trên bàn bật tách một tiếng châm thuốc trong tay.

“Thanh Phong, con còn trẻ sao đã nghiện thuốc nặng như thế rồi?” Bà La chau mày, có vẻ không hài lòng nhìn Vu Dương: “Cháu là bạn gái mà không biết cách khuyên nhủ.”

Vu Dương đang cười định nói gì đó thì La Thanh Phong đã lên tiếng: “Hàn Hiểu không phản đối con hút thuốc. Đợi bao giờ cô ấy phản đối, con sẽ hạn chế hút là được.”

Tách trà trong tay Vu Dương đặt mạnh lên mặt bàn, nước trà sánh ra ngoài làm ướt cả tấm khăn trải bàn màu trắng sữa.

Ông La ngạc nhiên hỏi: “Hàn Hiểu là ai?”

La Thanh Phong cười, “Bạn gái của con.”

Bà La chau mày, “Là người làm việc trên sàn thi công?”

La Thanh Phong liếc nhìn Vu Dương đang ngồi đối diện với anh, có vẻ như... sự tồn tại của Hàn Hiểu đã có người giới thiệu thêm mắm thêm muối vào rồi.

Thấy con trai không nói gì, bà La cố gắng tỏ ra như không có chuyện gì xảy ra, vỗ vỗ tay Vu Dương, “Thanh Phong, Vu Dương vẫn còn ở đây, con chú ý ăn nói một chút. Mẹ và bố con đang bàn bạc đến nói chuyện với bố mẹ Vu Dương để định ngày.”

La Thanh Phong hỏi lại: “Ngày gì?”

Bà La nhìn Vu Dương, “Đương nhiên là ngày kết hôn. Các con cũng không còn nhỏ nữa, kéo dài thời gian như thế này không phải là làm cho bố mẹ lo lắng sao?”

Điều thuốc hút đã gần hết khiến đầu ngón tay anh hơi nóng. La Thanh Phong dập đầu thuốc vào gạt tàn, không ngừng đầu lên nói: “Con đã nói rồi, con đã có bạn gái.”

Mặt bà La trầm xuống, “Thanh Phong...”

La Thanh Phong ngẩng đầu nhìn Vu Dương, mặt anh không bộc lộ cảm xúc gì: “Vu Dương, xin lỗi. Tôi nghĩ cô không thích hợp tham gia vào những việc như thế này của gia đình tôi.”

Vu Dương vẫn đang cố gắng tỏ ra là một thực nữ, nghe thấy vậy, ánh mắt cô ta dường như sắp tóe ra lửa

Ông La thấy cảnh diễn ra trước mắt, chau mày. Sắc mặt của bà La trở nên u ám.

“Hình Nguyên đâu?” La Thanh Phong hỏi, “Không phải là anh ấy đến cùng bố mẹ sao?”

Vu Dương cứng rắn nói: “Anh ấy có việc nên đi trước rồi.”

Bỗng nhiên La Thanh Phong cảm thấy căng thẳng, anh lấy điện thoại gọi cho Lưu Đông Pha.

Không ngờ, không có ai nghe máy.

Một linh cảm không hay ngày càng lớn, trở thành một lớp mây đen đè nặng trong lòng anh. Bỗng nhiên anh không thể phân biệt được, cảm giác ức chế đó là do không gọi được điện thoại hay vì hành tung bí ẩn của Hình Nguyên.

La Thanh Phong đã sớm biết tập đoàn tài chính Vu Thị có liên quan đến xã hội đen. Có lẽ vì lúc đầu chị dâu Anne Bạch nói nửa đùa nửa thật như thế nên mặc dù anh biết nhưng cũng không quan tâm lắm. Dù sao những gì được gọi là xã hội đen cũng là chuyện quá xa xôi so với cuộc sống của những người bình thường. Khái niệm về “xã hội đen” của La Thanh Phong cũng chỉ dừng lại trong phim ảnh như “Bố già” hay “Người trong gang tấc”. Thật sự xã hội đen là gì, cho dù anh có để tâm thì cũng không thể tưởng tượng được.

Nhưng... Nếu đúng như vậy thật thì sao?

Nếu Hình Nguyên dùng thế lực đáng sợ bên ngoài pháp luật thì sao? Nếu anh ta coi Hàn Hiểu là một vật thay thế không thể thiếu được...

La Thanh Phong không buồn để tâm đến tiếng gọi phía sau lưng, lao đầu chạy ra ngoài khách sạn.

Chiếc xe Jeep lượn qua chiếc cột tròn trước cửa bãi đỗ xe rồi lao như điên về phía Hải Công, để lại cột nước bắn phía sau xe cao đến nửa mét.

Trong thời điểm bất thường như thế này, bảo vệ của Hải Công không ngăn người nhà tùy ý ra vào, La Thanh Phong rất dễ dàng đến văn phòng của Lưu Đông Pha.

Lưu Đông Pha đang ngồi sau bàn làm việc gọi điện thoại, ngẩng đầu nhìn thấy anh bèn chau mày làm động tác tay ra hiệu cho anh yên lặng, rồi chỉ vào chiếc ghế bên cạnh bảo anh ngồi đợi một lát rồi nói chuyện.

Lòng La Thanh Phong nóng như lửa đốt, anh ngồi không yên. Anh đi lại vài vòng quanh phòng làm việc, nghe thấy Lưu Đông Pha đang nói “Ừ ừ à à” với giọng điệu nhả nhặn, anh hận rằng không thể cướp lấy chiếc điện thoại ông đang cầm trong tay.

Không dễ dàng gì mới cúp được điện thoại, không đợi La Thanh Phong mở miệng nói, Lưu Đông Pha đã trêu, “Sao lại lo lắng đến mức này? Hai người mới xa nhau chưa lâu, không phải là đã thông báo cô ấy sắp quay về rồi sao?”

La Thanh Phong không có tâm trạng để phí lời với ông, hỏi thẳng: “Người đâu? Không phải chú nói là hôm nay sẽ đưa về sao?”

Lưu Đông Pha bước lại, cười cười vỗ lên vai anh, “Chú đang thông báo cho mọi người. Người bị thương trên sân thi công đã được bên đầu tư của chúng ta dùng máy bay tư nhân đón về bệnh viện của Hải Công để thống nhất kiểm tra và điều trị...”

La Thanh Phong biến sắc mặt, “Bên đầu tư? Nói như thế là...”

Lưu Đông Pha cười giải thích với anh, “Như thế là, ra sân thi công đón người không phải là máy bay cứu trợ của Hải Công mà là máy bay tư nhân do bên đầu tư phái đến, trên máy bay còn có một nữ y tá giỏi.

Cuộc điện thoại vừa rồi là của tổng giám đốc Hình bên đầu tư đích thân gọi đến, thông báo vì thời tiết không tốt nên máy bay rất khó hạ xuống địa điểm đã chỉ định. Anh ấy đang xin ý kiến của chúng ta để đem nhân viên bị thương tới bệnh viện của anh ta kiểm tra kỹ lưỡng...”

La Thanh Phong như bị rơi xuống đáy vực, bỗng nhiên anh cảm thấy vô cùng lạnh lẽo.

Thật lạ, mọi việc đều thật lạ lùng.

Vượt qua thời tiết xấu đến sân thi công đón họ không phải là máy bay cứu trợ của Hải Công đã là chuyện lạ rồi, nếu có thể giải thích rằng đó là “sự thống nhất của lãnh đạo” thì nơi mà họ được đưa đến không phải là bệnh viện của Hải Công là vì sao?

Điều quan trọng nhất là không biết vì sao nhân viên y tá ở đây đều như bị bịt miệng? Cho dù hỏi câu hỏi gì cũng chỉ nhận được một câu trả lời: “Sorry, I don’t know”

Khi từ sân thi công lên máy bay, Hàn Hiểu được tiêm thuốc rồi bắt đầu mơ hồ ngủ thiếp đi. Không biết cô đã ngủ bao lâu, giữa đường mơ màng tỉnh lại, hình như cuộc phẫu thuật vừa kết thúc, một người đàn ông ở bên cạnh cô đang báo cáo với ai đó: “Miệng vết thương rất sâu, lúc đầu không xử lý tốt, không không chế được tình trạng lây nhiễm... nên việc làm liền vết thương rất khó, e rằng vết thương sẽ để lại sẹo...”

Hàn Hiểu không để ý lắm đến sẹo, chẳng qua lúc mặc đồ bơi nhìn sẽ hơi xấu mà thôi. Đối với cô, mặc đồ bơi là để bơi, không phải là để khoe sắc đẹp. Nhưng ngữ khí đầy cung kính của bác sỹ điều trị chính thật sự là rất kỳ lạ...

Hai ngày sau, đến khi hết tác dụng của thuốc, Hàn Hiểu mới tỉnh lại thật sự.

Hàn Hiểu gối đầu lên gối, yên lặng nhìn nhân viên y tá xinh đẹp giúp cô thay bình thuốc mới rồi nhẹ nhàng sửa lại mép chăn. Mặc dù biết rằng sẽ không nhận được bất kỳ câu trả lời nào, cô vẫn không kiềm chế được hỏi: “Xin lỗi, bạn đồng nghiệp của tôi đâu? Họ thế nào rồi?”

Nhân viên y tá chớp chớp đôi mắt xinh đẹp, cười tỏ vẻ xin lỗi, “Sorry, I don’t know”

Lại là câu trả lời như vậy!

Hàn Hiểu lườm một cái, mệt mỏi dựa đầu vào gối. Đó là một chiếc gối lông rất mềm. Hàn Hiểu chưa thấy bệnh viện nào trang bị những đồ xa xỉ như vậy. Rốt cuộc đây là đâu?

Hàn Hiểu mở to mắt nhìn xuôi theo chiếc đèn thủy tinh trên đỉnh đầu xuống phía dưới, bên ngoài cửa sổ khép hờ là bóng cây xanh um tùm, giấy dán tường có hoa văn cỏ ba lá rất đẹp, rèm cửa sổ thêu hoa, trên tủ ở đầu giường đặt một đĩa thủy tinh đựng đầy hoa quả nhập khẩu, trong lòng cô cảm thấy hoang mang: Không biết bức tranh hiện ra trước mắt có mơ hồ giống như khi nghe giọng điệu của bác sỹ điều trị không hay đều là ảo giác. Người đó ngày nào đến kiểm tra phòng bệnh cũng nghiêm nét mặt, lúc nói chuyện với y tá rất nghiêm khắc, không giống một người có thể nói chuyện khách sáo.

Vết thương ở chân cô đã được làm phẫu thuật, cơn sốt cũng đã lui, những vết thương nhỏ khác trên người không đáng để nhắc đến. Nếu ở một bệnh viện bình thường, với tình trạng như vậy, cô đã sớm được bác sỹ cho ra viện để nhường chỗ cho bệnh nhân khác rồi.

Hơn nữa, điện thoại di động của cô cũng bị mang đi mất...

Hàn Hiểu buồn bã nghĩ: có phải cô bị bắt cóc không? Vấn đề là, cô không phải là thành viên quan trọng của tổ chức giữ bí mật kỹ thuật nào, cũng không có gia thế nổi tiếng, muốn tiền không có tiền, muốn sắc không có sắc. Bắt cóc cô - trừ khi bọn bắt cóc bị cửa đập vào đầu.

Ý nghĩ này có vẻ không thực tế lắm. Hàn Hiểu thở dài, không biết bố mẹ và La Thanh Phong biết được bao nhiêu phần chuyện này, có lo lắng nhiều như cô không.

“Thở dài gì?” Giọng một người đàn ông đột ngột phá tan không gian yên lặng, “Sao dưỡng bệnh mà cũng không yên?”

Hàn Hiểu mơ hồ nhìn sang, cô chớp mắt, rồi lại chớp mắt, ngạc nhiên hỏi: “Tại sao lại là anh?”

Hoàn toàn là một câu hỏi không ra sao, nhưng sau khi thốt lên, tất cả những cảm giác kỳ lạ trong những ngày gần đây đều hiện lên câu trả lời rõ ràng hoặc mơ hồ. Nhưng một câu hỏi lớn hơn hiện lên trong đầu cô: Vì sao? Người đàn ông này mất nhiều công sức như thế, rốt cuộc là có dụng ý gì?

Hình Nguyên mặc một bộple màu đen rất nghiêm chỉnh, nhìn cô với ánh mắt sắc hơn bình thường.

Mặc dù anh ta cười, nhưng trong nụ cười có điều gì đó khang khác khiến cô cảm thấy lạ lẫm.

Hình Nguyên với nụ cười giảo hoạt khi cầm tách trà chanh trong phòng tranh, Hình Nguyên xách túi gai bị cô chặn ngoài cửa, Hình Nguyên trong điện thoại nói nửa đùa nửa thật “Có thời gian nhớ đến tôi”... Rốt cuộc đầu mới là con người thực sự của anh ta? Hay... đều không phải?

Hình Nguyên cởi áo khoác ngoài vứt lên ghế sofa, xắn tay áo rồi ngồi xuống ghế sofa cạnh giường, anh nhìn bình nước truyền và đôi mắt đầy cảnh giác của Hàn Hiểu, không nhìn được mỉm cười, “Sao mỗi lần nhìn thấy tôi cô đều như nhìn thấy quỷ thế, tôi đáng sợ như thế sao?”

Hàn Hiểu hừ một tiếng, cảm giác bất an càng ngày càng lớn.

“Sao thế?” Mặt Hình Nguyên lộ vẻ ngạc nhiên, “Vết thương làm cho cô khó chịu sao?”

Giọng nói quan tâm của anh ta khiến Hàn Hiểu bỗng nhiên nhớ đến đêm trước khi lên sân thi công, anh ta nói với cô bằng một giọng trầm trầm: “Đừng nghĩ rằng tôi không thể làm gì cô!”

Bỗng nhiên chân lông của Hàn Hiểu dựng đứng.

Hình Nguyên thấy tâm trạng bất ổn của cô bèn chau mày, anh đang định giơ tay sờ trán cô để kiểm tra nhiệt độ, Hàn Hiểu bỗng nhiên thu người về phía sau.

Tay phải của Hình Nguyên giơ trong không trung một lát rồi vẫn tiếp tục tiến đến chạm lên trán cô, cảm thấy Hàn Hiểu đang căng thẳng dưới bàn tay mình, Hình Nguyên mím miệng.

“Y tá nói trưa cô không ăn cơm?” Hình Nguyên rút tay lại, tăng lờ ánh mắt đề phòng của Hàn Hiểu, giọng điệu trở nên gay gắt, “Cô còn giữ trò tuyệt thực sao? Cô làm thế cho ai xem?”

Nhắc đến chuyện này, Hàn Hiểu định thần lại, “Hình Nguyên, anh có ý gì? Tôi là tù nhân của anh sao?”

Ánh mắt của Hình Nguyên tối sầm, “Lại có tù nhân nào được chăm sóc và ưu đãi như cô sao?”

“Vậy đồng nghiệp của tôi đâu?” Hàn Hiểu biết thái độ không nhẫn nại của mình sẽ khiến anh ta không vui, nhưng bức bối trong lòng nhiều ngày nay, cô không thể kiềm chế cơn tức giận của mình nữa, “Anh nhốt chúng tôi ở đây, không những không gặp mặt nhau, điện thoại di động cũng bị thu mất. Anh không cảm thấy quá đáng sao?”

“Hình Nguyên!” Hàn Hiểu lo lắng. Nhiều ngày như vậy cô mới gặp được một người có thể nói chuyện, kết quả cô vẫn không thể hỏi rõ ràng. Chân cô bị băng bó, mu bàn tay vẫn còn cầm kim tiêm nên không sao động đậy được.

Mắt mở to nhìn Hình Nguyên bước ra khỏi phòng bệnh đầu không ngoảnh lại, không chịu được cảm giác bị bắt nạt suốt nhiều ngày nay, nước mắt cô chảy ra.

“Hình Nguyên, anh là đồ thần kinh!”

Không biết Hàn Hiểu khóc bao lâu, cho đến khi mệt quá cô mới ngủ thiếp đi. Khi mở mắt trời đã về chiều, căn phòng vẫn rất yên tĩnh, không khí nhuốm một màu vàng ảm áp.

Có thứ gì đó đè lên bụng cô, hơi nặng khiến cô không thở được. Hàn Hiểu nhìn xuống, cô mơ hồ thấy cánh tay với làn da đen của một người đàn ông, tay áo trắng của anh ta được xắn hai vòng.

Hàn Hiểu thấy đầu óc hơi mê mụ, cô nhìn theo cánh tay, quay sang thấy khuôn mặt đang ngủ của Hình Nguyên gần như ghé sát mặt mình.

Hàn Hiểu cảm giác như có một tiếng nổ lớn trong đầu.

Trong ánh mắt đầy sự hãi của cô, Hình Nguyên mở mắt. Không phải là đôi mắt buồn ngủ nửa nhắm nửa mở mà là một đôi mắt đẹp lung linh khiến cơ thể cô bỗng nhiên trở nên căng thẳng.

Chân lông của Hàn Hiểu dựng đứng lên, một người phản ứng không nhanh nhạy như cô vẫn có thể cảm nhận rõ vẻ sát khí trong ánh mắt của người đàn ông này.

Hình Nguyên nhìn Hàn Hiểu, anh chớp mắt, ánh mắt trở nên dịu dàng, khóe miệng nhếch lên thành một đường cong mềm mại, “Cô tỉnh rồi?”

Hàn Hiểu quá sợ hãi nên không có phản ứng gì.

Hình Nguyên đưa tay vuốt nhẹ má cô, “Đói không?”

Hàn Hiểu nghe thấy chữ “đói” mới định thần lại, nhớ ra mình chưa ăn bữa trưa nên cảm thấy bụng đói cồn cào.

Hình Nguyên rất tự nhiên tiến sát lại hôn lên má cô, “Ăn chút gì đó đi, đừng giận đói nữa. Đợi cô ăn no rồi, tôi sẽ nói cho cô biết.”

Giọng điệu thân mật bất ngờ khiến cho Hàn Hiểu nổi da gà khắp người, cô có cảm giác như sắp phát khùng, “Hình Nguyên, anh không bình thường một chút được sao? Rốt cuộc anh muốn chơi trò gì?”

Hình Nguyên ngồi dậy, nghiêng đầu lười biếng nhìn cô rồi cười, “Tôi là người thật thà, tôi có thể chơi trò gì được?”

Hàn Hiểu lườm anh, “Làm sao tôi biết được? Tôi và anh không quen biết nhau!”

“Không sao,” Hình Nguyên cười tỏ vẻ không quan tâm, “Điều chúng ta cần không phải là thời gian sao? Dần dần sẽ quen thôi. Bây giờ ăn cơm đã, tôi cũng đói rồi. Muốn ăn đồ Trung Quốc hay đồ tây?” Không đợi Hàn Hiểu trả lời, anh đã đưa tay ấn nút trên đầu giường.

Cửa phòng mở ra, có một người thanh niên rất quen mặt bước vào.

Hình Nguyên cười, dặn dò cậu ta: “Đem cơm tối vào, đem cả suất của tôi đến.”

Cậu thanh niên đáp một tiếng đồng ý rồi nhẹ nhàng bước ra ngoài.

Bỗng nhiên Hàn Hiểu nhớ ra cậu ta chính là người ngày ngày đem hoa đến tặng thời gian trước, có vẻ là một người giúp việc thật sự...

“Đang nghĩ gì thế?” Hình Nguyên đỡ cô ngồi dậy, lấy hai chiếc gối đệm trên ghế sofa kê lưng cho cô.

“Tôi đang nghĩ...” Hàn Hiểu nhìn anh, quyết định nhún nhường để có được câu trả lời, “Rốt cuộc đây là đâu?”

“Đơn giản.” Hình Nguyên liếc nhìn cô, cười hơi ranh mãnh, “Cô ngoan ngoãn ăn hết cơm, còn nữa... lúc nói chuyện với tôi không được tức giận, tôi sẽ nói tất cả cho cô biết.”

21. Chương 21

Chương 21: Trò quỷ

Mặc dù được người khác hiểu là chuyện tốt, nhưng nếu đó không phải là người cô hy vọng, tất cả những điều này sẽ mất đi ý nghĩa.

Một bát mì bốc hơi nghi ngút được đẩy lại trên bàn khiến La Thanh Phong đang ngồi thần thờ giật mình, điều thuốc lá đang kẹp trong tay anh suýt rơi xuống bàn. Ngẩng đầu lên, anh thấy bà Hàn đang nhìn anh chăm chú.

“Sao thế ạ?” La Thanh Phong nhìn bà Hàn rồi nhìn ông Hàn, “Thức ăn không hợp khẩu vị sao?”

Bữa trưa ăn món ăn Tương là do bà Hàn đề nghị, La Thanh Phong chỉ nghe Thôi Hạo giới thiệu nhà hàng “Tương thiên hạ” là nhà hàng nấu các món Hồ Nam, anh chưa từng đến đây ăn. [Tương: Tên gọi khác của tỉnh Hồ Nam, Trung Quốc]

“Tiểu La,” Bà Hàn nói với giọng điệu rất thận trọng, “Tôi thấy cậu không động đũa món gì.”

La Thanh Phong lắc đầu, “Không sao ạ.”

Không nghe được tình hình cụ thể nào từ Lưu Đông Pha, không liên lạc được với Hình Nguyên, La Thanh Phong cũng không muốn nhờ Vu Dương giúp nên tâm trạng anh không tốt. Những lo lắng này không thể để bố mẹ Hàn Hiểu nhận ra.

Bà Hàn cười, “Lo lắng cho Hiểu Hiểu à? Hôm qua lãnh đạo của nó đã gọi điện cho chúng tôi, nói là vết thương của Hiểu Hiểu bình phục rất tốt, còn nói rằng muộn nhất là ngày mai có thể đón chúng ta đi thăm.”

Tay La Thanh Phong khựng lại giữa không trung, trong lòng anh vô cùng nghi ngờ tính chân thực của những lời nói này. Lưu Đông Pha đang nói với họ cho có chuyện để nói hay thật sự có thể gặp? Với tính cách của Hình Nguyên, mất công cướp một người đi sao có thể dễ dàng thả về như thế? Nói đi nói lại, cho dù Hình Nguyên thực sự có ý định gì đó với Hàn Hiểu thì anh ta cũng không cướp người phiền phức như thế....

Hay là... người Hình Nguyên muốn ngăn trở là anh?

Bà Hàn và ông Hàn nhìn nhau không nói gì nữa. Ngược lại với La Thanh Phong, họ không nghi ngờ gì lời nói của Lưu Đông Pha. Biết rằng sắp được gặp con gái, mặc dù trong lòng họ vẫn còn hơi lo lắng nhưng thật sự đã giải tỏa được một nửa nỗi lòng.

Bà Hàn đang định khuyên La Thanh Phong ăn gì đó thì nghe thấy có giọng phụ nữ hét: “Thanh Phong!”

Nghe thấy giọng nói đó, La Thanh Phong càng không sao vực tinh thần của mình lên được, đặc biệt là vì anh có thể đoán những lời nói khiến cho người khác phiền lòng sắp được thốt lên sau đó.

Vì thế khi La Thanh Phong đứng dậy, người anh cứng đờ không còn cảm giác gì.

Bà Hàn ngạc nhiên nhìn về phía có tiếng nói.

Người phụ nữ gọi tên La Thanh Phong tầm tuổi của bà nhưng ăn mặc trang điểm chải chuốt hơn, chỉ có điều thái độ rất nghiêm khắc. Bên cạnh bà ta là một cô gái trẻ xinh đẹp đang cau mặt nhìn La Thanh Phong. Trong ánh mắt của hai người đó đều hiện lên vẻ phẫn nộ không thể lý giải được.

Bà Hàn do dự nhìn La Thanh Phong, “Hai vị này là...”

La Thanh Phong đứng đó không biết phải nói gì, “Thật là trùng hợp, hai người cũng ra ngoài ăn cơm?”

Ánh mắt của Trương Ngọc, mẹ La Thanh Phong lạnh lùng nhìn bố mẹ Hàn Hiểu rồi quay sang La Thanh Phong, “Có thời gian đi ăn cùng những người không liên quan nhưng không có thời gian đi ăn cùng bố mẹ. Thanh Phong, con thật là đứa con có hiếu.”

La Thanh Phong chau mày, đành phải giới thiệu hai bên với nhau, “Hai bác, đây là mẹ cháu. Mẹ, đây là bố mẹ của Hiểu Hiểu.”

Ông Hàn khách sáo gật đầu chào, không nói gì. Còn bà Hàn cảm thấy không vui vì câu nói “người không liên quan”.

“Đều không phải người ngoài thì cùng nhau ngồi ăn thôi.” Miệng nói lời khách sáo nhưng ánh mắt bà Hàn lộ rõ vẻ lạnh nhạt.

Trương Ngọc liếc nhìn bà, khoác tay Vu Dương, “Xin lỗi, tôi không có thói quen ăn cơm cùng người lạ. Hơn nữa, tôi và con dâu tôi còn phải đi mua đồ. ”

Câu “con dâu” khiến bà Hàn vô cùng ngạc nhiên, bà nhìn cô gái bên cạnh Trương Ngọc rồi nhìn khuôn mặt tái xanh của La Thanh Phong và hỏi: “Tiểu La, nhà cậu có mấy anh em trai?”

La Thanh Phong chưa kịp mở miệng thì đã nghe thấy Trương Ngọc nửa như cười nửa như không trả lời: “Thanh Phong nhà tôi còn có một anh trai cũng vừa kết hôn, hai đứa nó đang ở Đức. Ở trong nước, chỉ có

một mình Thanh Phong.” Nói xong vỗ lên tay Vu Dương, “Thanh Phong có việc, chúng ta về trước, tối nay sẽ bảo nó đưa cháu đi ăn.”

Vu Dương cười nhìn bố mẹ Hàn Hiểu với vẻ đắc ý. Nhìn sang thấy ánh mắt u ám của La Thanh Phong, cô hơi ngạc nhiên rồi cúi đầu ngoan ngoãn đi theo Trương Ngọc.

“Bác gái...” La Thanh Phong cố gắng giải thích, “Mẹ cháu...”

Bà Hàn xua xua tay, “Cậu kết hôn rồi?”

La Thanh Phong vội nói: “Cháu chưa!”

Sắc mặt bà Hàn dịu đi, ánh mắt nhìn anh trở nên hơi xa lạ, “Tôi hiểu rồi.”

La Thanh Phong không biết bà hiểu gì, anh đang nghĩ xem nên giải thích như thế nào đã nghe thấy bà từ tốn nói: “Chẳng trách Hàn Hiểu chưa bao giờ nhắc đến cậu trước mặt chúng tôi.”

“Bác gái,” La Thanh Phong hơi lo lắng, “Cháu và Hiểu Hiểu...”

“Cậu và Hiểu Hiểu không hợp nhau.” ông Hàn từ nãy đến giờ luôn nhìn với ánh mắt lạnh lùng bàng quan thốt lên một câu.

La Thanh Phong ngạc nhiên, “Bác trai...”

Bà Hàn thất vọng nhìn chồng rồi quay sang La Thanh Phong, “Làm cha mẹ đều phải nghĩ cho con. Mẹ cậu cũng thế. Chúng tôi cũng thế.”

La Thanh Phong cầm chặt bát lửa trong tay, “Mẹ cháu là người...”

“Chắc chắn là cậu hiểu thái độ của mẹ cậu hơn chúng tôi.” Bà Hàn xua tay ngắt lời anh, “Sau này nếu muốn đến với nhau, mâu thuẫn giữa mẹ chồng và con dâu sẽ giải quyết như thế nào? Sống phải có tình cảm, chúng tôi không thể xúi giục con gái chống đối lại người bề trên. Nhưng chúng tôi cũng không nhẫn tâm để con gái chịu sự kỳ thị của mẹ chồng, cả đời bị hắt hủi. Tiểu La, làm phiền cậu mất thời gian chăm sóc những ngày qua, thật sự cảm ơn cậu.”

Nói xong câu này, bà Hàn và ông Hàn đều đứng dậy.

La Thanh Phong cũng muốn đứng dậy nhưng bị ông Hàn ấn vai ngồi xuống, “Ở đây không xa, chúng tôi có thể tự về. Sao có thể lúc nào cũng làm phiền cậu được.” Tay ông không dùng nhiều lực nhưng thái độ kiên quyết lạ thường.

La Thanh Phong mở to mắt nhìn bố mẹ Hàn Hiểu bước ra khỏi nhà ăn, đứng ở bên này đường đợi đèn xanh.

Khoảng cách chỉ có vài bước chân nhưng anh không đủ dũng cảm để đuổi theo giải thích.

Huống hồ, anh phải giải thích thế nào đây? Thái độ của mẹ anh, sự xuất hiện của Vu Dương, lẽ nào không phải là vấn đề đang tồn tại thật sự sao?

La Thanh Phong châm điếu thuốc, nặng nề hít một hơi, trong lòng cảm thấy thất bại và suy sụp. Trong thời gian gần đây, những việc xảy ra liên quan đến phòng tranh, Hàn Hiểu, bố mẹ... bỗng nhiên hòa trộn vào nhau thành một tấm lưới dày và nặng nhốt chặt anh, khiến anh buồn bã không sao thở được.

Khói thuốc trên đầu ngón tay bay lên mờ ảo, dường như mất anh hơi cay. Bất giác La Thanh Phong nghiêng đầu, muốn tránh xa làn khói thuốc.

Lúc nghiêng đầu, ánh mắt của anh nhìn thấy chiếc xe BMW màu đen quen mắt.

Đồng tử mắt La Thanh Phong hẹp lại, điếu thuốc trong tay rơi xuống bát canh phát ra một tiếng động nhẹ.

Qua lớp cửa kính, anh nhìn thấy rõ ràng chiếc xe BMW của Hình Nguyên đang đỗ bên đường, một người đàn ông mặc quần áo đang cười nói gì đó với bố mẹ Hàn Hiểu.

La Thanh Phong đứng dậy lao như điên ra ngoài. Anh chưa kịp chạy ra khỏi cửa hàng đã nhìn thấy bố mẹ Hàn Hiểu cúi người bước vào ghế sau của xe.

Lòng La Thanh Phong nóng như lửa đốt, anh chưa kịp hét gọi thì cánh tay bị ai đó giữ lại. Quay đầu sang, hóa ra đó là một cô gái trẻ, nhân viên phục vụ của hàng ăn đang nhìn anh như sắp khóc, “Thưa anh, anh vẫn còn chưa thanh toán.”

La Thanh Phong vội vàng rút ví, lấy vài tờ tiền nhét vào tay cô gái, lúc chạy ra ngoài thì chiếc xe BMW màu đen đã chạy nhanh như một làn gió trước mắt.

La Thanh Phong men theo dòng người điên cuồng đuổi theo những chiếc xe đó chạy nhanh quá, xe trên đường lại đông, trong chớp mắt, chiếc xe BMW màu đen đã lẫn vào giữa dòng xe, không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

La Thanh Phong có một cảm giác thất bại kỳ lạ. Những điều mà anh yêu thích đang lần lượt bị đe dọa. Đầu tiên là phòng tranh, sau đó là Hàn Hiểu... ngay cả mẹ anh cũng đứng cùng bên đối lập với anh. Lúc này, sợi dây duy nhất giữa anh và Hàn Hiểu đã bị Hình Nguyên cắt mất.

Hai tay La Thanh Phong chống lên đầu gối, thở gấp, cảm thấy lục phủ ngũ tạng của mình bị vò thành một nắm, âm ỉ đau trong ánh nắng yếu ớt.

Khi điện thoại vừa được nối, giọng của Lưu Đông Pha nghe có vẻ hơi mất kiên nhẫn, “Thằng bé này, vẫn còn chưa chịu thôi sao? Cháu để chú phải nói với cháu thế nào...”

“Chú Lưu,” Giọng La Thanh Phong khàn khàn như hết hơi, “Dù thế nào cháu cũng là... người nhà của Hải Công, đúng không? Vì sao chú không thể cho cháu biết rõ mọi chuyện?”

Lưu Đông Pha thở dài, “Nói thế nào thì cháu cũng không phải là người nhà của Hàn Hiểu, trong sổ đăng ký nhân viên của công ty cũng không có tên cháu, vì thế có những chuyện chú không thể nói rõ ràng với cháu được.”

Điều khiến La Thanh Phong đau đầu nhất là Lưu Đông Pha luôn đẩy anh đứng ngoài những chuyện này, nhưng hiện tại, nếu không tìm ông ấy anh không khác gì đi mà không biết đường. Vì thế, một lần nữa anh lại hạ giọng, “Chú Lưu, đi cửa sau, được không?”

Lưu Đông Pha thất vọng, “Chú nói với cháu thế này, mặc dù sự cố lần này không phải do người gây ra nhưng có nhân viên bị thương, vì thế không tiện tiết lộ bí mật ra ngoài. Cũng vì điều này, vết thương của Hàn Hiểu không thể được báo lên cấp trên, cháu có hiểu không?”

La Thanh Phong không hiểu, “Việc báo cáo lên cấp trên có liên quan gì?”

“Nhân viên trên sàn thi công bị thương nhưng việc bị thương không thể để lộ, vì thế lãnh đạo công ty và lãnh đạo bên đầu tư cần bí mật chữa trị cho các nhân viên bị thương, cháu hiểu không?”

La Thanh Phong vẫn không hiểu lắm.

Lưu Đông Pha thở dài, “Nếu thật sự không hiểu thì đừng hỏi nữa. Ngay cả chú cũng không biết họ được dưỡng thương ở đâu.”

Điều thuốc trên miệng La Thanh Phong rơi xuống, “Sao lại có thể...”

“Nhưng họ sẽ liên lạc với người thân của nhân viên bị thương.” Lưu Đông Pha yên lặng một lát rồi bắt đầu hiển kế cho anh, “Cháu nên chăm sóc bố mẹ Hàn Hiểu, tranh thủ thời cơ lấy thông tin từ họ. Có lẽ bây giờ họ đã nhận được tin tức rồi.”

La Thanh Phong cười khổ sở, cho dù họ đã nhận được tin tức thì bây giờ anh biết đi đâu tìm họ?

Sân khấu to bằng một chiếc bàn làm việc, phòng nền vẽ bối cảnh là một hành lang và vườn hoa thời cổ, bút pháp tinh tế, màu sắc tươi sáng bắt mắt. Nhân vật rồi nữ đang giơ tay áo, thổ thổ nói với nhân vật rồi nam đẹp trai: “Vị công tử, tôi bị lạc đường...”

Hàn Hiểu không nhận được ngáp một cái.

Tay cô đưa lên che miệng, chưa kịp hạ xuống đã nghe thấy Hình nguyên cười nhỏ: “Xem múa rối cũng thấy nhàm chán sao?”

“Vì sao không?” Hàn Hiểu lờm anh, “Từ nhỏ tôi đã không thích xem múa rối.”

“Vì sao không thích?” Hình Nguyên có vẻ rất ngạc nhiên, “Không phải các cô gái đều thích những thứ đồ chơi kỳ lạ này sao?”

Hàn Hiểu cười nhạt, “Vây sao? Anh có kinh nghiệm như thế từ cô nương nào vậy?”

Ánh mắt Hình Nguyên bỗng nhiên sáng lên, tâm trạng rất vui vẻ.

Hàn Hiểu cảnh giác nhìn anh ta, trong lòng thầm nghĩ: Người đàn ông này đúng là không bình thường, chẳng qua mình chỉ tiện miệng nói một câu... mà anh ta đã phản ứng như vậy sao?

“Cô đang ghen à?” Hình Nguyên tiến lại gần, cẩn thận dựa cằm lên vai cô giống như một đứa trẻ đang làm nũng, “Hiểu Hiểu, cô đang ghen à? Tôi thề với cô, tôi chưa bao giờ dùng trò chơi này để lấy lòng bất kỳ một cô gái nào khác, thật đấy.”

Hàn Hiểu đẩy đầu anh ra, “Anh lấy gì để lấy lòng các cô nương có liên quan gì đến tôi?”

“Những cô gái đó...” Hình Nguyên thấy cô buông tay lại tiếp tục đến gần cô rồi trách móc, “Những cô gái đó vứt cho vài tấm séc là OK tất cả mọi thứ, cần gì phải mất nhiều công sức như thế này.”

“Anh thật là tầm thường.” Hàn Hiểu khinh bỉ đẩy đầu anh ra, cầm lấy chiếc gậy bên cạnh đứng dậy. Xương chân cô hơi bị rạn, vết thương phần thịt cũng chưa lành, bác sỹ dặn cô tạm thời không thể chịu được lực mạnh, nên đi lại đều phải dùng gậy chống như người tàn tật.

Cô rất sợ đau nhưng vết thương trên đùi hình như càng sợ càng thấy đau. Đang cắn răng chịu đựng, tay Hình Nguyên đã đưa ra đỡ lấy người cô.

“Anh bỏ bàn tay bẩn thỉu của anh ra!” Hàn Hiểu tức giận trợn mắt nhìn anh ta, “Tôi có thể tự đi được!”

Hình Nguyên lại cười, giống như đang nhìn thấy một con mèo nhe nanh giơ vuốt với mình, “Nghe tôi nói này, Tiểu Hàn, rõ ràng là chân đau, rõ ràng là đi lại rất khó khăn, vì sao lại từ chối sự giúp đỡ của người khác như thế? cố gắng tỏ ra mạnh mẽ không phải là ưu điểm, hoàn toàn không cần thiết phải như thế.”

Hàn Hiểu hừ một tiếng.

“Không thích xem múa rối...” Hình Nguyên cúi đầu nhìn cô rồi hỏi với vẻ khó xử, “Vây cô thích làm gì? Tình trạng của cô bây giờ không thể tham gia vào các hoạt động thể thao...” Nói rồi, mắt anh sáng lên, “Hay là chúng ta chơi cờ vây?”

Hàn Hiểu lắc đầu, “Không biết chơi.”

“Cờ tướng?”

“Không biết chơi.”

“Cờ vua thì sao?”

“Không biết chơi.”

Hình Nguyên tuyệt vọng cổ họng: “Còn... cờ nhảy?”

Ánh mắt của anh đầy hy vọng, Hàn Hiểu do dự một lát, lấp bắp nói: “Hình như... biết.”

Hình Nguyên ủ rũ, “Cái gì gọi là hình như biết?”

“Là hồi nhỏ biết chơi, sau đó không chơi nữa...” Hàn Hiểu cảm thấy hơi chột dạ, cô cảm thấy hơi đau lòng. Vì sao chưa bao giờ cô phát hiện ra các sở thích của mình lại ít ỏi đến mức thảm hại như thế?

Hình Nguyên gật đầu tỏ vẻ không biết làm gì hơn, “Vây thì chơi cờ nhảy.”

Giọng điệu đó khiến Hàn Hiểu cảm thấy không vui, “Anh có ý gì? Cờ nhảy không đáng chơi sao? Coi như tôi không có sở thích gì xuất sắc, nhưng...”

“Có gì mà nhưng?” Hình Nguyên trợn mắt nhìn cô, “Cô vốn dĩ là một cô gái vô cùng ngốc nghếch!”

“Anh có ý gì?” Hàn Hiểu tức giận.

“Tôi có thể có ý gì sao?” Hình Nguyên không vui nhìn cô, “Tôi chỉ biết về chíp điện tử. Những việc cô làm trên sàn thi công tôi có thể hiểu được không? Tôi nói về việc làm ăn của tôi cô có hiểu được không? Chúng ta phải có thứ gì đó có thể làm cùng nhau được chứ? Đợi bao giờ chân cô khỏi, tôi có thể đưa cô đi trượt tuyết. Ngoài trượt tuyết, tôi có thể dạy cô cưỡi ngựa. Cô cũng nên rèn luyện một chút, cô xem bụng của cô có một lớp mỡ, chặc chặc...”

Hàn Hiểu không nghe thấy những lời nói sau đó của anh ta. Cô yên lặng nhìn anh, trong đầu liên tục hiện lên câu “phải có thứ gì đó có thể làm cùng nhau được chứ”.

Hoàn toàn là một câu nói vô tình nhưng khiến Hàn Hiểu có cảm giác đau đớn như vừa bị đánh.

Không phải cô luôn băn khoăn về vấn đề đó sao? Vì sao cô và La Thanh Phong chưa bao giờ nhận thức được họ cần phải đi tìm các điểm chung? La Thanh Phong luôn muốn thay đổi cô, muốn kéo cô vào trong vòng xoáy của anh, còn cô cũng cố gắng làm theo kế hoạch thay đổi của anh... Ngay cả cô cũng không nhận ra được, ngoài tranh sơn dầu, La Thanh Phong thật sự có thể tìm ở mình một điểm chung nào đó khác. Có thể là du lịch, có thể là âm nhạc, có thể là...

Nhưng La Thanh Phong không nghĩ đến điều đó, bản thân cô cũng vậy...

Cô nhìn Hình Nguyên với ánh mắt khó hiểu, không thể không thừa nhận, người đàn ông này có lúc rất thô lỗ, có lúc lại rất tinh tế, trong các vấn đề khi tiếp xúc với mình... thật sự anh ta rất thông minh

Cảm nhận này khiến cô không vui. Hàn Hiểu không biết làm thế nào để diễn tả tâm trạng của mình. Mặc dù được người khác hiểu là chuyện tốt, nhưng nếu đó không phải là người cô hy vọng, tất cả những điều này sẽ mất đi ý nghĩa.

Hình Nguyên nói một hồi, thấy cô luôn yên lặng không phản ứng gì, anh không vui khua tay trước mặt cô, “Tôi đang nói chuyện với cô đấy!”

Hàn Hiểu nhìn anh, gật gật đầu về không cam tâm, “Cảm ơn.”

Hình Nguyên ngạc nhiên. Hình như Hàn Hiểu chưa bao giờ nói với anh lịch sự như thế. Trong lòng anh cảm thấy không yên tâm, hai tay anh không giờ ra được nên cúi người hôn nhẹ lên trán cô, không phải là bị sốt nên nói nhầm chứ?

Da của Hàn Hiểu rất mềm và mịn, hôn lên đó có cảm giác như đang hôn bơ sữa. Trên người cô không có mùi nước hoa nồng nồng mà các cô gái thời thượng hay dùng, chỉ có hương chanh nhẹ nhẹ của xà bông còn lưu lại.

Một mùi hương rất nhạt nhưng quyến rũ.

Hàn Hiểu mất tự nhiên đẩy anh ra, cô mở to mắt, má ửng hồng, “Anh lại làm trò quỷ gì đấy?”

“Không.” Hình Nguyên đứng thẳng người lên, “Tôi chỉ bắt được một con quỷ.”

Hàn Hiểu trợn mắt nhìn anh, nhưng khi thấy ánh mắt như đang cười của anh, cô lại vội vàng nhìn tránh sang hướng khác. Mắt của Hình Nguyên rất đen và sâu khiến cô có cảm giác như đang thấy một con đường hút hút từ trên cao nhìn xuống, nếu không cẩn thận cô có thể bị rơi xuống đó.

Cô cảm thấy hơi chóng mặt.

Hình Nguyên cười nhỏ, lúc Hàn Hiểu đang do dự không biết có nên tiếp tục trợn mắt nhìn anh không, anh cúi người ghé sát vào tai cô hỏi nhỏ: “Hiểu Hiểu, thật ra cô cũng không ghét tôi đến thế, đúng không?”

22. Chương 22

Chương 22: Bộ phim lừa dối

Hàn Hiểu cảm thấy khi một người đàn ông hạ mình để đối xử tốt với một người phụ nữ, chỉ có thể dùng từ “đáng sợ” để miêu tả kết quả.

Một cô gái mặc bộ đồ ngủ màu trắng với mái tóc dài buông xõa bay qua cửa sổ, trong ánh sáng nhập nhòa có thể nhìn thấy khuôn mặt xanh tái, khóe mắt và miệng đỏ lờm đầy máu...

Hàn Hiểu hét lên một tiếng, thuận tay ôm chặt lấy chiếc gối trên ghế sofa và lao về phía Hình Nguyên, chạm vào đầu anh, “Tắt đi! Tắt đi!”

Hình Nguyên liếc nhìn cô, từ từ đưa tay dùng điều khiển tắt đĩa phim có tiếng hét của ma nữ. Anh cố gắng làm động tác thật chậm, lúc nhìn Hàn Hiểu, trên mặt anh vẫn như đang cười, dường như anh rất hài lòng vì có thể dọa cô sợ đến thế.

Hàn Hiểu dựa vào tay vịn ghế sofa, xoa xoa cánh tay có vẻ hơi mất tự nhiên, trong lòng nghĩ phim gì mà... quỷ quỷ thần thần. Mặc dù không đầy máu như bộ phim ma của Mỹ mới xem vài ngày trước, nhưng kiểu phim có khung cảnh âm u u u như thế này càng khiến người ta sợ hơn. Nhớ đến kẻ giết người biến thái trong phim đã từng xem, bỗng nhiên Hàn Hiểu cảm thấy tức giận, “Thần kinh của anh có vấn đề à, sao chỉ thích xem loại phim này? Không thể...”

“Không thể xem thể loại phim tao nhả hơn sao?” Hình Nguyên nhại theo giọng của cô, “Xem phim nào có tri thức hơn, có nội dung hơn sao?”

Hàn Hiểu tròn mắt nhìn anh, “Biến thái!”

“Vậy cô không đúng rồi.” Hình Nguyên bình tĩnh kéo tay cô ngồi xuống, “Xem phim có nội dung và tri thức hơn mà gọi là biến thái sao?”

Hàn Hiểu nhận ra cô hoàn toàn không thể chiếm ưu thế khi tranh cãi với anh ta. Biện pháp hay nhất là giả vờ như không biết. Vì thế, cô chỉ có thể cắn răng nhẫn nhịn, coi như không nghe thấy những lời anh ta nói.

Trong những ngày đầu mùa thu, mặc dù ban ngày nắng rất rực rỡ nhưng buổi chiều vẫn hơi se lạnh. Hàn Hiểu nhận lấy chiếc áo khoác mỏng anh ta đưa mặc lên người, nhìn lá cây bên ngoài cửa sổ đã bắt đầu chuyển sắc vàng, cô không nín được thở dài.

Cô đến bệnh viện không biết nằm ở thành phố nào có tên gọi là “Du Viên” này đã gần một tháng rồi. Sau khi đấu tranh với Hình Nguyên vài lần, cuối cùng anh ta cũng để cô gặp vài người đồng nghiệp làm cùng trên sàn thi công. Nhưng sau khi kiểm tra sức khỏe, chỉ còn có cô và một nhân viên kỹ thuật bên thi công phải ở lại Du Viên. Nhân viên kỹ thuật đó bị gãy tay, khi vết thương liền miệng bên sống chết đòi về nhà nghỉ ngơi. Lưu Đông Pha cử người đến đón anh ta, kết quả là... chỉ còn lại một mình Hàn Hiểu ở lại Du Viên.

Hàn Hiểu cũng nhất quyết đòi về nhà nhưng mỗi lần cô nhắc đến vấn đề này, sắc mặt Hình Nguyên rất xấu. Sau đó, anh ta kiên quyết không nghe những lời phản đối của cô. Vị trí của Du Viên ở trên núi, xung quanh là rừng cây, chân cô vẫn chưa lành... nên thật sự không dễ dàng tìm được đường ra.

“Phim này thế nào?” Lúc cô đang suy nghĩ vấn đề, Hình Nguyên lấy mấy đĩa phim khua đi khua lại trước mặt cô, “Hầu như tôi đã mua tất cả mọi đĩa phim ở cửa hàng về rồi. Xem nào, ở đây còn có một đĩa ‘Người già dưỡng sinh’ đấy.”

Hàn Hiểu không nói gì

Thật ra, cô cũng không biết phải tỏ thái độ như thế nào trước mặt Hình Nguyên. Ngoài việc nghe theo lời người xưa dạy “không đánh kẻ đang vui” còn có một nguyên nhân khác, chưa bao giờ có ai chăm sóc cô cẩn thận chu đáo như thế. Không những nghĩ đến sở thích ăn uống của cô mà còn cẩn thận tìm hiểu xem cô thích gì... Hàn Hiểu cảm thấy khi một người đàn ông hạ mình để đối xử tốt với một người phụ nữ, chỉ có thể dùng từ “đáng sợ” để miêu tả kết quả.

Ví dụ như nồi thuốc bổ tối hôm qua.

Hàn Hiểu rất muốn biết những cô gái khác sẽ phản ứng như thế nào khi nhìn thấy một nồi thuốc bổ đen sì sì, khi thấy anh ta mặc tạp dề có hình nhân vật phim hoạt hình tốn bao công sức và hai tiếng đồng hồ với các vị thuốc quý để nấu cho cô.

Hàn Hiểu cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, sau khi nhận lấy mới nhớ nói một tiếng “cảm ơn”.

Sau đó anh ta ngồi bên cạnh cô, vừa cười vừa nhìn cô uống hết với vẻ hài lòng, giống hệt như một người chồng thương vợ. Suy nghĩ này khiến cho Hàn Hiểu cảm thấy không thoải mái. Hàn Hiểu nghĩ, người ở trong ánh mắt của Hình Nguyên chắc chắn không phải là cô mà là cô Anne Bạch bí ẩn nào đó đang uống thuốc.

Tất cả những gì anh ta làm cho cô chẳng qua chỉ là vì ảnh hưởng của mối tình trước đây của anh ta. Suy nghĩ này khiến cho cô cảm thấy khó chịu hơn cả mùi thuốc kỳ lạ trong bát.

Thật sự cô cảm thấy không thoải mái khi một người đối xử tốt với cô chỉ vì cô có điều gì đó anh ta vẫn mong chờ...

Thật là biến thái.

Hàn Hiểu cảm thấy trong mắt Hình Nguyên, mình đã hoàn toàn biến thành một bức tranh sống của Anne Bạch. Vì thế, khi anh quan tâm đến cô, cô cảm thấy tâm trạng của mình ngày càng phiền muộn.

Cô bắt đầu trở nên ít nói, thậm chí khi bác sỹ điều trị hỏi về tình trạng sức khỏe của cô, cô cũng giả vờ không nghe thấy. Dù sao cũng không phải chỉ một lần cô nói với ông ấy, “Để tôi rời khỏi chốn quỷ quái này, tôi sẽ khỏe ngay.”

Hình Nguyên nhận ra sự khác lạ của cô nên bắt đầu tìm cách để cô vui. Nhưng ánh mắt của anh ta có vẻ hơi buồn, không biết rốt cuộc kẻ biến thái này đang nhìn ai?

Hình Nguyên vẫn mang đến cho cô rất nhiều đĩa phim. Hàn Hiểu tiện tay lấy một chiếc, đó là bộ phim “Tình yêu bốn trăm năm” về quỷ hút máu.

Cô đã từng xem bộ phim này ở nhà Quách Dung Dung mấy năm trước. Hôm đó xem xong phim, cô ở lại chỗ Quách Dung Dung suốt cả đêm, không dám về nhà mình. Thật ra bây giờ nghĩ lại, cô cũng cảm thấy không còn đáng sợ như thế. Hơn nữa, hình ảnh quỷ hút máu Piaget khi mới vào trong lâu đài, lau vôi nước mắt khi nhìn thấy bức ảnh của Mina trên đầu giường nhân vật nam chính để lại ấn tượng sâu sắc trong cô.

“Xem phim này sao?” Hình Nguyên nhìn cô cầm chiếc đĩa thần người, vội nói: “Phim cũ rồi, không đáng sợ lắm.”

Hàn Hiểu không nói gì, trong đầu bắt đầu hiện lên những đoạn phim ấn tượng nhất đối với cô. Đầu đường London, quỷ hút máu Piaget yên lặng nhìn vào mắt Mina; Hấn nói “Anh vượt thời gian và biển lớn đến đây đợi em; nước mắt của Mina bị hấn ta bóp vụn trong lòng bàn tay, biến thành những viên đá quý; Mina đứng ở đầu mũi tàu xé nát cuốn nhật ký của mình, đáng sợ khi cô ôm hấn ta khóc...

Rõ ràng là bộ phim về quỷ hút máu giết người, nhưng khi nhớ lại, những gì hiện lên trong ký ức của cô chỉ là những đoạn phim ám áp về tình cảm. Có lẽ phải đắm chìm trong tình yêu như thế nào đó mới có thể kéo dài tình cảm trong một thời gian dài tới bốn trăm năm như thế...

Không biết tình cảm như thế nào mà mạnh mẽ đến mức... kéo dài tới bốn trăm năm, khiến hấn dù đã chết cũng không từ bỏ?

“Bộ phim lừa dối”, Hình Nguyên rõ ràng không lý giải theo hướng của cô, vì giọng của anh tỏ rõ vẻ coi thường, “Bốn trăm năm... Thời gian dài như thế có thể nhớ được gì nữa! Cô nghĩ mà xem, nếu tôi hỏi cô giáo viên thời trung học của cô là ai, cô cũng phải nghĩ lại mất một lúc đúng không?”

Hàn Hiểu không nói gì.

Hình Nguyên nói tiếp: “Hấn ta còn nhốt vị hôn phu của người ta lại. Cô gái London đó dù sao cũng chưa phải là vợ của hấn ta, cố sống cố chết...”

Hàn Hiểu vứt đĩa phim lên bàn kêu tách một tiếng, ngẩng đầu hỏi lại anh: “Hàn Hiểu ở thành phố T rõ ràng không phải là người tình trong mộng Anne Bạch của anh, anh cố sống cố chết như thế thì được coi là gì?”

Hình Nguyên như ngừng thở, nhìn trong ánh mắt của anh có thể thấy một ngọn lửa đang giận dữ.

Hàn Hiểu nhìn những đường nét căng thẳng trên mặt anh ta, trong lòng cô cảm thấy vui kỳ lạ, ánh mắt của cô càng trở nên khiên khích, “So với hần ta, anh chỉ không trực tiếp ra tay với La Thanh Phong mà thôi. Đương nhiên, anh không cần, vì anh có nhiều ưu thế hơn quý hút máu, quý hút máu không có em họ tài giỏi như Vu Dương.”

Hình Nguyên đặt mạnh chiếc đĩa xuống bàn, hất tất cả đồng đĩa rơi xuống đất kêu loảng xoảng rồi không ngoảnh đầu lại bước ra khỏi phòng, bước chân rất nặng nề, có vẻ như anh ta đang rất giận dữ.

“Có gan làm không có gan chịu. Coi người khác là ngốc nghếch, tùy ý trêu đùa sao?” Hàn Hiểu lấy chân đá đồng đĩa phình, “Thật không ra gì!”

Cho đến bữa tối, kẻ không ra gì Hình Nguyên mới xuất hiện. Đi cùng anh ta còn có bố mẹ của Hàn Hiểu.

Hàn Hiểu bực bội cầm chiếc dao ném về phía Hình Nguyên, “Hình Nguyên, rốt cuộc anh có phải là người nữa không?” Bản thân cô bị giam hãm ở đây cũng được, tự nhiên lại...

Chiếc dao bay qua vai Hình Nguyên đập vào khung cửa rồi rơi xuống đất, phát ra một âm thanh sắc lạnh

Ông Hàn và bà Hàn chưa bao giờ nhìn thấy con gái mình hung dữ như thế, ngạc nhiên đứng ngoài cửa. Hình Nguyên không tỏ thái độ gì nhìn chiếc dao rơi dưới chân, rồi lại nhìn Hàn Hiểu đang tức giận đến run người, quay sang nói với mẹ Hàn Hiểu: “Bác trai, bác gái, các bác ăn cơm trước, cháu đi xem phòng của các bác đã được chuẩn bị chưa?”

Hàn Hiểu nhảy lò cò đuổi theo, khi mười ngón tay sắp bóp lấy cổ Hình Nguyên, cô bị bà Hàn giữ lại.

Hàn Hiểu ngạc nhiên quay đầu nhìn thấy vẻ kinh ngạc của mẹ. Hàn Hiểu chưa bao giờ nhìn thấy thái độ đó nên tay cô đang giơ ra giữa không trung bỗng nhiên cứng đờ không cử động được.

“Hiểu Hiểu,” Giọng của bà Hàn run rẩy, “Sự giáo dục của con đâu? Sự lịch sự của con đâu? Con nhìn bộ dạng của con bây giờ xem!”

Ông Hàn đứng phía sau thở dài, tiếng thở dài của ông còn nặng nề hơn cả lời trách móc của mẹ.

“Mẹ, mẹ không biết...” Hàn Hiểu cố gắng kìm nén cảm giác tức giận và giữ bình tĩnh. Cô biết mình càng kích động thì sẽ càng đánh mất lòng tin tưởng của mẹ cô, “Con bị tên vô dụng này nhốt ở đây gần một tháng rồi...”

“Hiểu Hiểu!” Lần này ông Hàn mất kiên nhẫn, buộc phải lên tiếng, “Dù thế nào con cũng là phụ nữ, hơn nữa đã học đại học, hành động ngôn ngữ của con sao mà giống... giống...” Không tìm được hình ảnh so sánh, ông Hàn thở dài, “Vết thương... của con thế nào rồi?”

Hàn Hiểu cúi đầu, mắt cô hơi cay. Rõ ràng là bị bắt nạt nhưng cô không thể để bố mẹ biết, cô chỉ có thể cắn răng ngậm miệng thắm nguyện rửa Hình Nguyên: “Đồ biến thái đáng chết bị giết bằng ngàn dao! Thế nào mà Anne Bạch không cần anh! ông trời phù hộ cho cả cuộc đời tiếp theo của cô ấy không cần anh, lại cưới người bạn thân của anh! Đúng là mở treo cao quá miệng mèo, cho anh thêm đến chết!”

Xe taxi còn chưa kịp dừng ở bên đường, Thôi Hạo đã nhìn thấy có mấy kẻ to lớn đeo kính đen đứng ngoài phòng tranh. Họ có chiều cao tương đương nhau, người nào cũng lạnh lùng khiến cho không ai dám đến gần.

Thôi Hạo không nén được thở dài.

Ở thành phố T, những kẻ như thế này chỉ có thể do một người phái đến. Bề ngoài là một thương gia chính trực nhưng dường như sợ người khác không biết là mình là xã hội đen, đi đến đâu cũng dương uy thanh thế, thật ra xã hội đen thật đâu có như vậy. Thôi Hạo thầm nghĩ: giống như Hình Nguyên, như vậy mới gọi là không xuất đầu lộ diện. Lúc anh ta không muốn lộ mặt, không ai biết đi đâu tìm anh ta...

Chiếc xe taxi khởi động máy chạy đi. Thôi Hạo nắm lấy vật áo, từ từ bước sang phòng tranh. Không phải anh to gan, mà là... Anh nghĩ, có lẽ những kẻ xã hội đen kiểu như Mạnh Hằng Vũ chỉ hành động vào ban đêm, hay hơn là đến uy hiếp La Thanh Phong và phá hoại phòng tranh vào lúc này

Thực tế chứng minh, suy luận của Thôi Hạo rất chính xác, mấy tên du côn đó chỉ nhìn anh vài cái với vẻ khinh thường. Mặc dù vậy, lúc bước vào trong phòng tranh, Thôi Hạo bất giác thở phào nhẹ nhõm.

Phòng tranh đã ngừng hoạt động, hai cậu sinh viên không còn đến làm thêm nữa. Gần đây La Thanh Phong bận đi với bố mẹ và nghe ngóng tin tức của Hàn Hiểu nên không để nhiều tâm sức vào lo việc phòng tranh. Nhìn vào trong, Thôi Hạo chỉ nhìn thấy một khoảng không trống rỗng, chỗ nào cũng có mùi của bụi.

Cửa phòng tranh trên gác khép hờ, có tiếng nói chuyện lúc to lúc nhỏ vọng ra ngoài.

Vu Dương và La Thanh Phong đang nói chuyện.

Thôi Hạo vịn vào lan can gỗ của cầu thang, ngần ngại dừng bước.

“Lần nào anh giận dữ tôi cũng phải cúi đầu trước anh, La Thanh Phong, anh đừng quá đáng!”

“Tôi không giận dữ cô, tôi chỉ muốn nói rõ những điều cần nói với cô. Cô không còn là trẻ con nữa, cách làm của cô... cô không cảm thấy đang làm lãng phí thời gian của nhau sao? Cô có ý gì?”

“Anh không nghĩ ra được những lời khác để nói sao? La Thanh Phong, anh đừng mong có thể dễ dàng đẩy tôi đi như thế này.”

“Vậy cô muốn gì?”

“Tôi muốn gì anh không biết sao?”

“Được, vậy tôi hỏi cô, cô định giải thích như thế nào với ông ba Mạnh?”

Vu Dương yên lặng hồi lâu

Thật ra Thôi Hạo cũng tò mò với câu hỏi này, anh rất muốn biết rốt cuộc người phụ nữ này có quan hệ như thế nào với Mạnh Hằng Vũ? ở thành phố T, ông ba Mạnh không đến mức một tay che cả bầu trời nhưng nếu nói là một người nắm quyền cả hoạt động ngầm lẫn nổi cũng không phải là quá đáng. Một nữ bệnh nhân giàu có của anh kể, bạn của bà ta là nhân tình của ông ba Mạnh, theo người đó nói, ông ba Mạnh là ông chủ các vụ làm ăn trong thế giới ngầm ở thành phố T...

Người như vậy... nhìn cách anh ta nghe lời Vu Dương có thể thấy, anh ta không phải chỉ có ý định tranh thủ một chút đồ điểm tâm của dòng họ Vu. Anh có thể nhận thấy, một người tinh khôn như Vu Dương sao có thể không nhận ra?

“Hình Nguyên đâu?” Không đợi Vu Dương trả lời, La Thanh Phong bắt đầu sốt ruột, “Cô đừng nói với tôi là cô không biết.”

“Đương nhiên là tôi biết.” Thoát được câu hỏi khó trả lời, Vu Dương thở phào nhẹ nhõm, ngữ điệu trở nên ranh mãnh, “Đương nhiên anh ấy đang ở cùng cô gái đó.”

“Ở đâu?”

Thấy La Thanh Phong dồn hỏi, Vu Dương hơi đắc ý cười, “Vì sao tôi phải nói cho anh biết? Anh ấy là anh họ tôi, là người đứng đầu dòng họ tôi hiện nay. Anh là gì của tôi?”

La Thanh Phong không trả lời.

Vu Dương cười hai tiếng rồi hỏi: “Hơn nữa, anh cũng không phải không biết tôi là người như thế nào. Anh dựa vào đâu cho rằng tôi sẽ giúp anh tìm tình địch của mình?”

La Thanh Phong bị tiếng cười của cô ta làm cho tức giận, anh hỏi lại với giọng hơi khinh miệt: “Tình địch?”

Ngay cả Thôi Hạo đứng ngoài cầu thang cũng nghe ra được ý đó trong giọng nói của anh, toát mồ hôi. Anh không biết Vu Dương có phải là người thích ngọt ngào nhẹ nhàng không, nhưng chắc chắn cô ta là một người không muốn bị chọc tức...

Quả nhiên Vu Dương bắt đầu nghiêng rằng, “La... Thanh... Phong!”

La Thanh Phong không để ý đến sự tức giận của cô ta, điềm nhiên nói: “Nếu không có việc gì nữa, cô về đi. Chúng ta đều bận.”

Vu Dương tiếp tục nghiêng rằng, “Có phải anh nghĩ rằng, nếu anh trở mặt như thế này, tôi sẽ vẫn kiên nhẫn tiếp tục chạy đến giúp đỡ anh như trước đây không?”

“Cô không phải là người tốt bụng, tôi cũng không ngây thơ như thế.” La Thanh Phong không để ý đến sự điên cuồng của cô ta, giọng điệu vẫn rất thản nhiên, “Nhân tiện tôi muốn nhắc một câu, về giấy tờ chuyển giao cổ phần tôi đã ký và đưa cho luật sư rồi, hy vọng sau này chúng ta sẽ không còn liên quan gì đến nhau. Ngoài ra, tôi cũng mong cô Vu giơ cao tay, không tốn công làm phiền bố mẹ tôi nữa. Cách của cô chỉ có thể làm tăng mâu thuẫn giữa tôi và bố mẹ tôi, tôi không muốn vì cô mà đoạn tuyệt quan hệ với họ.”

Tay của Thôi Hạo vẫn vịn lên thành cầu thang, anh do dự không biết nên quay đầu bỏ đi hay tiếp tục bước vào. Cách một cầu thang không dài, anh có thể nghe rõ hơi thở đầy tức giận của Vu Dương. Không khí trong phòng tranh có phần kỳ lạ, có lẽ anh không thích hợp bước vào lúc này.

Lúc đang định bỏ đi, anh nghe thấy Vu Dương nói với một giọng bình tĩnh, cố gắng kiềm chế cơn tức giận, “La Thanh Phong, nếu anh thật sự muốn lấy lại Hàn Hiểu, tôi có một cách.”

La Thanh Phong không nói gì, dường như đang chờ cô ta tiếp tục nói. Trong lòng Thôi Hạo cảm thấy nặng nề, mơ hồ cảm nhận được cô ta sẽ nói gì tiếp theo.

Vu Dương nhấn mạnh từng chữ: “Chúng ta hãy kết hôn.”

Không khí trong phòng yên lặng đến kỳ lạ, ngay cả ở ngoài cầu thang, tay Thôi Hạo cũng bắt giác nắm chặt lấy lan can và toát mồ hôi.

La Thanh Phong dường như choáng váng với câu nói này, mãi một lúc anh mới đáp: “Tôi không thấy việc này có liên quan gì đến việc kết hôn. Hơn nữa trong quan niệm của tôi, hôn nhân không phải là công cụ để trút giận lên người khác. Tôi có thể sắp xếp làm thế nào để tìm người, mong cô không đến gây ồn ào nữa. Vu Dương, chuyện của tôi và cô dừng lại ở đây.”

“Dừng lại ở đây? Dễ dàng như vậy sao?” Vu Dương lạnh lùng hừ một tiếng, giọng nói có vẻ bình tĩnh hơn nhiều, “Hơn nữa, tôi cũng không cảm thấy đó là tức giận. Nếu có thể đặt cho nó một cái tên, có thể coi đó là một vụ làm ăn có được không? Tôi không thể giúp đỡ tình địch của mình. Nhưng, nếu chỉ là bạn học của chồng... đó lại là một việc khác. Anh thấy sao?”

Rõ ràng là những lời nói có thể đoán trước nhưng khi nghe người ta vẫn cảm thấy không sao chịu đựng được. Thôi Hạo bước nhanh lên tầng hai, mở cửa phòng.

Hai người trong phòng không ngờ bên ngoài có người nên đều ngạc nhiên.

Ánh mắt Thôi Hạo lướt nhìn Vu Dương rồi quay sang nhìn La Thanh Phong, “Cậu đừng lo lắng quá mà khiến cho đầu óc không tỉnh táo! Hàn Hiểu là người như thế nào không phải cậu không biết, hãy tin tưởng vào cô ấy được không?”

La Thanh Phong hít một hơi thuốc rồi dập đầu điều thuốc vào bồn hoa, ngẩng đầu nhìn Thôi Hạo và cố gắng mỉm cười, “Đúng.”

Ánh mắt của Vu Dương nhìn đầu thuốc lá bị dập trên bồn hoa, lộ vẻ ngạc nhiên và tức giận, “Tôi tặng anh hoa để anh dùng nó như gạt tàn thuốc lá sao?”

La Thanh Phong chưa nói gì, Thôi Hạo ở bên cạnh đã nói: “Đã tặng người khác thì đương nhiên là đồ của người khác, chẳng lẽ không có quyền tự ý sử dụng nó sao? Mọi việc đều phải làm theo ý của cô... Cô Vu, người hay để tâm như cô sẽ già rất nhanh.”

“Anh!” Vu Dương tức giận nhìn anh, “Liên quan gì đến anh?”

Thôi Hạo cười, “Bạn học cũ của chúng tôi xảy ra chuyện không hay nên chúng tôi tụ tập để tìm cách giải quyết. Không biết việc này có liên quan gì đến cô Vu?”

Vu Dương bực bội nhìn anh rồi quay sang La Thanh Phong, “Nếu Hình Nguyên muốn bắt người thật, muốn chống lại Hình Nguyên, ở thành phố T, anh chỉ có thể tìm gặp Mạnh Hằng Vũ. Nếu anh muốn gặp Mạnh Hằng Vũ chỉ có thể thông qua tôi.” Nói đến đây, Vu Dương cười đắc ý, “Lời đề nghị của tôi có hiệu lực trong vòng hai tư giờ. Tôi chờ điện thoại của anh.”

Thôi Hạo nhìn nét mặt La Thanh Phong như đang có tâm sự gì đó bèn nhắc nhở anh, “Tôi cảm thấy Hàn Hiểu...”

Vu Dương thản nhiên bước ra cửa phòng tranh, nghe thấy hai chữ “Hàn Hiểu” liền quay lại, Thôi Hạo cảm thấy lỗ chân lông dựng đứng, bất giác lùi lại một bước. Anh chỉ nghe thấy tiếng cô ta cười độc ác rồi nhấn mạnh từng chữ: “Được, mong mọi người có thể tin Hình Nguyên giống như tin Hàn Hiểu.”

23. Chương 23

Chương 23: Anh đang nói chuyện với ai?

Nhưng người này rõ ràng là một kẻ độc ác, cho dù là lời nói hay việc làm đều không xét đến đạo lý, vì sao mình lại chưa bao giờ nghi ngờ lời anh ta nói?

Tiếng giày cao gót vang lên nhúc óc từ từ bước xuống cầu thang khiến người khác cảm thấy không thoải mái. Có tiếng cửa được mở ra rồi nặng nề khép lại.

Tiếp sau đó là một không gian yên lặng khiến cho người ta cảm thấy không thở được.

Thôi Hạo không chịu đựng được sự yên lặng đó, nóng ruột cầm lấy hộp thuốc trên bàn, còn chưa kịp lấy thuốc ra, anh đã thốt lên một câu đã giữ trong lòng từ rất lâu, “Nếu... mình nói chỉ là nếu, cậu đừng suy nghĩ nhiều. Nếu Hình Nguyên cưỡng bức Hàn Hiểu... thì... thì... cậu sẽ làm gì?”

La Thanh Phong ngồi sụp xuống. Không cần giả vờ cứng rắn, mắt của anh nhìn xuống vơi vể ỉn rũ. Anh cố gắng xoa xoa mặt, không biết nên trả lời câu hỏi này như thế nào. Anh luôn nghĩ cách tìm được người về, các vấn đề khác... hiện tại anh không nghĩ đến và cũng không dám nghĩ đến

“Đương nhiên, cũng có thể anh ta chỉ đơn thuần sắp xếp cho các nhân viên bị thương được điều trị. Nhưng bây giờ chúng ta không tìm được người, cho dù hậu quả như thế nào đều cần có sự chuẩn bị tâm lý đúng không?” Thôi Hạo cảm thấy những lời mình nói ra quá thẳng thừng nhưng La Thanh Phong là bạn của anh, nếu cậu ấy luôn ở trong trạng thái tự lừa dối mình thì cần có anh đến nhắc nhở. Dù sao có những việc không phải trốn tránh nó mà nó sẽ không xảy ra. “Thanh Phong, mình biết cậu là người như thế nào. Nếu... việc đó xảy ra thật, cậu không thể chấp nhận được, mình cảm thấy bây giờ cậu không cần phải đi tìm người nữa.”

“Mình không biết...” La Thanh Phong một hồi lắc đầu. Anh không biết cảm giác một hồi này là vì những lời nói của Vu Dương hay vì vấn đề khó có thể đối mặt mà Thôi Hạo vừa đưa ra.

“Nếu cô ấy có thể thuận lợi quay về,” Thôi Hạo tiếp tục hỏi, “Cậu có cảm thấy những gì mà cô ấy đã trải qua khi bị bắt khiến cậu khó chấp nhận không? Sự mơ hồ của cậu rốt cuộc là xuất phát từ việc cô ấy có thể không còn trong trắng, hay là...”

“Không!” Đột nhiên La Thanh Phong ngồi thẳng dậy, nói to, “Không phải là lý do đó!”

“Vậy vì sao?” Thôi Hạo dồn hỏi.

Ánh mắt của Thôi Hạo khiến La Thanh Phong cảm thấy lạ lẫm, “Vì sao cậu lại hỏi như thế? Lẽ nào vấn đề này quan trọng hơn cả việc cô ấy có thể thuận lợi trở về?”

“Đúng, vấn đề này quan trọng hơn.” Thôi Hạo lạnh lùng nhìn anh, giọng điềm nhiên, “Nếu cô ấy quay về để rơi vào một sự giày vò nặng nề hơn nhiều lần... Mình mong cô ấy mãi mãi không bao giờ quay về.”

“Thôi Hạo!” vẻ mặt La Thanh Phong vô cùng ngạc nhiên, “Vì sao cậu có thể nói như vậy?!”

“Tính chất công việc của mình khiến mình tiếp xúc với rất nhiều người phụ nữ vì bị thương ngoài ý muốn mà không thể không gặp bác sỹ để chỉnh hình. Thanh Phong, có lẽ chúng ta đều không hiểu phụ nữ, nhưng có một điều mình hy vọng cậu nhớ kỹ: So với việc bị một người lạ giày vò thể xác, sự giày vò về tinh thần của người yêu còn nặng nề hơn nhiều lần.” Thôi Hạo thở dài, “Cậu hãy suy nghĩ thật kỹ.”

Bốn bề là màn mưa trắng bâng bạc, ngay cả thiết bị ở gần nhất cũng không nhìn rõ được hình dạng. Tiếng sóng và tiếng mưa đan xen vào nhau khiến cho thế giới trước mắt trở nên mờ mịt, dường như bị một bàn tay vô hình vẽ thành một nắm trong chốc lát.

Nước mưa rơi trên mặt khiến cho cảm giác đau rát lúc ban đầu dần chuyển sang tê lạnh. Nước mưa lạnh lẽo lọt vào cổ áo, thấm qua quần áo dính vào da thịt khiến người ta không đứng thẳng được nữa. Dây mũ bảo hộ bị lỏng, từng trận gió lớn thổi đến không biết cuốn bay đi đâu mất. Bản năng hình thành trong quá trình làm việc lâu dài nhắc nhở cô: Việc đầu tiên cô nên làm là tìm mũ bảo hộ, nhưng cho dù cố gắng như thế nào cô cũng không động cựa được. Cô biết cô đang bị sợi dây an toàn đáng chết giữ lại, đầu kia của dây còn buộc vào...

Nghĩ đến đây, trong màn mưa vang lên một âm thanh đáng sợ, đó là tiếng cột kim loại gãy rời khỏi thiết bị. Sau đó, một lần nữa Hàn Hiểu nhìn thấy chiếc cột ầm ầm lao xuống...

Một sự sợ hãi tràn ngập trong lòng khiến cô không hét được thành tiếng, không động đậy được. Hàn Hiểu không biết trốn bằng cách nào, chỉ có thể mở to mắt nhìn chiếc cột lao đến.

Trong không gian hỗn loạn và mơ hồ, có một giọng đàn ông trầm ấm và bình tĩnh vang lên, “Hiểu Hiểu, tỉnh dậy, cô chỉ mơ thôi.”

Có người lắc mạnh người cô, hai tay giữ lấy vai cô dường như có thể làm gãy xương. Nhưng cảm giác đau đớn lúc này lại được cơ thể cô đón nhận.

Hàn Hiểu mở mắt.

Hình Nguyên đang ở bên cô, ánh mắt nhìn cô chăm chú. Anh mặc chiếc áo sơ mi màu trắng mà lúc ăn tối cô nhìn thấy, hình như anh vẫn chưa ngủ.

Đèn trên đầu giường sáng, ánh sáng màu hồng giống như một màn sương ẩm áp chiếu đến mọi góc nhỏ trong phòng. Hàn Hiểu nhìn ra ngoài cửa sổ, những giọt mưa lớn đập vào cửa kính. cơn mưa to bất chợt khiến cô rơi vào ác mộng.

Cơn ác mộng này bắt đầu xuất hiện từ khi cô đến bệnh viện điều trị. Lúc đầu, trong giấc mộng cô chỉ nhìn thấy vài hình ảnh, dần dần, chúng liên kết lại với nhau với đầy đủ các tình tiết rõ ràng.

Hàn Hiểu không biết lúc ở trên sàn thi công cô sốt mê man nên không nằm mơ, hay vì sống ở bệnh viện bị ức chế tinh thần và buồn chán nên cô thường nhớ lại những ký ức kinh hoàng đó. Cũng có thể là do cô chịu ảnh hưởng của tai nạn đó, sau một thời gian, cảm giác đau đớn của cơ thể mới phản xạ lên não.

Cho dù như thế nào, trong một đêm thu lạnh lẽo như thế này, cảm giác ẩm áp từ lòng bàn tay anh khiến người ta khó có thể chống cự. Cảm giác căng thẳng của cô dần dần được giải tỏa, Hàn Hiểu cảm thấy đau khắp người.

Hình Nguyên vén tóc đang che mắt cô, dịu dàng hỏi: “Muốn uống nước không?”

Hàn Hiểu lắc đầu, hai tay ở dưới chăn bắt giắc nắm lấy áo của Hình Nguyên.

Cơn ác mộng vừa rồi vẫn còn lớn vồn trong đầu cô, anh có thể nhận thấy cảm giác sợ hãi trong ánh mắt của cô. Hình Nguyên nghĩ, rõ ràng lúc ăn tối cô còn giơ nanh vuốt ném dao về phía anh, trong nháy mắt lại giống như một con mèo nhỏ đang run rẩy. Sự khác biệt lớn đến mức... thật sự khiến người khác vui mừng.

Hình Nguyên nhin cười, giả vờ cầm lấy quyển sách vừa đặt lên trên tủ ở đầu giường, “Đừng sợ nữa, ở đây cách biển rất xa. Cô ngủ ngoan, tôi đợi cô ngủ rồi sẽ đi.”

Hàn Hiểu buông tay đang nắm lên áo anh, nghe lời nhắm mắt lại, không phát hiện ra Hình Nguyên đang cầm ngược cuốn sách.

Buổi đêm trên núi yên tĩnh lạ thường, không có tiếng xe cộ đi lại trên đường, cũng không có tiếng ti vi hay nói chuyện của nhà hàng xóm vọng lại, thậm chí không giống những đêm trên sàn thi công, mệnh mông vô bờ bến, dường như thế gian chỉ còn lại tiếng sóng biển.

Đêm ở đây rất tĩnh mịch. Thỉnh thoảng có tiếng gió, trong tiếng gió có tiếng lá cây xào xạc và tiếng côn trùng kêu nho nhỏ. Đó là cảm giác yên bình kiểu điển viên mà cô luôn thích. Trong một đêm yên bình như thế này bị ác mộng làm cho tỉnh giấc, ngay cả Hàn Hiểu của cảm thấy... cụt hứng.

“Không ngủ được à?” Giọng Hình Nguyên vang lên trên đỉnh đầu, trầm ấm và dịu dàng vô cùng trong một đêm như thế này, “Hay cô vẫn đang nghĩ đến giấc mộng đó?”

Hàn Hiểu không nói gì.

Anh ngồi ở đó, trong không khí có mùi thuốc lá và hương nước hoa nhẹ nhẹ. Sự hiện hữu rõ ràng của anh khiến cô cảm thấy không quen, nhưng... cũng không ghét.

Hàn Hiểu nghĩ, thật sự cô không cảm thấy ghét. Có lẽ cơn ác mộng khiến cho gan cô nhỏ đi sao? Khi toát mồ hôi tỉnh dậy, cô thấy có một người ở bên mình, đó là một cảm giác kỳ lạ. Giống như sau khi vượt qua khó khăn, cuối cùng cô cũng có thể xả hơi và không phải nghĩ ngợi gì nữa.

Tay Hình Nguyên nhẹ nhàng vỗ vai cô, “Đừng suy nghĩ gì nữa, mau ngủ sớm đi, ngày mai tôi đưa cô đi cưỡi ngựa.”

Hàn Hiểu buồn rầu hỏi anh: “Anh đang nói chuyện với ai?”

Hình Nguyên cười, “Trong phòng này còn có người thứ ba nữa sao?”

Hàn Hiểu cố chấp lặp lại câu hỏi: “Anh đang nói chuyện với ai?”

Hình Nguyên đặt quyển sách trong tay xuống, cúi xuống nhìn cô nghiêm nghị, “Cô vẫn còn cảm thấy tôi nghĩ cô là Anne Bạch sao?”

Hàn Hiểu tỏ vẻ không thèm tranh luận quay mặt đi, “Không phải sao?”

“Đương nhiên không phải.” Giọng Hình Nguyên vút cao, “Tôi chỉ...”

“Anh chỉ quen cô ấy rất nhiều năm, anh chỉ là coi cô ấy như người quen, đúng không?” Trong lòng Hàn Hiểu cảm thấy hơi tức giận, nhưng giọng của cô lại giống như đang bị bắt nạt, ngay cả cô cũng không ngờ đến, “Lừa dối! Vì sao các anh lại dùng những lời hoang đường như vậy để lừa tôi?”

Tay Hình Nguyên giữ lấy khuôn mặt cô, trong ánh mắt hiện lên suy nghĩ gì đó rồi nhanh chóng biến mất.

Hàn Hiểu kinh ngạc với lời nói của mình. Cô yên lặng nhìn Hình Nguyên, không sao cử động được. Bởi vì trong hoàn cảnh này, người cô nói đến không phải là Hình Nguyên, mà là... La Thanh Phong.

La Thanh Phong đã dùng những lời này để giải thích với cô quan hệ của anh với Vu Dương, cô chưa bao giờ nghi ngờ lời nói của anh ấy. Nhưng, vì sao lúc này cô lại lặp lại lời nói của La Thanh Phong với giọng điệu như thế? Vì những tranh cãi không ngừng giữa La Thanh Phong và Vu Dương khiến cho cô không hài lòng hay vì cô bắt đầu không tin vào cách giải thích của La Thanh Phong?

Hàn Hiểu bắt đầu cảm thấy mê hoặc và sợ hãi, đây là vấn đề cô chưa bao giờ suy nghĩ đến, cô chưa bao giờ tự hỏi mình có tin lời anh ấy nói hay không.

Nếu không tin, vì sao cô chưa từng hỏi anh? Lần đầu tiên quay về từ sàn thi công, cô nhìn thấy tận mắt Vu Dương dựa vào vai anh bên ngoài phòng tranh, thân mật hôn lên má anh; lần gặp ở phòng tranh, Vu Dương nói cô không biết tách trà để ở đâu, cô ta nói cô không biết thói quen sinh hoạt của La Thanh Phong, cô ta nói “Có cần tôi nói cho cô không?”... Tất cả như một làn sóng ngầm chảy vào tận đáy lòng cô vào lúc cô không nhận thức được. Chỉ vì người đó là La Thanh Phong nên cô đành chọn cách im lặng.

Nhưng nếu cô tin... Có thể giải thích như thế nào về phản ứng của cô hôm nay?

Thật ra cô luôn đổ kỵ với Vu Dương bởi vì giữa họ có “mối giao tình nhiều năm”, bởi vì đó là tình cảm đã từng tồn tại và có thật. Không giống cô, yêu thâm suốt mười năm mà anh không biết.

Hình Nguyên vuốt nhẹ lên mặt cô rồi kéo cô vào lòng mình.

Nước mắt Hàn Hiểu bỗng nhiên chảy ra.

Hình Nguyên nhẹ nhàng vỗ lên lưng cô, dịu dàng an ủi cô, “Được rồi, được rồi, lại khóc rồi. Lẽ nào tôi là chất xúc tác khiến cô rơi lệ sao? Hôm nay tôi không bắt nạt cô mà. Thật ra tôi cũng không hề bắt nạt cô, đều là cô bắt nạt tôi đúng không? Cô la hét với tôi, đá tôi, ném dao vào tôi, còn lấy móng tay cào tôi...”

Hàn Hiểu nắc nhen trong lòng anh, “Tôi hận anh.”

“Ừ, ừ, tôi biết điều này.” Hình Nguyên tiếp tục vỗ tay cô, giọng nói để lộ ra vẻ vui mừng, “Nhưng cô cứ làm thế này cũng không có gì mới lạ. Hay là lần sau chúng ta đổi kiểu khác? Ví dụ như trói tôi lại, đánh tôi hay là rỏ nến lên người...”

“Tôi thật sự hận anh.” Hàn Hiểu khóc thành tiếng, “Tôi thích La Thanh Phong suốt mười năm, không dễ dàng gì đến được với anh ấy, cuối cùng lại bị anh phá hoại...” Tự nhiên biến mất vô nguyên cớ, ở cùng một người đàn ông khác, ngay cả bản thân cô còn không chấp nhận nổi, huống hồ là La Thanh Phong?

Hình Nguyên lại cười, “Để ý cái này để ý cái kia... phải nói là cô rất ngốc, là một cô gái siêu ngốc nghếch! Tôi nói với cô, những lý do vớ vẩn đó chỉ là của những người đàn ông không yêu mình nên kiếm cớ mà thôi. Đối với La Thanh Phong... nói dễ nghe hơn một chút là quá tự tôn, nói khó nghe hơn một chút là quá ích kỷ, cậu ta có gì tốt?”

“Anh có tư cách gì để nói xấu anh ấy?” Hàn Hiểu mở to đôi mắt đỏ hoe vẫn còn đầy nước mắt, tức giận nhìn anh, “Anh là con người rất bỉ ổi, rất biến thái...”

“Được rồi, được rồi,” Hình Nguyên cười hi hi vuốt tóc cô, “Tôi xấu xa sao? Coi như là tôi xấu xa, tôi chưa bao giờ giả vờ là người tốt.”

Hàn Hiểu cầm lấy khăn giấy Hình Nguyên đưa cho lau mũi. Đầu tiên cô tức giận vì không có cách nào gọi được điện thoại, nhưng bây giờ... cô lại tránh để mình nhìn thấy điện thoại di động của bố mẹ.

Cô nên giải thích như thế nào với La Thanh Phong? Nói rằng mình không có cách nào chống cự sao? Nói Hình Nguyên lấy điện thoại của mình, không để mình liên lạc với bên ngoài sao? Nói là mình đã trở nên tàn phế nên không có cơ hội trốn thoát sao?

Đều là lý do.

Nhưng những lý do này... Hàn Hiểu không thể nói được thành lời.

Muốn giải thích nhưng không biết nên lấy lý do gì để giải thích, điều này khiến Hàn Hiểu cảm thấy tuyệt vọng. Đặc biệt điều khiến cô tuyệt vọng nhất là liệu giải thích có tác dụng gì không? Nếu La Thanh Phong cố chấp không nghe cô, cô sẽ làm thế nào?

Nghĩ đến đây, Hàn Hiểu ngay cả khóc cũng không khóc nổi nữa.

“Cô không tin tưởng vào người đó như vậy sao?” Hình Nguyên vuốt tóc cô, giọng nói lạnh lùng trái ngược với hành động dịu dàng của anh, “Hay là cậu ta chưa bao giờ có được lòng tin của cô?”

Hàn Hiểu ngạc nhiên. Cô chưa bao giờ nghĩ đến việc Hình Nguyên có thể hỏi một câu thẳng thừng như thế, “Anh nói gì?”

“Không có gì.” Nhìn cô hồi lâu, Hình Nguyên lắc đầu, vuốt tóc cô rồi thở dài, “Ngủ đi, cô gái ngốc nghếch, ngày mai chúng ta còn phải đi cưới ngựa. Bác sỹ nói, cô cần phải vận động nhiều hơn.”

Hàn Hiểu không nói gì, không khí trong phòng trở nên yên lặng. Không nói rõ được có điều gì khác lạ, có lẽ vì họ chưa bao giờ nói chuyện với nhau như thế.

Hàn Hiểu trở mình, buồn bã hỏi: “Bao giờ anh để tôi đi?”

Đang sau có tiếng lật sách nhẹ nhàng, sau đó hồi lâu, Hình Nguyên mới nói khẽ: “Môi trường ở đây không tồi, không khí trong lành, có thuốc thang và bác sỹ tốt. Đợi bao giờ bác sỹ điều trị nói cô có thể xuất viện, tôi sẽ đưa cô về.”

Hàn Hiểu giật mình.

Phía sau cô, Hình Nguyên ôn tồn bổ sung một câu: “Tôi nói lời là giữ lời.”

Không biết vì sao câu nói cuối cùng của anh khiến Hàn Hiểu cảm thấy không thoải mái trong lòng. Cô nghĩ, anh muốn chọc tức cô mới cố ý nói như vậy. Anh ấy biết rõ rằng cô chưa bao giờ nghi ngờ những lời anh ấy nói...

Nhưng người này rõ ràng là một kẻ độc ác, cho dù là lời nói hay việc làm đều không xét đến đạo lý, vì sao mình lại chưa bao giờ nghi ngờ lời anh ta nói?

Hàn Hiểu cảm thấy lòng mình rối tung.

24. Chương 24

Chương 24: Chú cú nhỏ

Trong cuộc sống có rất nhiều việc quan trọng, mẹ không phủ nhận điều này. Nhưng nếu con không có cách nào kiên trì theo đuổi theo điều quan trọng nhất, con sẽ không làm được điều gì.

Trên bức tranh cao bằng nửa thân người, một phụ nữ trẻ ngồi bên bàn đọc sách, khuôn mặt trong sáng nổi bật trên nền màu tối, cô có vẻ đẹp tựa như một áng mây.

“Đây là Hàn Hiểu?” Trương Ngọc nhìn một hồi rồi chau mày, “Mẹ không thấy cô ta có gì bằng Dương Dương.”

Trương Ngọc không nhìn người trong tranh nữa, quay sang con trai đang cúi đầu ngồi hút thuốc sau bàn làm việc, “Năm đó con bất chấp sự phản đối của bố mẹ đi du học ở Mỹ, thậm chí làm xong thủ tục đi nước ngoài mới thông báo với bố mẹ, mẹ không nói lại chuyện cũ nữa. Mẹ chỉ hỏi con, rốt cuộc con về thành phố T làm gì?”

La Thanh Phong nhìn xuống, yên lặng dập điếu thuốc vào gạt tàn.

Trương Ngọc lại hỏi: “Con nói với bố mẹ, con đã tìm được đối tác thích hợp, có phòng làm việc của mình, mẹ và bố con đều vui mừng thay con. Nhưng... con không nói gì đã trả lại phòng làm việc cho đối tác, quay về thành phố T mở phòng tranh. Chưa được hai ngày lại để phòng tranh bị phá hoại vì một người phụ nữ không hề liên quan. Lẽ nào kết quả này là mục đích của con sao?”

La Thanh Phong chau mày rồi nét mặt nhanh chóng giãn ra, “Việc phòng tranh bị ngừng hoạt động không có liên quan đến Hàn Hiểu.”

“Sao lại không liên quan?” Giọng bà La vút cao, “Nếu không phải vì cô ta không minh bạch đi lại với xã hội đen thì liệu có xảy ra việc đó không?”

La Thanh Phong ngạc nhiên nhìn mẹ, phải rất cố gắng anh mới có thể giữ lại những lời định thốt ra

Trương Ngọc nhận ra thái độ cố gắng kiềm chế đó, giọng của bà bất giác trở nên mềm mỏng, “Thanh Phong, người phụ nữ đó có thể bỏ con để đi nghỉ với người khác, dù thế nào mẹ cũng cảm thấy con và người như thế không thích hợp để đến với nhau. Mẹ cảm thấy Dương Dương...”

La Thanh Phong đứng dậy bước ra ngoài.

Vẫn chưa đến hoàng hôn nhưng trời đã tối sầm, có lẽ vì trời mưa suốt cả ngày.

La Thanh Phong luôn sống ở đây đến năm mười bảy tuổi, cho đến khi bà nội qua đời, anh mới được bố mẹ đón về Thượng Hải. Đây là thành phố anh đã sống trong thời gian dài nhất, nhưng anh không nhớ mùa hè ở thành phố T lại nhiều mưa đến thế. Những giọt mưa nhỏ rơi trên cửa kính rồi đọng lại thành dòng rơi xuống như những dòng nước mắt đau thương.

Cây cối bên ngoài cửa sổ um tùm, lá cây đã đổi sang sắc vàng, ngay cả màu sắc cũng nhuốm màu bi thương khiến cho người ta cảm thấy mệt mỏi.

Có lẽ vì không khí trầm mặc quá nặng nề nên giọng của Trương Ngọc bắt gặp trở nên mềm mỏng, “Thanh Phong, dần ông muốn chuyên tâm vào sự nghiệp, cần phải có một gia đình ổn định. Coi như cô gái này rất tốt, tính chất công việc của cô ấy cũng không thể đem đến cho con một cuộc sống như vậy. Con có thể chấp nhận một người vợ vắng nhà suốt từ đầu năm đến cuối năm không? Bố mẹ chỉ có thể tranh thủ lúc chưa có tuổi đến đây thăm con, có lẽ con không nghĩ đến, nhưng điều này thật sự là một vấn đề.”

La Thanh Phong không biết phải trả lời câu hỏi này như thế nào, thật ra anh chưa bao giờ nghĩ đến.

Sau lưng anh, giọng điệu của mẹ anh trở nên đáng thương, “Con nhìn xem con bây giờ thế nào, cả ngày giống như một con ruồi bay lung tung khắp nơi, không quản lý phòng tranh, cũng không vẽ tranh. Con trai, con học tập suốt nhiều năm nay rốt cuộc là vì điều gì? Lẽ nào trong lòng con những điều này không hề quan trọng sao?”

La Thanh Phong ngạc nhiên, thời gian này xảy ra nhiều chuyện quá nên rõ ràng khả năng sáng tạo của anh đang bị lãng phí...

Trương Ngọc nói từ tốn: “Mẹ biết những người trẻ tuổi thường thích câu chuyện về công tước xứ Windsor vì tình yêu mà từ bỏ giang sơn, nhưng sự thật là, công tước xứ Windsor có qua lại với Đức quốc xã, vương triều Anh xấu hổ nên mới bắt ông ta thoái vị. Con trai, đợi bao giờ con qua tuổi này con sẽ biết, cái gọi là tình yêu chỉ là sương trên lá cỏ mà thôi, rất có thể nó sẽ che mắt con khiến con không nhìn thấy đường đi.” [Công tước xứ Windsor: Chuyện tình của Edward VIII nước Anh và những ngày hạnh phúc bên người phụ nữ của mình - Wallis Simpson.]

Giọng điệu mềm mỏng của bà khiến La Thanh Phong bỗng nhiên cảm thấy không quen. Mẹ anh không thường xuyên nói chuyện với anh như thế này, hơn nữa những lời bà ấy nói... thật sự khiến anh cảm thấy mơ hồ. Bỗng nhiên anh nhận ra anh và Hàn Hiểu chưa bao giờ nhắc đến chữ “yêu”.

Đây... có được coi là tình yêu không?

Hình như phải, hình như lại không phải. La Thanh Phong không có cách nào định nghĩa được.

“Trong cuộc sống có rất nhiều việc quan trọng, mẹ không phủ nhận điều này. Nhưng nếu con không có cách nào kiên trì theo đuổi theo điều quan trọng nhất, con sẽ không làm được điều gì.” Trương Ngọc thở dài, “Con trai, con hãy suy nghĩ kỹ.”

Không biết có phải vì trận bão để lại trong cô những ký ức không hay không, một người không nhạy cảm với thời tiết như Hàn Hiểu bỗng nhiên ghét trời mưa.

Chỗ nào cũng ướt át, trong không khí, trên da, ngay cả chăn cũng cảm thấy có hơi nước. Mùi lá mục có ở khắp nơi, cho dù đóng chặt cửa sổ cũng không ngăn được hết mùi khó chịu đó.

Đặt laptop lên chiếc bàn thấp, Hàn Hiểu ngồi khoanh chân trên thảm, đang gõ lách cách trên bàn phím chỉnh sửa số liệu. Bên cạnh cô là bản vẽ Lưu Đông Pha cử người mang đến, bày đầy trên thảm lông dê màu trắng. Bản vẽ đã được phơi khô, tỏa ra mùi hương dễ chịu quen thuộc.

Bản vẽ kỹ thuật được xử lý bằng axit sulfuric sau khi phơi khô sẽ có màu xanh lam nhạt nên được gọi là “bản vẽ xanh lam”. Đây là điều Hàn Hiểu biết sau khi đi làm. Nhưng lúc đi học cô có ấn tượng với “Bản vẽ xanh lam trong xây dựng hiện đại hóa xã hội chủ nghĩa” rất sâu sắc nên cho đến giờ, đối với cô danh từ này có một ý nghĩa vô cùng to lớn. Có lẽ hơi hài hước khi nói rằng cảm giác đó thật sự... rất thần bí.

Đặc biệt trong thời gian mang tiếng là điều trị dưỡng bệnh nhưng thật ra là bị giam hãm như thế này, có thể được làm việc là điều có ý nghĩa rất to lớn đối với Hàn Hiểu. Cô tiếp tục làm những việc mình quen thuộc và yêu thích, không còn cảm giác bị thế giới hoàn toàn quên lãng nữa. Hơn nữa, những điều không như ý chỉ là tạm thời...

Liệu có điều gì có thể khiến cô cảm động hơn không?

Trà sữa đã lạnh rồi, Hàn Hiểu nhấp một ngụm, đang do dự không biết nên gọi người đến thay hay tự mình đứng dậy xuống nhà bếp ở tầng dưới thì nghe thấy có hai tiếng gõ cửa bên ngoài. Sau đó, không đợi cô nói “mời vào”, cửa đã được đẩy ra, Hình Nguyên ôm một hộp quà to cười hi hi bước vào.

Luôn là như vậy.

Hàn Hiểu thở dài. Phép lịch sự của con người này mãi mãi giống như liều thuốc trên tay, chỉ giả bộ giờ lên trước mặt người khác rồi điềm nhiên nhét lại vào trong hộp thuốc của mình.

“Hiểu Hiểu, Tiểu Hàn, đến lúc nghỉ ngơi rồi, xem tôi đem đến cho cô thứ gì thú vị nào?”

Hàn Hiểu không ngẩng đầu lên nói: “Nếu trong vòng một phút anh biết mất trước mặt tôi, tôi sẽ cảm thấy thú vị hơn.”

Hình Nguyên không để ý đến thái độ của cô, đằng hoàng ngồi xuống trước mặt cô rồi đẩy nắp máy tính của cô lại.

“Hình Nguyên!” Hàn Hiểu bị hành động của anh chọc tức, “Anh...”

Chưa nói hết, chiếc hộp giấy đặt trên thảm xê dịch, sau đó có tiếng cào, dường như có một con vật gì đó ở trong đang cố gắng cào vào thành hộp.

Hàn Hiểu bị cuốn hút bởi chiếc hộp, “Gì đấy?”

Hình Nguyên dùng mũi chân đá chiếc hộp đến trước mặt cô, cười hi hi nói: “Mở ra xem đi.”

Hàn Hiểu cẩn thận cầm lấy nắp hộp, chưa kịp nhấc lên, nắp hộp có thất nơ hình cánh bướm đã bị vật gì đó đội lên, một cái đầu tròn màu trắng tinh nhô lên qua khe hở.

Hàn Hiểu giật mình, tay run run, nắp hộp rơi xuống đúng đầu chú cún nhỏ xinh như một quả cầu bông khiến nó kêu thành tiếng về không hài lòng.

“Con chó nhỏ ở đâu thế?” Hàn Hiểu kéo nắp hộp lên, ôm lấy chú cún vào lòng rồi chăm chú ngắm nhìn.

Đây là một chú chó giống Pomeranian rất xinh xắn.

Hình Nguyên tiến lại gần vuốt lông nó rồi bình thản hỏi cô: “Hiểu Hiểu, trước khi tôi giao nó cho cô, cô hãy nói với tôi, rốt cuộc cô có biết chăm sóc vật nuôi không?”

Bởi mẹ của Hàn Hiểu dị ứng với lông chó nên từ nhỏ đến lớn Hàn Hiểu chưa bao giờ nuôi vật nuôi, vì thế đương nhiên không có kinh nghiệm chăm sóc. Ngược lại, Hình Nguyên giảng giải cho cô rất kỹ lưỡng, anh còn đem chú cún ẩn vào chậu nước rồi dạy cô cách tắm cho nó.

Hàn Hiểu ngạc nhiên nhìn anh dùng hai bàn tay to lớn vuốt đi vuốt lại trên đầu chú cún, nó rất ngoan ngoãn và có vẻ chịu nghe lời.

“Cô định lấy một thứ gì đó cô thích hay ghét để đặt tên cho nó?” Hình Nguyên nhắc chú cún ra khỏi bồn tắm, vừa lấy khăn lông to lau cho nó, vừa cười hỏi Hàn Hiểu.

Hàn Hiểu nghiêng đầu nghĩ ngợi, bình thản nhìn anh, “Đương nhiên là điều gì đó ghét.”

Hình Nguyên cười đáp: “Không phải gọi là Hình Nguyên chứ?”

“Cũng là một ý kiến...” Hàn Hiểu lườm anh, “Nhưng tôi không muốn phải gọi tên anh mấy trăm lần mỗi ngày.”

Hình Nguyên lại cười, “Hay gọi là... cơn bão?”

Hàn Hiểu nhìn anh một lúc rồi nói khiêu khích, “Gọi là... vãi!”

“Gì?” Rõ ràng là Hình Nguyên ngạc nhiên, “Vãi? Cô không thích ăn vãi à?”

“Coi như thế đi,” Hàn Hiểu hàm hồ nói, “Phải bóc vỏ, hơn nữa ăn nhiều còn bị nhiệt.”

Hình Nguyên tin là thật, ngẩng đầu nhìn Hàn Hiểu đang ôm chú cún cười buồn buồn, “Cô cười gì thế?”

“Không có gì, không có gì...” Hàn Hiểu giơ chú cún lên che mặt.

Bỗng nhiên cô nhận thấy Hình Nguyên cũng có tâm trạng gì đó bởi lời nói không đầu không cuối của mình, cảm giác này... thật sự rất khó hình dung...

Thật ra suy nghĩ của Hàn Hiểu không phức tạp, nếu để ý suy luận một chút là có thể đoán ra được: Hình Nguyên - Vu Dương - Ngự Dương - Trường hận ca - Dương Quý Phi - Dương Quý Phi thích ăn vãi -

Vài... [“Ngư Dương bề cổ động địa lai” trong tác phẩm “Trường hận ca” của Bạch Cư Dị. Vu Dương và Ngư Dương đều có phiên âm là Yu Yang.]

“Đáng yêu không?” Hình Nguyên đắc ý cười, “ Đây là giống chó Pomeranian chính gốc, càng lớn càng đẹp, thể hệ sau cũng đẹp như vậy. Lúc còn nhỏ tôi từng nuôi một con.”

Hàn Hiểu cẩn thận ôm chú cún nhỏ, tiện miệng hỏi: “Vậy sao? Sau đó thì sao?”

Hình Nguyên thở dài, “Bị xe đâm chết rồi.”

“Gi?” Hàn Hiểu ngẩng đầu nhìn Hình Nguyên, ngạc nhiên khi nhìn thấy vẻ đau xót trong ánh mắt của anh.

Hình Nguyên vuốt lớp lông mềm của chú cún rồi thở dài, “Lúc đó bố tôi đang mở rộng phạm vi hoạt động cho họ Vu, sợ gia đình mình có thể bị hại nên tôi và mẹ tôi phải sống ở một nơi có rất nhiều vệ sỹ. Trong một thời gian dài tôi phải tự học ở nhà, không được đến trường. Hơn nữa mẹ tôi... ngoài việc lo lắng cho bố tôi còn bận đánh ghen với người phụ nữ khác, căn bản không thể chăm sóc tôi. Tôi không có bạn bè, bình thường chỉ có một chú cún làm bạn. Vì vậy, khi tôi được quang minh chính đại đến các khu vui chơi, tôi thường dẫn nó theo...” Hình Nguyên yên lặng một lát rồi nói, “Sau đó nghe vệ sỹ kể lại, lẽ ra chiếc xe đó đâm vào tôi, nhưng vì lái xe bị trúng đạn nên xe chạy lệch đi và đâm vào “Bóng da”...”

Sau tiếng thở dài lúc ban đầu, giọng điệu của anh luôn rất bình tĩnh.

Nhưng bỗng nhiên Hàn Hiểu không muốn nghe tiếp.

“Gọi là bóng da sao? Cái tên không sáng tạo gì như thế chắc chắn là do anh đặt đúng không? Phải rồi, không phải là anh muốn đặt tên cho chú chó Pomeranian này là bóng da chứ?” Nói đến đây, Hàn Hiểu cảnh giác ôm chặt lấy chú cún trong tay.

Ánh mắt của Hình Nguyên sáng lên. Sau đó, anh cười và đưa tay vuốt tóc Hàn Hiểu, “Có vẻ như cô sợ tôi cướp mất cún yêu của cô vậy, nhỏ nhen!”

Hàn Hiểu tránh bàn tay của anh với vẻ không tự nhiên, “Nói rồi, gọi thế nào cũng được, nhưng không được phép gọi là bóng da!”

“Được,” Hình Nguyên thu tay lại, nghiêng đầu nghĩ ngợi, “Gọi là sương mù Ailen? Cointreau? Carmpari...”

Hàn Hiểu chưa nghe thấy tên đó bao giờ, đang tròn mắt không hiểu những cái tên anh ấy đưa ra có ý nghĩa gì đã thấy Hình Nguyên nói: “Hay gọi những cái tên dân dã hơn? Vodka, Hennessy, JohnnieWalker, Chivas? Nếu không gọi là “đồ uống cao cấp RemyMartin”, thế nào?”

Hàn Hiểu sau một hồi cũng biết anh đang nói đến điều gì, cầm lấy chiếc khăn lông ném vào anh.

Hình Nguyên cười bắt lấy chiếc khăn, “Tôi rất nghiêm túc mà. Hay đặt tên là Vodka? Đó là loại rượu mà tôi thích nhất. Đàn ông đều thích Vodka, lẽ nào cô không muốn ai nhìn thấy chú cún nhỏ này cũng thích?”

Hàn Hiểu trợn mắt nhìn anh rồi giơ cao chú cún trước mặt Hình Nguyên, “Cún bông, mày hãy nhìn kỹ người đàn ông độc ác này, anh ta muốn mọi người hiểu nhầm mày là bợm rượu. Nếu mày nhìn thấy anh ta thì hãy cắn anh ta, nhớ chưa?”

Chú chó nhỏ nghiêng đầu liếm lên mu bàn tay của Hàn Hiểu khiến cô hơi nhột. Hàn Hiểu bật cười, tay run run, suýt chút nữa thì ném chú cún đi, Hình Nguyên vội vàng đưa tay ra đỡ.

Tay của anh chạm lên mu bàn tay cô, trong giây lát cảm thấy như bị điện giật. Tim Hàn Hiểu đập loạn nhịp, cô thấy hơi thở của anh trên đỉnh đầu mình, anh thở gấp hơn bao giờ hết nhưng cô không dám ngắt đầu lên.

Bên ngoài cửa có tiếng gõ cửa nhẹ.

Hình Nguyên lùi về phía sau một bước. Hàn Hiểu dường như đang có tâm sự gì đó, thở phào nhẹ nhõm.

Cửa được mở ra, một người đàn ông không bộc lộ bất kỳ thái độ nào đứng ngoài cửa.

Hàn Hiểu biết tên anh ta là Johnny, hình như là trợ lý đặc biệt của Hình Nguyên.

Johnny gật đầu chào cô rồi ra hiệu bằng tay rất kỳ lạ với Hình Nguyên, mặt Hình Nguyên biến sắc.

Hàn Hiểu thấy hai người đàn ông giao lưu với nhau nội dung nào đó không sao hiểu nổi ngay trước mắt mình, cô cảm thấy nóng ruột kỳ lạ. Nhưng không đợi cô hỏi, Johnny đã bước ra ngoài.

Hình Nguyên cười miễn cưỡng, “Tôi phải đi ra ngoài một chuyến, cô chơi với chú cún đó nhé.”

Tim Hàn Hiểu bắt đầu đập mạnh, cô cảm thấy vô cùng sợ hãi. Mặc dù Hàn Hiểu không nhìn ra được điều gì ẩn sau ánh mắt của anh ấy, nhưng cảm giác hoảng hốt giống như một cơn lạnh buốt đang lan tỏa từ chân lên khắp người cô.

Hình Nguyên bước ra ngoài cửa, quay đầu lại nhìn, thấy cô vẫn đi theo sau mình thì thấy hơi kỳ lạ. Nheo mắt lại, Hình Nguyên cười, “Không phải là lưu luyến không muốn xa tôi chứ? À, để tôi nghĩ xem nên gọi điều này là gì? Hiệu ứng Stockholm sao?”

Hàn Hiểu biết anh đang cố ý chọc cười cô nhưng cô không sao cười được.

Sự vui vẻ trong ánh mắt của Hình Nguyên biến mất, ánh mắt anh nhìn cô dịu dàng. Anh đưa tay vén tóc ra sau tai cho Hàn Hiểu, ngón tay chạm nhẹ vào gáy cô, dường như lưu luyến không muốn rời đi. Sau đó, anh cúi người, hôn nhanh lên môi cô.

Hàn Hiểu mơ hồ cảm thấy mình nên tránh môi anh nhưng cô lại không làm như vậy.

Hơi ấm trên môi anh khiến cô cảm thấy yên lòng hơn, dường như làm biến mất những lo lắng trong lòng cô. Đó là một nụ hôn rất nhẹ, Hình Nguyên dường như đang muốn trốn tránh điều gì đó đứng thẳng người lên, cúi đầu nhìn chú cún nhỏ đang kẹp giữa hai người, cười nhỏ: “Chú cún này thật là vương vít.”

Chú cún nhỏ ngẩng đầu lên nhìn hai khuôn mặt đang ghé sát lại nhau, đôi mắt long lanh đẹp như hai viên ngọc hoàn mỹ.

Ngón tay Hình Nguyên chạm lên gò má ửng hồng của Hàn Hiểu, nói nhỏ: “Đợi bao giờ xong việc nằm trong lòng bàn tay này tôi sẽ sắp xếp đưa cô về. Chỉ vài ngày thôi, ông Lưu cũng đã giục vài lần rồi...” Hình Nguyên dường như không biết phải nói gì, yên lặng một lát rồi mở cửa bước ra ngoài.

Cánh cửa gỗ nặng nề khép lại, căn phòng trở nên trống trải.

Một cảm giác mất mát hiện lên trong đầu khiến Hàn Hiểu không biết phải làm thế nào. Cô bất giác cầm lấy tay vịn, nhẹ nhàng mở cửa.

Quả nhiên Hình Nguyên vẫn chưa đi xa khỏi phòng, Johnny đang đứng ngoài cửa, không tỏ thái độ gì đưa một chiếc hộp đã mở sẵn ra trước mặt Hình Nguyên.

Hình Nguyên lấy ra một vật gì đó từ bên trong, bình thần xoay xoay hai vòng.

Hàn Hiểu ngừng thở, đầu ngón tay tự nhiên trở nên lạnh buốt. Cho đến khi hai người đàn ông lần lượt bước về cuối hành lang, Hàn Hiểu vẫn không hết run rẩy.

Mặc dù chỉ nhìn thoáng qua nhưng cô vẫn có thể khẳng định, vật Johnny đã đưa cho Hình Nguyên là một khẩu súng!

Lúc Hình Nguyên rời đi là sau buổi trưa, cho đến bữa tối anh vẫn không quay lại. Trong nhà ăn vắng vẻ chỉ có ba người nhà Hàn Hiểu. Bớt đi một người có tài ăn nói, không khí trong phòng nặng nề hơn bình thường.

Bà Hàn đang khen Hình Nguyên nhưng Hàn Hiểu không chú tâm lắm. Đã vài tiếng đồng hồ trôi qua, bên ngoài vẫn không có động tĩnh gì. Hàn Hiểu không tưởng tượng được anh ấy sẽ đem khẩu súng đó đi đâu...

Chơi với chú cún nhỏ cho đến khi trời tối mịt, Hình Nguyên vẫn chưa quay lại.

Trong tâm trạng bất an, Hàn Hiểu nhận ra một sự thật: Cô không biết điều gì về Hình Nguyên.

25. Chương 25

Chương 25: Nó tên là Vodka

Có lẽ một người phụ nữ luôn hy vọng xuất hiện một người đàn ông như vậy trong cuộc sống, có thể bao dung con người thật sự của mình. Cho dù mình vừa ngủ dậy, quần áo trên người nhàu nhĩ, anh ấy cũng cảm thấy mình đẹp nhất...

Đêm trên núi yên tĩnh lạ thường, không có gió, ngay cả tiếng cành cây xao động cũng không có.

Hàn Hiểu trở mình liên tục không sao ngủ được, chú cún nhỏ lại rất vui mừng khi có người chơi với nó. Nó lăn đi lăn lại trong lòng Hàn Hiểu, cắn dây áo ngủ của cô, chiếc đuôi nhỏ không ngừng vẫy vẫy.

“Tao mất ngủ rồi.” Hàn Hiểu vuốt ve cổ nó, buồn bã nghĩ, “Tự nhiên mình lại bị một khẩu súng làm cho mất ngủ. Thật ra chỉ cần bật ti vi, kênh nào cũng có thể nhìn thấy thứ đồ chơi đó...”

Thứ đồ kim loại màu xám lạnh lùng khiến cho người ta sợ hãi theo bản năng. Đặc biệt là nghĩ đến nó đang được cầm trong bàn tay đã từng ôm mình... Hơn nữa, cô không biết bàn tay cầm súng đó có thể làm gì...

Có thể làm gì?

Hàn Hiểu nóng ruột trở mình.

Buổi đêm mùa thu hơi lành lạnh nhưng Hàn Hiểu thấy nóng. Nghĩ đến hình ảnh Hình Nguyên đang cầm súng, Hàn Hiểu cảm thấy có một sợi dây thừng đang xiết chặt lấy lòng cô, dần dần xiết chặt từng milimet.

Hàn Hiểu không biết nên gọi cảm giác khó chịu đó là gì...

Hàn Hiểu ôm lấy chú cún đứng dậy rót một cốc nước, đang định quay người bước về giường, cô nghe thấy có tiếng động lạ vang lên ở phía xa, giống như có rất nhiều chiếc xe đang xếp hàng lần lượt tiến lại gần.

Hàn Hiểu bước nhanh đến cửa sổ, kéo rèm.

Bên trong sân rất yên tĩnh, không nhìn thấy một bóng người, chỉ thấy ánh đèn chiếu lên thảm cỏ.

Hàn Hiểu cảm thấy tim mình bắt đầu loạn nhịp không kiểm soát được, đập thành thịch trong ngực cô càng lúc càng gấp gáp khiến cô cảm thấy đau.

Cô nhìn thấy người vệ sỹ gác đêm chạy nhanh qua sân hướng về phía cửa lớn.

Bên ngoài cánh cửa sắt cao và to, những chiếc xe tiến vào từ con đường núi, rất nhiều ánh đèn giao vào vào nhau thành một vùng ánh sáng khiến người ta kinh ngạc.

Trong mơ hồ, một linh cảm không hay đột nhiên xuất hiện trong lòng, Hàn Hiểu ôm lấy chú cún chạy ra khỏi phòng ngủ.

Đèn trên tường hành lang vẫn sáng nhưng ánh sáng bị chĩnh cho yếu đi khiến người ta cảm thấy ức chế. Nhìn thấy mọi thứ nhưng lại không rõ thứ gì, cảm giác đó khiến cho tinh thần hoảng loạn và lo lắng.

Hàn Hiểu chạy xuống cầu thang, kéo cửa ở tầng trệt.

Gió đêm có mùi hương của rừng phả vào mặt, lạnh lẽo. Hàn Hiểu rụt vai lại, ôm chặt lấy chú cún trong lòng.

Cửa của bệnh viện đã mở, những chiếc xe màu đen chạy vào, đỗ lung tung dưới khu nhà điều trị ở phía nam.

Cửa lớn tầng trệt tòa nhà điều trị đã mở rộng, các nhân viên y tá mặc áo trắng chạy ra chạy vào. Từ trong xe, những người đàn ông với gương mặt mơ hồ bước ra, tụ tập gần khu nhà.

Lúc một chân của Hàn Hiểu chạm lên bậc thềm thì có một cánh tay giữ lại, giọng nói của người đó có khẩu âm nước ngoài hơi kỳ lạ, nói nhỏ: “Cô Hàn, xin lỗi, cô không được vào.”

Hàn Hiểu ngẩng đầu nhìn thấy người đàn ông đã đưa súng cho Hình Nguyên ở hành lang. Khuôn mặt của anh tỏ thái độ lạnh lùng và trịnh trọng.

Hàn Hiểu nhìn anh rồi nhìn các nhân viên bác sỹ y tá đang bận rộn, do dự rồi hỏi: “Hình Nguyên đâu? Anh ấy ở bên trong à?”

Người đàn ông có tên là Johnny cố gắng đứng chắn trước mặt cô, không hề nhượng bộ, “Vâng, anh ấy ở bên trong. Anh ấy bị trúng đạn ở ngực, đang chuẩn bị phẫu thuật.”

Hàn Hiểu ngạc nhiên nhìn vẻ mặt không bộc lộ thái độ gì của anh ta, không hiểu sao anh ta có thể bình tĩnh thông báo một tin như thế, bình tĩnh đến mức khiến cô có cảm giác đó không phải là sự thật, chỉ là cô đang mộng du mà thôi.

Cánh tay của cô bắt giắc co lại khiến cho chú cún nhỏ trong lòng cô khó chịu kêu lên hai tiếng. Hàn Hiểu vuốt cổ nó, ngừng đầu hỏi Johnny: “Tôi có thể vào thăm anh ấy không?”

Ánh mắt của Johnny lộ vẻ ngạc nhiên rồi lắc đầu, “Rất xin lỗi, tổng giám đốc Hình đã dặn, cô không được vào.”

“Vì sao?” Hàn Hiểu dồn hỏi.

Johnny không nói gì nữa, yên lặng nhìn sang hướng khác.

Không có người nói chuyện, những âm thanh vọng ra từ phòng điều trị càng lớn. Tiếng các nhân viên y tá chạy đi chạy lại, tiếng đóng mở cửa, tiếng nói chuyện nhỏ nhỏ và thoang thoang có mùi thuốc khử trùng khiến người ta lo lắng.

Hàn Hiểu thấy hơi lạnh. Cô chạy ra ngoài vội quá nên quên không khoác thêm áo khoác bên ngoài quần áo ngủ. Hơn nữa lúc chạy xuống cầu thang, không biết cô đã làm rơi mất một chiếc dép ở chỗ nào. Trên bãi cỏ đầy nước, cô lạnh đến nỗi không đứng vững được.

Cửa bệnh viện lại mở, một chiếc xe Jeep màu trắng lao vào, chạy nhanh qua con đường rải đá vụn, dừng lại ngay bên bậc thềm của tòa nhà điều trị.

Cửa xe mở ra, một phụ nữ mặc áo khoác màu trắng bước xuống. Lúc cô ấy nhanh chân bước lên bậc thềm, Hàn Hiểu nhìn thấy mặt cô ấy. Đó là một khuôn mặt mà cô đã từng cố gắng tưởng tượng trong đầu rất nhiều lần, nhưng Hàn Hiểu không ngờ lại tình cờ gặp gỡ trong hoàn cảnh này.

Cô cũng không ngờ, khi nhìn thấy người phụ nữ này, cảm giác đau khổ trong lòng khiến cô ngạc nhiên.

Không có ai ngăn người phụ nữ mặc áo trắng đó, kể cả Johnny.

Hàn Hiểu ôm chú cún nhỏ, ngốc nghếch nhìn người phụ nữ này nhanh chân bước vào trong, bóng dáng cô ấy lẫn vào trong đám đông y tá mặc áo màu trắng rồi biến mất ở cuối hành lang. Sau đó, Hàn Hiểu từ từ quay về phòng.

Chiếc dép còn lại cũng đã rơi mất nhưng Hàn Hiểu không muốn tìm, cô đi chân không về phòng của mình.

Ánh sáng dưới sân xuyên qua rèm cửa, trong phòng có một lớp ánh sáng mờ mờ. Hàn Hiểu kéo tấm rèm cửa dày và nặng, cẩn thận kéo thật khít, không để cho tia sáng nào lọt được vào phòng.

Sau đó cô ôm chú cún nhỏ nằm lên giường.

Trong chăn đã không còn hơi ấm, lạnh lẽo.

Hàn Hiểu ôm lấy chú cún, khóc không thành tiếng

Ngày thứ hai không có tin tức gì, rồi sang ngày thứ ba.

Hàn Hiểu không biết mình đã đứng trước cửa sổ bao nhiêu lâu, chân cô hơi tê. Chú cún nhỏ sửa khê dưới chân cô, không biết vì đói hay vì bị nhốt trong phòng quá lâu nên cảm thấy buồn chán. Hàn Hiểu đang nghĩ xem không biết có nên chuẩn bị cho nó một ít sữa hay không, một lần nữa, cô lại nhìn thấy người phụ nữ đó đứng cách cô nửa cái sân.

Cô ấy đứng trên bậc thềm, vừa xắn tay áo màu trắng vừa nói chuyện điện thoại, chau mặt lại như đang giận đối ai đó.

Hàn Hiểu nhìn cô ấy không chớp mắt, trong lòng mơ hồ nghĩ: Đúng là... hơi giống. Nhưng khuôn mặt cô ấy xinh đẹp và sinh động hơn cô, trên người lộ lên vẻ gì đó rất quyến rũ.

Hàn Hiểu nhìn cô ấy, trong lòng buồn bã khi thấy mình là “hàng rơm”, cho dù giống nhau như thế nào, nếu đặt ở cạnh nhau thì hàng rơm vẫn không bằng hàng thật.

Cô đã sớm biết trong mắt Hình Nguyên, cô chỉ là một vật thay thế Anne Bạch. Khi người thật đã xuất hiện, sự tồn tại của cô ở đây là không cần thiết nữa.

Huống hồ, cho dù ở lại thì sẽ thế nào? Người phụ nữ đó được phép xuất hiện bên cạnh anh ấy khi anh ấy cần an ủi, còn cô thì không, mãi mãi là như thế.

Đây không phải là nơi cô nên ở lại.

Khi Johnny mang bữa tối đến, Hàn Hiểu vừa kết thúc cuộc nói chuyện qua điện thoại với Lưu Đông Pha, cô dùng điện thoại di động của mẹ.

Hàn Hiểu đặt điện thoại xuống mặt bàn, không ngẩng đầu lên nói: “Sáng sớm mai tôi sẽ rời khỏi đây, bên Hải Công sẽ cho xe tới đón tôi. Thời gian này làm phiền sự chăm sóc của Du Viên, rất cảm ơn.”

Bước chân của Johnny dừng lại một lát, anh không nói gì.

Hàn Hiểu vuốt cổ chú cún nhỏ, tiếp tục nói: “Tôi sẽ mang chú chó này theo. Khi quay về thành phố T, tôi sẽ nhờ thư ký Lưu mang tiền đến trả tổng giám đốc Hình.”

Johnny vẫn không nói gì.

Hàn Hiểu không ngẩng đầu lên hỏi: “Vết thương của anh ấy thế nào rồi?”

Lần này Johnny không do dự nói: “Cô Bạch nói cuộc phẫu thuật rất thành công.”

Hàn Hiểu gật gật đầu. Có vẻ như người ta có thể cầm dao phẫu thuật để cứu anh ấy, còn mình chỉ biết ném dao về phía anh ấy...

Không có ai nói gì, căn phòng trở lại yên lặng.

Có lẽ anh ta cũng không biết nên nói gì. Hàn Hiểu nghĩ. Thật ra học theo dáng vẻ của người này, nghiêm mặt không nói gì không phải là một việc khó khăn. Thực sự, hầu hết mọi người trên thế giới này đều chỉ là có những mối quan hệ thoáng qua, không cần biết thái độ thực sự của họ đối với mình như thế nào. Thời gian trước luôn cố tình tỏ vẻ tức giận trước mặt Hình Nguyên, bây giờ nghĩ lại, Hàn Hiểu cảm thấy mình thật trẻ con.

Coi như cô thật sự cảm thấy tức giận, nhưng lý do gì khiến cô có quyền trút giận lên người không có liên quan?

Có lẽ một người phụ nữ luôn hy vọng xuất hiện một người đàn ông như vậy trong cuộc sống, có thể bao dung con người thật sự của mình. Cho dù mình vừa ngủ dậy, quần áo trên người nhàu nhĩ, anh ấy cũng cảm thấy mình đẹp nhất...

Hàn Hiểu từ trước đến giờ luôn thể hiện những gì đẹp nhất của mình trước mặt La Thanh Phong: hiểu biết, dịu dàng. Còn trước mặt Hình Nguyên, cô lại giống hệt một người hoang dại... Có lẽ trong tiềm thức, cô biết chỉ có Hình Nguyên mới có thể chịu đựng được con người đó của cô.

Cho dù chưa bao giờ có người nào nói như thế nhưng cô biết.

Hàn Hiểu đã sớm nhận ra, khi Hình Nguyên thật sự đối xử tốt với một ai đó thì hiệu quả thật sự rất tốt. Còn cô, ngày càng quen với những cái “tốt” đó của anh, suýt chút nữa quên mất anh đối xử tốt với cô vì điều gì...

Cho đến lúc “người thật sự” ấy xuất hiện, bỗng nhiên nhận ra sự tồn tại của mình chỉ là một vật thay thế khiến cô bối rối và... bị shock.

Hàn Hiểu mất ngủ suốt đêm.

Cô nằm trên giường nhìn ra ngoài trời từ lúc tối đen đến tảng sáng, thấy ánh nắng ban mai chiếu qua rèm cửa, thấy thời khắc ly biệt mà mình vẫn mong đợi sắp đến.

Trong lòng cô không hề có cảm giác hải lòng khi mong ước được quay về sắp trở thành hiện thực.

Hàn Hiểu chống tay lên bồn rửa mặt nhìn khuôn mặt ủ rũ của mình.

Cô nghĩ, cô thật sự điên rồi. Cuối cùng cũng đến lúc có thể rời đi, cô còn vương vấn chuyện gì nữa? Cô nên ra đi một cách vui vẻ và kiên quyết. Cô đã trở thành trò cười rồi, cô không thể tiếp tục biểu diễn thêm đến mức khó coi được nữa...

Liệu có phải điều nên làm bây giờ là tạo cho mình tư thái đẹp hơn một chút lúc rời đi? Hàn Hiểu không biết. Nhưng chỉ cần cô có thể học được hai ba phần của Johnny cũng đủ để ứng phó với buổi sáng này, bước chân vững chắc hơn, lưng thẳng hơn...

Khi Hàn Hiểu lên xe, cô cố gắng ép mình không nhìn về hướng tòa nhà điều trị.

Rất khó khăn.

Hàn Hiểu biết rõ rằng nếu nhìn về phía đó, cô sẽ chỉ nhìn thấy một tòa nhà trống rỗng, bên ngoài có vài vệ sỹ mà thôi. Nhưng cô vẫn muốn nhìn, cho dù chỉ là một cái nhìn.

Nhưng... nhìn rồi thì sao

Hàn Hiểu nhắm mắt dựa vào ghế xe.

Bố và mẹ cô cũng không hỏi nhiều, khi xe ra đến ngoài cửa lớn, mẹ cô mới thở dài nhẹ nhõm, ‘Chỗ này đúng là một nơi thích hợp để dưỡng bệnh.’

“Nó vốn dĩ là viện điều dưỡng mà.” Hàn Hiểu cười nói. Nhưng vì sao đây là nơi nghỉ dưỡng mà sau khi rời đi cô lại mang một vết thương lòng?

Liên tục mấy ngày ngủ không ngon, ngồi trên xe bị rung lắc nên Hàn Hiểu rất nhanh rơi vào trạng thái mơ màng. Nhưng cô không ngủ được, có lẽ vì tư thế không thoải mái, có lẽ vì có một thứ gì đó đè nặng trong lòng cô.

Những lúc xe rẽ vào chỗ ngoặt, cô cảm thấy chú cún nhỏ nép vào lòng mình, dường như đang sợ hãi với không gian mới mẻ ở trong xe. Hàn Hiểu mở mắt, nhìn đôi mắt tròn xoe long lanh của nó như đang không tìm được sự giúp đỡ.

Hàn Hiểu âu yếm vuốt ve đầu nó rồi nói nhỏ: “Mày yên tâm, tao sẽ đối xử tốt với mày, rất tốt là khác. Tao sẽ ở bên mày, cho mày ăn, tắm cho mày, đưa mày đi dạo. Tao sẽ luôn đối xử tốt với mày vì mày khiến tao cảm thấy ấm áp, không phải vì mày giống người khác...”

“Đẹp thật,” Lái xe của Lưu Đông Pha nhìn qua kính hậu ngắm chú cún của cô, “Pomeranian đúng không? Tên là gì thế?”

“Vodka.” Hàn Hiểu xoa đầu chú cún, nói nhỏ, “Nó tên là Vodka.”

“Lên xe rồi sao?”

“Vâng.”

“Cô ấy... có tỏ thái độ gì không?”

“Không có thái độ gì.”

“Cô ấy có quay đầu lại không?”

“Không.”

“Không thật sao?”

“Vâng.”

“Không nhìn lần nào?” “Vâng.”

“Nói nhiều thêm một chữ cậu sẽ chết sao?!” Người đàn ông nằm trên giường bệnh bực mình.

“Không.” Johnny đứng bên cửa sổ nhìn xuống dưới không hề quay đầu lại, bình tĩnh trả lời.

“Johnny...” Hình Nguyên tức giận, “Cậu nhất định phải chọn thời điểm tôi vừa thoát chết để báo thù tôi sao?”

Johnny điềm nhiên quay người lại, nói một câu rất dài, “Anh đã không nỗ, sao hôm đó còn bảo tôi ngăn cô ấy lại? Rốt cuộc anh muốn gì?”

Nghĩ rằng Hình Nguyên sẽ nổi giận, không ngờ anh chỉ trợn mắt ngạc nhiên rồi chui vào chăn, không nói gì nữa.

Nhìn thấy phản ứng của anh, khóe miệng Johnny hơi cong lại, “Hình Nguyên, khi về đây, tôi bắt đầu không hiểu anh nữa.”

Hình Nguyên cười, lúc đang định nói gì đó thì thấy Johnny nhìn ra cửa phòng, khách khí gật đầu chào, “Cô Bạch.”

Người xuất hiện ở cửa là Anne Bạch. Cô gõ cửa hai tiếng rồi cười lớn bước vào, “Chào các anh. Hôm nay thế nào?”

Johnny không trả lời, chỉ gật đầu nhẹ chào cô rồi bước ra ngoài.

Anne Bạch nhìn anh ta bước ra khỏi phòng rồi quay lại cười nói: “Anh Hình, em nhìn thấy cô bé đó rồi.” Hình Nguyên bị lời cuốn bởi câu nói của cô, Anne Bạch cười lắc đầu, “Có phải anh cảm thấy cô ấy rất giống em không?”

Hình Nguyên nghĩ ngợi, “Lúc đầu thấy hơi giống một chút.”

Anne Bạch hừ nhẹ một tiếng, “Con mắt nhìn phụ nữ của anh đúng là có vấn đề. Cô ấy có gì giống em? Người ta là một con báo thật sự, còn em... chỉ là một con mèo lười thích phơi nắng mà thôi.”

Ánh mắt của Hình Nguyên lộ rõ vẻ thích thú, “Em rất ít khi khen người khác, đặc biệt là phụ nữ.”

Anne Bạch thở dài, “Anh biết không, lúc đầu em cũng muốn học kỹ thuật điện nhưng bố mẹ em không cho, nói với em công việc này không thích hợp với con gái như thế nào... Sau đó họ kiên quyết nhờ người quen đưa em đến một công trường thi công điện của công ty xây dựng...” Nói đến đây, Anne Bạch nhìn xuống yên lặng một lát rồi tiếp tục kể, “Kết quả là em thật sự e ngại. Hệ thống đó... Em đã quên mất nó gọi là gì, chỉ nhớ công trường rất hỗn loạn, nhân viên của nhiều bên làm việc cùng nhau, có rất nhiều thứ như khoan điện, máy hàn phát ra những tiếng kêu đinh tai nhức óc, ù ù đau cả đầu. Vậy là... lý tưởng của em bị tiêu diệt hoàn toàn.”

Cô nhìn Hình Nguyên, nhận ra anh không hề có ý cười cô nên nói với anh: “Vì thế em thật sự rất khâm phục cô gái này. Bởi vì em đã trải nghiệm qua môi trường làm việc của cô ấy, biết nó kinh khủng đến mức độ nào, em tuyệt đối không thể làm được.” Cô cúi đầu, nhìn móng tay được chăm chút kỹ lưỡng của mình, buồn bã nói, “Lúc Thanh Phong gọi điện cho em, em vẫn nghĩ là anh muốn ra mặt thay Vu Dương.”

Hình Nguyên không nói gì.

Thật ra Vu Dương làm gì ở chỗ La Thanh Phong anh đều biết. Mặc dù anh không muốn ra mặt hộ Vu Dương, cũng không cảm thấy Vu Dương làm thế có gì không đúng. Theo anh, thái độ của La Thanh Phong với Vu Dương luôn không rõ ràng, chưa bao giờ từ chối rõ ràng, cũng chưa bao giờ chấp nhận rõ ràng. Trong hoàn cảnh như thế, cậu ta bỗng nhiên đi lại với một cô gái khác, không tránh được việc làm cho Vu Dương không vui, nếu là anh, anh cũng không cam tâm.

“Thanh Phong xử lý việc này không tốt.” Hình Nguyên lười biếng nhìn nắng chiếu bên ngoài cửa sổ, giọng có vẻ không vui, “Bên này Vu Dương chưa kịp kéo, bên kia đã lôi Hiếu Hiếu xuống nước.”

“Em biết,” Anne Bạch xoa đầu ngón tay thở dài, “Một người là em trai của Thanh Thụ, một người là bạn thân của em, đương nhiên em cũng hy vọng họ có thể đến với nhau. Nhưng hai người đó đều là những đứa trẻ được chiều chuộng quá sinh hư... Em đoán tính cách tiểu thư của Vu Dương khiến La Thanh Phong không chịu nổi nữa.”

Hình Nguyên mím miệng cười. Anh nghĩ đến dáng vẻ ghê gớm của Hàn Hiểu, không hiểu tính cách tốt đẹp của cô ấy biến đi đâu mất. Nhưng trước mặt là Thanh Phong, cô ấy không bao giờ như vậy...

Có nên coi điều này như một sự đả ngộ đặc biệt đối với anh không?

26. Chương 26

Chương 26: Đây không phải là lý do

“Vì sao anh hôn em lại khiến em đau thương như thế?”

“Đây không phải là lý do.” Hình Nguyên lạnh lùng hừ một tiếng, “Chuyện tình cảm đơn giản như vậy sao? Cậu ta ăn thịt chán rồi, giờ lại muốn ăn dưa chuột cho đỡ ngán sao?”

Anne Bạch vặn vẹo đầu ngón tay không nói gì. Sự thật có lẽ không phải như vậy, nhưng cô không biết rốt cuộc mối quan hệ giữa La Thanh Phong và hai người phụ nữ này như thế nào, huống hồ cậu ấy không còn là một đứa trẻ cần có người chăm sóc nữa, cô không có tư cách nào để biện minh hộ cậu ấy.

“Chỉ cần anh để Hàn Hiểu về, có thể coi như em đã làm xong việc cậu ấy nhờ.” Anne Bạch thở dài, “Về vấn đề giữa hai người, em cũng không định hỏi, dù sao em cũng không phải là Nguyệt lão...” Nói đến đây, ánh mắt của Anne Bạch đầy ý vị, “Này, anh đang theo đuổi cô ấy đúng không?”

Hình Nguyên không vui trợn mắt nhìn cô, “Từ khi em đi theo Thanh Thụ, em càng ngày càng hay nói lung tung.”

“Vậy sao?” Anne Bạch không để ý đến lời kêu than của anh, hai mắt cô sáng long lanh, “Sáng nay em đã gặp Hàn Hiểu trong sân, ánh mắt của cô ấy nhìn em... chắc chắc...”

“Gi?” Hình Nguyên đồn hỏi.

Anne Bạch dương dương tự đắc làm mặt hề trên anh, “Em không nói cho anh.”

Hình Nguyên tức giận, ngẩng đầu ra ngoài cửa hét: “Johnny, Johnny! Gọi điện thoại cho La Thanh Thụ, bảo anh ấy mau đến đón cô gái gốc gác nhà anh ấy!”

“Em là bác sỹ điều trị chính của anh!” Anne Bạch cười to, “Bệnh nhân chưa khỏe em chưa được phép đi.”

“Em vẫn còn biết rằng em là bác sỹ sao?” Hình Nguyên ôm lấy ngực, “Lại có người bác sỹ nào không có đạo đức nghề nghiệp như em sao?”

Anne Bạch vội vàng xua tay, “Đừng tức giận, không dễ gì em mới vá được vết thương trên vai anh. Em bảo anh này, anh không được xúc động, ánh mắt của cô ấy nhìn em không được thân thiện lắm. Em đoán là cô ấy đang... ghen!”

Ánh mắt Hình Nguyên thoáng ngạc nhiên.

Anne Bạch giả bộ sờ cằm vẻ nghĩ ngợi, “Em đoán, chắc chắn không có ai nói cho cô ấy biết em là bác sỹ Johnny mời đến. Cô ấy chỉ biết em là Anne Bạch... nhân vật nữ chính vượt ngàn dặm đến thăm nhân vật nam chính tạo ra một vụ scandal... Chà chà, một vở kịch tình yêu thật lôi cuốn hấp dẫn...”

“An... ne... Bạch!”

“Hình tiên sinh, anh đừng dọa em.” Anne Bạch vỗ ngực, “Vài ngày nữa, em sẽ đi thành phố T. Nếu anh dọa em, lúc đó có thể em sẽ nói ra điều gì đó khiêu khích cô ấy, sau đó việc theo đuổi của anh sẽ càng khó khăn hơn. Em không dọa anh đâu.”

“An... ne... Bạch!”

“Có em!” Anne Bạch cười hi hi tiến lại gần, “Ông chủ có gì muốn dặn dò?”

Hình Nguyên trợn mắt nhìn cô, không nén được thở dài, “Em đi thành phố T thật sao?”

Anne Bạch gật đầu, trong lòng mong chờ những gì Hình Nguyên sẽ nói tiếp, nhưng anh lại yên lặng.

Anne Bạch vỗ vai anh, “Người anh em, anh đừng gò ép bản thân nữa, muốn theo đuổi cứ theo đuổi. Nếu anh theo đuổi được cô ấy, Thanh Phong cũng sẽ ở lại bên Vu Dương.”

Nét mặt Hình Nguyên lộ vẻ ngạc nhiên, anh không ngờ cô ấy có thể đứng cùng một phía với mình trong vấn đề của Vu Dương.

Dường như Anne Bạch biết được anh đang nghĩ gì, thái độ cô rất bình tĩnh, “Vu Dương là người bạn đầu tiên em quen sau khi xuất ngoại. Lúc đó em không hiểu gì, ngoại ngữ cũng không giỏi, nếu không có cô ấy, em không biết mình có thể tốt nghiệp được không. Hơn nữa...” Cô nhìn Hình Nguyên, ánh mắt rất dịu dàng, “Em đã nhìn thấy cô ấy khóc. Một cô bé kiêu ngạo như thế có thể khóc như một đứa trẻ chỉ vì một câu nói của Thanh Phong...”

“Có lẽ cách biểu đạt của cô ấy có vấn đề, nhưng em biết là cô ấy thích cậu ấy.” Anne Bạch nhún vai, “Cô ấy là bạn tốt nhất của em, em không muốn nhìn thấy cô ấy khóc. Chỉ đơn giản vậy thôi.”

Hình Nguyên vẫn không nói gì, anh cũng không biết nên nói gì. vốn dĩ anh không hiểu tình cảm giữa phụ nữ với nhau. Lúc định thần lại anh thấy Anne Bạch đang ngồi ở bên giường nhìn mình, mắt chớp chớp, không có vẻ gì là tử tế.

Hình Nguyên cảnh giác ngay lập tức, “Em định làm gì?”

Anne Bạch cười lới, “Anh yên tâm, em sẽ không làm gì đâu. Em chỉ đang nghĩ, đợi em quay về thành phố T, chắc chắn em phải đi thăm “món điểm tâm ngọt ngào” của anh.”

“Anne Bạch, anh cảnh cáo em...”

Anne Bạch cười hi hi đứng dậy, rõ ràng không buồn quan tâm đến thái độ uy hiếp của anh, “Cảnh cáo em? Anh tự làm sao, dù sao hai ngày nữa em cũng đi rồi.”

Hình Nguyên chau mày định nói gì đó, Anne Bạch đã tiến lại gần, thái độ bình tĩnh hơn bao giờ hết, “Anh Hình, anh muốn làm gì hãy mau khỏe lại. Anh có dám đánh cược với em không? Em đoán lúc này “món điểm tâm ngọt ngào” của anh đã gặp Thanh Phong rồi, có khi đang tay trong tay tuôn rơi nước mắt nữa.”

Sắc mặt Hình Nguyên tối sầm lại, một tay ôm vai, thở gấp, “Có bác sỹ như em sao? Sợ bệnh nhân của mình không chết nhanh! Không biết vì sao tên gốc gác ghê tởm Thanh Thụ lại yêu em được!”

Anne Bạch bĩu môi, “Lần nào muốn trốn tránh vấn đề anh đều công kích anh Thanh Thụ nhà em!”

Hình Nguyên hừ một tiếng, nằm xuống gối, nhắm mắt lại.

“Này,” Anne Bạch không giống bác sỹ mà trở thành một phóng viên lảm chuyện, “Không phải anh bắt Hàn Hiểu đến đây sao? Vì sao trong thời điểm quan trọng này lại giả vờ làm người tốt để cô ấy đi?”

Hình Nguyên giả vờ như không nghe thấy.

“Em cứ nghĩ anh sẽ cưỡng gian...” Anne Bạch thở dài thất vọng, “Làm người tốt sẽ chịu thiệt thòi, vì thế cần phải làm người xấu. Đây không phải là câu nói của anh sao? Vì sao anh thay đổi nhanh thế?”

Hình Nguyên không nhin được nữa, “Johnny! Gọi điện cho La Thanh Thụ! Bây giờ! Ngay lập tức!”

Anne Bạch cười hi hi chạy mất.

Hình Nguyên thở dài, tự hỏi lòng mình: Vì sao lại để cô ấy đi vào lúc này?

Chính là vì vào lúc này mới cần phải để cô ấy đi.

Con người luôn luôn có lòng tham. Trước đây anh tìm mọi cách để người này xuất hiện trước mặt mình, chỉ xuất hiện trước mặt mình thôi. Dù sao anh cũng là lưu manh, trực tiếp ra tay là được...

Nhưng khi cô ấy thực sự xuất hiện trước mặt anh hàng ngày, anh lại bắt đầu cảm thấy không hài lòng. Nếu bây giờ anh bị thương như thế này còn giữ cô ấy lại...

Anh nghĩ, nếu nhìn thấy anh bị thương, trong lòng cô ấy liệu có cảm giác không nhẫn tâm với anh không? Cô ấy có ôm chú cún nhỏ đến bên anh và chăm sóc cho anh không?

Nhưng, làm như vậy không phải là anh lợi dụng lòng lương thiện của người ta để bắt nạt sao? Hình Nguyên cho dù có xấu xa đến mức độ nào cũng không bỉ ổi đến mức đó.

Hình Nguyên cầm điện thoại trên tay phía đầu giường, do dự một lát rồi ném lại chỗ cũ. Anh vừa giả vờ làm người tốt trong chốc lát đã hối hận, việc này là thế nào?

Lúc nằm xuống gối, Hình Nguyên nghĩ: Không phải mình vốn là lưu manh sao? Bắt đầu từ lúc nào... ngay cả việc gọi điện thoại quấy rối cũng không làm được?

Anh có cảm giác hơi buồn bã.

Hình Nguyên nhắm mắt lại, nặng nề thở dài một tiếng.

Đứng dưới vườn hoa trước khu nhà có hai người đang hút thuốc, không cần nhìn kỹ, Hàn Hiểu cũng nhận ra một người là Lưu Đông Pha, người còn lại... đương nhiên là La Thanh Phong.

Dường như cảm thấy có xe tiến đến gần, La Thanh Phong đang cúi đầu hút thuốc đột nhiên quay đầu nhìn về phía họ. Khoảng cách hơi xa và nắng chiếu vào mắt nên Hàn Hiểu hoàn toàn không nhìn rõ thái độ trên khuôn mặt anh ấy, nhưng nhìn thấy anh thật sự xuất hiện trước mặt mình, trong lòng Hàn Hiểu có cảm giác trống rỗng kỳ lạ.

Ôm lấy Vodka vừa tỉnh dậy, xe đã đi vào thành phố T, Hàn Hiểu không kiềm chế được việc bắt đầu đoán già đoán non các tình huống gặp mặt La Thanh Phong. Thậm chí cô còn nghĩ, sau khi về nhà ngủ một giấc, cô sẽ gọi điện cho anh...

Việc gặp anh xảy ra sớm hơn cô dự đoán, hơn nữa cô vẫn không thể nghĩ ra nếu anh hỏi đến những việc đã xảy ra trong thời gian vừa qua, cô nên trả lời như thế nào, nên giải thích với anh như thế nào về việc cô hoàn toàn có thể gọi điện cho anh nhưng cô đã không gọi...

Hàn Hiểu vuốt cổ Vodka, đầu óc hoang mang. Những câu hỏi chưa có lời giải đáp đè nặng trong lòng cô như một đám mây đen khiến Hàn Hiểu không sao thở được.

Bà Hàn hừ nhẹ một tiếng, quay sang nói với ông Hàn: “Cậu ta vẫn còn mặt mũi đến đây sao?”

Hàn Hiểu liếc nhìn bà, không nói gì.

Lúc mới đến Du Viên, bà Hàn đã kể cho Hàn Hiểu nghe về cuộc gặp gỡ tình cờ không vui vẻ với mẹ của La Thanh Phong ở thành phố T. Đáng lẽ câu chuyện này sẽ khiến cho Hàn Hiểu tức giận, nhưng trong lòng cô chỉ có một cảm giác mơ hồ. Cô hơi buồn nhưng không hề cảm thấy đau đớn.

Gặp anh lúc này... không giống với dự đoán của Hàn Hiểu lúc ban đầu. Nhưng cô hoàn toàn không thể hiểu được vấn đề là ở đâu.

La Thanh Phong mở cửa xe, khi một chân Hàn Hiểu vừa bước xuống đất, anh đã ôm cả người cô vào lòng. Mùi hương quen thuộc, cái ôm quen thuộc, ngay cả lực từ hai cánh tay của anh cũng rất quen thuộc. Đường như có một dòng nước ấm chảy qua tim Hàn Hiểu khiến cô bỗng nhiên cảm thấy vô cùng mệt mỏi, không muốn mở mắt ra nữa. Ngay cả cô cũng không hiểu được vì sao cô lại cảm thấy mệt mỏi khi dựa vào lòng người đó?

Vodka cảm thấy không thoải mái rúc vào người cô, chống cự một cách yếu ớt.

Hàn Hiểu lui người lại, cúi đầu nhìn đôi mắt tròn long lanh như hai giọt nước của Vodka, an ủi nhỏ nhỏ: “Về nhà rồi, đợi một lát tao sẽ cho mày uống sữa.”

La Thanh Phong ngạc nhiên nhìn con vật nhỏ trắng như bông trong lòng cô hỏi với vẻ kỳ lạ, “Đây là...”

Hàn Hiểu vuốt tai Vodka, cẩn thận giơ nó lên, “Đây là chú chó Pomeranian của em, tên nó là Vodka.”

La Thanh Phong càng ngạc nhiên hơn, “Vì sao lại gọi là Vodka.” Nghe cái tên này, một người hoàn toàn không hiểu về rượu cũng không tránh được cảm giác lạ lùng.

Hàn Hiểu vừa vuốt lông chú cún vừa nghiêng đầu nghĩ, “Ừ, có lẽ vì nó là một cô cún, muốn được nhiều người yêu quý. Không phải đàn ông đều thích uống rượu sao?”

Cảm giác ngạc nhiên của La Thanh Phong dường như lên đến đỉnh điểm, Hàn Hiểu vốn có một cuộc sống khép kín, không biết từ lúc nào bắt đầu cảm thấy được nhiều người thích là một vấn đề quan trọng?

Lưu Đông Pha chào bố và mẹ của Hàn Hiểu, lúc quay đầu xe còn nhìn Hàn Hiểu rồi cười lớn: “Quả nhiên là hồi phục rất tốt! Tôi nghe có người về nói, viện điều dưỡng đó có phong cảnh đẹp như tranh. Đợi bao giờ có cơ hội, tôi cũng phải xin đến đó một lần!”

Hàn Hiểu cười, “Cũng không tồi. Nhưng cháu không muốn đến đó nữa, đi làm thú vị hơn.”

Lưu Đông Pha lại cười, “Mọi người và Hồ Đồng muốn đến thăm cô nhưng tôi ngăn lại. Cô nghỉ ngơi thêm vài ngày, có thời gian chỉnh sửa lại bản vẽ. Bao giờ làm xong, cô liên lạc với Hồ Đồng. Tôi nói muốn để cô đi làm dự án ở lục địa, Hồ Đồng có vẻ không muốn rời xa cô. Việc này đều phụ thuộc vào câu trả lời của cô.”

Hàn Hiểu vội nói: “Cháu vẫn làm ở sân thi công thôi. Không phải chú đã từng nói sao? Bị ngã ở đâu phải đứng dậy ở đó. Cháu hai lần lên sân thi công đều không ở đó đủ hai mươi tám ngày, giống như đào ngũ vậy, chưa đâu vào đâu.”

Lưu Đông Pha cười lớn, “Tốt! Đợi sau này cô lấy chồng, chắc chắn tôi sẽ ưu tiên cô về làm dự án ở lục địa. Thế nào, Thanh Phong? Chú nói thế cháu yên tâm rồi chứ?”

La Thanh Phong chau mày, không phải vì lời nói của Lưu Đông Pha mà vì từ lúc xuống xe, Hàn Hiểu không hề ngẩng đầu nhìn anh.

Lưu Đông Pha dặn dò Hàn Hiểu vài câu rồi vội vàng chào tạm biệt.

Có lẽ vì không còn người ngoài ở đó nên bà Hàn bắt đầu không che giấu thái độ của mình với La Thanh Phong. Rõ ràng bà vẫn không quên cuộc gặp gỡ không vui vẻ ở nhà hàng lần trước, lần này gặp lại La Thanh Phong, bà giữ thái độ không lạnh nhạt không nhiệt tình nói với anh một vài câu rồi khoác tay ông Hàn bước lên nhà, vừa đi vừa bắt đầu than

thở, than thở thời tiết, than thở không có cửa bảo vệ, nhà vệ sinh rò nước, than thở căn nhà của Hàn Hiểu quá nhỏ, họ phải đến nhà nghỉ gần đó ở...

Thái độ của bà khiến Hàn Hiểu và La Thanh Phong đi phía sau bắt gặp nhìn nhau cười.

La Thanh Phong cố ý đi chậm lại, nhẹ nhàng cầm tay Hàn Hiểu. Bàn tay anh ấm nóng nắm chặt tay Hàn Hiểu, bóp nhẹ lên đầu ngón tay cô.

Hàn Hiểu nhìn xuống cái đầu xinh xắn của Vodka rồi ánh mắt dừng lại trên hai bàn tay đan vào nhau.

Cô biết bàn tay của La Thanh Phong rất đẹp, ngón tay thon dài tao nhã, đặc biệt là lúc anh cầm vật gì đó trong tay. Được bàn tay ấy cầm tay mình là điều mà Hàn Hiểu luôn mong đợi từ rất lâu, lâu đến mức không thể đếm được thời gian nữa.

Hàn Hiểu rất muốn nắm chặt lấy tay anh, kìm nén những đau thương, cảm giác bất an không biết phải làm gì xuống tận sâu ký ức, xóa tan những băn khoăn trong mọi góc khuất không thể chạm đến của con người cô để thế giới của cô trở lại đơn giản, chỉ có hai bàn tay đan lấy nhau, chỉ còn lại người mà cô đã mong chờ từ rất lâu.

Nhưng cô cầm tay anh rất yếu ớt. Cô muốn cầm chặt hơn nhưng không được, cảm giác này khiến cô chua xót, ánh mắt cô như có một lớp sương mờ bao phủ.

Người này là La Thanh Phong, cho dù tóc anh rối, ánh mắt anh có tia đỏ, nhưng anh ấy đúng là La Thanh Phong bằng xương bằng thịt đang đứng trước mặt cô. Hàn Hiểu rất muốn chạm lên mặt anh, nhưng một tay cô bị tay anh nắm lấy, một tay đang ôm Vodka nên cô không thể làm như thế.

Dường như nhận ra cô muốn làm gì, ánh mắt La Thanh Phong mỉm cười, bàn tay anh xiết chặt lấy tay cô rồi cúi người xuống, cẩn thận hôn lên môi cô

Hàn Hiểu không động dậy. Nhưng chỉ có cô biết, khi anh tiến sát lại gần cô, cô muốn trốn tránh. Cảm giác này hoàn toàn lạ lẫm khiến cô hoảng hốt. Vì vậy, Hàn Hiểu kiễng mũi chân, nép sát người vào lòng anh. Cô dùng đầu lưỡi chạm lên môi anh rồi không do dự hôn anh thật sâu khiến anh thở gấp và nhắm mắt lại.

Cô không muốn anh nhìn thấy đôi mắt tỉnh táo của mình nên tiếp tục làm như thế.

La Thanh Phong hơi lùi lại, dịu dàng dựa đầu lên trán cô. Hàn Hiểu tựa vào ngực anh, bắt giác cúi đầu. Ánh mắt của anh khiến cô không dám đối mặt.

“Vì sao?” Ngón tay La Thanh Phong nhẹ nhàng chạm lên môi cô, giọng nói buồn bã, không biết đang hỏi cô hay hỏi chính mình, “Vì sao anh hôn em lại khiến em đau thương như thế?”

27. Chương 27

Chương 27: Chỉ là bệnh thái

Khuyết điểm duy nhất của cô ấy là quá yêu cậu, hoặc có thể nói là cô ấy quá chủ động yêu cậu. Bởi vì yêu cậu quá nên mới bị cậu xem thường.

Hàn Hiểu nghe đi nghe lại một bài hát không biết bao nhiêu lần nhưng cô không muốn ngồi dậy bấm chuột đổi sang chế độ tự động thay đổi bài hát. Mặc dù trong đêm yên tĩnh như thế này, tiếng hát chỉ khiến những buồn bã trong lòng cô càng lúc càng lớn, Hàn Hiểu vẫn yên lặng lắng nghe từng nốt nhạc.

Bài hát này Quách Dung Dung đã gửi vào máy tính của cô từ rất lâu, cô đã nghe qua vài lần nhưng không nhớ tên bài hát. Chỉ biết âm điệu rất nhịp nhàng, giọng ca sỹ nam trầm ấm và cuốn hút, ngoài những điều đó, bài hát không để lại cho cô bất kỳ ấn tượng sâu sắc nào. Hàn Hiểu vốn dĩ là người không muốn mất nhiều thời gian để nghe nhạc nhưng hôm nay khi nghe bài hát này, trời xui quý khiến thế nào cô lại chú ý đến lời bài hát, câu “Here I am” giống như một mũi tên xuyên vào tim cô.

Hàn Hiểu im lặng nằm trên thảm, tấm thảm lông dê New Zealand màu trắng giúp cô tránh được sợ lạnh lẽo của nền nhà. Nằm trên tấm thảm mềm mại đó khiến cho người ta cảm thấy như đang được ôm trong lòng.

Đó là thứ đồ xa xỉ mà Hàn Hiểu tuyệt đối không thể mua nổi nhưng nó vẫn xuất hiện trong phòng của cô, dường như có một cô tiên nào đó đã làm phép.

Có thể người đó rất tâm lý đoán được cô có thể buồn đến mức ngay cả đầu ngón chân cũng không muốn cử động nên chuẩn bị cho cô mọi điều kiện dễ chịu nhất.

Hàn Hiểu hỏi mình: Rốt cuộc tất cả những điều này bắt đầu từ bao giờ?

Đó là vì chiếc bánh ga tô sô cô la khiến cô cảm thấy hạnh phúc, hay là vì khi cô mở mắt sau giấc ngủ, thấy anh và cô chưa bao giờ có khoảng cách gần gũi như thế và... cô chưa bao giờ nhìn thấy mặt anh bình tĩnh và lặng yên như vậy?

Ánh mắt của Hàn Hiểu nhìn lên cửa sổ trên đỉnh đầu.

Đêm trong thành phố mãi mãi không bao giờ có bầu trời xanh màu ngọc bích như trong truyện cổ tích. Màn đêm mơ hồ, mắt thường không thể nhận biết được ánh sáng yếu ớt khuất sau những đám mây.

Nhưng chúng ở đó, ngăn cách bởi những tầng mây, yên lặng nhìn xuống một cô gái không biết vì sao cảm thấy đau buồn như cô.

Chúng ở đó nhưng không nhìn rõ được, không chạm vào được. Khoảng cách xa xôi như vậy khiến người ta cảm thấy tuyệt vọng.

Hàn Hiểu tin rằng, đằng sau những vì sao đó chắc chắn có những vị thần đang đùa giỡn. Họ giữ những mong ước từ rất lâu của cô trong lòng bàn tay, khi cảm thấy buồn chán mới cảm thông ban tặng cho cô, trái tim của cô đã mong chờ trong mòn mỏi quá lâu và có sự thay đổi khiến tất cả trở nên vô nghĩa.

Hàn Hiểu tự hỏi chính mình: Nếu anh ấy không điên rồ “cướp” toàn bộ nhân viên bị thương trên sàn thi công về Du Viên, nếu anh ấy không mặc tạp dề nấu thuốc bỏ cho cô, không đưa cô đi cưỡi ngựa, đi dạo, không gọi cô tỉnh dậy thoát khỏi cơn ác mộng đang bao vây cô, để cô dần dần bình tĩnh trong lòng anh ấy...

Nếu anh ấy không trói chặt chân tay cô lúc cô muốn bỏ đi, và đẩy cô ra xa khi cô thực sự muốn ở lại...

Vào lúc này, kết quả liệu có khác không?

Cô tìm lại trong hồi ức hình ảnh của Anne Bạch, nhớ đến dáng vẻ tự tin của cô ấy khi ngẩng đầu bước xuống thềm, nhớ đến dáng vẻ nghiêng đầu mỉm cười của cô ấy khi nghe điện thoại trên bậc thềm, nhớ đến những dấu ấn của cô ấy để lại trong lòng Hình Nguyên như thế nào và khoảng cách rõ ràng giữa hình ảnh của cô ấy so với một thứ đồ rơm như mình...

Hàn Hiểu không bao giờ nghĩ rằng, trong cuộc đời mình có một ngày như thế này, một người hoàn toàn xa lạ có thể khiến cô đau lòng đến thế.

Hàn Hiểu nhắm hai mắt lại, một mỗi hỏi chính mình: Nếu có thể ở lại Du Viên tận mắt nhìn thấy anh ấy “tung tăng nhảy nhót” trước mặt mình và nở nụ cười đáng ghét... sự ra đi của cô liệu có phải sẽ trở thành một điều đương nhiên hay không? Liệu cô có đau khổ đến tận xương tủy như thế này không?

Rõ ràng anh ấy đã không cho cô về suốt một tháng, vì sao vào lúc này anh ấy không tiếp tục ngăn cản? Có phải vì sự xuất hiện của Anne Bạch? Hay là nói cách khác, trong mắt anh ấy, sự tồn tại của cô không còn quan trọng nữa... Anh ấy không hề để ý đến việc cô sẽ phản ứng như thế nào?

Vì sao con người này luôn tàn nhẫn một cách thẳng thừng như thế?

Vodka trèo qua cánh tay cô, giống như một đứa trẻ đang làm nũng tiến lại gần, vừa kêu khê vài tiếng, vừa lè lưỡi liếm lên mặt cô.

Hàn Hiểu quay sang xoa cái đầu mềm mại của nó, nói nhỏ: “Vodka, tao đúng là hết cách chữa rồi. Tao luôn nghĩ rằng tao rất tốt, nhưng bản chất của tao là xấu, tao đã lừa dối chính bản thân mình.”

Vodka rúc vào người cô, bắt đầu cúi đầu liếm lông và móng chân của mình, “Tao luôn muốn về đây, ở bên cạnh người ấy, nhưng lúc tao thật sự quay về, tao lại để rơi trái tim ở nơi đó.” Hàn Hiểu nhắm mắt, thở dài nhẹ nhẹ, “Vodka, tao là một cô gái không tốt.”

Vodka không liếm móng chân nữa, ngẩng đầu nhìn cô, đôi mắt đen trong veo như thủy tinh nhìn cô ảm áp.

“Tao đang nhớ anh ấy, tao luôn nghĩ không biết anh ấy có bị chết không, muốn dừng nhưng không dừng được.” Hàn Hiểu gồng đầu lên một cánh tay, dùng tay còn lại vuốt ve đầu Vodka, “Đây là kết quả mà tao luôn muốn, anh ấy đã đem lại kết quả ấy cho tao, vì thế tao không thể dày mặt hối hận. Có lẽ thời điểm anh ấy cho tao tự do không thích hợp, có lẽ...”

Có lẽ “hiệu ứng stockholm” thật sự đã xảy ra với cô giống như anh nói. Hàn Hiểu hỏi mình: Nếu dự vọng lúc này của cô chỉ là một dạng bệnh thái thì khi nào có thể hồi phục? Nếu đến tìm chuyên gia tâm lý, liệu cô có thể hồi phục nhanh hơn không?

“Chỉ là bệnh thái”, cách nói này khiến Hàn Hiểu thở phào nhẹ nhõm và cảm thấy hơi buồn buồn. Điều này có nghĩa là cô đã tìm được cốt lõi của vấn đề, chỉ cần điều trị được “bệnh thái” này, cuộc sống của cô sẽ quay trở về quỹ đạo cũ - nhận bản vẽ, kiểm tra bản vẽ, nghiệm thu hiện trường, lúc rỗi rãi hẹn hò với La Thanh Phong, chiêm ngưỡng những bức tranh anh ấy vẽ...

Hàn Hiểu ôm lấy Vodka, cúi đầu hôn lên đầu nó, “Đi thôi, cưng. Chúng ta đi tắm, sau đó... mày ngủ trên giường của tao. Ai bảo mày có bộ lông dài và ảm áp như thế.”

Vodka thu người trong lòng cô, vẫy đuôi kêu vài tiếng nho nhỏ.

“Đặt tên là Vodka đi,” Anh cười rất tươi, “Nó là một bé gái mà, lẽ nào cô không muốn mọi người đều thích nó sao...?”

Anh cười nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm thẳm... Trong ánh mắt đó có một ma lực khiến cô không thể chống cự và bị cuốn vào vòng xoáy đó. Cho dù cô giãy giụa như thế nào cũng không sao thoát ra được ánh mắt đó.

Anh giúp cô ôm chặt chú chó nghịch ngợm, hơi thở của anh phả xuống trán cô...

Hàn Hiểu biết mình đang nằm mơ. Cô mơ hồ nhớ những cảnh đã xảy ra ở trong phòng ngủ của cô trước khi anh ấy rời đi. Lúc ấy, cô chưa hề nhận ra vị trí hàng rơm của mình rõ ràng như thế.

Cô cảm thấy ngón tay của anh trượt trên cánh tay cô rồi nâng cằm cô lên.

Chỉ nhìn nhau nhưng đủ khiến cô cảm thấy chao đảo như đang ở trong phòng thiếu không khí.

Cô chưa bao giờ nhìn thẳng vào mắt anh như thế... Có lẽ vì cô biết trong mắt anh có chứa một ma lực đáng sợ. Đó là một màn đen chứa đầy giông bão, nguy hiểm nhưng cuốn hút.

Hàn Hiểu thấy khuôn mặt anh ghé sát lại gần cô đầy mê hoặc, đôi mắt đen sáng long lanh như có lửa trong đó. Tất cả những buồn bã trong lòng Hàn Hiểu cháy bùng lên khi anh ấy ghé lại gần...

Hàn Hiểu tỉnh dậy trong trạng thái hoa mắt vì khó thở như bị thiếu dưỡng khí, mồ hôi chảy khắp mặt, ngực cô nặng trĩu như bị một vật gì đó đè lên, đưa tay sờ mới nhận ra đó là Vodka đang ngủ ngon lành.

Tiếng chuông điện thoại vang lên trong đêm yên tĩnh khiến cho người ta cảm thấy bất an.

Tim Hàn Hiểu đập mạnh, tay cô run run cầm lấy điện thoại trên tủ ở đầu giường, quả nhiên là một số điện thoại lạ.

Hàn Hiểu run run ấn nút nghe, tiếng một phụ nữ lạ vang lên xóa tan sự yên lặng của đêm đen, “Hàn Hiểu phải không? Tôi là Anne Bạch.”

Cho đến khi ngồi ở nhà hàng, Hàn Hiểu vẫn do dự không biết có nên gặp Anne Bạch không.

Đầu tiên là vì cô ấy là chị dâu của La Thanh Phong. Từ khi biết thái độ của bà La qua lời mẹ cô kể, Hàn Hiểu có cảm giác đề phòng với tất cả họ hàng của La Thanh Phong. Mặc dù La Thanh Phong luôn nhấn mạnh chị dâu của anh ấy tính cách thoải mái như thế nào, chu đáo như thế nào khi đối xử với người khác và được mọi người yêu quý, nhưng những lời khen ngợi đó chỉ có tác dụng khiến cho lòng tự tin của Hàn Hiểu bị mất đi mà thôi.

Hóa ra người này... lại ưu tú đến thế.

Một người tính cách điềm đạm như La Thanh Phong dùng những từ ngữ như thế ca ngợi cô ấy, Hình Nguyên yêu cô ấy đến mức đi tìm bóng dáng của cô ấy trên người phụ nữ khác. Ngay cả Vu Dương là một người phụ nữ không biết lý lẽ cũng từ bỏ mọi thủ đoạn của mình, cam tâm tình nguyện kết bạn với cô ấy...

Lúc nghĩ đến đó, trong lòng Hàn Hiểu cảm thấy hơi chua xót. Cô đã sống trên đời hai mươi bảy năm nhưng chưa được ai khen ngợi như thế, ngoài vấn đề công việc. Thậm chí La Thanh Phong cũng chưa bao giờ nói một câu “thích” với cô.

Chưa bao giờ.

Gặp một người phụ nữ luôn trang điểm tinh tế, không những thành công trong sự nghiệp mà còn giỏi giao tiếp, Hàn Hiểu cảm thấy tự ti. Bởi vì cô chưa bao giờ giỏi nói chuyện, không biết ăn mặc đẹp, ngay cả trang điểm... Cô đánh phấn nền cũng không đều, càng không nói đến mức độ cao hơn như kẻ lông mày...

Người như cô sao có thể so sánh với hình ảnh nữ thần trong mắt Hình Nguyên?

Cho dù trong lòng biết rõ như thế nhưng cô vẫn cảm thấy buồn. Hàn Hiểu nghĩ: Người tình trong mộng của anh ấy ưu tú như thế có gì liên quan đến cô? Bệnh của cô đúng là không nhẹ.

Hàn Hiểu cầm lấy tách trà, suy nghĩ xem có nên đi khám bác sỹ tâm lý không, liệu có cần nhờ Thôi Hạo nghe ngóng tình hình không? Mặc dù anh ấy là bác sỹ chính hình, nhưng cũng có thể coi là cùng ngành với bác sỹ tâm lý.

Lúc La Thanh Phong gọi điện thoại xong quay trở lại phòng, Hàn Hiểu vẫn giữ nguyên tư thế như lúc anh rời đi, tay cầm tách trà và ngồi thần thờ.

Từ khi quay về, cô luôn có dáng vẻ như thế. Nhưng nếu anh hỏi cô lại không nói gì. Dường như cô đang tạo cho mình một lớp vỏ bảo vệ và ngăn anh ở bên ngoài.

La Thanh Phong đã nghe ngóng tình hình của Hàn Hiểu trước khi cô về qua Anne Bạch, cô cười với vẻ ranh mãnh, “Điều này cho thấy rõ cậu không hiểu cô ấy nhiều. Có lẽ vì không hiểu nên cậu mới cảm thấy mình đang bị cuốn hút...”

La Thanh Phong ngạc nhiên: “Vậy sao?”

Anne Bạch lại cười, “Tình cảm đã qua đặt trước mặt cậu nhưng đáng tiếc là cậu không biết trân trọng. Mặc dù tính cách của cô ấy nóng vội, nhưng theo tôi, khuyết điểm duy nhất của cô ấy là quá yêu cậu, hoặc có thể nói là cô ấy quá chủ động yêu cậu. Bởi vì yêu cậu quá nên mới bị cậu xem thường.”

Chủ đề nói chuyện chuyển sang hướng mà La Thanh Phong không thích. Không giống như lời lẽ nặng nề của mẹ, Anne Bạch có thể đánh trúng vào điểm yếu của anh, khiến anh không chống cự được. Trong mắt của Anne Bạch, La Thanh Phong luôn là một đứa trẻ chưa trưởng thành.

La Thanh Phong không thích cảm giác này, bởi vì khi nói chuyện với cô ấy anh không chiếm được thế thượng phong. Anh biết trong lời nói của cô có lỗ hổng nhưng không sao nắm bắt được. Cảm giác này khiến người ta bực bội nên anh thường tránh phải tiếp xúc với Anne Bạch.

“Hiểu Hiểu, anh phải về phòng tranh.” La Thanh Phong ngồi đối diện với Hàn Hiểu, tỏ vẻ xin lỗi khi ngắt dòng suy nghĩ của cô, “Các tác phẩm trong phòng tranh ký đặt vừa rồi đặt không đúng thứ tự, anh phải về xem thế nào.” Anh không nói với cô phòng tranh đã ngừng hoạt động nên cũng không giải thích với cô phòng tranh quay lại hoạt động như thế nào.

Hàn Hiểu gật đầu.

Dáng vẻ ngoan ngoãn của cô khiến La Thanh Phong cảm thấy không yên lòng, anh lại nói: “Chị dâu anh đang đi trên đường, vài phút nữa là đến. Chị ấy là người rất dễ chịu.”

Hàn Hiểu lại gật đầu.

La Thanh Phong rất muốn chạm tay lên mặt cô nhưng vẻ vâng lời của cô khiến anh không đưa tay lên nữa.

Sau khi cô uống được nửa tách trà nóng, Anne Bạch xuất hiện.

Hàn Hiểu không ngờ cô ấy đưa Vu Dương đến, càng không ngờ rằng, Vu Dương luôn không vừa mắt với mình lại giống như một con người khác khi ở trước mặt Anne Bạch, lúc ngồi xuống còn gật đầu chào cô, mặc dù thái độ vẫn không vui vẻ gì.

Có cảm giác không thật, liệu có phải ngay cả cô ấy cũng bị quỷ nhập hồn không?

Một nồi lẩu tinh xảo được mang đến, Hàn Hiểu thấy Vu Dương vụng về cầm đũa, bất giác nhớ đến nhận xét của La Thanh Phong về cô ấy, “ở nước ngoài muốn ăn đồ Trung Quốc, ở Trung Quốc lại muốn ăn món ăn nước ngoài...”

“Cầm thế này,” Anne Bạch giải thích, “Tay không được cầm gần phía trước quá.” Sau đó ngẩng đầu cười xin lỗi Hàn Hiểu, “Xin lỗi, cô gái này rất ít khi ăn đồ Trung Quốc.”

Hàn Hiểu cười, không nói gì. Trong lòng nghĩ: ít ăn đồ Trung Quốc... có gì phải xin lỗi?

“Cuộc phẫu thuật của anh Hình rất thành công, hồi phục rất tốt.” Anne Bạch vừa nói chuyện với cô, vừa giúp Vu Dương gấp thịt và rau cho vào nồi, “Sức khỏe của anh ấy không tồi, giống hệt một con bò rừng, vì thế cô không phải lo lắng.”

Hàn Hiểu nghĩ, có lẽ là cô ấy đang nhắc đến người đó...

“Đồ biến thái đó!” Vu Dương khổ sở cầm đũa, không kiềm chế được hừ một tiếng, “óe to nhưng không có não!”

Hàn Hiểu phun cả trà ra khỏi miệng.

Anne Bạch vừa giúp cô lấy khăn giấy, vừa cười và giải thích, “Cô đừng hy vọng một đứa trẻ lớn lên ở nước ngoài có thể dùng từ chuẩn xác. Vu Dương nói tiếng Trung như vậy cũng là không tồi, mặc dù ý nghĩa có sai lệch một chút.”

Hàn Hiểu vừa ho vừa nghĩ: Ý nghĩa... chỉ sai lệch một chút thôi sao?”

Anne Bạch nhìn Vu Dương, cười nói: “Câu nói của cậu, chúng ta nên nói thế này: Cơ thể phát triển, đầu óc sẽ đơn giản. Có vẻ như giáo viên dạy tiếng Trung Thanh Phong dạy dở không ra sao rồi.”

Vu Dương chau mày đập vào tay cô ấy, nét mặt có một thái độ gì đó rất đáng ngờ.

Hàn Hiểu không hề thấy hứng thú với trò đùa của họ, do dự một lát cô thẳng thắn hỏi Anne Bạch: “Anh ấy... trúng đạn à? Vì sao?”

Anne Bạch lắc đầu, “Xung đột trong làm ăn, ai biết được.”

Hàn Hiểu nhìn xuống khuấy nước sốt trong bát.

Đây là nhà hàng lẩu nổi tiếng của thành phố T, độc đáo nhờ hương vị đặc biệt của nước sốt nhưng cô không cảm thấy ngon miệng. Trong đầu óc cô chỉ có hình ảnh những người đứng bên ngoài trong khi phẫu thuật cho Hình Nguyên... Nếu bên nào đó tranh thủ lúc anh ấy bị thương để ra tay...

Vu Dương để ý thấy phản ứng của cô, ánh mắt sáng lên nhưng không nói gì.

“Cô sợ máu à?” Anne Bạch đột ngột hỏi.

Hàn Hiểu ngạc nhiên hỏi lại: “Cô nghe điều đó từ đâu?”

“Tôi đoán thôi.” Anne Bạch nhún vai, “Hình Nguyên nhất quyết không để cô vào, kỳ lạ. Tôi vẫn nghĩ là do cô sợ máu.”

Có một thứ gì đó đột nhiên xuất hiện trong lòng Hàn Hiểu rồi lớn dần lên.

“Đừng nghĩ lung tung,” Vu Dương tỏ vẻ coi thường nhìn cô, “Anh ấy lo lắng cho cô. Con người biến thái này, tự nhiên có thể làm một việc kỳ lạ như thế.”

Hàn Hiểu không biết thứ gì đó đang lớn lên trong lòng mình, giống như sương mù, cô không sao nhìn rõ được. Ẩn giấu sau làn sương mù đó, cảm giác đau khổ trong lòng cô dịu đi.

Hàn Hiểu thở thật sâu, thầm nhắc đi nhắc lại trong đầu - bệnh thái, bệnh thái, buổi chiều nên đi khám bác sỹ tâm lý... Sau đó lấy ra một chiếc thẻ trong túi, đẩy tới trước mặt Vu Dương.

“Gì thế?” Vu Dương ngạc nhiên.

“Trước khi đi tôi có nói với Johnny sẽ gửi tiền mua chó cho anh ấy.” Hàn Hiểu tiếp tục thở thật sâu, giọng nói hơi buồn buồn, “Nhưng thư ký Lưu vẫn hay gọi cho tôi nói, anh ấy không dám nhận...”

“Cắt!” Vu Dương lườm cô, “Đừng hy vọng vào tôi, tôi cũng không dám nhận. Nếu tôi nhận tấm thẻ này, anh ấy sẽ cắt tôi làm nhân bánh bao không biết chừng.” Ngừng một lát, cô nói tiếp, “Cô biết rõ anh ấy làm những trò này để cô vui còn cố tình tính toán sòng phẳng với anh ấy, cô thật là người đạo đức giả.”

Anne Bạch không hài lòng với cách ăn nói đó, đá chân cô ta dưới bàn.

Hàn Hiểu không phản đối. Cô cúi đầu nên không nhìn thấy ánh mắt của Vu Dương nhìn cô. Ánh mắt đó chứa đầy mâu thuẫn, dường như vừa muốn xé vụn cô, vừa tính toán xem làm thế nào để tránh né những rắc rối có thể trút lên đầu cô ta...

Khi Hàn Hiểu ngẩng đầu lên, cô ta nhanh chóng giấu đi suy nghĩ của mình, cúi đầu gấp tờ.

Anne Bạch yên lặng nhìn cảnh đó, trong lòng có vẻ không yên tâm bởi cô nhớ rõ Vu Dương không thích ăn tôm.

Rốt cuộc là chuyện gì khiến cô ấy muốn... thử như vậy?

Table of contents

28. Chương 28

Chương 28: Vận mệnh mở sai cửa

Nhưng, tôi có thể khổ sở nhưng không thể hèn mọn thấp kém, nếu ngay cả thứ tình cảm tôi đang nâng niu trên tay cũng hèn mọn thấp kém thì lòng kiêu hãnh của tôi còn lại những gì?

Nhìn thấy người xuất hiện trước mặt mình là Vu Dương chứ không phải là Anne Bạch, La Thanh Phong hiểu ngay đã xảy ra chuyện gì. Anh quá tin tưởng vào Anne Bạch nên một lần nữa quên mất một sự thật, Vu Dương là bạn thân của Anne Bạch.

La Thanh Phong cảm thấy không vui nhưng khách ngồi trong phòng uống cà phê trên tầng hai khách sạn không đông, Vu Dương đã nhìn thấy anh. Nếu lúc này anh quay người bỏ đi thì quá thất lễ.

“Cô tìm tôi?” La Thanh Phong ngồi xuống đối diện với cô, giọng điệu có vẻ không vui, “Vì sao phải mượn danh nghĩa của Anne Bạch?”

Vu Dương cười, hỏi anh: “Anh muốn uống gì?”

La Thanh Phong lắc đầu.

Trời đã bắt đầu chuyển lạnh, mặc dù nhiệt độ trong khách sạn không thấp nhưng nhìn thấy cốc cà phê đá trước mặt Vu Dương, La Thanh Phong vẫn khuyên cô theo thói quen: “Dạ dày của cô không tốt, không nên uống nhiều đồ lạnh.”

Đôi mắt to như búp bê của Vu Dương chớp chớp, “Anh vẫn còn nhớ dạ dày của tôi không tốt sao?”

La Thanh Phong cười khổ sở, “Nói chuyện hà tất phải căng thẳng như thế sao?”

Vu Dương nhìn xuống nghĩ ngợi rồi nói nhỏ: “Gần đây tôi luôn nhớ đến những ngày trước khi chúng ta về đây. Leo, nếu chúng ta ở Đức, mọi việc sẽ không xảy ra như bây giờ phải không?”

La Thanh Phong không nói gì.

“Tôi đã hẹn bác gái lát nữa đi dạo phố, anh đi không?” Vu Dương chủ động chuyển chủ đề.

“Rốt cuộc cô tìm tôi có việc gì?” La Thanh Phong không muốn kéo dài câu chuyện nữa. Sau khi hai người tranh cãi nhiều như thế, giờ kéo cờ hòa bình ngồi nói chuyện phiếm, giả vờ như chưa hề có chuyện gì xảy ra không phải là một điều quá lạ lùng sao?

Trong ánh mắt của Vu Dương hiện lên suy nghĩ gì đó nhưng anh không hiểu được, điều này khiến anh cảnh giác theo bản năng. Nhưng Vu Dương chỉ đặt cốc xuống rồi ngẩng đầu nhìn anh, nói một cách thẳng thắn: “Chúng ta quay về thôi.”

“Gì?” La Thanh Phong ngạc nhiên, “Quay về?”

Vu Dương gật đầu rất dứt khoát, “Chúng ta quay về Đức, không quay lại đây nữa. Ở đó anh có phòng làm việc, có đối tác làm ăn rất tốt. Anh có tài, có thể tạo dựng sự nghiệp cho mình. Nhưng ở đây... Thổ nhưỡng ở đây không hợp với anh.”

La Thanh Phong sau khi kinh ngạc định thần lại, cúi đầu cười, “Cô thấy như vậy sao?”

Vu Dương gật đầu, trong lòng đầy hy vọng.

Động tác gật đầu của cô quá chắc chắn khiến La Thanh Phong không biết nên tiếp tục nói gì. Yên lặng hồi lâu, cảm giác lạc lõng khiến ánh mắt của Vu Dương trở nên buồn bã, “Anh không muốn sao?”

La Thanh Phong vẫn không nói gì. Có những điều không cần nói hai người đều có thể hiểu, hà tất phải nói ra từng chữ khiến người ta bị tổn thương?

“Nhưng... không phải bác trai bác gái đều đi sao? ở đây...” Vu Dương không nói tiếp, chưa bao giờ cô nói nhỏ nhẹ với người khác như vậy. Con người này luôn khiến cô phải vượt quá giới hạn hết lần này đến lần khác. Nghĩ đến đây, cảm giác giận dữ trong lòng đột nhiên trỗi dậy, “Vì cô ta sao?”

La Thanh Phong nhìn cô, ánh mắt điềm tĩnh nhưng Vu Dương có thể nhìn thấy vẻ không vui trong đó. Thái độ của anh giống như một cơn lốc thổi bùng lên ngọn lửa tức giận trong lòng, “Tôi ngốc, thật ra anh cũng ngốc! Thậm chí anh còn không bằng tôi, ít nhất tôi cũng chưa bao giờ tự lừa dối bản thân mình!”

Mặt La Thanh Phong biến sắc.

Ánh mắt sắc lạnh của Vu Dương nhìn anh đầy oán trách, “Nhìn xem, quả nhiên là anh biết. Anh biết tôi nói gì, đúng không?”

Đầu ngón tay của La Thanh Phong hơi run, ánh mắt anh trở nên trầm tư.

“Quả nhiên vật hợp theo loài, người chia theo bầy, có câu nói như vậy đúng không?” Vu Dương liếc nhìn anh, cười lạnh lùng, “Cô gái đó thật ra cũng đang lừa dối chính mình. Rõ ràng là rất lo lắng cho vết thương của anh tôi, nhưng lại...” Nói đến đây, Vu Dương giữ tay La Thanh Phong lúc đó đang định bỏ đi, nhấn mạnh từng chữ, “Thật ra anh hiểu rõ hơn ai hết đúng không? Anh rất nhạy cảm với những việc anh để ý đến.”

La Thanh Phong gạt tay cô, “Đây là việc riêng của tôi!”

“Việc riêng.” Vu Dương lạnh lùng hừ một tiếng, “Nói như thế... Tôi bây giờ không còn nằm trong phạm trù việc riêng của anh nữa sao?”

La Thanh Phong không nói gì. Trong quan niệm của anh, đàn ông không thể tranh cãi với phụ nữ, đặc biệt là ở nơi công cộng.

“Đã từng như thế phải không?” Vu Dương hỏi dồn, “Phải không? Phải không?”

La Thanh Phong quay người bỏ ra ngoài.

“La Thanh Phong, anh không muốn thừa nhận, hay không dám thừa nhận?” Giọng Vu Dương lạnh như băng, cô không nói to nhưng anh có thể nghe rõ từng chữ, “Nếu ngay cả dũng khí anh cũng không có thì anh đừng trách tôi...” La Thanh Phong không nghe những lời tiếp theo, cũng không cần phải nghe. Người phụ nữ này lúc phát điên luôn nói ra những lời mà cô ta cũng không hiểu nổi, anh đã sớm được lĩnh giáo điều này.

Qua lời kể của mẹ, Hàn Hiểu biết bố mẹ của La Thanh Phong đang ở thành phố T. Đương nhiên, cuộc gặp gỡ tình cờ không hề vui vẻ giữa hai bà mẹ cũng được mẹ Hàn Hiểu kể không chỉ một lần.

Không có ai muốn nhìn thấy bố mẹ bị tủi thân vì mình. Nhưng cô không thể giải tỏa tâm sự này với La Thanh Phong. Hàn Hiểu không biết nên làm gì, cô chỉ có thể tránh nhắc đến vấn đề nhạy cảm này trước mặt anh.

Vì thế, một lần nữa Hàn Hiểu nhận ra rằng, cô đã hình thành một thói quen mới trong tính cách của mình khiến người khác cảm thấy không vui, đó là tự lừa dối. Không hiểu rõ nên cố tình trốn tránh rồi điềm nhiên nhận ra những điều mình cảm nhận mơ hồ biến mất sau khi cố tình quên.

Đáng tiếc cuộc sống luôn đem đến những điều bất ngờ, đột ngột khiến người ta không kịp trở tay.

Ví dụ như lúc này.

Đang ngồi trong xe, Hàn Hiểu nhìn thấy La Thanh Phong bước ra từ cửa khách sạn, không biết Anne Bạch hẹn anh ấy đến nói chuyện gì khiến mặt anh xầm xỉ như trời mưa.

Hàn Hiểu mở cửa xe, vừa mới gọi một câu: “Thanh Phong, anh...” thì nghe thấy phía sau có tiếng gọi rất nghiêm khắc: “Thanh Phong, sao con lại ở đây?”

Hàn Hiểu quay đầu lại nhìn vị “phu nhân họ La” đã được nghe kể.

Quả nhiên giống hệt miêu tả của mẹ cô: mặt đầy sát khí. Hàn Hiểu đang thầm than thở sao vẻ mặt của một người lại có thể sinh động như thế, bỗng nhiên cô nhìn thấy người xuất hiện sau lưng La Thanh Phong, mặc một bộ đồ màu xanh ngọc bích nho nhỏ nhưng rõ ràng không phải là Anne Bạch.

Vì sao La Thanh Phong phải nói dối cô?

Hàn Hiểu dừng bước, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy vô cùng khó chịu. Anh ấy và Vu Dương chưa bao giờ cắt đứt hoàn toàn liên lạc, cô luôn biết điều đó, nhưng chưa bao giờ cô cảm thấy buồn như thế. Thật ra cô đã luôn nhẫn nhịn chuyện này. Vì sao cô có thể ở bên anh ấy, cố gắng giả vờ như không hề nhận ra sự thật - đúng là tự lừa dối chính mình.

Cảm giác đó chưa bao giờ khiến cô căm ghét mình như thế.

“Đàn ông phóng túng trước khi kết hôn, điều này mẹ có thể hiểu.” Sau lưng cô, Trương Ngọc mặt đỏ ửng ửng sát khí lạnh lùng như băng nói: “Nhưng vô đạo đức như thế này, người quen nhìn thấy sẽ không hay.”

Đầu ngón tay Hàn Hiểu bắt đầu run rẩy. Lúc trước, chắc chắn bà ấy đã dùng những lời lạnh lùng như vậy làm đau lòng bố mẹ cô. Mẹ cô là người rất tự trọng, cả cuộc đời luôn hiếu thắng và chưa bao giờ bị ai dă kích!

Hàn Hiểu gạt tay La Thanh Phong, ngẩng đầu nhìn vẻ mặt đắc ý của Vu Dương rồi nhìn sang điệu bộ khổ sở của La Thanh Phong, thở thật sâu để có thể nói thật bình tĩnh, “Cháu luôn nghĩ, một người đàn ông như La Thanh Phong chắc chắn sẽ có xuất thân từ một gia đình có giáo dục, thấu tình đạt lý. Bây giờ nhìn lại mới biết cháu đã nghĩ sai.” Nhìn thấy mặt Trương Ngọc biến sắc, trong lòng Hàn Hiểu cảm thấy rất thoải mái nên cô tiếp tục nói thẳng thắn, “Cháu không để ý đến thái độ của bác, phu nhân La, bởi vì cháu không thích bác gặp nhiều lần.”

“Cô nghĩ nhiều quá,” Trương Ngọc kéo tay Vu Dương, sắc mặt đen lại, “Với người không có liên quan đến họ La chúng tôi, không cần nói đến thích hay không thích. Hơn nữa, gia đình chúng tôi cũng không thể qua lại với gia đình không có giáo dục.”

Hàn Hiểu biết Trương Ngọc đang nhớ đến cuộc gặp không vui vẻ gì với bố mẹ cô lần trước, ai cũng có quyền không vui vẻ, nhưng cách nói của bà ta khiến Hàn Hiểu vô cùng tức giận.

Hàn Hiểu bắt giác bước lên phía trước liền bị La Thanh Phong giữ tay lại, sa sầm nét mặt, “Hiểu Hiểu, em đừng như vậy.”

Hàn Hiểu gạt tay anh ra, trong lòng cảm thấy đau đớn. Làm khó gia đình anh ấy khiến anh ấy khó chịu, vậy lúc trước anh ấy không nghĩ đến việc bố mẹ của người khác cũng có thể buồn sao?

Bỗng nhiên cô nghĩ, sau khi xảy ra chuyện không vui đó, La Thanh Phong chưa bao giờ xin lỗi, chưa từng nói chỉ một câu “đừng để bụng” với bố mẹ cô.

Lẽ nào... chỉ vì tôi thích anh, dày mặt theo đuổi anh mà cả gia đình tôi bị anh khinh thường sao?

Căn cứ vào đâu?!

Bỗng nhiên Hàn Hiểu cảm thấy lạnh lẽo.

Cô không phải là chiến sỹ, cũng chưa bao giờ nghĩ đến có một ngày cô lại ngênh chiến với cả gia đình của một người đàn ông nào đó. Cuộc sống gia đình trong tưởng tượng của cô chưa bao giờ như thế.

Một lần nữa, Hàn Hiểu gạt tay La Thanh Phong, cô bỏ đi không quay đầu lại.

Sau lưng, La Thanh Phong gọi tên cô, giọng có vẻ hơi tức giận, “Hiểu Hiểu!”

Hàn Hiểu nghĩ, nếu là trước đây, chắc chắn cô sẽ cảm kích lao lại bởi vì anh chủ động lên tiếng giữ cô lại khi cô bỏ đi.

Nhưng bây giờ... cô không còn một chút vui mừng nào nữa.

Cô nghĩ: Tôi đã thích anh không tính toán, thích từ rất lâu, rất lâu rồi... Nhưng sở thích của tôi đã thay đổi. Khi tôi vượt qua mọi thứ, muốn chạm đến sự thật đằng sau viễn cảnh trước mắt, vận mệnh đã mở nhầm cửa, đưa một người đàn ông khác đến trước mắt tôi.

Tôi luôn nghĩ tôi có thể sửa chữa sai lầm này. Nhưng... không được, tôi không làm được. Lúc tôi đối diện với mẹ anh, cuối cùng tất cả mọi thứ đều hiện lên trước mắt tôi, khiến tôi không có cách nào tiếp tục tự lừa dối mình nữa.

Tôi thật sự thích anh. Hàn Hiểu nghĩ, tôi thật sự muốn thích anh mãi như vậy... vì khi tôi gặp anh, cảm giác thích anh đã trở thành một thói quen thâm căn cố đế.

Nhưng, tôi có thể khổ sở nhưng không thể hèn mọn thấp kém, nếu ngay cả thứ tình cảm tôi đang nâng niu trên tay cũng hèn mọn thấp kém thì lòng kiêu hãnh của tôi còn lại những gì?

Hồ Đồng mở cửa văn phòng, thấy có rất nhiều linh kiện đặt bừa bãi trên bàn làm việc, ông rất ngạc nhiên, cười nói: “Bộ phận giám sát kỹ thuật của chúng ta biến thành cửa hàng tạp vụ từ lúc nào thế?”

Hai người đang vui đùa vào làm việc ngẩng đầu lên, một người là Lưu Thành bên thi công, một người là Hàn Hiểu. Hàn Hiểu vẫn ngậm tua vít trên miệng, thấy ông vào, gật đầu chào rồi lại tập trung lên vỏ đồng hồ.

“Tôi vừa lấy về chưa đến hai tiếng đồng hồ đã bị hai người mổ xẻ thành tám mảnh rồi, chà chà, nhanh tay quá.” Hồ Đồng kéo ghế ngồi xuống, quay đầu hỏi anh Lưu, “Không bận sao?”

Tuổi của Lưu Thành khoảng từ bốn mươi đến năm mươi, vì suốt ngày chạy ngoài hiện trường nên da mặt cháy nắng, đôi mắt rất có hồn. Anh nhận lấy điều thuốc lá Hồ Đồng đưa cho rồi cười nói: “Đưa người đến nhận đồng hồ, đúng lúc gặp Tiểu Hàn đang tháo ra xem. Đây là đồng hồ mới mà, chưa thấy bao giờ nên mở ra cùng xem.”

Theo quy định, tất cả mọi máy móc thiết bị của hệ thống đều do bên Hải Công mua, lúc lắp đặt bên thi công mới tới nhận từ kho của Hải Công. Anh Lưu là nhân viên kỹ thuật của bên thi công, việc đến lấy đồng hồ theo tiến độ công trình do anh phụ trách.

Hồ Đồng nghe thấy thế liên tục lắc đầu, “Tiểu Hàn, tôi không ngờ gan cô to thế, chưa nhìn thấy bao giờ mà dám tháo ra...”

Hàn Hiểu bỏ chiếc tua vít ra khỏi miệng, không bộc lộ cảm xúc gì thản nhiên nói: “Không phải là có sách hướng dẫn sử dụng sao?”

Hồ Đồng tiếp tục lắc đầu, “Trên sách hướng dẫn sử dụng không có ký hiệu vị trí của từng con ốc. Lại để trên chiếc bàn lớn như thế này, nếu mất vài linh kiện thì...”

Hàn Hiểu không kiềm chế được mím miệng cười, “Căn cứ theo kinh nghiệm tháo đồng hồ rất nhiều lần của cháu, thông thường không thể rơi linh kiện được, khả năng lớn hơn là sẽ thừa ra vài linh kiện.”

Lưu Thành cũng cười, “Đúng. Sau khi lắp lại, thường là sẽ thừa ra vài thứ...”

Hồ Đồng bị hai người trêu, lắc đầu không biết phải nói gì: “Hơn một trăm ngàn...” Mới nói được nửa câu, Hàn Hiểu lấy ra một thứ to bằng lòng bàn tay trên vỏ đồng hồ, giơ lên trước mặt Lưu Thành, “Giá trị báo động được cài đặt thông qua hai nhóm dây này.”

Hồ Đồng vội vàng tiến lại gần hỏi: “Nhiều nhất có thể thêm mấy điểm?”

“Tám.” Anh Lưu trả lời câu hỏi này hộ Hàn Hiểu, anh vừa mới đọc qua sách hướng dẫn.

“Có cổng mã B C D không?” Hồ Đồng lại hỏi.

“Chỉ có hai model A, C mới có, cái này không có.” Hàn Hiểu lắc đầu, “Khi nào chúng ta lấy model c tháo ra xem thế nào?” Nửa câu sau là cô nói riêng với Hồ Đồng.

Hồ Đồng cúi đầu suy nghĩ một lát, “Không phải là không được, dù sao đều có hàng dự phòng...” Ngẩng đầu lên đã thấy Hàn Hiểu đang cười trộm với Lưu Thành nên vội vàng bổ sung, “Này, có thể tháo ra nhưng phải lắp vào nguyên xi cho tôi, nếu không tôi sẽ không có cách nào nói chuyện với bên cung ứng đâu...”

Hàn Hiểu vội vàng gật đầu liên tục.

Hồ Đồng không yên tâm nhấn mạnh, “Không được thừa ra linh kiện nào! Đương nhiên cũng không được thiếu!”

“Không sao!” Hàn Hiểu vội nói, “Chỉ cần lắp lại nguyên xi thôi mà.”

Cô trả lời rất nhanh khiến Hồ Đồng thở phào nhẹ nhõm, “Được, cô hãy thu dọn đồ đạc này đi, cũng đến giờ về rồi, tôi tiện đường đưa cô về.” Nhà của ông ở khu vực thành phố, lại có xe nên nếu trùng giờ, Hàn Hiểu cùng mọi người trong văn phòng thường đi cùng xe ông về nhà.

Dù sao cũng là ngày đầu tiên cô quay về công ty làm, ngồi suốt nên cảm thấy hơi mệt, nếu đứng lâu vết thương ở chân vẫn đau. Hàn Hiểu đang lo lắng không biết đi xe buýt có chỗ ngồi không, gặp Hồ Đồng thật đúng lúc.

“Hôm khác cháu mời chú ăn cơm!” Hàn Hiểu cảm kích.

“Được, nhưng tôi không dám.” Hồ Đồng cười, “Nghe nói bạn trai của cô rất giỏi, có máy bay trực thăng riêng, trực tiếp đến sân thi công đón người. Sau này biết cô mời tôi ăn cơm, nổi cơn tức giận ra tay với tôi thì sao?”

Hàn Hiểu không biết nên nói thế nào, đành cười một cách ngốc nghếch.

Nghỉ phép một tháng, sau khi quay lại với nhận ra, chuyện liên quan đến tình cảm của mình đã được đặt ra đến N giả thiết...

Giả thiết một: Người đàn ông của Hàn Hiểu là người đứng đầu xã hội đen, muốn tướng mạo có tướng mạo, muốn gia thế có gia thế... về việc vì sao chọn Hàn Hiểu... không rõ nội tình.

Giả thiết hai: Hàn Hiểu thật ra là người tình của ông chủ xã hội đen, kết quả cô lại đi bao bọc một người khác, bị ông chủ xã hội đen cảnh giác nên cho trực thăng đến đón đi để trừng phạt, về việc vì sao ông chủ xã hội đen để ý đến một người bình thường như Hàn Hiểu... xem giả thiết một.

Giả thiết ba: ông chủ xã hội đen không phải là bạn trai của Hàn Hiểu mà là chủ nợ. Nghe nói, Hàn Hiểu vay ông ta một số tiền rất lớn với lãi suất cao, chủ nợ sợ cô trốn nợ nên tìm mọi cách để bảo vệ sự an toàn cho cô. về số tiền nợ là bao nhiêu... cũng không rõ.

Hàn Hiểu dở khóc dở cười. Vì sao sức tưởng tượng của mọi người lại lớn đến thế?

Khi xe của Hồ Đồng chạy ra khỏi cổng Hải Công, Hàn Hiểu nghĩ, những người chưa đi làm dự án đều nghĩ xấu cho người khác, đúng là nhàn rồi quá nên gây sự.

Lúc Hàn Hiểu xuống xe ở đầu đường, Hồ Đồng lại đặc biệt dặn dò cô một lần nữa: “Lúc cô lắp đồng hồ tôi đã thấy thừa ra hai con ốc và một thanh gì đó, ngày mai cô phải lắp lại. Nếu không, tôi sẽ báo lên trên cất tiền thưởng của cô!”

Lại lời tiền thưởng ra nói chuyện!

Hàn Hiểu lườm một cái, “Chú yên tâm, ngày mai cháu sẽ đến sớm lắp lại!”

29. Chương 29

Chương 29: Điểm then chốt của vấn đề

Nếu ngay cả cô ấy cũng không biết thích anh vì điểm gì, anh vì cô ấy “thích” mà chấp nhận cô ấy, chuyện này là sao?

Phố ăn vặt náo nhiệt nhất vào khoảng chín, mười giờ tối, dường như mọi quán ăn đều đông chật khách. Mùi thơm của đồ nướng, rán và thức ăn hòa quyện vào nhau, dường như ngay cả không khí ban đêm cũng được lấy ra hấp thành mây vị.

Trong tiếng cười nói ngày càng ầm ĩ, những người đang yên lặng có cảm giác lạc lõng không sao tả nổi, đây đúng là một điều kỳ lạ. Lúc Thôi Hạo đang nghĩ như thế, anh để ý thấy bia ở chai thứ tư đã cạn đáy.

Thôi Hạo cùng La Thanh Phong im lặng suốt cả buổi tối, cuối cùng cũng cảm thấy có điều gì đó không thỏa đáng.

“Thanh Phong, từ khi phòng tranh hoạt động trở lại, trên danh nghĩa là cộng tác với học viện mỹ thuật, nhưng chúng ta không nói chuyện hư vô nữa. Cậu nói thật cho mình biết, cậu thấy những thứ lũ trẻ đó mang đến như thế nào?” Thôi Hạo vừa nói vừa không động sắc mặt đưa tay cướp lấy chai bia nhưng bị La Thanh Phong giữ lại.

La Thanh Phong giữ chai bia, xua xua tay, “Không sao, bia mà.”

Thôi Hạo thở dài, “Bia cũng không phải là nước lọc để cậu uống thoải mái. Không phải cậu lái xe đến đây sao? Lúc về để cảnh sát bắt...”

Đã rất lâu rồi La Thanh Phong không đến phố này với Thôi Hạo. Thời gian trước, ngoài lo lắng cho Hàn Hiểu và tranh cãi với Vu Dương, anh còn bí mật khai trương lại phòng tranh... La Thanh Phong chưa bao giờ mệt như thế. Đây không phải là cảm giác mệt mỏi về thể xác, ví dụ như việc mấy ngày mấy đêm ở phòng tranh để hoàn thành kịp tác phẩm, lúc mệt có thể ôm lấy giá vẽ chợp mắt mà là cảm giác mệt mỏi khiến anh không thể ngủ ngon.

Thể chất và tinh thần đều kiệt sức.

La Thanh Phong không còn nghĩ được từ nào khác để miêu tả tâm trạng lúc này của mình. Anh biết mình là một người lười biếng, ngoài vẽ tranh, anh không thích làm bất kỳ việc gì khác và cũng không có ý định quan tâm đến bất kỳ việc gì khác. Sức lực con người cũng có hạn, nếu trong lòng anh luôn nghĩ đến những vấn đề như “bao nhiêu tiền một cân giá đỡ” hay “hôm nay nên làm gì để cô ấy vui”, làm sao anh có thể yên tâm sáng tác tranh được?

Thật ra sau khi xảy ra chuyện với phòng tranh, anh luôn nghĩ rớt cuộc vấn đề giữa anh và Vu Dương xuất phát từ đâu. Đường như Vu Dương là cô gái xinh đẹp nhất mà anh từng quen, cho dù đưa đi đâu anh cũng rất hãnh diện. Hơn nữa, cô ấy còn có đủ tài và lực để làm những việc mà anh vốn lười biếng, xử lý công việc không sai một li. Nhìn từ góc độ này mà nói, thật sự La Thanh Phong cần một đối tác hoàn hảo như vậy, một bạn làm ăn thích hợp nhất.

Nếu Vu Dương có thể bằng lòng với vị trí này, họ có nên tiếp tục không?

La Thanh Phong cảm thấy việc tìm ra điểm then chốt của vấn đề nằm ở cô ấy rất nhiều. Hơn nữa, anh không thể cho cô ấy những điều cô ấy muốn. Hoặc có thể nói rằng, anh không muốn cho.

Còn Hàn Hiểu?

La Thanh Phong tự hỏi mình: Mình có thể chấp nhận cô ấy, lẽ nào chỉ vì cô ấy chưa bao giờ đưa ra đòi hỏi?

Sau khi một hơi uống cạn bia trong cốc, La Thanh Phong thở dài, “Mệt.”

Thôi Hạo không nói gì. Đường nhiên anh biết gần đây La Thanh Phong bận những việc gì, anh cũng biết La Thanh Phong chưa bao giờ nói với Hàn Hiểu chuyện của phòng tranh. Lúc đầu là không có cơ hội, đến bây giờ... dường như cũng không cần thiết nữa. Hướng hồ là người đàn ông, để Hàn Hiểu biết có người phụ nữ khác luôn phá đám cũng không phải là thích hợp.

Rót đầy cốc của mình, cuối cùng Thôi Hạo cũng hỏi vấn đề anh quan tâm suốt cả buổi tối, “Cậu và Hàn Hiểu... rốt cuộc thế nào rồi?”

“Rốt cuộc thế nào?” La Thanh Phong nghĩ, “Làm sao mình biết được?”

Có vẻ như Thôi Hạo tiêm cho anh một liều thuốc dự phòng lớn đến mức lúc này anh vẫn còn nhớ vài lời cảnh báo của anh ấy. Sau khi Hàn Hiểu quay về, anh luôn cẩn thận tránh đề cập đến chủ đề này. Lẽ nào do anh trốn tránh nên khiến cho quan hệ giữa họ có khoảng cách như thế? La Thanh Phong chau mày tự hỏi mình, ngay cả Thôi Hạo cũng nhận ra, vậy... quan hệ giữa họ thật sự có khoảng cách không?

Nhưng giữa họ đã từng thân mật không có khoảng cách sao?

Hình như, không phải...

Quan hệ giữa hai người rốt cuộc có thể coi là gì?

Tất cả những vấn đề này trở nên mơ hồ và hỗn độn, men rượu khiến La Thanh Phong cảm thấy mình đã say. Say đến mức muốn tiếp tục say, say cho đến bao giờ không cần phải nghĩ bất kỳ vấn đề gì nữa...

Khi La Thanh Phong tỉnh lại thì đã quá nửa đêm. Lúc mở mắt ra, anh nghĩ mình đang ngủ ở hàng ăn đêm, lắc lắc đầu, anh mới nhận ra mình đang ngủ trong xe. Xe đang đỗ ở dưới nhà Hàn Hiểu.

Ánh đèn trong khu nhà ở chiếu lên đường không một bóng người, yên tĩnh và lạc lõng.

Lúc này, cả thành phố đã chìm vào giấc ngủ. Đường phố, nhà cửa, thậm chí tiếng lá rụng trong vườn cây cũng trở nên mơ hồ. Chỉ có màu đêm đen vô tận và đặc quánh lại.

Một mình tỉnh lại trong đêm không phải là trải nghiệm mới mẻ đối với anh. Anh đã từng ở phòng tranh ngăn cách với ánh sáng mặt trời trong một thời gian dài đến mức dường như mất đi cảm giác về thời gian. Có đôi lúc anh nhận ra phía sau tấm rèm dày và nặng là màn đêm, nhưng anh tỉnh dậy rửa mặt rồi tiếp tục làm điều gì đó cần làm, rất ít khi anh không làm gì như bây giờ, chỉ một mình ngồi thẩn thờ.

La Thanh Phong châm cho mình một điếu thuốc. Anh nghĩ, nhiều việc xảy ra ngay trước mắt mình như thế nên mình cũng cần có cơ hội thích hợp để suy nghĩ kỹ lưỡng.

Vấn đề là, nên bắt đầu suy nghĩ từ đâu? Lần gặp gỡ kỳ lạ đó? Hay lần đầu tiên anh và cô cãi nhau trong phòng tranh? Cô nói: “Tôi chỉ thích một mình anh...”

Cô còn nói: “Tôi thích anh nhiều năm như vậy...”

La Thanh Phong cảm thấy nghi hoặc, đối với cô, anh là một người hoàn toàn xa lạ. Cô thích anh rốt cuộc vì điều gì? Ngoại hình, tính cách, hay là... thành tích học tập?

Đây là một câu hỏi không tìm ra được câu trả lời, có lẽ bản thân Hàn Hiểu cũng không biết.

Nếu ngay cả cô ấy cũng không biết thích anh vì điểm gì, anh vì cô ấy “thích” mà chấp nhận cô ấy, chuyện này là sao?

Thoát ra khỏi chiếc mạng nhện của Vu Dương, hay là... không chịu được cô đơn?

La Thanh Phong cảm thấy đau đầu rồi buồn bã nhận ra, có những việc anh muốn nghĩ nhưng cũng không nghĩ rõ ràng được. Có những việc xảy ra ngay bên cạnh anh mà anh không biết. Lúc đầu sự nghi hoặc giống như một miếng mồi câu, từ đó kéo lên không biết bao nhiêu vấn đề dưới mặt nước.

Ăn sâu bám rễ, khó xóa bỏ.

La Thanh Phong chưa bao giờ nghĩ, chỉ trong một thời gian ngắn giữa họ lại tồn tại nhiều vấn đề như thế. Nhận thức được điều này khiến anh càng đau đầu hơn.

Vừa bước ra khỏi cửa, Hàn Hiểu đã nhìn thấy La Thanh Phong. Nói chính xác hơn là nhìn thấy xe của La Thanh Phong.

Bởi vì Hàn Hiểu đã nhận lời Hồ Đồng sẽ đến sớm lấp lại đồng hồ nên cô ra khỏi nhà sớm hơn bình thường hơn nửa tiếng. Lúc này chưa có xe buýt của công ty đưa đón, Hàn Hiểu đang định bắt xe, không ngờ khi xuống nhà cô nhìn thấy xe của La Thanh Phong và một bàn tay đang đưa ra ngoài cửa xe để hút thuốc.

Là tay của một người đàn ông, nhưng ống tay áo được xắn hai vòng nhàu nhĩ và cẩu thả khiến Hàn Hiểu bất giác cảm thấy hơi nghi hoặc.

Có phải là La Thanh Phong thật không? Có thật là La Thanh Phong luôn ăn mặc rất chau chuốt không?

Hàn Hiểu đi vòng qua đằng sau xe, cẩn thận bước tới bên ghế lái. Chưa bước đến gần đã nhìn thấy một đồng mẫu thuốc lá dưới cửa xe, không biết người này đã đến đây bao lâu rồi?

Cửa sổ xe mở, La Thanh Phong đang dựa vào ghế lái và nhắm mắt. Mắt anh có vết quầng thâm rêu rộc thành một lớp màu nâu nhạt trên cằm. Hàn Hiểu cảm thấy thực sự khó tin, lẽ nào anh ấy đã ở đây suốt đêm?

Sau khi gặp nhau ở cửa khách sạn ngày hôm đó, họ không hề liên lạc với nhau. Người đàn ông xuất hiện trước mặt cô lúc này khiến cô cảm thấy vô cùng xa lạ.

Trong lúc cô ngạc nhiên thất thần, La Thanh Phong mơ màng mở mắt. Lúc mới xuống nhà, cô nhìn thấy anh gạt tàn thuốc nên biết anh chưa ngủ. Nhưng khi ánh mắt anh nhìn cô, cô mới thấy vẻ mệt mỏi của anh, giống như một người đang chìm trong suy nghĩ nào đó quá lâu chưa kịp định thần lại.

Trong lòng Hàn Hiểu cảm thấy như bị kim đâm, bỗng nhiên cô nhớ đến hình ảnh Hình Nguyên dựa vào người mình ngủ. Anh bị cô làm giật mình nên mở mắt, ánh mắt đầy cảnh giác giống như một con báo tỉnh nhanh. Lúc đó cô chỉ vô cùng ngạc nhiên, đáng tiếc bây giờ nghĩ lại, cô không còn cảm giác như thế nữa. Rốt cuộc anh có cuộc sống như thế nào mới có thể hình thành phản ứng cảnh giác cao độ như thế?

Bỗng nhiên Hàn Hiểu cảm thấy xót xa.

Trước mặt cô là con đường vào buổi sáng sớm, là người đàn ông mà cô đã thầm yêu rất lâu. Anh được bồi dưỡng trong môi trường nghệ thuật, thứ mà cô không bao giờ với tới được. Một người như vậy đợi cô ở dưới nhà, nhưng cô lại có tình cảm với một người đàn ông khác...

Đúng là bệnh của cô không nhẹ.

La Thanh Phong vứt mẩu thuốc, ánh mắt quay về vẻ trong sáng vốn có, “Sớm thế?”

Hàn Hiểu không biết nên nói gì, đành gạt gạt đầu.

“Lên xe đi.” La Thanh Phong cười vỗ tay lên vô lăng, “Đúng lúc đi qua đây, anh đưa em đi làm.”

Hàn Hiểu không vạch trần lời nói dối của anh, cúi đầu bước sang ngồi vào ghế phụ lái. Lúc La Thanh Phong đưa tay định giúp cô thắt dây an toàn, Hàn Hiểu đã tự mình làm xong rồi.

“Hôm nay sao đi làm sớm thế?” La Thanh Phong rút tay lại, nhìn về phía trước, “Bạn lắm à? Không phải chú Lưu nói em có thể nghỉ thêm vài ngày sao?”

Hàn Hiểu lắc đầu, “Dự án mới sắp bắt đầu, có rất nhiều việc phải chuẩn bị. Hơn nữa có một số máy móc chưa từng nhìn thấy nên trước khi bắt đầu công việc cần phải tìm hiểu thông số...” Nói đến đây, bỗng nhiên cô nhớ ra La Thanh Phong không hiểu những việc này, hơn nữa anh cũng chưa bao giờ thích thú với công việc của cô nên bắt giác không nói gì nữa.

La Thanh Phong không hiểu vì sao cô đang nói lại dừng lại nên quay sang nhìn cô. Nhưng khi anh vừa quay sang, có một chiếc xe việt dã màu đen đột nhiên dừng lại trước mặt họ.

Chiếc xe màu đen này trông rất quen.

La Thanh Phong bỗng nhiên cảm thấy căng thẳng, lúc nhìn lên, anh thấy một tia sáng ảm áp đã chiếu rọi lên những áng mây màu xám bạc phía chân trời, nhàn nhạt nhưng tuyệt đẹp, vô tình làm bừng sáng khắp không gian.

Mặt trời vẫn chưa lên, thành phố phía sau đang ẩn mình nghỉ ngơi để chuẩn bị cho một ngày mới.

Lúc này, ánh nắng mặt trời tươi sáng vẫn chưa xuất hiện.

Hàn Hiểu không rõ anh đang nghĩ gì, thò đầu nhìn ra ngoài. Trên con đường cao tốc cách xa thành phố, buổi sáng sớm rất yên tĩnh.

Phía trước con đường là khu công nghiệp xây dựng vài năm trước của thành phố T, ngay đầu đường là trụ sở của Hải Công. Hai bên đường ngoài cỏ dại là những ao đầm to nhỏ, không hề có cảnh sắc nào đẹp mắt. Vì thế, ngoài xe buýt hàng ngày đưa đón nhân viên, hầu như không có dấu tích của con người.

“Có phải xe bị hỏng không?” Hàn Hiểu tự nói với mình, “À, anh có cần xuống giúp anh ta không?”

La Thanh Phong không nói gì. Thực ra, anh cũng không biết nên nói gì.

Cùng với tiếng phanh xe nhức óc, vài chiếc xe đi theo họ lúc gần lúc xa lần lượt vẫy lấy họ.

Vu Dương chưa bao giờ nghĩ rằng quan sát một người qua màn hình giám sát lại có một cảm giác kỳ lạ như thế.

Người phụ nữ trên màn hình hiện lên không có màu sắc, khắp người đều có một màu xám nhạt. Vu Dương nhìn thấy ngón tay màu xám nhạt của cô ấy bám lấy khung cửa màu xám đậm và cố gắng lắc nó, thấy cô

ấy đi đi lại lại trong căn phòng bé tí như một con thú bị nhốt, trong lòng cô ta cảm thấy vài phần lạnh lẽo... và thậm chí hận.

Bỗng nhiên cô ta cảm thấy thật ra mình không hận người phụ nữ này như vẫn tưởng tượng. Đặc biệt là sau khi từ Du Viên về, giữa cô gái này và Hình Nguyên đã nảy sinh một thứ tình cảm kỳ lạ nào đó. Ngay cả cô ta cũng nhận ra, đương nhiên La Thanh Phong cũng nhận ra. Anh không nói gì, có thể chỉ vì đang tức giận Hình Nguyên...

Nhớ đến Hình Nguyên, bỗng nhiên Vu Dương thấy sợ hãi. Nếu Hình Nguyên thực sự muốn tìm ai đó, chắc chắn anh ấy sẽ tìm được. Huống hồ người bị bắt là Hàn Hiểu, còn mong gì lấy Hàn Hiểu ra để thỏa thuận điều kiện với anh ấy. Với đầu óc của Hình Nguyên, có lẽ anh đã sớm đoán được chuyện gì đang xảy ra, anh ấy sẽ xử lý cô như thế nào?

Chân cô hơi run, tim đập mạnh. Tất cả mọi việc đều hiện ra rõ ràng trước mắt, muốn chối cãi cũng không được.

Vu Dương ngã xuống ghế sofa, vì sao sự việc lại xảy ra đến nước này?

Có hai bàn tay phía sau ghế sofa ấn lên vai, nhẹ nhàng xoa bóp cho cô.

Bỗng nhiên Vu Dương cảm thấy lưng mình cứng đờ, cô ép mình giữ bình tĩnh và thả lỏng cơ thể nhưng vẫn nổi da gà khắp người.

“Thế nào?” Người đàn ông phía sau có một giọng nói trong trẻo khiến người ta bất giác nghĩ đến hình ảnh một thiếu niên với nụ cười rạng rỡ chạy thể dục trong sân vận động, “Em không vui sao, darling?”

Cho dù biết rằng giọng nói này chỉ là thiên bẩm của anh ấy nhưng Vu Dương vẫn bị mê hoặc, vai cô dần dần dựa ra phía sau, “Em không bảo anh... Em không bảo là...”

“Ồ? Vậy là anh hiểu nhầm sao?” Người đàn ông phía sau lưng cô cười thành tiếng, “Ai đã cầm chai rượu và hét bên tai anh, “Đi diệt con yêu tinh đó cho em”?”

“Đó là rượu nói được chưa?” Vu Dương thu người vào ghế sofa, tuyệt vọng đến mức muốn khóc, “Không phải lúc đó em uống rượu say sao?”

“Mặc dù là lời nói trong lúc say, nhưng...” Người đàn ông ngừng một lát rồi nói, “Nhưng mỗi lời nói của Dương Dương đều là thánh chỉ đối với anh.”

“Anh...” Vu Dương đang định thốt lên một chữ thì môi đã bị ngón tay anh chặn lại, “Dương Dương, em đừng nghi ngờ vị trí quan trọng của em trong trái tim anh được không, anh sẽ rất đau lòng.”

“Mạnh Hằng Vũ! Anh đừng giả bộ với em!” Vu Dương không kiềm chế được, gạt tay anh ra, “Anh đừng cho rằng em không biết anh đang nghĩ gì...”

“Ồ?” Người đàn ông phía sau sờ cằm, từ tốn hỏi lại cô, “Anh đang nghĩ gì?”

Vu Dương chỉ vào anh ta, ngón tay hơi run. Đối mặt với người đàn ông luôn luôn giữ được bình tĩnh này, Vu Dương luôn không có cách nào để đối phó bởi vì chỉ có một mình cô tức giận.

Nếu bình tâm mà nhận xét, ngoại hình của Mạnh Hằng Vũ không khó coi. Da của anh hơi trắng, lông mày đậm, đôi mắt lạnh lùng lạnh lợi, miệng luôn luôn có vẻ như đang cười. Những người ở bên cạnh anh chỉ có thể chú ý đến vẻ nho nhã lịch sự của anh. Vẻ hòa nhã đó khiến cho người khác bất giác tưởng nhầm anh chỉ là một giáo sư trung học bình thường, không phải là một thương gia làm ăn có bối cảnh phức tạp.

Đặc điểm này bị Vu Dương khái quát trong một cụm từ: Màu tự vệ thiên sinh.

Hầu hết những động vật có màu tự vệ đều khiến cho người khác sợ hãi. Người đàn ông có màu tự vệ cũng vậy. Họ là những kẻ truy đuổi có máu lạnh thiên sinh, có thể yên lặng kiên nhẫn chờ đợi thời cơ thuận lợi nhất để tấn công. Cho dù đang đuổi bắt, tim của họ cũng không đập nhanh hơn một nhịp.

Vu Dương nhìn Mạnh Hằng Vũ, toàn thân cô run rẩy.

Mạnh Hằng Vũ tiến lên phía trước cầm lấy tay cô, lắc đầu cười, “Được rồi, được rồi, coi như là trước khi anh ra tay mà không báo cho em, cũng chỉ vì lo cho em thôi. Việc này cứ giao cho anh, em không cần bận tâm nữa.”

Vu Dương muốn rút tay ra nhưng không động đậy được. Cô nhớ đến câu nói của La Thanh Phong: “Cô nghĩ chúng tôi đều ngốc sao? Tôi ngốc, Mạnh Hằng Vũ cũng ngốc sao?”

Bỗng nhiên Vu Dương hiểu ra, Mạnh Hằng Vũ làm như vậy không chỉ vì đơn thuần muốn làm cho cô thỏa mãn. Trong lòng cô bất giác có một cảm giác sợ hãi mơ hồ, cảm thấy lời nói hành động của Mạnh Hằng Vũ hôm nay không giống với ngày thường, lẽ nào anh ấy đã quyết định dùng chiêu bắt cóc Hàn Hiểu để đổi mặt với Hình Nguyên?

Nếu thật sự anh ấy lợi dụng việc này của cô để đối phó với Hình Nguyên, đợi đến khi Hình Nguyên ra tay xử lý vụ này, anh ấy có trực tiếp xuống tay với cô không?

Chân của Vu Dương bắt đầu mềm nhũn. Hình Nguyên ghét nhất là phản bội, lúc này cho dù cô muốn hay không cũng đã trở thành một kẻ phản bội họ Vu.

Liệu có ai có thể cho cô biết, bây giờ cô phải làm gì?

Mạnh Hằng Vũ vỗ nhẹ lên tay cô, “Bây giờ em nghỉ ngơi đi. Có anh rồi, trời có sập thì anh cũng đỡ được. Em yên tâm.”

Vu Dương vui vẻ nhún cơ hội “nghỉ ngơi” trốn khỏi anh ta một lát.

Sự việc đã đến nước này, quan hệ giữa họ Mạnh và họ Vu đã bị cô, hoặc là đã bị Mạnh Hằng Vũ lấy có làm cô vui lòng phá vỡ rồi. Trước khi Hình Nguyên và anh ta giao đấu, cô cần phải bình tĩnh suy nghĩ thật kỹ.

30. Chương 30

Chương 30: Anh vượt qua sa mạc thời gian đợi em

Cô đã trải qua một quãng thời gian dài như thế, khó khăn lắm mới tiến lại được gần anh. Nhưng, khi thực sự có thể đứng trước mặt anh, cô phát hiện ra rằng, trong lòng cô lại hiện lên hình ảnh của một khuôn mặt khác.

Cửa nhẹ nhàng đóng lại.

Lúc này, kệ hoa dựa vào tường dần dần trượt sang một bên, để lộ một cánh cửa bí mật cao bằng thân người. Một người đàn ông trẻ tuổi vừa cúi đầu xắn tay áo màu trắng ngà, vừa thản nhiên bước ra.

Tuổi của anh ta trạc tuổi của Mạnh Hằng Vũ, khuôn mặt sắc sảo, đường nét rõ ràng và tuấn tú. Anh ngẩng đầu cười, đôi mắt đẹp quyền rũ rất đào hoa.

“Anh ba, nên nói câu đó như thế nào? Chết dưới tay người đẹp, phong lưu mấy cũng biến thành quỷ sao?”

Mạnh Hằng Vũ không để ý đến lời nhạo báng của anh, ánh mắt rời khỏi màn hình giám sát, điềm nhiên quay lại, “Thanh Phong, tin tức từ người phụ nữ này có gì nhầm lẫn không?”

Lục Hiểu Phong nhìn theo ánh mắt của anh lên màn hình giám sát thấy người phụ nữ đã bình tĩnh trở lại, lắc đầu, nửa như cười nửa như không, “Nói thật, em thật sự không tin được tiểu thư Vu của anh.”

“Ồ?” Mạnh Hằng Vũ nhướn mày, “Vì sao?”

“Liên kết với người ngoài để chống lại nhà mình, cô ấy như vậy sao?” Lục Hiểu Phong nhún vai, “Anh có thể khẳng định cô ta không liên kết với Hình Nguyên để trêu đùa chúng ta không?”

Mạnh Hằng Vũ chau mày, không nói gì.

Lục Hiểu Phong đưa tay lên, tách một tiếng chỉnh kênh máy giám sát. Trên màn hình hiện lên hình ảnh tuyết rơi rồi cố định phía trên một căn phòng khác. Cửa sổ màn hình trước thu nhỏ lại, nằm ở góc phải bên dưới.

Người đàn ông trong căn phòng này bình tĩnh hơn người phụ nữ rất nhiều. Sau khi anh ta tỉnh lại, anh ta luôn ngồi khoanh chân trên giường, vẻ mặt thất thần, không giống như người phụ nữ đang nóng ruột đi đi lại lại.

Mạnh Hằng Vũ đưa tay chỉ lên màn hình, “Cậu thấy sao?”

“Hai người đều không ngốc.” Ánh mắt của Lục Hiểu Phong rời khỏi hình ảnh đôi nam nữ trên tường, có vẻ như đang cười, “Nhưng rõ ràng người đàn ông này rất tự tin, biết rằng người làm việc này không thể ra tay với anh ta. Còn người phụ nữ...”

“Làm sao?” Mạnh Hằng Vũ dồn hỏi.

Lục Hiểu Phong cúi đầu nhìn thẳng vào mắt anh, “Có lẽ cô ấy biết được nguyên nhân vì sao bị bắt đến đây.”

Mạnh Hằng Vũ không động sắc mặt cười, “Vậy không phải là... trùng hợp sao? Chúng ta đã đúng khi thế chấp bảo bối của chúng ta rồi.”

Ánh mắt của Lục Hiểu Phong sáng lên, “Anh ba muốn đợi anh ta đến thỏa thuận điều kiện sao?”

Mạnh Hằng Vũ hỏi lại: “Theo ý kiến của cậu thì sao?”

“Như thế thì chậm quá,” Lục Hiểu Phong lắc đầu, “Cho người đàn ông này thông báo với Hình Nguyên là được.”

“Ồ?” Mạnh Hằng Vũ tròn mắt, “Anh ta?”

“Anh ba muốn làm nên chuyện đều phải trông chờ vào anh ta.” Lục Hiểu Phong khoanh tay, cười với vẻ ranh mãnh, “Đầu tiên lấy người đàn ông này để thỏa thuận điều kiện với cô Vu, sau đó thả anh ta ra, để anh ta báo cho Hình Nguyên. Đợi Hình Nguyên đến...”

Mạnh Hằng Vũ vỗ tay cười: “Hắc Tử nói, lúc đó nhìn thấy người đàn ông này ở bên cạnh, trên đường lớn nên không giết được, chỉ có thể đánh cho ngất đi rồi đưa về. Không ngờ còn có tác dụng.”

Lục Hiểu Phong phụ họa, “Mặc dù lúc đầu anh ba không để tâm đến chuyện này của cô Vu, nhưng có thể tiện tay lấy được mười một phần trăm cổ phần của Vu Thị, không phải là vui sao?”

Vu Dương ngồi bên cạnh bàn ăn to, không để tâm gắp cơm rang trong đĩa.

Cô vẫn chưa kịp ăn bữa trưa thì bị thuộc hạ của Mạnh Hằng Vũ đưa đến đây, biệt thự Mộng Thành ở ngoại ô. vốn dĩ cho rằng anh ta sẽ như mọi khi, tạo không gian lãng mạn để làm những trò như cầu hôn chẳng hạn, không ngờ anh ta lại quay lưng với cô làm một việc mà cô không thể ngờ...

Thế nào là cảm giác khi thấy một con chó săn đã được nuôi nấng trong một thời gian dài bỗng nhiên quay lại vẻ hoang dại của nó?

Hình Nguyên nói đúng, cô đã bị người ta nuông chiều nên luôn nghĩ rằng tất cả mọi người trên thế giới đều nâng niu mình trong tay vô điều kiện khi thấy mình là người của Vu Thị. Thực tế cho thấy: Cô đã bị... lợi dụng. Hơn nữa còn bị lợi dụng để đối phó với chính người nhà mình.

Không được tùy ý ra vào, điện thoại cũng bị cầm đi mất, ngay cả cầu cứu cũng không biết phải chạy đi đâu. Tình trạng bây giờ của cô có thể coi như bị giam lỏng. Vu Dương biết mình nên giữ bình tĩnh, nhưng nghĩ được và làm được là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Nhìn những hạt cơm bị gắp lung tung trong đĩa, Vu Dương biết rõ ràng đầu óc mình đang rối tung.

Bên ngoài phòng ăn có tiếng hai người đang nói chuyện, có lẽ họ không ngờ có người đang ở trong nhà ăn, tiếng đàn ông rất nhỏ nhưng không may bị Vu Dương nghe thấy rõ, “Còn phải hỏi sao? Anh ngốc à? về nói với anh ba, nói rằng tôi nói với anh ấy: Nếu không muốn gây phiền phức, phải nhanh tay nhanh chân, muốn giữ tên tiểu tử họ La ở đó làm ông nội anh à?!”

Chiếc đĩa Vu Dương đang cầm trong tay rơi xuống đĩa. Âm thanh rõ nét, mặc dù không to nhưng đủ để làm kinh động hai người đàn ông đang nói ngoài cửa phòng ăn.

Thật ra trước khi người đàn ông đó bước vào, Vu Dương đã đoán được thân phận của anh ta. Ở bên cạnh Mạnh Hằng Vũ, những người có thể mở miệng gọi “anh ba” không nhiều. Trong biệt thự này, xét đi tính lại chỉ có thể là một người, Lục Hiểu Phong.

Anh ta công khai mình là cố vấn pháp luật của họ Mạnh. Nhưng người hiểu rõ chuyện đều biết, phạm vi chức “cố vấn” bao gồm cả những vụ làm ăn ngầm. Quan hệ giữa anh ta và Mạnh Hằng Vũ không chỉ đơn thuần là cấp trên và cấp dưới, nghe đồn rằng anh ta rất giỏi bắn súng, đã từng cứu sống Mạnh Hằng Vũ không chỉ một lần.

Người này sát khí nặng, có một đôi mắt kỳ lạ khiến cho Vu Dương hơi sợ anh ta. Nhưng hai chữ “họ La” giống như một chiếc đinh xuyên vào tai cô, khiến cô giật mình, “Anh nói ai?”

Dáng vẻ của Lục Hiểu Phong lời thôi lách thép, cười nói, “Ồ, cô Vu, cô có một mình thôi sao?”

Tim của Vu Dương bất giác đập nhanh, “Người anh vừa nói... là La Thanh Phong?”

“Gì? Cô nói ai?” Ánh mắt của Lục Hiểu Phong nhìn lên đĩa ăn của cô, thờ dài, “Sao lại là cơm rang, không phải tối qua đã nấu rồi sao? Lễ nào siêu thị đang giảm giá kích cầu món này?”

Vu Dương đặt mạnh chiếc thìa xuống bàn, quay người bước ra khỏi phòng ăn.

“Cô Vu,” Giọng Lục Hiểu Phong lười biếng vang lên sau lưng cô, giải thích với vẻ không thành khẩn, “Anh ba có việc bận. Tôi nghĩ, tốt nhất cô không nên làm phiền anh ấy vào lúc này.”

Vu Dương dừng bước, ánh mắt dừng lại trên mặt anh, cố giữ vẻ bình tĩnh, “Anh được gọi là “cánh tay trái” của anh Mạnh. Tôi nghĩ, anh nên biết câu hỏi của tôi là gì.”

Lục Hiểu Phong nhún vai, “Có một phong tục là, tay phải ăn cơm, tay trái rửa dĩa. Thấy biệt hiệu của tôi như thế cô cũng nên biết rằng, tôi chỉ là một người làm công của anh ba thôi, tôi không thể biết gì được, đúng không?”

Cơn tức giận của Vu Dương ngày càng lớn, “Lục... Hiểu... Phong...!”

“Có!” Lục Hiểu Phong đứng thẳng người, “Cô Vu có gì dặn dò?”

Ngực Vu Dương phập phồng, nhưng cho dù đang tức giận, cô vẫn hơi e sợ anh, con người trước nguy hiểm luôn trốn tránh theo bản năng. Vu Dương cắn răng, tức giận bỏ ra ngoài.

Sau lưng cô, Lục Hiểu Phong lắc đầu, thờ dài vẻ tiếc nuối, “Mắc câu dễ dàng như vậy... thật là vô vị.”

Lúc La Thanh Phong hút hết nửa bao thuốc thì cửa phòng mở ra. Xuất hiện trước cửa là người mà anh đoán trước, sự thật không hề sai lệch chút nào so với dự đoán của anh.

La Thanh Phong ngược mắt nhìn, giọng điệu cay đắng, “Vu Dương, làm như thế này, cô cảm thấy thú vị lắm sao?”

Mắt Vu Dương hơi hoe đỏ, hình như vừa mới khóc. Nghe thấy lời nói của La Thanh Phong, mắt cô lại mọng nước, trong lòng cảm thấy như đang bị bắt nạt. Nhưng cô cố gắng mím môi, cuối cùng nước mắt cũng lặn vào trong.

La Thanh Phong lại muốn châm một điếu thuốc, nhưng sau khi rút ra anh lại nhét vào, bối rối vò nát hộp thuốc trong tay.

“Nói đi,” La Thanh Phong bước đến bên cửa sổ, nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng điệu có vẻ sốt ruột, “Điều kiện gì?”

Vu Dương cũng không kiên nhẫn được nữa, nước mắt ứa ra.

“Từ bỏ phòng tranh, từ bỏ thành phố này, người này, về Đức cùng cô sao? Hay là ở đây kết hôn? Bây giờ, ngay lập tức?” La Thanh Phong nghe thấy có tiếng khóc phía sau lưng nhưng không quay đầu lại, “Vu Dương, vì sao cô chưa từng nghĩ rằng, tôi và cô quen biết bao lâu nay cuối cùng lại có kết cục này không hề

có liên quan tới người khác? Cho dù không có Hàn Hiểu, tự nhiên xuất hiện Lý Hiểu Vương Hiểu, kết quả vẫn như vậy... Cho dù tôi chọn ai, mục đích chính vẫn là vì muốn thoát khỏi cô.”

Lúc này Vu Dương thật sự muốn ngồi lún xuống đất, khóc to như một đứa trẻ. Nhưng nước mắt chỉ có giá trị với người quan tâm đến mình. Cô đã làm rối tung mọi chuyện, cô đã tự tay cắt đứt sợi dây ràng buộc với người đàn ông này, cô có tư cách nào để có quyền tủi thân trước mặt anh ấy?

Tất cả không phải đều do cô gây ra sao? Huống hồ, nếu khóc như thế này, cô cũng không chắc anh ấy có thay đổi ý kiến không. Cô đã không còn gì để tiếp tục mạo hiểm nữa.

Vu Dương lau nước mắt, cố gắng để giọng mình trở nên bình tĩnh, “Đi thôi, tôi đưa anh ra.”

La Thanh Phong nghi ngờ quay lại, nhưng Vu Dương đã bước ra khỏi phòng, anh không nhìn thấy mặt cô.

La Thanh Phong bước nhanh đuổi theo, nhưng khi một chân chưa chạm đến cửa phòng, một chiếc túi đen chụp xuống đầu anh. Đồng thời, một bàn tay mềm mại nắm lấy tay anh.

“Đi thôi.” Giọng của Vu Dương vang lên bên tai anh, bình tĩnh nhưng mệt mỏi, “Tôi đưa anh về, những việc khác anh không cần quan tâm.” Cô gõ nhẹ lên mu bàn tay của La Thanh Phong nhưng anh hoàn toàn không phản ứng.

Đây là việc xảy ra theo dự liệu nhưng Vu Dương vẫn cảm thấy thất vọng. Ai có quyền hy vọng một người lớn lên trong môi trường bình thường nhận biết được mặt mã Holmes? Nếu là Hình Nguyên...

“Hàn Hiểu đâu?” Bỗng nhiên La Thanh Phong dừng bước.

Một cánh tay đẩy mạnh vào lưng anh, “Đi đi! Người phụ nữ đó đã đi trước rồi!”

La Thanh Phong loạng choạng hai bước, Vu Dương ở bên cạnh vội vàng đỡ lấy anh. La Thanh Phong cầm chặt tay Vu Dương, không yên tâm hỏi dồn: “Anh ta nói thật không? Hàn Hiểu đã đi rồi sao?”

Vu Dương cầm lấy tay anh, “Đi thôi, ông Mạnh đã giao cô ấy cho Hình Nguyên rồi.” Nói xong, lòng bàn tay Vu Dương toát mồ hôi. Cô đã tiết lộ thông tin đến giới hạn cuối cùng, không thể nói rõ ràng hơn được nữa. Cũng may, mấy người phía sau không ngăn cô.

Vu Dương liên tục gõ lên tay La Thanh Phong những đoạn mật mã, cuối cùng La Thanh Phong cũng bắt đầu cảnh giác. Nhưng cô còn chưa kịp dừng gõ tay thì La Thanh Phong đã bị người ta đẩy ra.

Bỗng nhiên rơi vào bóng tối, mất đi bàn tay duy nhất có thể chạm vào, La Thanh Phong thấy hoảng hốt, “Dương Dương?”

“Leo,” Giọng của Vu Dương vang lên sau lưng anh, đầy tuyệt vọng, “Xin lỗi!”

“Dương Dương?” La Thanh Phong bắt đầu cảm thấy kỳ lạ, “Cô không đi cùng tôi sao?”

“Xin lỗi...”

Có người giữ lấy hai vai La Thanh Phong, trói chặt hai tay anh ra sau lưng rồi thô bạo đẩy anh về phía trước.

“Dương Dương, Dương Dương?” Không nghe thấy tiếng trả lời, La Thanh Phong bắt đầu cảm thấy lo sợ. Nếu tất cả không phải do Vu Dương không chế thì kẻ đứng sau màn kịch này là ai, rốt cuộc anh ta muốn làm gì?

Chân vấp vào thứ gì đó, La Thanh Phong bị nhét vào ghế sau của xe. Có người ngồi bên cạnh anh, trên người tỏa ra mùi thuốc lá nồng nặc, đó là hơi thở của một người lạ.

La Thanh Phong thử động đậy hai tay nhưng người đó trói anh quá chặt nên anh không vùng vẫy được. Trong khoang xe hình như có ba đến bốn người, không có ai nói gì, chỉ có tiếng động cơ kêu ầm ì bên tai.

Không biết bao lâu sau, xe dừng lại.

Người đàn ông bên cạnh không nói lời nào, lôi cổ áo anh đẩy ra khỏi xe.

La Thanh Phong ngã lăn ra đất, khắp người bị va vào đá vụn đau điếng. Trên đầu anh vang lên tiếng một người đàn ông đang cố tình hạ giọng nói nhỏ, “Muốn sống thì hãy biết điều một chút, đừng nói lung tung.”

Lúc La Thanh Phong về đến phòng tranh của mình thì cũng đã ba giờ đồng hồ trôi qua.

Đã quá nửa đêm, trên đường vắng tanh.

Dưới ánh đèn đường, một người đàn ông đang cúi đầu bước đi bước lại trước cửa phòng tranh, dưới chân là một đồng mẫu thuốc lá. Nghe thấy tiếng bước chân, người đó nhìn lên với đôi mắt sắc như chim ưng.

“Một mình cậu?” Ánh đèn đường chiếu vào khiến anh ta nhúc nhích. Anh ta từ từ bước đến trước mặt La Thanh Phong, cố ý nói chậm từng tiếng, để lộ rõ vẻ tức giận, “Cậu để hai người phụ nữ ở lại, một mình quay về sao?”

Lòng La Thanh Phong rối như tơ vò, không biết phải phản đối thế nào. Ngạc nhiên một lát mới buồn buồn giải thích, “Vu Dương nói, ông ba Mạnh đã giao Hàn Hiểu cho anh...”

“Dương Dương đâu?” Hình Nguyên nghiêm mặt nheo mắt lại.

La Thanh Phong cúi đầu, “Cô ấy... Cô ấy...”

Hình Nguyên túm lấy cổ áo anh, dấm mạnh lên bụng.

La Thanh Phong lảo đảo lùi lại vài bước, ngã lăn ra đất.

Lúc ngẩng đầu lên, chiếc xe việt dã màu đen bên đường của Hình Nguyên đã lao nhanh như tên bắn vào trong màn đêm.

“Tôm nồn Long Tỉnh, canh cá, tôm nấu măng, canh rau rút Tây hồ... đều là các món tủ của đầu bếp. Nghe ông Mạnh nói, đầu bếp ở đây là người Hàng Châu, các món ông ấy nấu rất ngon.”

Hàn Hiểu thu người trong ghế sofa, yên lặng nhìn Vu Dương tự tay bày thức ăn cho mình.

Người phụ nữ này không thích cô ngay từ đầu và chưa bao giờ thay đổi. Bây giờ cô đã trở thành cua trong bình của cô ta rồi, cô ta không có lý do gì để đối xử tử tế với cô như vậy, thái độ nịnh nọt giống như đang bồi thường cho cô.

Hàn Hiểu khoanh tay, mắt chớp chớp nhìn cô ta.

Cuối cùng người bị nhìn cũng không chịu đựng được.

“Đừng nhìn tôi như thế!” Vu Dương dựa vào bàn, bối rối, “Tôi không có ác ý gì!”

“Bỏ công bắt được một con chuột, sau đó nói, tôi không có ác ý gì?” Hàn Hiểu cười, “Vu Dương, cô thật là hài hước.”

Sắc mặt Vu Dương tái nhợt, ánh mắt nhìn Hàn Hiểu bất giác trở nên không thân thiện, “Cô tin hay không thì tùy! Dù sao việc này cũng không phải do tôi làm.”

“Không phải cô?” Hàn Hiểu lại nhếch miệng cười, “Nói như thế, kẻ bắt cóc chỉ vô tình quen cô sao?”

Vu Dương hừ một tiếng, “Tùy cô nói thế nào thì nói.”

Hàn Hiểu cười lạnh lùng, “Tôi tin hay không cũng không có ý nghĩa gì với cô, phải anh ấy tin mới được.”

Hàn Hiểu nắn nót nói một câu khiến Vu Dương cảm thấy đau lòng. Thật ra vì sao cô lại không biết được? Việc đã âm ỉ đến nước này, cho dù cô làm thế nào cũng không rõ ràng được. Cô ở trong biệt thự của Mạnh Hằng Vũ, Mạnh Hằng Vũ bắt người mà cô không vừa mắt, nói rằng việc này không liên quan đến cô... Ai tin được?

“La Thanh Phong đâu?” Hàn Hiểu dồn hỏi, “Cô làm gì anh ấy rồi?”

“Tôi có thể làm gì anh ấy?” Vu Dương tức giận, “Nhốt vào bán lấy tiền, hay là cho hút thuốc phiện?”

“Tình cảm của cô... chỉ như vậy thôi sao?” Hàn Hiểu cười lạnh lùng, “Nếu là tôi, tôi cũng không cần cô.”

Vu Dương bước đến trước mặt cô, giơ tay lên định tát cô.

Hàn Hiểu biết lời nói của mình khiến cô ta tức giận, nhưng không ngờ kết quả không phải là có được lời nói thật lòng của cô ta mà là nhận được cái tát thứ hai. Cô ngồi trong ghế sofa nên không biết tránh đi đâu, chỉ biết mở to mắt nhìn bàn tay đó giơ lên cao rồi vung tới, lúc sắp chạm lên mặt cô thì đột nhiên dừng lại một cách kỳ lạ, chỉ có một luồng gió mang theo hương nước hoa trên người cô ta.

Hàn Hiểu ngạc nhiên mở to mắt nhìn người đàn ông xuất hiện nhanh như quỷ phía sau Vu Dương, mặt đầy sát khí, bình thản như nước, đôi mắt đẹp đào hoa nửa như cười nửa như không, không biết đang nghĩ gì.

Vu Dương lùi về phía sau một bước, bực bội thoát ra khỏi bàn tay như gọng kìm của anh ta, “Anh làm gì thế?”

Lục Hiểu Phong thản nhiên cười, “Tôi nên hỏi cô câu này mới phải. Hôm nay cô Vu rất tức giận, dám đánh cả khách của anh ba mời đến. Có phải vì đầu bếp Lưu cho nhầm thứ gì đó vào thức ăn không? Lẽ nào cho thêm thuốc nổ?”

“Anh!” Vu Dương trợn mắt nhìn anh, không biết phải nói gì. Mạnh Hằng Vũ còn có lý do nhượng bộ cô vài phần, nhưng người đang ở trước mặt cô cho dù là đấu khẩu hay đấu nhau bằng ánh mắt thì cô cũng chưa bao giờ thắng.

Lục Hiểu Phong hơi khoa trương xin lỗi Hàn Hiểu, “Cô Hàn đừng để bụng. Cô là khách quý của chúng tôi, nếu có gì thất lễ, sau này làm sao có thể giải thích với bang K được?”

Hàn Hiểu không hiểu, nhìn sang Vu Dương.

Sắc mặt Vu Dương trắng kỳ lạ, trợn mắt nhìn Lục Hiểu Phong như nhìn thấy quỷ.

“Bang K là gì?” Cuối cùng Hàn Hiểu cũng không nén được tò mò. Nhưng câu hỏi vừa thốt lên, không có ai trả lời. Sắc mặt Vu Dương tái xanh, cô ta trợn mắt nhìn người đàn ông. Người đàn ông bị cô ta nhìn mỉm cười, trước khi lui ra khỏi phòng còn nhìn Hàn Hiểu với ánh mắt đầy ẩn ý.

“Bang K anh ấy nói, là muốn ám chỉ... Hình Nguyên sao?” Hàn Hiểu bước đến trước mặt Vu Dương, hỏi dồn với vẻ không chắc chắn, “Có phải không?”

Vu Dương quay mặt đi không trả lời.

“Thả La Thanh Phong, giữ tôi lại...” Hàn Hiểu nhìn Vu Dương giống như nhìn thấy quái vật, “Cô nghĩ rằng giữ tôi lại sẽ gọi được Hình Nguyên đến?”

Thấy sắc mặt Vu Dương hơi thay đổi, giọng Hàn Hiểu trở nên lạnh lẽo, “Cô biết rõ họ muốn mưu tính làm hại anh ấy, đúng không? Cô biết rõ như vậy còn mưu tính với họ làm hại anh ấy, anh ấy không phải là anh cô sao?”

Vu Dương mất kiên nhẫn đẩy cô ra, “Đó là việc giữa tôi và anh ấy, không đến lượt cô phải khoa chân múa tay!”

Đầu ngón tay Hàn Hiểu bắt đầu run rẩy. Người đó vừa mới bị thương được đưa về Du Viên, có lẽ vết thương vẫn chưa lành... có lẽ rất nhiều người đang chờ anh ấy bị sụp đổ, nhưng vì sao lại là một người phụ nữ cùng huyết thống với anh ấy? Vì sao lại bắt anh ấy phải chịu đựng sự đau khổ vì bị người thân phản bội?

Hàn Hiểu lòng đau như cắt, không nghĩ gì vung tay lên, “Rốt cuộc cô có phải là người không?”

Vu Dương ôm lấy mặt lão đảo lùi lại hai bước, nét mặt lộ vẻ khó tin, “Cô đánh tôi?”

Mắt Hàn Hiểu đỏ lên, người cô không ngừng run rẩy, ngay cả giọng nói cũng run rẩy, “Tôi không nên đánh cô, tôi nên giết cô! Tôi nên giết cô trước khi cô âm mưu hại anh ấy!”

Vu Dương nhìn cô, thái độ hoài nghi, “Cô đã quan tâm đến anh ấy như thế, vì sao còn muốn rời Du Viên chạy về thành phố T tranh Leo với tôi? Nếu cô không lăng nhăng đứng núi này trông núi nọ, sự việc đã không xảy ra đến nước này!”

Hàn Hiểu giống như bị ai đó đập mạnh vào đầu.

Mina nói: “Em nghĩ rằng em là người tốt, nhưng em rất xấu xa...”

31. Chương 31

Chương 31: Cổ phần của Vu Dương

Hàn Hiểu mơ màng bước từng bước tới trước mặt anh, đặt tay mình vào lòng bàn tay anh trong ánh mắt dịu dàng của anh.

Hàn Hiểu luôn nghĩ rằng cuộc sống là ngày nối tiếp ngày, giống như một bức tranh với những chi tiết rất quen thuộc. Nhưng khi bức tranh được mở ra, những gì hiện lên trước mắt lạ lẫm đến mức khiến người ta không kịp trở tay.

Hàn Hiểu đưa tay lên xoa mặt.

Tự mình phân tích vấn đề vốn không phải là thế mạnh của cô. Trên thực tế, khi tất cả mọi việc phát triển đến mức độ nào đó, Hàn Hiểu chỉ còn biết thần thờ nhìn.

Một kênh thông tin bị thông tin rác làm tắc nghẽn, cần phải nghĩ ra biện pháp để xóa bỏ thông tin đó... Hàn Hiểu xoa mạnh gò má đến mức tưởng như làm rách da. Tạm thời gác vấn đề không thể suy nghĩ rõ ràng sang một bên, khối hình ru bích có sáu cạnh, chắc chắn có thể xếp nhanh một mặt.

“Trong chuyện này, có người lợi dụng sự đồ kỵ mù quáng của cô để lấy danh nghĩa của cô bắt tôi, muốn lợi dụng tôi để Hình Nguyên xuất hiện...” Hàn Hiểu ngẩng đầu nhìn đôi mắt u ám của Vu Dương, “Có phải muốn lợi dụng Hình Nguyên để... để ra điều kiện với bang K không?”

Vu Dương mím môi gật đầu. Có thể thấy, Hàn Hiểu đoán định như vậy là không hề nghĩ oan cho cô ta.

Hàn Hiểu chau mày, lúc cô đang định nói gì đó thì có tiếng gõ cửa mang tính chất tượng trưng, người trong phòng chưa kịp nói một câu “Mời vào”, cửa phòng được mở ra.

Có vài người đàn ông mặc áo đen giống hệt nhau đứng ngoài cửa với vẻ kính cẩn. Người đàn ông đứng phía trước héch cằm, giọng điệu điềm nhiên và kiêu ngạo, “ông Mạnh mời hai vị tiểu thư xuống nhà gặp khách quý.”

Hàn Hiểu và Vu Dương nhìn nhau, cảm thấy sự căng thẳng trong ánh mắt của cả hai người.

Căng thẳng tới mức... gần như mất cả hồn vía.

Hàn Hiểu luôn nghĩ rằng, trong thành phố này, mức sống của cô có thể miễn cưỡng được coi là ăn no mặc ấm.

Làm việc vất vả nhiều năm, ngay cả một chiếc túi cho ra hồn cô cũng không dám mua. Cố gắng mua được một căn hộ, nằm tận tầng trên cùng cũng phải trả góp. Không những vị trí không đẹp, điều kiện của khu nhà cũng rất bình thường. Cây cảnh ở dưới nhà phải đợi cách nhau một thời gian dài mới có người đến cắt tỉa một lần...

Cùng là con người, vì sao lại có sự khác biệt nhiều đến thế?

Hàn Hiểu vừa nhìn ngang nhìn dọc ngấm nhìn cách bố trí của hành lang, vừa hạ giọng hỏi Vu Dương: “Bức tranh phong cảnh đó có phải là thật không, hình như tôi nhớ bức tranh thật được giữ trong bảo tàng của một quốc gia nào đó...”

Ánh mắt của Vu Dương rời khỏi người mặc áo đen đi phía trước, nhìn cô với vẻ khinh thường, “Sợ thì nói là sợ, việc gì phải tỏ ra cứng cỏi? Đạo đức giả!”

Mặt Hàn Hiểu tiu nghỉu, vụng về xoa tay lên gò má, “Dễ dàng nhận thấy như vậy sao?”

Vu Dương lạnh lùng hừ một tiếng, “Rõ ràng là một con chuột, cho dù có dán chữ “Vương” lên trán cũng không khiến người khác coi là hổ được.”

Hàn Hiểu nhìn những người mặc áo đen xung quanh, lòng bàn tay cô bắt đầu toát mồ hôi, hai bàn tay nắm chặt lại nhưng đầu ngón tay vẫn không ngừng run rẩy. Móng tay cô bấm vào thịt đau điếng, đáng tiếc là

cảm giác cũng không thể giải tỏa những lo lắng trong lòng. Vu Dương là một người phụ nữ thật lạ lùng, đã đến nước này rồi, vì sao cô ta vẫn còn muốn đối địch với cô để làm gì?

Hàn Hiểu cắn môi, cố gắng lấy lại bình tĩnh. Hình Nguyên đang ở dưới nhà, nếu anh ấy thật sự đang ở dưới nhà, cô không nên vì sự hoảng hốt không biết phải làm gì của mình khiến anh ấy bị liên lụy.

Tiếng nói chuyện vang lên qua cầu thang bằng gỗ, có giọng nói của một người đàn ông vô cùng quen thuộc. Giọng điệu hòa nhã và trầm ấm.

Khóe mắt Hàn Hiểu hơi cay.

Giọng nói này cô đã từng nghe rất nhiều lần, lúc vui vẻ, lúc giận dữ, lúc tình cảm... Cô đều đã từng nghe. Nhưng cô chưa bao giờ nghe thấy giọng điệu của anh thận trọng giống như lúc này, từng câu từng chữ đều rất ôn tồn, vì anh che giấu quá nhiều sự cảnh giác nên càng hòa nhã càng khiến cho người khác đau lòng.

Đầu cầu thang nhìn thẳng ra tầng trệt của vườn hoa, cửa sổ đang mở rộng. Mặt trời đã lặn, bầu trời có một màu đen trong suốt. Tia nắng cuối cùng yếu ớt và sắp tắt hẳn. Trong không khí có cái lạnh lạnh của mùa thu hòa trộn cùng hương cỏ cây, tĩnh lặng và an lành.

Đáng tiếc, bên ngoài cửa sổ có rất nhiều vệ sỹ cầm súng, vẻ sát khí của họ phá tan vẻ yên tĩnh đẹp đẽ của buổi hoàng hôn.

Hình Nguyên ngồi trên ghế sofa đối diện cầu thang, ngược mặt nhìn hai người phụ nữ đang bước xuống cầu thang, ánh mắt anh hơi xao động, miệng cong lại nở một nụ cười hờ hững, “Anh ba thật khách sáo.”

“Không dám,” Người đàn ông ngồi đối diện với anh có nét mặt hòa nhã, giống hệt một thầy giáo phổ thông trung học giản dị, “Là người của anh, tôi không dám thất lễ.”

Hình Nguyên ngồi yên, gờ tay hướng về cầu thang và mỉm cười với Hàn Hiểu.

Mắt Hàn Hiểu long lanh nước, cô không có cách nào kiềm chế được.

Cô vẫn nghĩ sau khi rời khỏi Du Viên là kết thúc tất cả, cô nghĩ sự xuất hiện của Anne Bạch sẽ xóa sạch tất cả những gì đã xảy ra giữa hai người... Cô thật sự không ngờ, sự tồn tại của mình có thể uly hiếp anh.

Anh ngồi ở đó, nụ cười trong ánh mắt ấm áp và tuyệt đẹp, đang mở lòng bàn tay đợi cô lại gần trong một tư thế rất ung dung.

Hàn Hiểu thở thật sâu, cảm thấy những hoảng loạn trong lòng tự nhiên dịu xuống một cách kỳ lạ. Người đàn ông được gọi là ông Mạnh, những người vệ sỹ đứng ngoài cửa và việc họ đang ở trên địa bàn của người khác đều trở nên không hề đáng sợ khi cô nhìn thấy nụ cười của Hình Nguyên.

Cánh tay anh đen, cơ bắp rắn chắc nhưng lòng bàn tay đang rộng mở của anh rất mềm mại và dịu dàng, dường như chứa đựng những tình cảm dịu ngọt ẩn sâu trong lòng anh. Trong mắt Hàn Hiểu, cả thế giới chỉ còn lại người đàn ông này và bàn tay rộng mở của anh ấy đang chờ đợi cô tiến lại gần.

Hàn Hiểu mơ màng bước từng bước tới trước mặt anh, đặt tay mình vào lòng bàn tay anh trong ánh mắt dịu dàng của anh.

Trong ánh mắt của Hình Nguyên có gì đó sáng lên, anh nắm chặt lấy tay cô, nắm chặt đến mức làm cô cảm thấy đau.

Hàn Hiểu chau mày lại rồi ngồi xuống cạnh anh.

Hình Nguyên hơi thả lỏng tay cô rồi lại nắm chặt như trước.

Mười ngón tay đan vào nhau, lòng bàn tay sát lại không còn khoảng cách. Hàn Hiểu cảm nhận được rõ ràng hơi ấm từ lòng bàn tay anh, cô cúi đầu mỉm cười và cũng nắm chặt lấy tay anh.

Vu Dương cúi đầu đứng bên cạnh ghế sofa.

Từ đầu đến giờ Hình Nguyên không thềm nhìn cô một lần, điều đó khiến cô hoảng hốt. Lần này cô gây ra chuyện nghiêm trọng thật rồi, không chỉ Hình Nguyên, e rằng các bậc tiền bối trong dòng họ cũng không thể dễ dàng bỏ qua cho cô.

“Anh ba, có việc gì anh cứ nói thẳng thắn.” Mặt Hình Nguyên vẫn hòa nhã như trước, chỉ có ánh mắt anh trở nên vô cùng phức tạp, “Anh ba là người rất bận, làm mất nhiều thời gian của anh ba, e rằng sẽ có kẻ chửi thầm sau lưng.”

“Anh lại đùa rồi.” Mạnh Hằng Vũ cười lớn, “Thật ra tôi muốn nói chuyện lần trước. Không biết anh đã suy nghĩ đến đâu rồi?”

Hình Nguyên thở dài, nhìn lên cánh tay, “Anh ba, quy định của họ Vu là không được dính dáng đến ma túy.”

Mạnh Hằng Vũ không để tâm phản bác anh, “Bây giờ anh là người quản lý nhà họ Vu, muốn làm gì không phải chỉ cần nói một câu là xong sao?”

Hình Nguyên cười đáp: “Anh ba nói vui rồi. Tôi cũng chỉ tạm thời quản lý công việc, không dám nhận ba chữ “người quản lý”. Huống hồ, trên tôi còn có ông ngoại. Hơn nữa, tôi họ Hình, không đến lượt tôi bàn luận chuyện của họ Vu.”

“Muốn làm chủ không khó...” Mạnh Hằng Vũ đưa tay lên sờ cằm, nửa như cười nửa như không nhìn anh, “Người có tuổi rồi, nếu có mệnh hệ nào cũng không có gì lạ...”

Hàn Hiểu cảm thấy rõ ràng ngón tay Hình Nguyên nắm chặt lại rồi từ từ thả lỏng, thái độ trên mặt vẫn rất bình tĩnh, “Bên cạnh ông ấy còn có rất nhiều tai mắt, tôi chưa làm gì, người nhà họ Vu đã dồn tôi muốn độc quyền. Nếu tôi ra tay thật, e rằng chỉ qua một đêm, tôi sẽ bị cả họ Vu quét ra khỏi nhà.”

“Nếu nói như thế...” Ánh mắt của Mạnh Hằng Vũ như có tâm sự gì đó nhìn về phía Vu Dương đang đứng sau anh rồi dừng lại trên mặt Hình Nguyên, “Hình Nguyên, hay chúng ta nói chuyện cởi mở thẳng thắn hơn. Tôi biết hai mươi phần trăm cổ phần của ông ấy đang nằm trong tay anh, vì thế, hiện tại anh có ba mươi lăm phần trăm cổ phần của Vu Thị, tôi nói không sai chứ?”

Hình Nguyên không động sắc mặt đợi anh ta nói tiếp, cầm chặt tay Hàn Hiểu hơn. Đường như cảm nhận được sự lo lắng của Hàn Hiểu, anh nắm lấy ngón tay cô, quay sang mỉm cười.

Ngón tay Mạnh Hằng Vũ đan vào nhau trên đầu gối, giọng điệu hòa nhã, “Không giấu anh, hai mươi phần trăm cổ phần của Vu Dương hiện đang nằm trong tay tôi.”

Nghe thấy câu này, cuối cùng Hình Nguyên cuối cùng cũng quay đầu nhìn lại, lạnh lùng nhìn Vu Dương đang đứng phía sau.

Vu Dương bất giác rụt cổ, ánh mắt lộ vẻ sợ hãi.

Hình Nguyên dựa vào ghế sofa, miệng nở một nụ cười không rõ là khiêu khích hay tiếu nuối, “Về cổ phần của Vu Dương, có một việc ngay cả cô ấy cũng không biết.”

“Sao?” Mạnh Hằng Vũ bất giác ngồi thẳng dậy.

“Trước khi ba mươi tuổi, cô ấy không có quyền sử dụng số cổ phần đó.” Hình Nguyên tỏ vẻ tiếu nuối duỗi tay, “Những giấy tờ chuyển nhượng, nếu chỉ có cô ấy ký tên... hoàn toàn vô hiệu lực.”

Mạnh Hằng Vũ giật mình, còn Vu Dương kinh ngạc lấy tay che miệng.

Hình Nguyên cười nhìn anh ta, ánh mắt không hề có ý định nhượng bộ.

Thái độ của Mạnh Hằng Vũ trở nên lạnh lùng, “Hình Nguyên, anh thật là... rượu mừng không muốn lại muốn uống rượu phạt. Dù sao đây cũng là thành phố T, không phải là Đức. Cho dù tôi không giữ được anh, nhưng giữ cô ấy lại, có lẽ không phải là vấn đề gì to tát.” Anh ta nhìn Hình Nguyên, nhấn mạnh từng chữ, “Hoặc có thể nói rằng, giữ lại một người còn sống không dễ, nhưng giữ lại một cái xác...” Ánh mắt lạnh như băng hướng về phía Hàn Hiểu, cô sợ hãi thu mình lại.

Hình Nguyên vội vàng dang rộng cánh tay ôm Hàn Hiểu vào lòng, vừa hôn nhẹ lên trán cô, vừa nói nhỏ an ủi cô, “Ngao nào, đừng sợ, anh ba chỉ đùa chúng ta thôi...”

Mặt Hàn Hiểu hơi đỏ lên rồi nhanh chóng trắng bệch như không còn một giọt máu. Lúc cô ngẩng đầu lên, khuôn mặt cô bị Hình Nguyên kéo vào lòng, giấu đi ánh mắt đầy sợ hãi.

Cô gái này chưa bao giờ biết giấu tâm trạng của mình, anh không thể để người đàn ông đó nhận ra điều gì khác lạ từ thái độ của cô ấy.

Chuyện xảy ra trong nháy mắt.

Trên mặt Mạnh Hằng Vũ nở một nụ cười ngạo mạn, “Hình Nguyên, lúc nào anh...” Nửa câu sau không kịp thốt lên lời.

Hình Nguyên đang chỉ vào anh ta, không phải dùng tay mà là dùng một khẩu súng đen ngòm.

Liếc nhìn, Hàn Hiểu thấy mặt Mạnh Hằng Vũ biến sắc, anh ta chỉ kịp hét lên một tiếng, “Hình Nguyên”, có máu chảy xối ra trước ngực anh ta.

Cùng lúc đó, Hình Nguyên kéo mạnh đầu Hàn Hiểu vào ngực mình.

Nhưng anh đã chậm một bước, hình ảnh ghê rợn ấy đã hiện lên trước mắt Hàn Hiểu, cho dù cô có nhắm mắt lại cũng không còn tác dụng gì nữa.

Hàn Hiểu chưa bao giờ trực tiếp nhìn thấy cảnh máu chảy như thế, thậm chí cô còn không kịp chuẩn bị tinh thần. Dường như có tiếng súng nổ trong đầu cô khiến cô muốn hét lên nhưng không thành tiếng. Ngoài việc nắm chặt lấy vạt áo của Hình Nguyên và run rẩy, Hàn Hiểu hoàn toàn không biết phải làm gì.

Cánh tay đặt sau đầu cô của Hình Nguyên giữ chặt không chịu buông, cả khuôn mặt cô áp vào ngực anh, không động đậy được. Chỉ cách một lớp vải mềm, khoảng cách giữa cô và anh chưa bao giờ gần gũi như thế, dường như cả thế giới bên ngoài đã bị ngăn cách bởi cánh tay của anh, chỉ còn lại anh và cô ở trong.

Lần đầu tiên Hàn Hiểu biết rằng, khi con người ta quá sợ hãi, đầu óc dường như ngừng hoạt động không thể ra đưa ra mệnh lệnh cho cơ thể nữa. Cô có thể nghe thấy rất nhiều âm thanh hỗn độn xung quanh, tiếng súng, tiếng chửi, tiếng hò hét, tiếng

bước chân và những câu mệnh lệnh ngắn gọn của Hình Nguyên trên đầu mình nhưng không có cách nào phản ứng lại với những âm thanh đó. Chân tay cô đờ đẫn, không biết phải chạy theo Hình Nguyên như thế nào, chỉ có thể thụ động để anh kéo cô chạy về phía trước.

Chạy xuống bậc thềm, xuyên qua thảm cỏ, cuống quýt chạy qua không biết bao nhiêu chiếc cửa...

Hàn Hiểu mơ hồ nhận thức được Hình Nguyên đang kéo cô chạy ra ngoài. Bên cạnh hình như là người của anh ấy, đang gấp rút trao đổi với nhau những câu mệnh lệnh mà Hàn Hiểu không hiểu được. Đằng sau họ là tiếng súng lúc xa lúc gần và tiếng hò hét khiến cho màn đêm trở nên vô cùng hỗn độn.

Khi cô bị vấp vào bậc thềm một lần nữa, một viên đạn bay sượt qua người cô. Cô cảm thấy người Hình Nguyên hơi run lên rồi chửi nhỏ một câu gì đó.

Hàn Hiểu nắm lấy cổ tay anh, sợ hãi đến mức tuyệt vọng, “Anh, anh...”

Hình Nguyên không để ý mỉm cười, lúc đang định nói gì đó, bỗng nhiên anh đứng thẳng người, dường như đang nghe ngóng động tĩnh. Lát sau, anh định thần lại, trao đổi vài câu với người bên cạnh rồi cầm lấy cổ tay Hàn Hiểu, kéo cô chạy xuyên sang đám cây bụi rậm rạp cạnh bãi cỏ.

Đây là loài cây Hàn Hiểu không biết, cành lá đan xen vào nhau giống như một tấm lưới dày giữa màn đêm tối đen. Những cành cây mềm mại dường như cũng có sinh mệnh xô đẩy họ khi họ chạy xuyên qua. Lá cây mềm mại tỏa mùi hương mát lạnh của cây cỏ nhưng khi chạm lên gò má lại buốt như kim châm.

Hàn Hiểu cảm thấy mình giống như một con ruồi đáng thương sa vào mạng nhện, cố gắng vùng vẫy mà không sao thoát được. Nếu không phải Hình Nguyên cố gắng kéo cô đi, cô nghĩ rằng cô có thể bị những lá cây đáng sợ này giết chết.

Đang trong lúc khó khăn như thế, trước mắt bỗng nhiên hiện ra một khoảng không gian thoáng đãng. Hàn Hiểu không kịp dừng chân, lao đầu vào lưng Hình Nguyên. Lúc quay đầu nhìn lại, những cành cây đó đã lùi lại phía sau thành một mảng tối đen mơ hồ.

Hình Nguyên đưa tay đỡ lấy cô, chưa kịp nói gì, bỗng nhiên có một chiếc xe màu đen tiến lại gần.

Cửa sổ xe hạ xuống, giọng một người đàn ông vang lên trong đêm tối, không giấu được sự vui mừng, “Anh, hai người đã thoát được rồi!”

Hàn Hiểu bắt giác thở phào nhẹ nhõm.

Hình Nguyên kéo cô ngồi vào ghế sau, cửa xe chưa kịp đóng lại, xe đã lao vào bóng đêm như một cơn gió.

Không có ai nói gì, không khí trong xe yên lặng đến mức bức bối. Chỉ có tiếng động cơ ầm ỉ và tiếng gió bên ngoài hòa lẫn vào nhau khiến người ta bắt giác sinh ra ảo giác, nghĩ rằng mình đang ngồi trên một con tàu xuyên qua biển lớn giữa buổi đêm.

Màn đêm dường như trải dài vô tận.

Tri giác bắt đầu thức tỉnh, bắt đầu cảm thấy nhức nhối chân tay và đau rát ở những nơi da bị lá cây làm bị thương...

Hàn Hiểu vẫn giữ nguyên tư thế dựa người vào lòng Hình Nguyên, mặt cô áp sát ngực anh, có thể nghe rõ nhịp đập của trái tim anh, có thể cảm nhận thấy hơi ấm từ cơ thể anh. Trên đầu cô anh đang thở nhẹ nhẹ, điều này khiến cô cảm thấy yên lòng.

Trong bóng tối mơ hồ, các giác quan trở nên nhạy bén gấp nhiều lần. Sự chú ý dồn lên những nơi da chạm vào nhau khiến cô bắt đầu cảm thấy nóng như thiêu đốt...

Theo bản năng Hàn Hiểu muốn tránh ra nhưng cô vừa động dậy, người ngồi bên cúi đầu xuống, dường như vừa bị kinh động, một tay vuốt tóc cô vừa nói nhỏ: “Sắp đến rồi.”

Hàn Hiểu không hỏi anh sắp đến nơi nào, thật ra, cô không để ý cô sẽ đến đâu. Con người khi ở trong bóng tối thường vô tình coi bỏ mặt nạ đeo lúc ban ngày và để lộ ra con người thật của mình. Lúc này Hàn Hiểu không muốn động dậy, chỉ muốn dựa vào anh, dựa vào anh mãi mãi.

“Sợ rồi?” Tay Hình Nguyên trượt xuống cầm cô, đôi mắt anh sáng lên, cười với vẻ hóm hỉnh, “Không phải là em rất giỏi sao? Ngay cả bão cũng đã từng chứng kiến...”

Có lẽ cô sợ thật, nhưng hoàn toàn không phải như thế. Hàn Hiểu vẫn còn hơi mơ màng nên không có cách nào phản bác anh, chỉ có thể nhìn vào mắt anh, nghĩ xem nên nói gì. Cho dù đã từng gặp bão nhưng không có nghĩa là không sợ bão. Thật ra, không ai không sợ thiên tai. Bởi vì trước chúng, lực lượng con người trở nên rất yếu ớt, hoàn toàn... không biết phải làm gì.

Nhưng việc xảy ra trước mắt cô hôm nay thật sự rất kinh khủng, đó là một nỗi sợ hãi từ trong xương tủy. Cô hoàn toàn không thể biết được, người bị chảy máu tiếp theo có phải là cô hay không...

Răng cửa Hàn Hiểu bắt đầu va vào nhau lập cập, “Anh... Anh...”

“Sợ thật rồi sao?” Hình Nguyên cười nhỏ, “Anh không giết anh ta, em yên tâm. Chỉ là một viên đạn, không thể tiêu diệt đồ tai họa họ Mạnh đó. Mặc dù anh rất muốn hạ miệng súng xuống một chút...”

Anh ở rất gần cô, cố gắng hạ giọng nói nhỏ. Bắt giác, không gian giữa hai người trở nên có phần ám muội.

Hơi thở của họ trở nên nóng hổi, nhiệt độ dường như càng lúc càng tăng. Cơ thể đã khôi phục lại tri giác, Hàn Hiểu có thể cảm nhận rõ toàn bộ trọng lượng cơ thể mình đang ép lên người anh ấy, lúc lên xe người cô mềm nhũn nên anh phải kéo cô lên, còn bây giờ thì sao?

Hàn Hiểu cảm thấy khó xử nhưng tay Hình Nguyên vẫn giữ lấy cầm cô không hề có ý bỏ ra. Mặt của cô quay sang trái, tay anh đưa sang trái, mặt của cô quay sang phải, tay anh cũng đưa sang phải như thể đã dính chặt vào da cô.

Cho đến khi cô xấu hổ quá thành ra tức giận, ngón tay cái của Hình Nguyên xoa cầm cô, sau đó anh cười thành tiếng, “Chà, rất nóng. Anh nghĩ có người đổ mặt rồi.”

“Hình Nguyên! Anh...”

Mặt Hình Nguyên tiến sát lại, hơi thở hơi gấp gáp, nhấn mạnh từng tiếng hỏi, “Anh làm sao?”

“Anh... Anh...”

“Anh gì?” Hình Nguyên cười nhỏ, cánh tay trượt xuống lưng cô rồi ôm chặt cô vào lòng.

Mặt Hàn Hiểu trong đêm tối sáng long lanh, mơ màng và tuyệt đẹp. Hình Nguyên lại gần cô, cẩn thận hôn lên mắt cô.

Hàn Hiểu cố gắng thu người lại, môi Hình Nguyên đã trượt xuống dưới, nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

Môi của anh rất mềm mại, đường nét thanh thoát, cảm xúc của cô khó có thể miêu tả bằng lời.

Hàn Hiểu bất giác nhắm hai mắt lại. Nhưng một giây sau, xe đột nhiên bị xóc, hai người đang ôm nhau không giữ vững trọng tâm nên ngã xuống ghế.

Hàn Hiểu bị va vào người đến nỗi hoa cả mắt, người cô bị anh đè lên, vừa thở gấp vừa khổ sở nghĩ: Trọng lượng này đâu phải của người, rõ ràng là gấu...

Giọng của người lái xe cũng trở nên ngắt quãng vì đường xóc, “Xin lỗi anh, em không cố ý.”

Hình Nguyên không nói gì. Mặt Hàn Hiểu nóng rực lên, đang định đưa tay đẩy anh ra, bỗng nhiên cô ngửi thấy mùi máu.

Hàn Hiểu ngạc nhiên thất sắc, “Anh bị thương sao?!”

32. Chương 32

Chương 32: Đây được coi là vết thương sao

Hàn Hiểu chưa bao giờ nghĩ rằng tên mình có thể được thốt lên với vẻ khao khát cố gắng kìm nén như thế. Trong lúc đó cô cảm thấy cảm động không nói nên lời.

“Không sao, đều là của người khác.” Hình Nguyên ngồi thẳng dậy, kéo cô vào lòng.

Ánh sáng quá yếu ớt nên Hàn Hiểu không nhìn rõ thái độ trên mặt anh, nhưng cô không thể lơ là với mùi máu trong xe. Cô đưa tay cẩn thận chạm vào bụng anh rồi đưa tay chạm lên ngực, cũng may, áo những chỗ đó đều khô.

Bỗng nhiên tay của cô bị Hình Nguyên giữ lại. Anh cúi người ghé sát vào tai cô nói với giọng chỉ đủ hai người nghe thấy, “Đừng trêu chọc anh ở đây, còn có người ngoài.”

“Anh...” Hàn Hiểu giận không thể cắn anh một cái cho bõ tức. Con người này vì sao lại có thể vô trách nhiệm nói lung tung khi cô lo lắng cho anh như thế? Hàn Hiểu gạt tay anh ra bởi vì lúc bị anh giữ tay lại, đầu ngón tay của cô chạm vào một thứ gì đó dính dính trên áo anh.

Tay Hàn Hiểu hơi run, Hình Nguyên không buồn để ý nắm lấy tay cô, xoa lên áo mình, “Không sao thật mà, nếu có chảy máu cũng chỉ là vết thương cũ thôi.”

Tay Hàn Hiểu được anh cầm, tim cô cũng như có một bàn tay vô hình nắm chặt lấy, cô cảm thấy vô cùng đau đớn. Thấy anh cầm tay mình đưa lên môi hôn, Hàn Hiểu muốn rơi lệ.

Hình Nguyên cẩn thận hôn lên đầu ngón tay cô, giọng điệu vui vẻ, “Anh nói này, không phải là em bị hành động anh hùng cứu mỹ nhân của anh làm cho cảm động chứ?”

Hàn Hiểu không nói gì, người cô dần dần dựa sát vào anh, vùi đầu vào lòng anh.

“Hiểu Hiểu?” Tay Hình Nguyên vỗ nhẹ lên lưng cô, “Lần này chỉ là những vết thương nhẹ thôi, gần như không chảy máu, hoàn toàn không có vấn đề gì to tát. Em không khóc đấy chứ?”

Tay Hàn Hiểu đang ra ôm chặt lấy người anh.

Hình Nguyên dường như ngừng thở, yên lặng hồi lâu rồi ôm chặt lấy cô với tâm trạng phức tạp. Đây là lần đầu tiên cô ôm anh.

Đuôi tóc vẫn còn ướt, Hàn Hiểu dựa người vào cửa sổ, không để tâm cầm khăn bông lau tóc.

Rèm cửa sổ thêu hoa bằng tơ tằm được cô mở ra. Bên ngoài cửa sổ là thảm cỏ được cắt tỉa gọn gàng, phía xa là một bể bơi rất rộng phản chiếu ánh đèn màu vàng ấm áp, giống như một tấm gương lung linh màu sắc. Mấy tòa biệt thự im lìm dưới rặng cây, đã gần nửa đêm, chỉ còn vài căn phòng có ánh sáng. Không gian yên lặng và tĩnh mịch, dường như ngay cả ánh đèn cũng mơ màng buồn ngủ.

Đây là thánh địa nghỉ dưỡng rất nổi tiếng ở ngoại ô thành phố T có tên là Bằng Dụ Câu, cách thành phố hai giờ đi xe, là nơi những người giàu có thường đến để hưởng thụ. Ở đây không những không có xe buýt, ngay cả taxi cũng không có. Hàn Hiểu ở thành phố T nhiều năm nhưng cũng chỉ mới nhìn qua ảnh trên các tạp chí thời trang.

Không biết vì sao Hình Nguyên lại đưa cô đến đây, Hàn Hiểu cảm thấy không yên tâm nên cũng không có tâm trạng để ngắm cảnh đẹp. Nghe thấy có tiếng nước chảy mơ hồ trong nhà tắm, Hàn Hiểu bất giác nghĩ: vết thương lần trước của anh ấy vẫn chưa lành, có lẽ khi tắm... sẽ gặp nhiều bất tiện.

Hàn Hiểu lấy đầu ngón tay vuốt tóc đã gần khô, thở dài khe khẽ.

Cô vẫn cảm thấy lo lắng, nhưng có anh ở đó nên cô thấy yên tâm hơn. Anh ở không xa cô, cô có thể nghe thấy những tiếng động do anh ấy tạo ra, có thể ngửi thấy mùi thuốc lá trong không khí, nồng ấm, khô ráo và hơi cay, giống như con người anh vậy. Khi bắt đầu tiếp xúc, mùi này khiến cho người ta cảm thấy vô cùng khó chịu, giận rằng không có cách nào làm cho anh biến mất. Nhưng thời gian trôi qua, bất giác cô lại nghiện nó, không thể rời xa những lúc cảm thấy cô đơn. Nếu phải cai, cơ thể sẽ cảm thấy rất đau đớn...

Tiếng nước chảy trong phòng tắm không biết đã ngừng từ lúc nào, khi Hàn Hiểu nhận ra điều đó, một người đã bước lại đằng sau cô, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, cơ thể của anh vẫn còn mang đầy hơi nước.

“Đang nghĩ gì thế?” Giọng anh vang lên, hơi thở phả lên tai cô, giống như bị châm lửa, Hàn Hiểu biết mặt mình đang ửng hồng.

Ngực anh áp sát vào lưng cô, chỉ cách một làn áo khoác mỏng, dường như cô có thể cảm nhận thấy cơ thể của anh.

Gần nhau như... không hề có khoảng cách.

Hàn Hiểu ngửi thấy mùi thuốc khử trùng thoang thoảng, do dự chạm lên mu bàn tay của anh, gọi nhỏ tên anh: “Hình Nguyên...” Không phải với ngữ điệu cứng cỏi mà rất dịu dàng mềm mại, ngọt ngào như những sợi kẹo bông.

Hình Nguyên ôm cô chặt hơn và hôn nhẹ lên gáy cô, hơi thở của anh ấm nóng.

Cảm giác tê cứng như bị điện giật lan tỏa khắp người, Hàn Hiểu dường như không đứng vững được, dựa vào lòng anh. Hình Nguyên xoay người cô lại, nâng cằm cô rồi hôn. Lông mày, mắt, mũi, môi anh như ngọn lửa lưu lại trên da cô.

Cô không có cách nào tránh né anh, cũng không đủ sức để tránh né, chỉ có thể để ngọn lửa ấy thiêu đốt da thịt và đi sâu vào huyết mạch.

Khắp người cô nóng như lửa.

Đầu lưỡi của Hình Nguyên không gặp bất kỳ sự kháng cự nào và được cô đón nhận, trong giây lát dường như mất hết cả lý trí.

Tay của Hình Nguyên đưa vào trong áo cô, dịu dàng vuốt ve.

Hàn Hiểu yếu ớt vịn vào vai anh, cảm thấy môi anh đang trượt từ trên cổ xuống ngực cô, cô không kiềm chế được gọi tên anh thành tiếng, “Hình Nguyên...”

Hình Nguyên đứng thẳng người, hôn lên môi cô.

Nụ hôn của anh khiến cho cả người cô nóng như có lửa đốt. Lưng Hàn Hiểu dựa vào cửa kính lạnh lẽo, phía trước là cơ thể nóng bỏng của anh, lạnh lẽo và nóng bỏng, dục vọng khiến cho những tiếp xúc cơ thể trở nên khó có thể cưỡng lại.

Da của Hình Nguyên vẫn còn hơi nước, vết thương đã được băng lại, buộc mấy vòng đơn giản trên đầu vai. Cách một lớp băng gạc, không thể nhìn thấy gì. Nhưng nhìn vào đôi mắt đầy dục vọng đang thiêu đốt của Hình Nguyên, Hàn Hiểu cảm thấy miếng vải băng vết thương đó trở thành một nét vô cùng quyến rũ trên người anh, cô không kiềm chế được cảm giác muốn đưa tay chạm lên đó.

Hình Nguyên cầm lấy tay cô, từ từ để tay cô trượt trên ngực mình. Hàn Hiểu muốn thu tay lại nhưng bị anh nắm chặt...

Hơi thở của cô trở nên gấp gáp, chỉ có thể thuận theo tay anh.

“Hiểu Hiểu...” Hình Nguyên cắn lên vành tai cô, hơi thở nóng hổi, “Có muốn không?”

Hàn Hiểu chưa bao giờ nghĩ rằng tên mình có thể được thốt lên với vẻ khao khát cố gắng kìm nén như thế. Trong lúc đó cô cảm thấy cảm động không nói nên lời.

Hàn Hiểu ôm lấy cổ anh, không thốt lên được câu nào.

Ga trải giường bằng lụa mát lạnh như nước. Hàn Hiểu theo bản năng thu hai tay lại ép sát vào ngực anh.

Cơ thể của anh săn chắc với những cơ bắp rắn rỏi và nước da màu lúa mạch chín, đường nét rất đẹp.

Người anh nóng rực, truyền nhiệt lên cơ thể cô. Hàn Hiểu cảm thấy như mình sắp bị tan chảy, giống như một viên sô cô la dưới ánh nắng mặt trời, ngay cả hơi thở cũng trở nên yếu ớt.

Đầu óc mơ màng rồi tự nhiên tỉnh táo, cảm nhận rõ từng va chạm của anh trên người mình. Hàn Hiểu không nén được run rẩy, những cảm giác lạ lẫm đến với cô, rất rõ ràng rồi lại biến mất trong chớp mắt, chỉ lưu lại một cảm giác đau đớn mơ hồ nhạt dần đi giữa hơi thở của hai người.

Hình Nguyên hôn cô say đắm...

Những khoái cảm khiến cho người ta mê muội và lấp chìm cảm giác đau đớn. Cơ thể cô đón nhận một thứ gì đó hoàn toàn mới mẻ đi vào trong xương tủy...

Giây phút đó, Hàn Hiểu cảm thấy rõ ràng con người ngày hôm qua của cô đang rời xa dần...

Đang mơ màng, có gì đó chạm lên trán cô, mềm mại và ấm áp.

Hàn Hiểu sợ ngứa rứt cổ lại rồi đưa tay gạt ra, bỗng nhiên cô nghe thấy tiếng cười nho nhỏ.

Hàn Hiểu mơ hồ mở mắt, đôi mắt đen sâu thẳm của Hình Nguyên nhìn cô như đang cười.

Hàn Hiểu ngạc nhiên nhìn anh rồi đỏ mặt.

Hình Nguyên cúi người xuống hôn lên môi cô, cười nói: “Sao lại đỏ mặt? Em nên chủ động hôn anh rồi nói với anh: ‘Chúc anh buổi sáng tốt lành, darling.’”

Hàn Hiểu trợn mắt nhìn anh. Cô vẫn chưa tỉnh ngủ, nhưng vì bị anh trêu nên không còn cảm thấy một chút buồn ngủ nữa, tri giác bắt đầu được hồi phục. Vì thế... những hồi ức của đêm qua hiện lên trong đầu cô.

Hàn Hiểu vùi mặt vào trong gối, không dám nhìn anh, cũng không muốn để anh nhận ra mình ra đang nghĩ gì.

“Chắc chắc, học theo thói quen của chim đà điểu không phải là tốt.” Tay Hình Nguyên vuốt ve lưng cô, cười nhỏ, “Em nghĩ em trốn vào gối thì anh không ra tay được sao?”

“Anh... đồ hạ lưu!” Hàn Hiểu không động dậy, mặt cô vùi trong gối nóng ran.

Tay Hình Nguyên vuốt ve lưng cô, nói có vẻ rất thành thật, “Em xem này, lưng em biến thành màu đỏ rồi...”

Hàn Hiểu không nhẫn nhịn được nữa, trợn mắt nhìn anh, “Anh không thật thà một chút được sao? Không sợ vết thương bị mở miệng à?”

“Đây được coi là vết thương sao?” Hình Nguyên thờ ơ nhìn vết băng bó trên vai, cười tíu tít, “Em đang thương anh phải không?”

Hàn Hiểu không vui lườm anh, đưa tay nhẹ nhàng chạm lên chỗ băng bó, “Có thật là chỉ bị thương nhẹ thôi không?”

“Đương nhiên? Người ta là tay súng thần mà.”

“Tay súng thần?” Hàn Hiểu ngạc nhiên, “Chẳng lẽ tay súng thần chỉ có thể làm anh bị thương nhẹ? Lẽ nào...?”

Hình Nguyên ôm cô nằm xuống gối, lười biếng nhếch mày cười nói: “Em hôn anh, anh sẽ kể tất cả cho em nghe.”

Hàn Hiểu không biết làm thế nào trợn mắt nhìn anh, do dự giây lát rồi tiến lại, vội vàng đặt lên môi anh một nụ hôn. Lúc đang định ngẩng đầu lên, đầu anh bị cô giữ lại, đầu lưỡi của anh đã không kiên trì khám phá miệng cô.

Nụ hôn của anh nóng rực như mặt trời mùa hè, chỉ trong chớp mắt đã thiêu đốt hết dưỡng khí, làm bùng cháy ngọn lửa ngầm ẩn sâu trong cơ thể.

Gò má cô đỏ bừng, mắt sáng long lanh như nước.

Ngay cả cô cũng không biết lúc này cô xinh đẹp như thế nào, đó là suy nghĩ của anh, chỉ cần nghĩ như thế cũng đủ để nhiệt độ cơ thể anh tăng nhanh.

“Em là... của anh.” Hình Nguyên hôn cô, “Của một mình anh.”

Hàn Hiểu muốn phản bác lời anh nói, nhưng ánh mắt anh như thiêu như đốt, sáng rực ngời khiến cô không thốt lên được thành lời. Hàn Hiểu ôm lấy cổ anh, nép sát người vào lòng anh...

Cảm giác đau đớn được thức tỉnh rồi nhanh chóng biến mất. Thay vào đó là một đợt sóng khiến người ta say, vô bờ vô bến. Trí óc trở nên mơ màng, cơ thể rơi vào nơi sâu thẳm của dục vọng...

Ánh mặt trời buổi sáng chiếu qua rèm cửa tạo thành một vầng ánh sáng trên cơ thể ướt mồ hôi của anh.

Đây là người đàn ông đẹp nhất mà Hàn Hiểu từng gặp, cao lớn và rắn rỏi, từng tấc thịt mềm mại như một con báo với vẻ quyến rũ hoang dã. Ngay cả làn da màu lúa mạch chín cũng mang hơi nóng của mặt trời, làm tăng thêm vẻ hấp dẫn của anh.

Hàn Hiểu dựa vào lòng anh, nhẹ nhàng cắn lên tay anh, “Anh đã nói là sẽ kể tất cả cho em nghe.”

Ngón tay của Hình Nguyên chạm lên môi cô, thấy gò má cô ửng hồng, không nén được cười thành tiếng, “Anh đã nói như vậy thật sao?”

“Anh...”

“Được, được, anh nói cho em.” Hình Nguyên kéo cô vào lòng, “Nào, chúng ta sẽ nói từ đầu. Em muốn biết chuyện gì?”

Hàn Hiểu nghĩ, “Anh nói đến tay súng thần đó có phải là trợ thủ của ông ba Mạnh không? Rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Người đó...” Hình Nguyên dựa đầu vào gối, thở dài, “Người khác đều gọi cậu ta là ‘Quân sư’, có người gọi là ‘bàn tay trái’, thực sự là một tay súng thần.”

“Anh ta bị anh mua chuộc à?” Hàn Hiểu nghi hoặc nhìn anh.

Hình Nguyên bật cười lắc đầu, “Sao thế được! Ngoài tín ngưỡng, không điều gì có thể làm động lòng cậu ta.”

Hàn Hiểu không hiểu, “Tín ngưỡng? Có nghĩa là sao?”

Hình Nguyên có vẻ hơi đau đầu, chau mày lại, “Đó là chuyện liên quan đến tính mệnh của người ta, không thể nói kỹ lưỡng được. Em chỉ cần biết người này rất giỏi là được rồi. Cậu ta cũng không tốt bụng để cho anh một con đường sống, anh chỉ dùng thông tin quan trọng để đánh đổi với cậu ta thôi.”

Hàn Hiểu vẫn không hiểu, nhưng Hình Nguyên đã nói đến chuyện liên quan đến tính mệnh nên cô cũng không gặng hỏi nữa, “Thế chuyện liên quan đến tính mệnh của người ta có liên quan gì đến anh không?”

Hình Nguyên kiên quyết lắc đầu, “Không có!”

Hàn Hiểu thấy yên tâm, nghĩ một lát rồi lại hỏi: “Ồ đây... rốt cuộc có an toàn không?”

Hình Nguyên vừa lấy đầu ngón tay nghịch tóc cô vừa cười tỏ ý không tán thành, “Đây là tài sản của Vu Thị, trừ khi ba Mạnh muốn lật mặt với Vu Thị, nếu không...” Thấy sắc mặt căng thẳng của Hàn Hiểu, Hình Nguyên cười nói, “Yên tâm, những việc này có anh lo, em không phải bận tâm.”

Hàn Hiểu lườm anh, không vui nói: “Bận tâm? Em bận tâm đến việc đó được sao? Em...” Nói đến đây, cô giật mình, miệng mở to rồi vội vàng ngồi dậy tìm quần áo.

“Em làm gì thế?” Hình Nguyên nhìn thấy dáng vẻ hoảng hốt của cô, không nén được cười thành tiếng, “Hiểu Hiểu, Hiểu Hiểu? Không phải là em bị cái gì đó nhập vào người đấy chứ?”

“Anh mới bị nhập vào người!” Hàn Hiểu vừa vội vàng lao ra khỏi chăn lấy áo, vừa quay đầu lại trợn mắt nhìn anh, “Anh là công tử thì hiểu gì? Em là tầng lớp công nhân, nhiều ngày như vậy không đi làm, chắc chắn em sẽ bị mắng. Kết quả bình chọn cuối năm của em... Tiền thưởng cuối năm của em... Hồng rồi hồng rồi...”

Hình Nguyên kéo cô vào lòng, thái độ của anh có vẻ hơi đau lòng, “Vừa mới thoát chết đã nhớ đến chút tiền thưởng đó? Hiểu Hiểu, em không thể nhìn thoáng hơn được sao?”

“Còn mẹ em...” Hàn Hiểu ôm đầu vùi vào ngực anh, “Chắc chắn mẹ em sẽ lo lắng chết mất... Còn Vodka của em... Mau! Đưa em mượn điện thoại...”

Hình Nguyên cầm tay cô cắn một cái, “Anh đã nói trước, em là một cô gái rất ngốc nghếch! Đợi em nghĩ ra những việc này, rau cải cũng ối rồi. Anh đã bao che cho em rồi... Cô gái ngốc nghếch!”

“Sao?” Hàn Hiểu nhìn anh với vẻ khó tin, hoàn toàn quên mất việc hỏi anh sao lại dám cắn tay cô, “Anh bao che cho em rồi? Mẹ em, cơ quan của em? Anh làm thế nào?”

Hình Nguyên liếc nhìn cô, cười với vẻ ngang ngược, “Xin anh đi, xin anh anh sẽ nói cho.”

Hàn Hiểu căng mắt chờ đợi, nghe thấy câu nói này không kiềm chế được tức giận, “Em xin anh giở trò mới mẻ hơn được không? Có mỗi một câu nói này, nói hơn một lần rồi? Anh không chán sao?”

Hình Nguyên chăm chú nhìn cô, sau đó bình thản gật đầu, “Không sao, tạm thời vẫn chưa chán.”

Hàn Hiểu trợn mắt nhìn anh, nghiến răng, Cuối cùng Hình Nguyên cũng cười lớn thành tiếng, “Em nghĩ xem, đương nhiên trước khi anh đến nhà ba Mạnh anh đã nói với họ rồi. Anh nói đưa em đi kiểm tra sức khỏe, anh cũng nói với tổng giám đốc Lưu như thế. Còn về Vodka, mẹ của chúng ta nuôi, không chết đói đâu.”

Hàn Hiểu lườm anh, “Mẹ em không nói gì sao?”

Hình Nguyên liếc nhìn cô, cười đầy ẩn ý, “Có. Nhưng nói gì... thật sự anh không thể nói cho em được.”

“Hình Nguyên! Tóc Hàn Hiểu dường như dựng đứng lên.”

“Đừng tức giận, đừng tức giận,” Hình Nguyên cười ôm Hàn Hiểu vào lòng an ủi, “Lại đây, để anh thay em lên kế hoạch ăn gì trong bữa sáng. Đồ tây nhé? Ở đây có món trứng cuộn với bánh mì phô mai Pháp của Ý rất nổi tiếng, em có muốn ăn thử không? Không muốn? Em chắc không? Đồ Trung Quốc, anh nhớ là có món cháo và cơm trứng...”

Hàn Hiểu không còn tức giận nhiều nữa. Nghe thấy anh tích cực giới thiệu các món ngon nổi tiếng của Băng Dụ Câu, bỗng nhiên cô nhớ ra một câu hỏi, “Vu Dương... của nhà anh đâu?”

Hình Nguyên cắt húng, lạnh lùng hừ một tiếng, “Cô ta? Bị cắt làm nhân bánh bao rồi.”

“Hình Nguyên,” Hàn Hiểu mất kiên nhẫn, “Xin anh đẩy, anh bình thường một phút được không?”

“Được!” Hình Nguyên véo cằm cô, cười thoải mái, “Nhìn mặt em, anh có thể bình thường một phút rưỡi.”

Hàn Hiểu trợn mắt nhìn anh, “Vu Dương... đã thoát ra ngoài chưa?”

Hình Nguyên ừ một tiếng, mặt mày không vui, “Con bé này lần này chơi quá đà, cho dù anh bỏ qua, trong nhà còn có rất nhiều dao phủ đang xếp hàng đợi cô ta. Bị cắt làm nhân bánh bao vẫn còn là nường tay!”

Nhìn lên thấy sắc mặt lo lắng của Hàn Hiểu, Hình Nguyên làm như không có việc gì xảy ra, giúp cô mặc áo, “Không nói đến cô ta nữa. Lại đây, để chồng tương lai của em giúp đỡ em.”

33. Chương 33

Chương 33: Kristy

Bỗng nhiên cô nhận ra từ khi quen biết đến nay, anh chưa bao giờ nói “thích” hay “yêu” cô.

Bây giờ là khoảng thời gian thời tiết đẹp nhất trong năm, không khí mát mẻ, bầu trời không có một gợn mây.

Bầu trời xanh như ngọc bích, ngay cả ánh nắng cũng trở nên lóa mắt. Tất cả mọi màu sắc hiện lên trước mắt đều rất tươi đẹp, bầu trời trong xanh, cây cối xanh tươi, bể nước cũng có màu xanh mát lạnh... Những màu sắc thuần khiết như thế khiến Hàn Hiểu nhớ đến những kỷ ức thời còn nhỏ ở quê nhà. Ngay cả không khí ở đây đây dường như cũng nhiều ô xy hơn, khi thở có cảm giác cơ thể đang được thanh lọc.

Đáng tiếc là, phong cảnh tĩnh mịch đó bị phá tan bởi một cây bút chì nhỏ bé.

Hàn Hiểu chỉ nhìn thấy Vu Dương cuống quýt trốn sang bên cạnh, sau đó chiếc bút chì bay sượt qua mặt cô ta, rơi xuống bể nước phía sau không một tiếng động.

Dáng vẻ trốn chạy của Vu Dương rất nhếch nhác, đôi giày cao gót dường như làm gãy chân cô ta nhưng cô ta không dám gọi Hình Nguyên, chỉ ngẩng đầu căm ghét nhìn Hàn Hiểu đang đứng đằng xa.

Hàn Hiểu ôm tách trà sữa cười không thèm để ý, trong lòng nghĩ: Cô gái này thật ngốc nghếch. Đã đến nước này rồi, tự bảo vệ thân mình đã khó lại còn cố lườm mình...

Mặt Hình Nguyên không tỏ thái độ dữ tợn như thế, chỉ lạnh lùng nhìn cô ta. Vu Dương thu người lại, rõ ràng hận rằng không thể trốn được xuống dưới ghế, thái độ có vẻ như đang tủi thân đến mức phát khóc.

Hàn Hiểu thấy thái độ đóng kịch của cô ta, cảm thấy Vu Dương giống như một đứa trẻ ngốc nghếch đang cố gắng tỏ ra thông minh. Đứa trẻ ngốc nghếch khi làm sai điều gì đó thường cố gắng tỏ ra vô cùng tủi thân để tránh bị trừng phạt.

Hàn Hiểu lắc đầu, trong ký ức hiện lên hình ảnh Vu Dương định tát mình trong nhà ăn.

Trong quan niệm của Hàn Hiểu, một đứa trẻ đầy cảm tính như Vu Dương cho dù có phạm sai lầm cũng không thể chấp nhận trừng phạt. Lúc nghĩ đến đó, Hàn Hiểu cảm thấy có ai đó đang nhìn như muốn thiêu như đốt cô.

Quay đầu nhìn lại, Vu Dương đang trợn mắt nhìn cô, trong ánh mắt tỏ rõ vẻ căm hận.

Hàn Hiểu bất giác cảm thấy mê muội. Nhìn sang Hình Nguyên, quả nhiên mặt anh đen hơn. Lẽ nào... anh đã điều tra ra chuyện cô và La Thanh Phong bị ba Mạnh mời đến là do Vu Dương đứng đằng sau giở trò?

Hàn Hiểu đang nghi hoặc, Vu Dương đã thu lại cái nhìn của mình, cố gắng hét lên với Hình Nguyên với dáng vẻ kích động, thậm chí còn không sợ chết giờ nắm đấm lên với Hình Nguyên, giọng điệu của Hình Nguyên tự nhiên cũng vút cao.

Không biết họ nói với nhau bằng ngôn ngữ của nước nào nhưng Hàn Hiểu không hiểu một từ nào. Đang hoang mang nhìn cảnh đấu khẩu giữa hai người trong gia đình giữa vườn hoa, trong tay nhân vật nữ chính bỗng nhiên xuất hiện một vật gì đó.

Đó là một thứ đồ nghệ thuật rất tinh xảo có màu kim loại bạc sắc lạnh, trên tay cầm có trang trí hoa văn bằng ngọc màu đỏ, dưới ánh nắng mặt trời chúng khiến cho người ta lóa mắt, kỳ dị giống như những giọt máu.

Đó đích thị là một khẩu súng, hơn nữa, miệng khẩu súng này đang nhắm thẳng vào mặt người đàn ông.

Dường như có một thứ gì đó lạnh lẽo xuyên qua óc, máu trong người Hàn Hiểu lạnh đi. Cô bất giác cắn chặt môi, mùi máu tanh nồng khiến cho đầu óc cô trở nên tỉnh táo.

Cô căng thẳng nhìn Hình Nguyên. Anh vẫn giữ nguyên động tác, không động đây, không chớp mắt, nhưng đôi đồng tử màu đen như bị bao phủ bởi tầng tầng lớp lớp mây mù trong cơn bão.

Hàn Hiểu thấy anh nhìn cô, chau mày.

Đó là anh ra hiệu cho cô mau trốn đi sao? Tay Hàn Hiểu cầm chặt lấy tách trà, trong lòng mơ hồ nghĩ: Nếu cô trốn đi, anh sẽ làm thế nào?

Bỗng nhiên thời gian trôi đi rất chậm, mỗi giây kéo dài thành hai giây, ba giây, thậm chí là dài hơn nữa.

Hàn Hiểu cảm thấy như đang nghe thấy một thứ chất lỏng gì đó đang chảy, cuộn cuộn như những đợt sóng. Âm thanh kỳ lạ này không biết từ đâu đến, tạo thành một thứ vỏ bọc cứng và trong suốt bao bọc lấy người cô, khiến cô không nghe thấy âm thanh nào nữa. Cô nhìn thấy trong ánh mắt của Vu Dương có vẻ đau đớn và hoảng loạn, lông mi không ngừng run rẩy, người cô ta cũng run lên, đứng cách một đoạn xa nhưng Hàn Hiểu có thể nhìn thấy rõ ràng.

Hình Nguyên đứng yên nhìn Vu Dương, thái độ trở nên trầm tĩnh, ánh mắt vẫn lạnh lùng như thế. Hàn Hiểu lại thấy anh nhìn cô rồi ra hiệu cho cô.

Động tác chậm rãi khiến người ta kinh ngạc.

Có một tiếng hét sắc lạnh như dao, trong giây lát phá tan lớp vỏ bọc vô hình quanh cô.

Tất cả mọi âm thanh ủa đến, tiếng nước chảy từ trong núi vọng lại, tiếng gió thổi trong rừng thông, tiếng hai người đang tranh luận... Trên tất cả là tiếng hét đinh tai đó.

Đó là tiếng hét của Hàn Hiểu.

Cô cố gắng hét lên, không nhìn khẩu súng, cũng không nhìn người phụ nữ đang cầm súng, mà là... nhìn Hình Nguyên.

Thật sự Hàn Hiểu không khỏe như thế, cô bị tiếng hét làm cho chấn động đến mức tối mắt lại.

Người đang cầm súng với ánh mắt căm hận và hoảng loạn bị tiếng hét đột ngột của cô mất tập trung, bất giác nhìn về phía cô.

Không thể không cảm ơn trời đất, kết quả tốt nhất mà Hàn Hiểu mong đợi chỉ là như vậy mà thôi.

Hàn Hiểu ôm lấy đầu gối sụp xuống bãi cỏ. Qua lớp mây mù bao phủ, cô nhìn thấy nắm tay Hình Nguyên nhanh chóng lao đến, khẩu súng màu bạc bay trong không trung và rơi xuống bể nước. Một giây sau, người phụ nữ cầm súng cũng theo quỹ đạo đó rơi xuống nước, khiến nước bắn tung tóe.

Đến lúc này, những người vệ sỹ trong chỗ ẩn nấp mới tiến ra, vội vàng giữ lấy người và súng.

Hàn Hiểu ôm đầu gối xuống bãi cỏ, màn mây mù che phủ trước mắt tan dần nhưng bên tai vẫn nghe thấy tiếng ù ù, người cô cảm thấy rã rời không còn một chút sức lực nào.

Hình Nguyên bước lại gần, muốn kéo cô đứng dậy, Hàn Hiểu dựa vào anh, chân tay mềm nhũn không nhắc người lên được.

Hình Nguyên ngồi xuống cạnh cô, ôm cô vào lòng, yên lặng vuốt tóc cô. Hàn Hiểu ôm lấy cánh tay anh thở gấp, dường như người vừa giờ nắm đầm làm bay khẩu súng không phải là Hình Nguyên mà chính là cô.

“Chóng mặt...” Hàn Hiểu nhắm mắt lại, “Hoa mắt...”

Tay Hình Nguyên đưa tay ra sau lưng cô bé ngang người cô, cho đến khi bước vào phòng khách của biệt thự, anh mới nói nhỏ một câu: “Xin lỗi.”

“Gi?” Hàn Hiểu ngạc nhiên, mở to mắt, “Vì sao lại xin lỗi?”

Khóe miệng Hình Nguyên nhếch lên, nở một nụ cười giễu cợt. Anh nhìn Hàn Hiểu đang ở trong lòng mình, ánh mắt rất phức tạp, “Không có gì, có lẽ là vì hơi sợ thôi.”

Hàn Hiểu thu người trong lòng anh, “Vâng, em cũng hơi sợ. Có phải người nhà anh có xu hướng bạo lực không?”

Hình Nguyên không nói gì.

Hàn Hiểu ngẩng đầu véo cằm anh, “Không trả lời, như vậy là đúng rồi?”

Hình Nguyên nhún vai, bất giác thở dài, “Lúc cô ta nhìn về phía em, tim anh như ngừng đập. Cô ta run tay run chân, nhờ khẩu súng hướng vào em...”

Hàn Hiểu hơi ngạc nhiên. Anh ấy sợ điều này sao?

“Xin lỗi,” Hình Nguyên vui đầu vào cổ cô, giọng nói hơi run rẩy, “Xin lỗi... Xin lỗi... Xin lỗi...”

“Anh xin lỗi em nhiều thế!” Trong ánh mắt Hàn Hiểu như có lửa, hơi đỏ rồi cố gắng kiềm chế, đẩy đầu anh ra và bực bội nói, “Đừng nghĩ rằng giả vờ thương em em sẽ không tính toán ơn cứu mạng...”

Hình Nguyên ngạc nhiên nhìn cô, ánh mắt hiền dịu, “Em hét to thật.”

Hàn Hiểu cười, dường như nhớ lại cảnh kinh hoàng vừa xảy ra, ánh mắt trở nên trầm tư, “Cô ấy không phải là em họ anh sao? Bây giờ... làm thế nào?”

“Còn làm thế nào được nữa?” Hình Nguyên hừ một tiếng, “Con nha đầu đáng chết đó biết anh không dám làm gì cô ta nên mới dám kiêu ngạo với anh như vậy.”

Hàn Hiểu lo lắng hỏi: “Thế... liệu có thể có lần sau không?”

Hình Nguyên không trả lời, bỗng nhiên nghe thấy có tiếng cười lười biếng của một người đàn ông dưới cầu thang: “Điều này không nói trước được, thử sợ quá cũng có thể cần người, đúng không, tổng giám đốc Hình?”

Người không ngờ đến đang đứng ở một nơi không ngờ đến, một ngón tay đang gõ lên tay vịn cầu thang bằng gỗ, dáng vẻ tươi cười giống hệt một thầy giáo phổ thông trung học hiền lành.

Sau lưng anh ta, Lục Hiểu Phong đang cầm một chiếc thuốc đứng dựa vào tường, mặt mày trầm tư. Tay anh ta đặt lên thắt lưng, trên đó có đeo một khẩu súng PPS. Anh ta không nhìn Mạnh Hằng Vũ, cũng không nhìn Hình Nguyên và Hàn Hiểu, ánh mắt bình thản nhìn khói thuốc đang bay lượn.

Hình Nguyên đặt Hàn Hiểu xuống, ánh mắt nhìn lướt qua Lục Hiểu Phong rồi dừng lại trên mặt Mạnh Hằng Vũ, “Không biết anh ba đến... thật sự không chuẩn bị gì. Thất lễ rồi.”

Mạnh Hằng Vũ cười, “Chúng ta không phải người ngoài, khách khí làm gì. Dương Dương đâu? Tôi đến đón cô ấy về. Người nhà họ Mạnh chúng tôi, cả ngày không về nhà là không được.”

Hình Nguyên khách sáo cười, “Việc của cô ấy, không cần anh ba phải bận tâm.”

“Sao thế được?” Mạnh Hằng Vũ nhướn mày cười, “Hôm qua mọi người đi vội quá, tôi chưa kịp thông báo, tôi và Vu Dương sắp kết hôn.”

Mặt Hình Nguyên cứng đờ.

“Thật là đáng tiếc. Trước ba mươi tuổi không được tùy ý sử dụng cổ phần của mình, nhưng... sau khi kết hôn sẽ khác. Điều này tổng giám đốc Hình không phải không rõ, đúng không?” Mạnh Hằng Vũ không bỏ sót thái độ thay đổi trên mặt anh, hơi nheo mắt lại, cười đầy ẩn ý, “Lần này đúng là chúng ta thành họ hàng rồi, không phải vì Kristy, mà vì Vu Dương.”

Không có ai nói gì, không khí trong phòng khách trở nên trầm mặc lạ thường.

Hàn Hiểu không rõ họ đang nói gì. Nhưng cô đang dựa vào người Hình Nguyên, nghe thấy “Kristy”, cô có thể thấy rõ ánh mắt của anh trở nên trầm tư.

Cô bắt đầu có một cảm giác lo lắng không nói được thành lời.

Mọi người đều có thể nghe thấy rõ hơi thở nặng nề và khổ não của Hình Nguyên, dường như không khí bị một tảng đá lớn chặn lại trong cổ họng, phải cố gắng lắm mới có thể thoát ra ngoài.

“Đáng lẽ người nằm trong buổi tang lễ đó... là anh.” Giọng điệu cứng rắn lạ thường, hoàn toàn không giống thái độ điềm tĩnh khi nói chuyện với Mạnh Hằng Vũ trong biệt thự.

Mạnh Hằng Vũ cười lớn, ánh mắt trở nên lạnh lùng, “Giờ mới nhớ ra sao? Cũng đúng, không biết anh đã quên mất Kristy từ lúc nào rồi, đừng nhắc chuyện này với tôi. Hình Nguyên, ngày ngày đêm đêm tôi đều nhớ đến anh.”

Anh ta bước từng bước xuống cầu thang, trong ánh mắt lạnh lùng có thêm một điều gì đó như căm ghét, đau đớn, và coi thường không giấu diếm, “ò, xin lỗi, tôi lại hiểu nhầm cho anh rồi. Mặc dù anh trước mặt cô ấy luôn giống như cầm thú, nhưng anh không nên quên cô ấy, nói cách khác, không nên quên những việc đáng tiếc mình đã làm. Nếu không không thể có Anne Bạch, cũng không thể xuất hiện cô Hàn đang ngồi đây...”

Hàn Hiểu không hiểu câu nào anh ta nói, nhưng tim cô đập mạnh đến mức văng cả đầu óc.

Mạnh Hằng Vũ bước xuống cầu thang, lấy một vật gì đó ở trong túi và vứt về phía Hình Nguyên, “Tôi luôn sợ anh không nhớ ai là Kristy, thật sự là như thế. Loại người cầm thú như anh, e rằng chưa kịp kéo khóa quần đã quên người ta hoàn toàn rồi. Vì thế, tôi mang đến cho anh một bức ảnh của Kristy, giúp anh lấy lại một chút ký ức về vị hôn thê.”

Đó là một bức ảnh được phóng to, bay hai vòng trong không trung, sượt qua mặt Hình Nguyên rồi rơi xuống nền nhà.

Trên ảnh là một cô gái trẻ, đang khoanh chân ngồi trên thảm cỏ, ôm hai chú chó săn rất đẹp trong lòng. Khuôn mặt cô ngẩng cao tươi cười nhìn vào ống kính.

Vừa nhìn thấy mặt cô ấy, da đầu Hàn Hiểu trở nên tê dại, cả người cô cứng đờ.

Nếu người phụ nữ trên ảnh mặc một chiếc áo khoác màu trắng, cô sẽ nghĩ rằng cô ấy là Anne Bạch vài năm về trước; nếu rửa sạch lớp phấn trang điểm trên mặt cô ấy, rồi thay bằng một bộ đồng phục bảo hộ liên thân màu vàng cam, cô nghĩ đó là ảnh của mình vài năm trước...

Cảm giác tê dại khiến cho tim Hàn Hiểu cảm thấy hụt hẫng.

Có người đang nói chuyện, nhưng Hàn Hiểu không nghe rõ. Cô thấy đau đầu, không đúng, rốt cuộc không biết là đang đau ở chỗ nào?

Hàn Hiểu không phân biệt được.

Có người lác vai Hàn Hiểu, không dễ dàng gì cô mới bừng tỉnh, nhận ra người đó là Hình Nguyên.

Về mặt anh ấy rất lo lắng... anh ấy đang nhìn ai?

“Anh đang nhìn ai?” Hàn Hiểu không ngờ mình có thể thốt thành lời câu hỏi đó, tự nhiên cảm thấy buồn cười. Đó là nụ cười chưa bao giờ hiện lên trên mặt cô, khóe miệng cong lại thành một đường cong rất đẹp, nhưng ánh mắt lại lạnh lùng, “Hóa ra Anne Bạch mới là bức tranh sống của anh... Em không là gì hết. Đúng không, Hình Nguyên?”

Hình Nguyên giữ chặt lấy vai cô, muốn nói gì đó nhưng rốt cuộc anh không nói gì.

Một lần nữa Mạnh Hằng Vũ nói xen vào, cười với vẻ ác ý, nhấn mạnh từng chữ, “Kristy, lúc nhảy từ trên cầu xuống vẫn tin rằng anh sẽ đi tìm cô ấy, anh thật ác độc. Rốt cuộc lúc đó anh làm gì? Hả? ôm một cô gái phong tình nào đó sao? Ngay cả thời gian cứu cô ấy cũng không có?”

Hàn Hiểu nghe thấy mà lại dường như không nghe thấy. Cô không hiểu những gì Mạnh Hằng Vũ nói, nhưng cô hiểu thái độ của Hình Nguyên. Anh đang cảm thấy có lỗi với ai? Với cô hay với vị hôn thê của anh?

“Từ lúc đó tôi bắt đầu tính toán làm thế nào để xử lý anh. Anh nghĩ tôi muốn có Vu Thị?” Ba Mạnh nhìn Hình Nguyên với vẻ coi thường, “Không, không, tôi không muốn điều gì ở Vu Thị. Lúc đầu tôi muốn gạt anh ra khỏi Vu Thị để anh lâm vào bước đường cùng, cũng giống như Kristy phải nhảy xuống từ trên cầu! Nhưng Vu Dương nói điều này không thể, đám người trong gia tộc rất nghe lời anh. Hơn nữa, tôi cũng không đủ kiên nhẫn tiếp tục trêu đùa anh. Hình Nguyên, gần đây tôi thường mơ thấy Kristy... vì thế tôi quyết định tiễn anh đi, đích thân giải thích với cô ấy.”

Cô và anh đã ở rất gần nhau, gần đến mức dường như không còn khoảng cách, hóa ra... tất cả đều là những cảm nhận sai lầm của cô. Cô nhận ra rằng nếu cởi bỏ chiếc áo khoác ngoài, một Hình Nguyên thật sự là một người hoàn toàn lạ lẫm đối với cô, cô không biết người trong lòng anh là ai.

Vậy khi anh ôm cô, trong lòng anh nghĩ đến ai? Lúc anh nhắm mắt hôn cô, anh nghĩ đến ai? Khi anh dịu dàng gọi tên cô và tiến sâu vào cơ thể cô, anh nghĩ đến ai? Khi anh mơ màng ôm chặt lấy cô, trong tâm tưởng của anh... là ai?

Hàn Hiểu bất chấp tất cả gạt tay anh ra.

Hình Nguyên nhìn cánh tay bị gạt ra của mình, ngạc nhiên và đau khổ, “Hiểu Hiểu...”

“Xin anh...” sắc mặt Hàn Hiểu xanh tái, “Xin anh đừng gọi tên tôi nữa.”

Bỗng nhiên cô nhận ra từ khi quen biết đến nay, anh chưa bao giờ nói “thích” hay “yêu” cô.

Thật sự là chưa bao giờ nói, không nói dù chỉ một lần. Cho dù là trong đêm, khi anh ôm chặt cô vào lòng, khi anh đánh thức những dục vọng trong lòng cô, anh cũng chỉ hỏi cô một câu, “Có muốn không?”

Có muốn không?

Đầu lưỡi cô mẫn và đắng chát, Hàn Hiểu không nhận ra nước mắt mình đang chảy khắp mặt. Vì sao cô lại giống một đứa trẻ ăn xin, đi sau lưng người khác để mong người ta bố thí cho một chút tình cảm?

Vì sao tình yêu của cô luôn... thấp hèn như thế?

34. Chương 34

Chương 34: Hãy tin anh

Những lời anh dặn, người khác chắc chắn sẽ làm được sao?

Những lời anh đồng ý với người khác, liệu anh có hoàn toàn làm được?

Có tiếng giày cao gót xóa tan không gian yên tĩnh trong phòng.

Mạnh Hằng Vũ đưa tay hướng về phía cửa, đắc ý cười, “Nào, chúng ta cùng nhau nghiệm thu những thu hoạch của chúng ta thôi.”

Ánh mắt Hình Nguyên hướng về phía người mới xuất hiện, “Dương Dương?”

Vu Dương nhìn Hình Nguyên, bước từng bước tới bên cạnh Mạnh Hằng Vũ. Cô không nhìn người đang đưa tay ra, Mạnh Hằng Vũ cũng không để tâm rút tay về, nửa như cười nửa như không nói: “Hình Nguyên, bây giờ anh biết vì sao tôi lại giống một anh chàng ngốc nghếch, bảo đánh người thì đánh người, bảo phá phòng tranh thì phá phòng tranh rồi chứ? Anh xem, những hành động vô cùng ngốc nghếch của tôi cuối cùng cũng bắt lão hồ ly là anh xuất hiện, đúng không?”

Hình Nguyên dường như không nghe thấy anh ta nói gì, không chớp mắt nhìn Vu Dương, hỏi với giọng nhàn nhạt: “Vì sao?”

Vu Dương không tỏ độ gì liếc nhìn anh ta, “Vì sao cái gì? Không có nhiều cái vì sao như thế? Không phải anh rất thông minh sao? Không phải mọi người trong nhà đều khen anh lanh lợi tài giỏi sao? Anh tự nghĩ xem.”

Ánh mắt Hình Nguyên sáng lên, “Vì Vu Thị?”

Vu Dương hừ một tiếng, nhìn sang hướng khác.

Hình Nguyên nhìn cô ta, không động sắc mặt kéo Hàn Hiểu ra phía sau, “Anh đã nói với em, đợi bao giờ em ba mươi tuổi, anh sẽ giao Vu Thị cho em.”

Hàn Hiểu muốn gạt tay anh ra nhưng không sao thoát được. Cô cảm thấy hơi ẩm quen thuộc trên đầu ngón tay nhưng trong lòng lại vô cùng chua xót.

Vu Dương nhìn động tác của Hình Nguyên với Hàn Hiểu rồi quay sang nhìn anh, “Ba mươi tuổi? Tôi sợ là tôi không sống được lâu như thế.”

Mặt Hình Nguyên biến sắc, “Em không tin anh sao?”

“Không dám,” Vu Dương hừ một tiếng, “Tôi không dám tin bố anh, cũng không dám tin anh, anh họ. Nhưng, làm gì có ai không biết cổ phần của ông ấy sẽ thuộc về anh.”

Hình Nguyên bắt giắc nắm chặt tay Hàn Hiểu, “Lúc anh tiếp nhận công việc đã nói rõ...”

“Anh nói thì có tác dụng gì?” Vu Dương lạnh lùng khoanh tay, “Trong mắt con người đó, ngoài anh ra đâu có coi trọng ai! Tự nhiên tôi động đến anh... chuyện này đến tai họ sẽ ra sao? Nghĩ đi nghĩ lại, tôi thấy trong hai người chúng ta chỉ có thể có một người quay về. Anh thấy thế nào, anh họ?”

Hình Nguyên nhìn cô ta với vẻ nhặt nhẻo, ánh mắt càng lúc càng trầm tư, “Vì việc cướp lại quyền quản lý Vu Thị, cô không thể không mượn sự giúp đỡ của thế lực khác; muốn mượn thế lực của người này cô không thể không dâng tất cả mọi thứ cho anh ta, ngay cả Thanh Phong cô cũng từ bỏ... Dương Dương, cô thấy có đáng không?”

Ánh mắt của Vu Dương liếc nhìn Hàn Hiểu nhưng bị người Hình Nguyên đứng chắn, không nén được lạnh lùng cười, “Đáng hay không đáng có liên quan gì tới anh?”

“Được,” Hình Nguyên kiên quyết gạt đầu, quay sang nhìn Mạnh Hằng Vũ, “Anh bắt cô gái này là vì muốn tôi xuất hiện, bây giờ cô ấy đã không còn giá trị lợi dụng nữa. Những chuyện còn lại là mâu thuẫn giữa ba người chúng ta, tôi hy vọng có thể để cô ấy đi.”

“Không được!” Vu Dương nhất quyết từ chối.

Hình Nguyên không để ý đến cô ta, nhìn thẳng về phía Mạnh Hằng Vũ. Mạnh Hằng Vũ chau mày trầm tư.

“Cô ấy không là gì của tôi, vì thế... hoàn toàn không có gì liên quan đến những chuyện này,” Hình Nguyên nắm chặt lấy tay cô, chặt đến mức dường như có thể làm gãy ngón tay cô, “Cô ấy sẽ không nói chuyện này ra ngoài, điều này tôi có thể bảo đảm.”

Hàn Hiểu cắn môi, nước mắt chảy dài.

“Chuyện này không dễ,” Mạnh Hằng Vũ sờ cằm, miệng nở một nụ cười lạnh lùng và khiêu khích, “Tôi tốn nhiều công sức như vậy mới bắt được lão hồ ly là anh vào lưới. Nếu là anh, anh có thể vì một người không liên quan để lại dấu vết gì không? Anh cũng biết, diệt cỏ không diệt tận gốc không phải là phong cách của tôi...”

“Anh ba,” Hình Nguyên ngắt lời anh ta, giọng hơi run rẩy, “Anh nhìn mặt cô ấy xem, anh hãy nhìn thật kỹ! Tôi không tin anh có thể nhìn thấy cô ấy chết trước mặt anh.”

Hình Nguyên tránh sang một bên để Mạnh Hằng Vũ có thể nhìn thấy khuôn mặt đầy nước mắt của Hàn Hiểu.

Mạnh Hằng Vũ giật mình, mặt biến sắc.

“Để cô ấy đi,” Hình Nguyên cầm tay Hàn Hiểu, dùng một lực mạnh đến mức như muốn cô gắn chặt vào xương tủy của mình, giọng điệu trở nên trầm tĩnh như nước, “Chắc chắn anh ba cũng biết, trên người tôi có hai khẩu GLOCK chưa bao giờ rời khỏi người. Hôm nay thật không may, cả hai khẩu súng đều nạp đầy đạn. Trình độ bắn súng của tôi mặc dù không so được với quân sự, nhưng với khoảng cách gần như thế này, quân sự có thể thắng được tôi hay không... cũng không phải là điều dễ trả lời...” Anh nhìn Lục Hiểu Phong đang đứng trên cầu thang lộ vẻ ngạc nhiên rồi quay lại nhìn Mạnh Hằng Vũ, “Tôi muốn dùng hai khẩu súng này để đối lấy cơ hội được anh ba giờ cao đánh khề một lần.”

Hàn Hiểu không chịu đựng được nữa, đá chân Hình Nguyên rồi hét lên thành tiếng “Ai cần anh phải làm người tốt? Ai cần các anh giờ cao đánh khề? Một đám người hèn hạ!”

Sắc mặt cô xanh tái, mặt mày vô cùng tức giận. Khuôn mặt đầy nước mắt, tóc rối dính cả lên mặt, cô nhìn Mạnh Hằng Vũ gần như phát điên, “Nếu tôi là Kristy, nếu tôi là họ hàng với một người vô sỉ như anh, nếu tôi quen biết một người vô sỉ như anh, tôi thà chết còn hơn!”

Người Mạnh Hằng Vũ hơi run, sắc mặt lộ rõ vẻ hoảng hốt.

Hình Nguyên ngạc nhiên thất sắc đưa tay giữ lấy miệng cô liền bị Hàn Hiểu cắn mạnh một cái đau điếng.

Cô cắn tay anh, không hề có ý định từ bỏ. Hình Nguyên không chớp mắt nhìn cô, vẻ ngạc nhiên trong ánh mắt dần dần chuyển sang yêu thương, dịu dàng và buồn bã.

Cô cảm thấy vị tanh của máu trong miệng, điều này dần dần làm biến mất những tức giận trong lòng Hàn Hiểu.

Sau khi tức giận, cảm giác buồn bã và lạnh lẽo tràn ngập trong lòng cô. Hàn Hiểu cảm thấy tim mình trống rỗng, ngược đời mắt vô cảm nhìn lên.

Người này là Hình Nguyên, là người có khoảng cách gần nhất và xa nhất với cô trong thế giới này...

Có một số chuyện xảy ra trong khi cô không hiểu tình hình, sau đó... cô không biết những việc này có thể ngăn cách họ, trở thành một cái gai không biết làm thế nào có thể nhổ đi khiến người ta cảm thấy đau đớn trong tận đáy lòng.

“Hình Nguyên,” Hàn Hiểu nấc nghẹn, “Anh là một kẻ khốn nạn nhất trên thế giới này...”

Thần sắc Hình Nguyên biến đổi khôn lường.

Cuối cùng Hàn Hiểu khóc thành tiếng, “... Nhưng, em yêu anh.”

Ánh mắt của Hình Nguyên như có một đốm lửa nhỏ rồi cháy bùng lên. Anh bắt chấp tất cả cúi người, hôn lên môi cô.

Trên mặt cô đầy nước mắt, ngay cả môi miệng cô cũng có vị mặn chát... Hình Nguyên lưu luyến rời khỏi môi cô, mắt anh nhìn thẳng vào mắt cô, dường như dồn tất cả sinh lực của mình vào đó. Đôi mắt đen của anh lúc này giống như bầu trời đêm, trong đó có những tia sáng lấp lánh và tuyệt đẹp.

Sau đó anh dùng khẩu hình nói một câu.

Từng chữ từng chữ khiến Hàn Hiểu sinh ra ảo giác, dường như từng chữ một rơi vào đáy lòng cô và để lại dấu vết sâu đậm trên đó.

Khi quay lại, trong tay Hình Nguyên đã cầm một khẩu súng màu đen Anh vút xuống chân Mạnh Hằng Vũ, “Đưa cô ấy ra ngoài, tôi sẽ đưa cho anh chiếc còn lại.”

Mạnh Hằng Vũ hoảng hốt gật đầu, “Được.”

Vai của Hình Nguyên bỗng nhiên thả lỏng, “Vậy bảo người này đưa cô ấy ra ngoài. Không sợ anh ba chê cười, tôi không tin người khác.” Anh giơ ngón tay chỉ về phía Lục Hiểu Phong đang đứng dựa vào cầu thang.

Mạnh Hằng Vũ không nói gì, hai mắt không chớp nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của Hàn Hiểu.

Lục Hiểu Phong nhướn mày nhìn anh rồi nhìn Mạnh Hằng Vũ, không nói gì bước xuống cầu thang, cầm cánh tay Hàn Hiểu dắt ra ngoài. Hình Nguyên co tay lại theo bản năng rồi thả lỏng ra, Hàn Hiểu lại cầm

lấy tay anh. Mắt của cô đầy nước, dường như không nhìn rõ mặt anh, mặc dù anh đứng ở chỗ cô có thể với tay tới.

“Hình Nguyên, em hận anh.” Hàn Hiểu nắc nhen, “Em chưa bao giờ hận ai, nhưng em thật sự hận anh.”

Hình Nguyên dùng tay còn lại lau nước mắt cho cô, nhưng anh chưa kịp lau xong thì nước mắt cô đã lại tuôn rơi.

Hình Nguyên vuốt tóc cô rồi ngẩng đầu cười với Lục Hiểu Phong, “Quân sư, nhờ anh.”

Lục Hiểu Phong nhếch môi, không nói gì kéo Hàn Hiểu ra ngoài. Hàn Hiểu không chống cự được, quay lại nhìn Hình Nguyên khóc rồi gọi anh thành tiếng, “Hình Nguyên!”

Nhưng Lục Hiểu Phong đi rất nhanh, tiếng khóc của cô nhanh chóng biến mất ngoài cánh cửa.

Hình Nguyên nhắm mắt lại rồi mở ra, ánh mắt lộ rõ vẻ ung dung bình thản, “Được rồi, về Kristy, về Vu Thị, bây giờ chúng ta cùng nhau tính sổ.”

vẫn là ánh mặt trời rực rỡ của mùa thu, gió thổi nhẹ nhẹ và mây bay lượn trên bầu trời.

Nhưng nhìn qua nước mắt, tất cả mọi thứ trở nên mơ hồ. Các giác quan của cô phản ứng một cách chậm chạp đến mức... ngoài bị thương, cô không còn cảm thấy đau đớn gì nữa.

Hình Nguyên...

Hình Nguyên đáng bị trời đánh, sau khi để cô chứng kiến những chuyện này lại kiên quyết đẩy cô ra. Điều này có nghĩa là gì? Những hành động đó tưởng như thể hiện sự dũng cảm nhưng thực sự lại rất ngốc nghếch, hai khẩu súng GLOCK đó, cô không thể tưởng tượng được Hình Nguyên sẽ làm thế nào để bảo vệ mạng sống của mình nếu không có súng.

Cuối cùng Lục Hiểu Phong cũng không kiên nhẫn được nữa, “Sao phụ nữ các cô có thể khóc nhiều thế?”

Hàn Hiểu vẫn không ngừng rơi nước mắt.

Lục Hiểu Phong dừng bước nhìn bốn phía, “Đi đến cuối con đường này sẽ có một chiếc xe, tôi sẽ đưa cô ra đường quốc lộ. Nghe này, tôi chỉ có thể đưa cô ra đường quốc lộ, sau đó tôi sẽ nhìn cô đi, cô có thể bắt xe về thành phố. Nhưng cô không được dừng lại, nếu dừng lại tôi sẽ nổ súng. Tốt nhất cô nên thật thà một chút, tôi đoán Hình Nguyên chắc chắn đã kể cho cô nghe, tôi bắt đầu chơi súng từ hồi năm tuổi, nhắm mắt lại tôi cũng không bắn lệch.”

Hàn Hiểu yên lặng nhìn xuống chân, không có phản ứng gì trước những lời nói của anh.

Lục Hiểu Phong đang định dọa cô thêm vài câu, bỗng nhiên thấy mặt đất dưới chân rung động. Sau đó, có một tiếng nổ lớn vọng lại phía sau lưng anh.

Hàn Hiểu vội vàng vịn vào một gốc cây bên cạnh người, trong đầu tự nhiên hiện lên những chữ như “bão”, “động đất”. Tay chân cuống quýt, cô ngẩng đầu thấy thái độ kinh ngạc của Lục Hiểu Phong, đầu óc cô bỗng nhiên bình tĩnh.

Không phải là động đất, sao có thể là động đất được, rõ ràng là...

Hàn Hiểu quay người lại, nhìn thấy cột khói đen sì cuộn cuộn bay lên từ rừng cây phía sau lưng, cô như phát điên chạy về phía núi. Nhưng mới được vài bước, cánh tay cô đã bị ai đó giữ lại, có một cảm giác đau điếng ở gáy rồi người cô mềm nhũn ngã xuống bãi cỏ.

Trước khi mất đi ý thức, Hàn Hiểu nghe thấy giọng Lục Hiểu Phong như đang thở dài: “Xin lỗi, anh ấy đã dẫn.”

Những lời anh dặn, người khác chắc chắn sẽ làm được sao?

Những lời anh đồng ý với người khác, liệu anh có hoàn toàn làm được?

Trong bóng tối, một lần nữa Hàn Hiểu nhìn thấy ánh mắt của Hình Nguyên.

Ánh mắt Hình Nguyên có sức quyến rũ lạ thường, khi anh nhìn ai đó, trong ánh mắt lộ ra vẻ chăm chú đặc biệt, dường như cả thế giới đều biến mất, chỉ còn lại những gì hiện lên trong mắt anh.

Ánh mắt của anh rất kỳ diệu, khi anh nhìn cô, tất cả tình cảm của anh đều hiện hết trong ánh mắt... Đó là đôi mắt đẹp nhất mà Hàn Hiểu từng nhìn thấy.

Sau đó anh dùng khẩu hình nói một câu. Từng chữ từng chữ khiến Hàn Hiểu sinh ra ảo giác, dường như từng chữ một rơi vào đáy lòng cô và để lại dấu vết sâu đậm trên đó.

“Hãy tin anh.”

Có thứ gì đó ướt ươn chạm lên mặt cô, mềm mại và có hơi thở ấm áp.

Hàn Hiểu mở mắt và nhìn thấy Vodka với đôi mắt sáng long lanh như ngọc của nó. Nó đang nằm trên gối bên cạnh cô, liếm lên mặt cô, thấy cô tỉnh lại thì vui mừng vẫy đuôi.

Trên đỉnh đầu là cửa sổ trời, bên ngoài là bầu trời xanh thẳm, rõ ràng là nhà cô.

Hàn Hiểu ngồi thẳng người dậy.

Vodka bị hành động đột ngột của cô làm cho sợ hãi, lăn tròn trên giường, kêu ư ử như đang bị bắt nạt.

Đúng là nhà cô, không sai. Rèm cửa đang buông, ánh nắng chiều xuyên qua lớp sa tanh mỏng chiếu vào trong phòng tạo nên vầng sáng rất dịu dàng.

Trong phòng rất yên lặng.

Không có ai, cửa vào nhà bếp đóng, bên trong có tiếng nước chảy nhẹ nhẹ.

Hàn Hiểu thấy hoa mắt chóng mặt nên nằm xuống, liếc nhìn chiếc đồng hồ điện tử trên tủ ở đầu giường, bất giác hoảng hốt: Thời gian... đã là ba ngày sau...

Ba ngày... sẽ có rất nhiều biến cố xảy ra trong khi cô hôn mê.

Hàn Hiểu cố gắng ngồi dậy, chân vẫn chưa kịp nhét vào dép, có tiếng cửa phòng bếp mở, người đi ra là Quách Dung Dung.

Hàn Hiểu ngạc nhiên.

Quách Dung Dung vỗ tay lên trán thở phào nhẹ nhõm, “Cảm ơn tổ tông, cậu đã tỉnh rồi!”

Hàn Hiểu ngạc nhiên hỏi: “Tại sao cậu lại ở đây?”

Quách Dung Dung lấy một cốc nước mang đến cho cô, “Mẹ cậu chăm cậu hai ngày nên mình giục về nhà nghỉ ngơi. Bố cậu ra ngoài mua thức ăn. Bác sỹ đến, nói là cậu dùng quá nhiều thuốc an thần, sau khi tỉnh dậy sẽ thấy khó chịu, cần phải nghỉ ngơi thật tốt.” Cẩn thận nhìn cô, Quách Dung Dung lại nói, “Buổi sáng nay La Thanh Phong ở đây, sau đó về phòng tranh có việc. Anh ấy nói buổi tối sẽ đến thăm cậu.”

Đang cầm cốc nước, Hàn Hiểu dừng tay lại, cúi đầu ừ một tiếng rồi hỏi: “Ai đưa mình về đây?”

“Không quen.” Quách Dung Dung lắc đầu, “Đưa cậu về rồi đi luôn. Anh ta nói là bạn của cậu, còn để lại cho cậu cái này...” Nói rồi cô lật tìm trên tủ ở đầu giường, rút ra một tờ giấy, “Đây, chính là cái này.”

Chữ trên mẫu giấy rất to, nét chữ rất cứng cỏi, chỉ viết hai chữ “Xin lỗi”. Góc dưới bên phải phần ký tên có vẽ một khẩu súng.

“Không nói gì khác sao?” Hàn Hiểu bỗng nhiên hoảng hốt, “Chỉ có hai chữ?”

Quách Dung Dung ngạc nhiên, vội vàng lắc đầu, “Anh ta nói có việc gấp...”

“Lục Hiểu Phong...” Hàn Hiểu cắn răng.

Con người kỳ lạ này, lẽ nào anh ta không hiểu cô lo lắng về chuyện xảy ra ở biệt thự như thế nào? Hay là... lúc đưa cô về, anh ta cũng không biết chuyện gì đã xảy ra? Rốt cuộc giữa anh ta và Hình Nguyên có mối quan hệ như thế nào? Còn Hình Nguyên, vì sao có thể yên tâm giao cô cho anh ta...

Hình Nguyên...

Hàn Hiểu cầm lấy tay Quách Dung Dung, “Có ai tìm mình không?”

Quách Dung Dung ngạc nhiên lắc đầu.

Lúc Hàn Hiểu muốn hỏi thêm, cô bỗng nhớ ra mình đã để điện thoại ở biệt thự, nếu có ai muốn tìm cô cũng không biết làm thế nào.

Hàn Hiểu vội vàng cầm lấy áo khoác muốn chạy ra ngoài.

“Cậu làm gì thế?” Quách Dung Dung giữ cô lại, “Cậu vừa mới tỉnh dậy muốn chạy đi đâu? Không được sống nữa sao? Cậu xem... ngã ở đây còn có mình đỡ cậu...”

35. Chương 35

Chương 35: Mình chưa bao giờ sống thật với bản thân mình như thế.

Trước mặt anh ấy mình luôn rất nhếch nhác, mất hình tượng. Mình chưa bao giờ nhếch nhác như thế...

Mình chưa bao giờ sống thật với bản thân mình như thế.

Khi họ bắt xe đến Bằng Dụ Câu, đã là buổi sáng sớm ngày hôm sau.

Sức khỏe của Hàn Hiểu vẫn còn rất yếu. Thức ăn lỏng không thể giúp cô hồi phục năng lượng nhanh chóng, chưa vào đến trong núi, Hàn Hiểu đã bắt đầu thấy hoa mắt chóng mặt.

Người lái xe taxi rất trẻ, gặp hai cô gái nên nói rất nhiều, “... Thời gian này hàng năm thường có nhiều người đến Bằng Dụ Câu ngắm lá phong. Nhưng các cô đến đây không đúng lúc, khu nghỉ dưỡng đã đóng cửa. Nghe nói đã xảy ra sự cố, nửa quả núi đã bị bịt kín...”

Hàn Hiểu mở to mắt, “Sự cố gì?”

Người lái xe taxi lắc đầu, “Nghe nói là rò rỉ khí than nên có vụ nổ lớn. Thành phố đã cử người đến kiểm tra.”

“Thật hay giả?” Quách Dung Dung nghi ngờ nhìn anh ta rồi nhìn về kính ngạc của Hàn Hiểu, “Không thấy trên đài báo đưa tin...”

Người lái xe thở dài tỏ vẻ từng trải, “Có lẽ là tin bí mật. Hôm qua tôi vừa đưa một phóng viên tới đây, khi đến mới biết những người làm việc ở đây đã đi hết, chỉ có một nhân viên gác cửa già vừa điếc vừa câm nên không hỏi được thông tin gì...”

Quách Dung Dung nói phụ hoạch rồi quay đầu nhìn Hàn Hiểu đang nhắm mắt lại, không biết đang nghĩ gì. Cô không hiểu được vì sao Hàn Hiểu vừa tỉnh lại đã nặng nề đòi đến đây. Hơn nữa nhìn sắc mặt của cô ấy, dường như có thể đoán ra cô ấy có liên quan đến sự cố này...

Quách Dung Dung cảm thấy hơi buồn phiền, cô được cơ quan cử đi tập huấn hai tháng, vì sao khi quay lại, tất cả mọi việc đều trở nên khó hiểu đến mức kỳ lạ?

Lúc Quách Dung Dung cảm thấy ức chế cô thường nói rất nhiều, nhưng cho dù cô nói gì, Hàn Hiểu cũng vẫn giữ thái độ yên lặng buồn bã. Quách Dung Dung bị cô làm cho bực bội, đang định nổi giận thì xe taxi đã dừng lại.

Người lái xe chỉ vào tấm biển cảnh báo, cười với hai cô gái tỏ vẻ xin lỗi, “Hết cách rồi, xe không được vào, tôi chỉ có thể đưa các cô đến đây.”

Hàn Hiểu xuống xe với thái độ hoảng hốt.

Quách Dung Dung thấy đáng vẻ thần thờ của cô cũng chỉ biết kìm nén những buồn bực trong lòng rồi nghĩ: Có lẽ cô ấy ngu nhiều quá nên đầu óc lú lẫn rồi.

Quả nhiên khu nghỉ dưỡng đã bị đóng cửa. Hàn Hiểu kéo Quách Dung Dung đi vòng ra phía sau núi men theo một con đường nhỏ. Đây là con đường Lục Hiểu Phong đã dẫn cô đi lúc rời khỏi đây. Khi đi qua chỗ mình bị đánh ngã, Hàn Hiểu vẫn còn nhớ như in cảm giác đau đớn khi bị Lục Hiểu Phong đánh vào sau đầu.

Chỉ có một nhân viên trực ở cổng khu nhà nghỉ, ngay cả nhân viên bảo vệ và vệ sinh cũng đã rời đi nên không có ai quét dọn. Chỉ vài ngày lá cây đã rụng thành một lớp dày, có ra tiếng động phát ra khi dẫm chân lên đó. Trong không gian yên tĩnh, một chút âm thanh nho nhỏ cũng rất vang khiến tiếng bước chân của họ trở nên vô cùng nhức tai.

Rõ ràng biết rằng đã bốn ngày trôi qua, cho dù có xảy ra chuyện gì cũng không còn để lại dấu tích gì nữa. Nhưng giấc mộng của Hàn Hiểu dừng lại ở đây nên cũng chỉ biết bắt đầu tìm kiếm tại đây.

Đây là lần đầu tiên Quách Dung Dung đến đây, mặc dù vừa đi vừa đề phòng bị người khác phát hiện nhưng cô vẫn ngó nghiêng để thỏa mãn lòng hiếu kỳ. Khi đi qua bể bơi, không nghĩ Hàn Hiểu dừng bước, Quách Dung Dung không kịp dừng chân lao về phía trước. Lúc ngẩng đầu lên, thấy Hàn Hiểu đang chăm chú nhìn, sắc mặt trắng bệch như tuyết.

Nhìn theo ánh mắt của cô, cách chiếc bể bơi rộng, một tòa biệt thự đồ sộ hiện lên trước mắt cô.

Cảnh tượng đồ sộ của tòa biệt thự khiến người nào nhìn thấy cũng phải ngạc nhiên.

Tất cả đều đổ sụp, chỉ còn lại một nửa bức tường ở phía nam nằm chơ vơ giữa không trung, giống như một bộ phận bị tàn phế màu đen sì. Tất cả những gì có thể cháy đều cháy hết, chỉ còn lại một đồng lộn xộn. Người chưa nhìn thấy sẽ không thể tưởng tượng được quang cảnh trước đây như thế nào.

Không biết vì sao, khi nhìn đồng đồ sộ này, những ấn tượng mơ hồ của Hàn Hiểu lại trở nên vô cùng rõ nét.

Cô hình dung sau khi đi qua cánh cửa lớn có thể nhìn thấy một tấm thảm lông dê tối màu trên nền nhà, trong phòng khách có một lò sưởi theo phong cách cổ xưa, trên lò sưởi đặt một giá nền bằng thiếc tạo hình rất đẹp...

Hàn Hiểu nhắm mắt lại, tưởng tượng ra lối đi lên chiếc cầu thang bằng gỗ.

Trên tường ở tầng hai có treo vài bức tranh sơn dầu, màu sắc trong sáng như sương ban mai lần lượt hiện lên trong đầu cô.

Đi xuyên qua hành lang, mở chiếc cửa gỗ nặng, Hàn Hiểu nhìn thấy tấm rèm cửa sổ bay bay trong gió đêm.

Khi mở rèm cửa ra, khắp phòng tràn ngập ánh sáng của các vì sao.

Một đêm đẹp mê hồn...

Cô thấy mình dựa vào cửa sổ, có vẻ như đang chờ đợi. Lúc đó, tiếng nước chảy vang lên trong phòng tắm, anh đang ở đó. Những cảnh tiếp theo chưa kịp hiện lên...

Hàn Hiểu quay mặt đi, ánh mắt như mặt hồ gợn sóng.

Quách Dung Dung ngạc nhiên không biết phải hỏi cô điều gì, chỉ có thể yên lặng đứng bên cạnh chờ đợi, để mặc cho Hàn Hiểu đứng đó, nước mắt chảy dài.

Cho đến khi bước ra khỏi khu nhà nghỉ, Quách Dung Dung mới hỏi nhỏ: “Hiểu Hiểu, rốt cuộc cậu... đang muốn tìm cái gì?”

Hàn Hiểu nhìn về phía tòa nhà đồ sộ, ánh mắt dịu dàng và đau thương, “Mình muốn tìm một người, anh ấy nợ mình rất nhiều thứ...”

“Sao? Nợ?” Quách Dung Dung không hiểu, “Lẽ nào... người đó chạy mất rồi?”

Hàn Hiểu lắc đầu buồn bã, “Mình không biết. Mình phải tìm kỹ. Mình sợ rằng sẽ rất khó tìm, rất khó...”

Quách Dung Dung bắt đầu phát sầu, “Với tính cách của cậu, sao có thể đòi nợ được...”

Lông mi Hàn Hiểu vẫn còn đọng nước mắt, cô cắn răng lắc đầu.

“Đòi nợ không phải là làm kỹ thuật...” Quách Dung Dung liếc nhìn cô, tiếp tục lắc đầu và thở dài, “Không phải người đầu chạy hết rồi sao? Thế giới rộng lớn như thế này, cậu tìm ở đâu? Tìm đến bao giờ?”

“Mình không biết.” Hàn Hiểu nhìn thái độ ngạc nhiên như thấy quỷ của cô, nói: “Nhưng mình nghĩ... có lẽ sẽ không mất đến mười năm một lần nữa...”

Sau khi quay về từ Bằng Dụ Cầu, Hàn Hiểu mua điện thoại rồi nhờ bên dịch vụ làm lại cho mình số điện thoại cũ. Sau đó in ra tất cả các số điện thoại liên lạc trong vòng hai tháng trở lại đây.

Đây là lần đầu tiên Hàn Hiểu tra nhật ký điện thoại của mình. Mặc dù lấy lại được số điện thoại, nhưng hầu hết các số liên lạc đều bị mất, vì vậy rất khó phân biệt các số điện thoại với nhau.

Hàn Hiểu bắt đầu lần tìm danh sách các số điện thoại liên lạc. Mất cả buổi tối để loại trừ, cuối cùng cô cũng chọn ra được bảy số điện thoại lạ và lần lượt gọi điện, ngoài tất máy đều không có ai nghe. Một kết quả ngoài dự kiến là liên lạc được với thư ký Lưu.

Trong điện thoại, thư ký Lưu thở phào nhẹ nhõm, nói rằng đúng lúc có việc cần tìm cô, muốn hẹn với cô thời gian gặp mặt.

Hàn Hiểu hỏi thăm tình hình của Hình Nguyên nhưng thư ký Lưu nói anh chưa bao giờ gặp Hình Nguyên, từ trước đến giờ chỉ liên lạc qua điện thoại.

Hàn Hiểu vô cùng thất vọng, mặc dù cô đã sớm đoán được lời giải thích này.

Hai người hẹn thời gian là ba ngày sau. Vì buổi sáng hôm sau, Hàn Hiểu phải đến một nơi khác có thể tìm kiếm tin tức.

Cho dù khả năng tìm thấy là bao nhiêu, cô cũng phải đi thử xem sao.

Lá cây dưới nắng hè như nhuộm một màu vàng rực rỡ, ngay cả thảm cỏ cắt tỉa cẩn thận cũng được bao trùm bởi màu vàng ấm áp. Ngoài điều đó, Du Viên vẫn mang dáng vẻ cũ.

Đương nhiên, “dáng vẻ cũ” có nghĩa là cảm giác sau khi bước vào cửa, không bao gồm cảm giác lạ lẫm kỳ lạ khi bước chân vào đây. Lần trước khi Hàn Hiểu đến Du Viên cô vẫn đang ngủ, sau đó cô ra khỏi cổng không quay đầu nhìn lại. Lúc đó, không những cô không có cơ hội mà cũng không có tâm trạng để nhìn ngắm “nhà tù” cao cấp.

Đi xuyên qua thảm cỏ, Hàn Hiểu nhìn kỹ tòa nhà màu xám phía sau sân mà cô đã sống ở đó suốt một tháng.

Không thể không thừa nhận, nó có kiến trúc rất đẹp và nho nhã. Thậm chí, mọi chi tiết bên trong và bên ngoài đều tinh tế đến mức hoàn mỹ mà không hề phô trương, vẻ đẹp của nó cần phải được cảm nhận dần dần.

Rõ ràng Vodka cũng nhớ nơi này, nó lẩn trốn trên thảm cỏ rồi vẫy đuôi không biết chạy đi đâu.

Người trực tòa nhà là bác Bảy, khi Hàn Hiểu ở đây đã từng nhìn thấy ông. Không nói nhiều, ông nói với cô không có ai quay lại đây, ngoài điều đó, cô hỏi gì cũng chỉ trả lời “không biết”.

Hàn Hiểu không biết làm gì, chỉ có thể xin ông cho mình vào thăm một chút.

Yêu cầu này nhanh chóng được bác Bảy chấp nhận, có lẽ vì thời gian cô ở đây rất dài và thái độ của Hình Nguyên với cô không giống như với những người bình thường khác.

Hàn Hiểu không có thời gian nghỉ xem vì sao ông lại đồng ý nhanh như thế, vội vàng chạy dọc theo cầu thang lên tầng hai.

Thời gian Hàn Hiểu sống ở đây không ngắn nhưng đây là lần đầu tiên cô vào phòng Hình Nguyên, mặc dù anh ở cách phòng cô một bức tường.

Kết cấu phòng giống hệt nhau nhưng cách bố trí lại hoàn toàn khác. Đồ dùng đều có màu đen, giấy dán tường có màu xanh thẫm, ngay cả không khí cũng toát lên vẻ lạnh lẽo.

Trên tủ ở đầu giường có một hộp thuốc và một chiếc bật lửa, dưới gối có một quyển sách. Hàn Hiểu cầm lên xem, đó là một quyển sách tiếng Đức nên cô không hiểu một từ nào.

Trong tủ quần áo vẫn còn treo áo sơ mi vàple của anh, nhìn lướt qua, ngoài màu đen còn có màu xám và trắng. Hàn Hiểu bỗng nhiên nhớ đến một câu không biết của ai - Comple là mũ và áo giáp của đàn ông.

Vậy, rất nhiều mũ và áo giáp như thế này... Hàn Hiểu bất giác nghĩ: Lẽ nào đây là phòng nghỉ của anh ấy? Anh ấy từ chiến trường trở về, sau đó mặc mũ và áo giáp để tiếp tục chiến đấu vì Vu Thị?

Nhớ đến nụ cười lạnh lùng của Vu Dương khi đứng cạnh Mạnh Hằng Vũ, Hàn Hiểu cảm thấy tiếc hộ Hình Nguyên vì những gì anh đã làm cho Vu Thị.

“Có đáng phải làm như thế hay không?” Hàn Hiểu đứng dựa vào bàn, nhìn hình người đàn ông trong khung ảnh thờ dài.

Trong ảnh, Hình Nguyên để hai tay trên mặt bàn, trên khăn trải bàn kẻ karo đỏ và trắng có một cốc bia đang sủi bọt. Cổ áo sơ mi của anh mở rộng, tóc hơi rối, cười vui vẻ nhìn vào ống kính máy ảnh.

Trong ký ức của Hàn Hiểu, người này rất ít khi cười như thế. Nụ cười rạng rỡ khiến cho Hàn Hiểu cảm thấy nhức mắt.

Đây là một người đàn ông có thể tỏa ra ánh sáng, nụ cười giống như đá quý và có ánh mắt mê hồn. Anh nho nhã nhưng giảo hoạt, quyến rũ nhưng nguy hiểm. Lúc anh vui anh dịu dàng như nước, lúc không vui anh để lộ rõ vẻ mặt của một kẻ lưu manh...

Lúc ở cùng anh, anh tìm mọi cách làm cô tức giận, làm cô nhảy dựng lên, hận rằng không thể cầm gạch đập chết anh...

Anh làm cho cô khóc rồi lại dỗ dành khiến cô cười. Anh dễ dàng làm cho cô mất đi vẻ lạnh lùng điềm tĩnh vốn có và khả năng kiểm soát...

“Trước mặt anh ấy mình luôn rất nhếch nhác, mất hình tượng. Mình chưa bao giờ nhếch nhác như thế...” Hàn Hiểu nghĩ, “Mình chưa bao giờ sống thật với bản thân mình như thế.”

Hàn Hiểu lại mất ngủ.

Mọi người đều nói lúc mất ngủ nên uống một cốc sữa nóng, nhưng một người không uống sữa vào buổi tối như Hàn Hiểu sau khi chạy vào nhà vệ sinh mấy lần cảm thấy đầu óc vô cùng tỉnh táo.

Thật ra, Vodka cũng uống sữa cùng cô. Kết quả của bữa ăn phụ này là Vodka cũng tỉnh táo đến mức hai mắt sáng long lanh, ngậm đôi dép lê bằng nhung của cô chạy đi chạy lại không ngừng trong phòng.

Có lẽ mẹ cô mua nhầm sữa. Nếu không sao phản ứng của cô và Vodka lại giống nhau... đến mức kỳ lạ như thế?

Hàn Hiểu nằm trên tấm thảm nhung, mở to mắt, nhìn lên bầu trời đêm tối mịt không có một vì sao qua cửa sổ trời. Nghe tiếng Vodka chạy đi chạy lại trong phòng, lòng cô đột nhiên cảm thấy trống rỗng.

Ngoài một đồng hồ đồ nát của tòa biệt thự nghỉ dưỡng ở Băng Dụ Cầu, không còn đầu mối nào khác. Cô biết một nơi duy nhất anh có thể đến là Du Viên nhưng cũng không thu được tin tức gì.

Rốt cuộc người này đi đâu?

Suy nghĩ của Hàn Hiểu chỉ băn khoăn với câu hỏi “Hình Nguyên đi đâu”, cô tuyệt đối không để mình nghĩ đến khả năng nào khác. Anh ấy là một người lạnh lợi như thế, sao có thể mắc mưu của ba Mạnh được? Từ việc anh ấy để Lục Hiến Phong đưa cô đi có thể nhận thấy, không ai không biết Lục Hiến Phong là “cánh tay trái” của ba Mạnh, nhưng anh vẫn yên tâm giao cô cho Lục Hiến Phong...

Hàn Hiểu tiếp tục an ủi mình: Chắc chắn anh ấy đã có sự chuẩn bị, chắc chắn anh ấy...

Hàn Hiểu trở mình trên thảm, ánh mắt dừng lại trên chiếc điện thoại mới mua, trong lòng cảm thấy vô cùng đau đớn. Đã nhiều ngày trôi qua, không gọi điện, không nhắn tin...

Lẽ nào anh ấy bị thương và hôn mê? Hay là nào bị tổn thương nên quên cô rồi?

Hàn Hiểu thờ dài.

Đúng là nói thì dễ làm mới khó, làm thế nào để đòi được món nợ của cô? Nếu người đó sau sự cố này bỗng nhiên nhận ra rằng anh ấy không muốn tiếp tục đến với cô thì sao?

Nếu anh ấy nhân cơ hội này cắt đứt tất cả mọi mối quan hệ với thành phố T thì sao?

Nếu anh ấy không quay lại nữa thì sao?

Đây là căn hộ của cô, xung quanh là những thứ rất quen thuộc nhưng bỗng nhiên lúc này cô lại cảm thấy bất an. Có lẽ thật sự nên để Quách Dung Dung hoặc mẹ cô ở cùng cô...

Nhưng nếu họ ở lại đây qua đêm, không những nhận ra cô mất ngủ mà họ cũng không thể ngủ ngon.

Chăm sóc cô quá lâu, họ cũng mệt rồi. Từ khi xảy ra chuyện trên sân thi công đến nay, bố mẹ luôn ở thành phố T chăm sóc cô. Cô không có nhiều tiền mua nhà to nên bố mẹ không thể không đến nhà nghỉ gần đó ngủ. Khi nghĩ đến chuyện này, Hàn Hiểu cảm thấy rất khó chịu.

Nghĩ đến căn hộ, ánh mắt Hàn Hiểu bất giác dừng lại trên túi hồ sơ đặt giữa mặt bàn.

Đó là vật mà thư ký Lưu đưa cho cô lúc ăn tối. Cô vẫn nhớ thái độ của anh ta khi nói chuyện, chau mày và chuyện chú nhưng để lộ ra sự nhẹ nhõm.

Hàn Hiểu nghĩ, có lẽ anh ta không muốn làm những việc mà Hình Nguyên giao phó...

“Tổng giám đốc Hình đã dặn, nếu không nhận được điện thoại của anh ấy trong vòng một tuần thì cần giao những giấy tờ này tận tay cho cô. Sau đó... sau đó tôi sẽ không còn việc gì để làm nữa.” Thư ký Lưu cười, tỏ vẻ xin lỗi, “Nói thật, việc này không dễ thực hiện.”

Hàn Hiểu cũng cười nhưng không để tâm.

Khi mở túi hồ sơ, trong đầu Hàn Hiểu dường như có một tiếng nổ lớn. Cô mở to mắt ngạc nhiên hỏi thư ký Lưu: “Đây là, đây là...”

Cô lắp bắp, thư ký Lưu trêu cô, “Tổng giám đốc Hình nói cô sẽ giết mình, quả nhiên cô...”

Sau đó thư ký Lưu nói gì đó cô không nhớ được nữa. Trong đầu cô chỉ có hình ảnh của Hình Nguyên, cô biết có lẽ lần này Hình Nguyên đi thật, anh sẽ không quay về nữa.

Nghĩ đến đó, mắt Hàn Hiểu cay xè.

Tên lưu manh này sau khi trêu đùa cô đã dứt khoát ra đi, không biết trốn ở chỗ nào, chỉ để lại cho cô một đồng giấy tờ, đây được coi là tiền giải ngũ hay tiền bịt miệng?

Liệu có phải mỗi lần quyết định rời bỏ một người phụ nữ, anh đều dứt khoát như vậy?

Cô lo lắng về cơm áo gạo tiền suốt bao lâu nay, nhưng khi nhìn thấy tên của mình trên giấy chứng nhận là chủ của bất động sản, Hàn Hiểu lại cảm thấy vô cùng tuyệt vọng.

36. Chương 36

Chương 36: Điểm khởi đầu

Anh là một trong những điều quan trọng nhất cuộc đời cô. Trong ánh mắt của anh, cô có thể nhìn thấy những năm tháng tuổi trẻ của mình với những tình cảm đẹp đẽ nhất.

Hàn Hiểu đi bộ đến.

Trong hoàn cảnh thời gian rảnh rỗi như lúc này, cô tình nguyện đi bộ. Bởi vì lúc đi bộ trên đường, người ta có thể tự do suy nghĩ lung tung... hơn nữa, dù sao cũng có thể coi đi bộ là một môn thể thao.

Người đó luôn phê bình cô không chịu rèn luyện...

Hàn Hiểu lắc đầu, ánh mắt nhìn sang bên kia ngã tư, dừng lại trên bóng dáng hai người đàn ông đang nhàn rỗi đứng ngoài cửa phòng tranh... Những ký ức khi lần đầu đến phòng tranh hiện lên trong đầu cô giống hệt hình ảnh cô nhìn thấy lúc này khiến cô bỗng nhiên sinh ra ảo giác.

Hàn Hiểu đứng đó không biết bao nhiêu lâu, cho đến khi hai người đàn ông đó nhận ra cô, đưa tay vẫy gọi cô, ngay cả động tác vẫy tay cũng giống hệt như trước đây.

Bỗng nhiên Hàn Hiểu cảm thấy chua xót, cô định thần lại rồi chậm chậm bước sang.

Không muốn nhìn La Thanh Phong, Hàn Hiểu cố ý nhìn lên cửa sổ phòng tranh. Vừa nhìn, cô đã nhận ra câu nói trong điện thoại của Thôi Hạo - “Trời đất lại đảo lộn rồi” có nghĩa là gì.

Đúng là trời đất đảo lộn.

Không những biển hiệu được dỡ xuống, các tác phẩm trưng bày cũng bị thu lại, vài người đàn ông giống như công nhân đang đeo găng tay xếp các bức tranh vào thùng. Tường bốn phía trống rỗng, trong phòng hỗn độn và lạnh lẽo.

“Đây là... không làm nữa sao?” Liếc nhìn La Thanh Phong đang rút tay vào túi quần dài từ từ bước lại, Hàn Hiểu muốn anh chứng thực, “Không phải nói...”

“Kế hoạch luôn không nhanh bằng sự thay đổi.” La Thanh Phong nhìn căn phòng trống rỗng, cười không thành tiếng rồi quay lại nhìn cô, “Có thời gian không?”

Hàn Hiểu gật đầu.

“Cùng nhau... đi dạo nhé.” La Thanh Phong nhìn cô, ánh mắt ấm áp và trong sáng như một cậu thiếu niên.

Bỗng nhiên Hàn Hiểu cảm thấy cổ họng nghẹn lại.

Thái độ của La Thanh Phong có một chút xa lạ nhưng dáng vẻ của anh rất gần gũi với hình ảnh về cậu thiếu niên anh tuân trong ký ức được giấu kín trong lòng cô. Đường như cho đến lúc này anh mới quay trở lại là La Thanh Phong mà cô đã quen.

Hàn Hiểu bất giác cảm thấy tình cảm của mình vô cùng phức tạp.

Cũng đã từng hẹn hò, nhưng đi dạo vô định trên đường như thế này là lần đầu tiên của hai người.

Ánh nắng mùa thu xuyên qua tán lá, giống như những vì sao rớt xuống vai người đi đường. Không có gió, một ngày nắng đẹp trời thường thấy vào mùa thu, trời cao trong xanh, mây trắng bay nhẹ nhàng. Đường như chỉ cần một chút ánh sáng nữa thôi là có thể chiếu sáng những gợn mây mù ẩn sâu tận đáy lòng.

Đây là thời tiết mà Hàn Hiểu thích nhất.

La Thanh Phong đột ngột dừng bước, chỉ về phía ngã rẽ cách đó không xa, “Có thấy không? Hồi xưa anh thường đi qua đó, xuyên qua một khu nhà nhà là đến cổng sau của trường học.”

Hàn Hiểu kinh ngạc, “Em nghe nói không phải ngày nào cổng sau cũng mở.”

La Thanh Phong đắc ý nhướn mày, “Anh là con trai, anh có thể trèo tường.”

Hàn Hiểu cười. Hóa ra hoàng tử trong mắt cô cũng biết trèo tường...

La Thanh Phong đột nhiên nổi hứng, kéo cô chen vào con đường đó.

Ở thành phố T, đây được coi là khu phố cổ. Đường rất hẹp, có chỗ đã gồ ghề lồi lõm. Nhưng cây cối hai bên đường mọc rất xanh tốt, cành lá rậm rạp đan xen vào nhau khiến cả con đường dường như bị che khuất.

“Vào mùa hè, đi vào đây rất mát mẻ.” La Thanh Phong cười nói, “Nhưng khu nhà trước mặt không như vậy, không có một cái cây nào.”

Khu nhà ở cũng rất cũ, những căn nhà xây theo kiểu kiến trúc cổ tự làm hàng rào bảo vệ, mới nhìn trông rất rối mắt. Có mấy đứa trẻ đang hò hét đuổi nhau dưới nhà.

“Hồi đó anh ở với bà nội,” La Thanh Phong nheo mắt nhìn ngấm xung quanh, ánh mắt cố tỏ ra vui vẻ, “Anh chưa kể cho em nghe đúng không? Bố mẹ anh đi làm rất bận, còn phải chăm sóc anh trai anh, vì thế đưa

anh về nhà bà nội. Cho đến năm anh học lớp mười một, anh trai anh ra nước ngoài, họ mới nghĩ đến việc đón anh về.”

Hàn Hiểu nghe thấy nỗi buồn phảng phất trong lời nói của anh ấy, cúi đầu không nói gì.

“Ngay từ khi mẹ anh mới về nhà đã không hợp bà nội anh.” La Thanh Phong dừng lại một lát rồi nói tiếp “Vì thế, bà nội anh đã sớm biết mẹ anh sẽ không đón bà đến Thượng Hải. Bà không nở rời xa anh nhưng lo lắng giữ anh ở lại sẽ làm lỡ mất nhiều cơ hội của anh, vì thế hồi đó tối nào bà cũng khóc, bà khóc trộm một mình và nghĩ anh không biết.”

Trong lòng Hàn Hiểu có vẻ hơi buồn, “Lúc đó anh và bà sống ở đâu?”

“Hồi đó có tên là phố chợ Tiền Tiến, bây giờ không tìm thấy nữa. Anh đã đi xem, nơi đó bây giờ gọi là vườn hoa Thế Kỷ.” La Thanh Phong lắc đầu, “Lúc anh đi anh đã vẽ một bức tranh sơn dầu rất to chân dung của bà nội. Bà nội nói ảnh nhỏ quá, mắt bà không nhìn rõ...” Anh dừng lại rồi cúi đầu, nhìn sâu vào mắt Hàn Hiểu, “Em biết không, Hiểu Hiểu, đến bây giờ anh chỉ vẽ chân dung hai người.”

Hàn Hiểu xúc động, “Thanh Phong...”

La Thanh Phong cười, quay đầu nhìn mọi người đi lại trong khu nhà ở, “Đi về phía này là có thể nhìn thấy trường học của chúng ta rồi.”

Hàn Hiểu nhìn theo hướng anh chỉ.

Thật ra quay về thành phố đã lâu, cũng đến đây thăm vài lần, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn trường học từ hướng này. Cô thầm nghĩ trong lòng: Hóa ra trường học trong con mắt của anh là như thế...

Hai người dựa vào khung cửa sắt của cổng trường học nhìn vào trong.

Có vài lớp đang học thể dục trên sân vận động, những thiếu niên đang lớn nói cười vui vẻ toát lên vẻ trẻ trung và trong sáng.

Hàn Hiểu bắt giắc thở dài, “Em luôn cảm thấy lúc đó em rất người lớn, nhưng nhìn những cô cậu thiếu niên này em lại cảm thấy chúng thật là bé bỏng... Hồi đó chúng ta có như vậy không?”

La Thanh Phong mỉm miệng cười, “Có lẽ thế.”

Hai người đều yên lặng.

Có tiếng chuông báo tan giờ học, học sinh từ trong lớp học chạy ra ngoài, sân vận động càng trở nên náo nhiệt.

Cảnh tượng trước mắt quen thuộc mà lạ lẫm, Hàn Hiểu cảm thấy nếu cô chớp mắt, cô sẽ nhìn thấy La Thanh Phong thời niên thiếu bước ra từ trong đó, túi sách đeo chéo trên vai, tóc hơi rối, trên quần bò có sơn hoa văn...

“Xin lỗi.”

Hàn Hiểu hoảng hốt ngẩng đầu nhìn, La Thanh Phong cúi xuống nhìn cô, ánh mắt buồn bã như bị mất một điều gì đó, “Xin lỗi.”

Hàn Hiểu lắc đầu.

Không phải cô nên nói câu này sao? Lẽ nào không phải cô đã cố gắng vượt qua ranh giới khiến cuộc sống của anh trở thành một mớ rắc rối sao?

La Thanh Phong dịu dàng nâng mặt cô. Hàn Hiểu nghĩ, anh luôn luôn dịu dàng như thế. Ánh mắt anh trong như nước, nụ cười rạng rỡ như ánh sáng mặt trời, anh có một trái tim thuần khiết như của một cậu thiếu niên trẻ tuổi.

Lúc đang ngạc nhiên, La Thanh Phong đã cúi người xuống nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

Không giống những lần trước, nụ hôn lúc này không có dự vọng, chỉ là môi chạm môi dịu dàng.

“Anh muốn làm nhiều điều tốt hơn cho em, chỉ tiếc là... Anh làm không tốt.” La Thanh Phong rời khỏi môi cô, ánh mắt hơi cười, có vẻ như không biết phải làm gì, “Thật sự... Anh xin lỗi.”

Sau lưng anh là một cây cổ thụ cành lá um tùm. Đó là một cây hòe rất già, già đến mức khi họ còn trẻ tuổi nó đã ở đó, chứng kiến La Thanh Phong với ánh mắt kiêu ngạo, đầu tóc rối tung treo qua tường, trên quần có sơn hoa văn...

Nó đã chứng kiến Hàn Hiểu đi theo sau lưng anh, trong lòng mang rất nhiều tâm trạng, chờ đợi một cái nhìn vô tình của anh...

Đó là một cảm giác rất kỳ diệu.

Đó là một tình cảm của tuổi trẻ khiến người ta cảm động.

Chỉ cần một nụ hôn nhẹ nhàng như thế này, tất cả mọi rung động và những năm tháng đã qua đều trở nên hoàn mỹ.

“La Thanh Phong,” Hàn Hiểu gọi tên anh, “La Thanh Phong, em thực sự thích anh.”

La Thanh Phong nheo mắt cười, những tia nắng nhảy nhót trên lông mi anh như những cánh bướm, “Anh biết.”

“Em thích anh nhiều năm như thế...” Hàn Hiểu khóc giống như một đứa trẻ, “Những năm anh không ở đây, thỉnh thoảng em lại mơ thấy anh...”

La Thanh Phong đưa tay kéo cô vào lòng, “La Thanh Phong mà em thích... tốt hơn anh nhiều. Hiểu Hiểu, thật sự anh không tốt như thế, chỉ có điều em không biết...”

“Có thể em sẽ còn mơ thấy anh...”

Ngón tay của La Thanh Phong nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của cô, cười như đang thở dài, “VẬY... gọi điện thoại cho anh. Anh đã quấy nhiễu giấc ngủ của em, sau đó... em gọi điện thoại quấy nhiễu anh. Như vậy là công bằng.”

“Anh có quay lại không?”

“Có. Bà nội anh vẫn ở đây, anh sẽ về thăm mộ bà.”

“Có thăm em không?”

La Thanh Phong nhìn cô cười, “Em có hy vọng anh về thăm em không?”

Hàn Hiểu nhìn anh, hy vọng sao?

Cô nghĩ: Đương nhiên là hy vọng, anh là một trong những điều quan trọng nhất cuộc đời cô. Trong ánh mắt của anh, cô có thể nhìn thấy những năm tháng tuổi trẻ của mình với những tình cảm đẹp đẽ nhất.

Đó là những cánh hoa sen nở giữa nước hồ trong vắt, tươi đẹp và thuần khiết.

Bao giờ cô già đến mức tóc bạc trắng, hồi tưởng lại, cô sẽ vẫn cảm nhận được những rung động trong lòng.

Không ai có thể thay thế anh.

Hàn Hiểu nhìn anh, gật đầu.

Khóe miệng La Thanh Phong nở một nụ cười. Đó là một nụ cười ấm áp, dịu dàng, hơi buồn nhưng thoải mái.

Hàn Hiểu luôn cảm thấy có rất nhiều thứ không đi cùng với thời gian, ví dụ như những vật trưng bày trong viện bảo tàng, ví dụ như cây hòe già ở cổng sau của trường học, ví dụ như... cuốn sổ cô đang cầm trong tay.

Một cuốn sổ có bìa làm bằng da bò rất bình thường, trên trang bìa có ghi tên cô với một câu chúc rất buồn cười, “Chúc bạn học La Thanh Phong đạt được nhiều thành tích xuất sắc trong môi trường học tập mới!”

Lúc Hàn Hiểu lấy cuốn sổ này ra khỏi túi, cô bật cười. Cô cảm thấy trong phòng đợi máy bay, chỉ có cuốn sổ cô cầm trong tay là què kệch nhất.

Đương nhiên là quê kệch rồi. Họ đều đã trưởng thành, nhiều năm đã trôi qua, nhưng từ khi mua về đến giờ cuốn sổ này không hề thay đổi, giống hệt như vào năm họ mười sáu tuổi. Cô biết có thể cả cuộc đời La Thanh Phong sẽ không dùng đến cuốn sổ này, nhưng đây là tâm bệnh của cô và đã đến lúc phải kết thúc.

La Thanh Phong nhận cuốn sổ, nhìn thấy những dòng chữ của cô từ mười năm về trước, trong mắt ánh lên vẻ ngạc nhiên, “Năm đó nếu em tặng anh, sau này liệu có còn... nhớ đến anh?”

“Có lẽ thế.” Hàn Hiểu nhún vai, “Cũng có thể sẽ nhớ nhiều hơn, ai biết được?”

La Thanh Phong cúi đầu, ngón tay anh cẩn thận chạm lên những chữ cô đã viết rồi gạt đầu, “Anh nhận. Cảm ơn em, bạn học Hàn Hiểu.”

Bốn mắt nhìn nhau, có gì đó trôi qua, có gì đó đọng lại.

“Được rồi, được rồi.” Một đôi tay đưa lại vỗ lên vai hai người, “Hai người cũng nói chuyện một lúc rồi, có thể cho tôi mượn Hàn Hiểu nói vài câu không?”

Hàn Hiểu thở phào nhẹ nhõm, quay lại nhìn Anne Bạch, cười khách khí, “Cô Bạch.”

Anne Bạch nhìn La Thanh Phong cười với vẻ xin lỗi rồi kéo Hàn Hiểu đi. Hai người có diện mạo khá giống nhau nên khi đi cùng nhau, trông họ rất giống chị em sinh đôi. Mặc dù nhìn thấy cô ấy, trong lòng Hàn Hiểu ít nhiều cảm thấy không thoải mái, nhưng cho dù nói như thế nào cũng còn tốt hơn nhìn thấy người mẹ lợi hại của La Thanh Phong.

“Xin lỗi, tôi không giúp gì được cô.” Anne Bạch nói, xin lỗi cô với vẻ rất chân thành.

Hàn Hiểu ngạc nhiên rồi hiểu ra Anne Bạch đang nói đến chuyện cô không liên lạc được với Hình Nguyên.

Vài ngày trước cô quá lo lắng nên đã tìm gặp tất cả những người có liên quan đến Hình Nguyên... Bây giờ nghĩ lại, Hàn Hiểu cảm thấy hơi hối hận. Cô cảm thấy mình không nên gọi điện cho Anne Bạch. Bị một người đàn ông bỏ rơi, gọi điện thoại khắp nơi hỏi thăm không phải là mất mặt sao?

“Vẫn không có tin tức gì sao?” Anne Bạch lại hỏi.

Hàn Hiểu lắc đầu tránh ánh mắt của cô, “Thật không ngờ cô đi cùng Thanh Phong.”

Anne Bạch cười, “Mọi người nói phụ nữ mang thai thường gặp nhiều vấn đề, ông xã không yên tâm nên bắt Thanh Phong làm vệ sỹ cho tôi. Thanh Phong vẫn trách móc suốt, phòng tranh của cậu ấy vừa chuyển đi, cũng vừa chọn được địa điểm phòng làm việc, một đồng việc.”

Hàn Hiểu ngạc nhiên, “Phòng làm việc?”

Anne Bạch liếc trộm La Thanh Phong đang đứng đằng sau một đám người, nói với giọng bí mật: “Tôi nghe Thanh Thụ nói, không biết có đúng không. Anh ấy nói, Thanh Phong định chuyển phòng làm việc ở Munich về thành phố T. Lúc nhỏ Thanh Phong sống với bà nội nhiều năm ở đây nên có nhiều tình cảm với nơi này. Nhưng nhìn phòng tranh của cậu ấy... Cậu ấy không có năng khiếu làm kinh doanh. Tôi cảm thấy cậu ấy nên dồn sức vào việc vẽ tranh, giao công việc kinh doanh cho người quản lý sẽ tốt hơn.”

“Ồ.” Hàn Hiểu không biết phải nói như thế nào, yên lặng một lát, cô nhớ ra một câu hỏi vẫn giữ trong lòng từ lâu, “Cô Bạch, cô có nghe nói đến Kristy không?”

“Kristy?” Anne Bạch ngạc nhiên, “Kristy của anh Hình?”

Hàn Hiểu gạt đầu. vấn đề này khiến cô không thoải mái trong lòng nhưng cũng không thể kiềm chế được sự tò mò.

Anne Bạch lại hỏi: “Vì sao cô biết người này?”

Hàn Hiểu không muốn giải thích với cô ấy về chuyện liên quan đến Mạnh Hằng Vũ và Vu Dương, hàm hồ nói: “Tôi nghe người khác nói, cô ấy là vị hôn thê của Hình Nguyên, sau đó... hình như là đã tự sát?”

Anne Bạch gạt đầu, “Thanh Thụ nói cô gái đó là du học sinh, lúc chưa tốt nghiệp đã có hứa hẹn với anh Hình. Anh ấy vốn là người không biết cách thể hiện tình cảm nhưng lại đối xử với cô ấy rất tốt.”

Hàn Hiểu cúi đầu, trong lòng nghĩ mình đúng thật là tự nhiên lại đi rước buồn vào thân...

“Khi chưa tốt nghiệp hai người đó đã sống cùng nhau,” Giọng của Anne Bạch nghe có vẻ như đang không tập trung, dừng một lát, cô ghé tai Hàn Hiểu nói nhỏ, “Nhưng về sau hai người đó xảy ra chuyện không vui. Anh Hình muốn chia tay, cô ấy nhất quyết không đồng ý, làm âm ỉ lên ở trường học.”

Hàn Hiểu ngạc nhiên, “Sao?”

“Không đoán được sao?” Anne Bạch bĩu môi, “Thanh Thụ nói cô gái đó hút thuốc phiện, khi phê thuốc rồi giống hệt một nữ quỷ, còn tụ tập với một đám người không ra gì và bị Hình Nguyên bắt gặp.”

“Sao?” Hàn Hiểu lạnh sống lưng, “Sao có thể... như thế?”

Anne Bạch vỗ vai cô, nói với giọng đều đều: “Lúc mới biết tôi cũng có phản ứng như thế. Tôi nghe Thanh Thụ nói, cô gái đó cứ ba ngày thì phải có hai ngày biến thành quỷ, anh Hình suýt chút nữa bị cô ta dày vò đến chết.” Nói xong cô thở dài, “Cô nghĩ xem, anh ấy là một người tốt như thế...”

Hàn Hiểu cảm thấy đầu óc hoàn toàn đờ đẫn, “Sau đó thì sao?”

“Lại còn có sau đó nữa sao?” Anne Bạch hừ một tiếng, “Tình cảm nhiều đến thế nào cũng không chịu được sự dày vò như thế. Thanh Thụ kể có lần anh ấy mang đồ cho Hình Nguyên, anh Hình chưa về, chỉ có cô gái đó ở nhà. Hình như lại vừa hút thuốc phiện, dáng vẻ không bình thường, vừa nói chưa được hai câu đã lao đến gần Thanh Thụ cởi quần áo... Sau khi Thanh Thụ nhảy qua cửa sổ trốn thoát, anh ấy không dám nhắc đến chuyện này với anh Hình.”

Hàn Hiểu hoàn toàn không nói được lời nào. Vì sao câu chuyện của cô và câu chuyện của Mạnh Hằng Vũ khác nhau nhiều như thế?

“Chuyện sau đó, Thanh Thụ nói úp úp mở mở, ậm ừ cho qua chuyện.” Anne Bạch không hài lòng chau mày, “Tôi nghe được thông tin từ những người khác. Họ nói lúc cô gái đó tỉnh táo liền ép anh Hình kết hôn, khi hút thuốc phiện thường đùa giỡn với chính mình và dày vò anh Hình. Sau đó anh Hình chuyển đi, hình như là bắt đầu tiếp nhận công việc làm ăn của gia đình, ngày nào cũng bận đến mức ngay cả thời gian ăn cơm cũng không có nên không đi tìm cô ta nữa. Vậy là cô gái đó sống chết... Cô biết rồi phải không, cô ta lúc khóc lóc, lúc giận dữ, lúc đòi treo cổ tự tử để ép anh Hình ra mặt...”

“Ồ.” Hàn Hiểu ngạc nhiên đáp một tiếng, nhớ đến dáng vẻ của Hình Nguyên khi đeo tạp dề nấu canh thuốc cho cô, cảm thấy đau lòng.

Thật ra, người đó có vẻ như không biết quan tâm nhưng trong lòng luôn hy vọng có cơ hội toàn tâm toàn ý đối xử tốt với người khác.

“Thanh Thụ nói, thật ra anh Hình đã đồng ý kết hôn với cô ta. Nhưng sau khi hút thuốc phiện, thần kinh cô ta không bình thường nên không nhớ...” Anne Bạch thở dài, “Họ nói hôm Kristy trèo lên cầu không phải vì muốn tự sát thật, chỉ có ý định lừa Hình Nguyên. Nhưng cô ta hút thuốc phiện nên phản ứng chậm chạp, tay chân không vững nên rơi xuống...”

Hàn Hiểu do dự nhìn cô, “Hình Nguyên... không đến sao?”

“Cô cũng đã nghe câu chuyện ‘Sói đến rồi’ đúng không?” Anne Bạch nhăn mũi, “Bao nhiêu lần gây chuyện như thế, nếu là tôi tôi cũng không đi. Ai có thời gian ngày nào cũng chơi đùa với cô ta?”

Trong lòng Hàn Hiểu cảm thấy nặng nề, không biết vì Hình Nguyên hay vì cô gái ngốc nghếch đó.

Anne Bạch giơ tay xem đồng hồ rồi nói nhanh “Lúc đó anh Hình đang họp, chỉ cử một người thư ký đến đó nên sau khi xảy ra chuyện, anh ấy luôn bị ám ảnh trong lòng.”

Hàn Hiểu biết sắp đến giờ lên máy bay, do dự một lát, cô hỏi một câu mà cô muốn hỏi nhất, “Anh ấy... thích cô?”

Anne Bạch ranh mãnh liếc nhìn cô, “Ví dụ cô bị mất một con chó, đi trên đường nhìn thấy một con giống hệt như thế, cô có để ý đến nó không?”

Hàn Hiểu trợn mắt, sao có thể so sánh như thế?

“Được rồi, không trêu cô nữa.” Anne Bạch vỗ nhẹ lên mặt cô, bình thản nói, “Lúc mới quen tôi anh ấy hơi động lòng. Cô cũng biết, con người đó khi yêu mến ai thì đối xử với người đó tốt đến mức quên mình. Nhưng sau đó Thanh Thụ công khai hẹn hò với tôi trước mặt mọi người nên Hình Nguyên chỉ coi tôi là bạn bè.”

Hàn Hiểu không biết nên nói gì. Hai phiên bản quá khác nhau khiến đầu óc cô rối tung, không biết nên tin vào đâu.

Đã đến giờ lên máy bay.

“Chúng tôi phải đi rồi,” Anne Bạch như muốn khích lệ cô, ôm chặt lấy cô, “Đợi bao giờ tôi quay về, tôi sẽ nhờ Thanh Thụ nghe ngóng tin tức giúp cô.”

La Thanh Phong cũng từ trong đám đông bước lại, đứng trước mặt cô yên lặng giây lát rồi cẩn thận ôm cô vào lòng, một cái ôm rất nhẹ giống như anh đang ôm một chậu hoa. Sau đó anh quay người đi ra cửa lên máy bay cùng Anne Bạch, không hề ngoảnh đầu nhìn lại.

Hàn Hiểu vẫy tay cho đến khi bóng anh ấy khuất ở cuối lối đi.

Hình Nguyên đi rồi, La Thanh Phong cũng đi rồi.

Cô đã đi một vòng tròn và quay về điểm bắt đầu.

37. Chương 37

Chương 37: Nơi đáng cống hiến nhất

Đây là một nơi đáng dừng chân trên thế giới này, là nơi đáng để cô cống hiến, không nhiều pháo đạn như chiến trường nhưng đẹp hơn rất nhiều, đẹp đến mức đủ để nâng đỡ cô trong những ngày sau đó.

Những người thường xuyên đi công tác chỉ cần có một chiếc ba lô, bên trong đặt những vật dụng cần thiết.

Hàn Hiểu cũng không phải là ngoại lệ.

Nhưng không cần sắp xếp các vật dụng cần thiết cho sinh hoạt không có nghĩa là không cần sắp xếp bản vẽ. Vì thế trước khi đi, cô vô cùng bận rộn.

Quách Dung Dung ngồi trên thảm, đang cố gắng chơi với Vodka bằng thứ đồ chơi mà cô mua để dỗ dành nó. Vodka là một con vật rất lưu luyến chủ của nó, ngoài Hàn Hiểu, nó không lại gần bất kỳ ai. Quách Dung Dung ở chỗ Hàn Hiểu hai ngày, Vodka mới miễn cưỡng ăn đồ mà Quách Dung Dung cho nó ăn.

“Tao sợ nuôi mày sẽ làm mày bị chết...” Quách Dung Dung vuốt lông Vodka buồn bã, “Con chó đắt tiền thế này, mình không nuôi được.”

Hàn Hiểu không ngẩng đầu lên nói: “Nếu cậu làm chết nó, mình sẽ đánh gãy anh Mịch nhà cậu rồi ném xuống biển.”

“Chà chà,” Quách Dung Dung liếc nhìn cô tỏ vẻ coi thường, “Nhìn xem cậu lợi hại không... Đến mức như vậy sao?”

Hàn Hiểu kéo ra một chiếc va li to từ trong chỗ để đồ, lúc mở ra, cô đứng sững người.

Trong va li có rất nhiều đồ chơi, tạp chí, đồ ăn vặt và mỹ phẩm. Đó là những thứ Hình Nguyên bảo Vu Dương mang đến cho cô khi cô lên sân thi công lần trước. Lúc đó cô vẫn còn đang điều chỉnh tình cảm vì La Thanh Phong nên không thèm để mắt nhìn đồng hồ này thêm một lần nào...

“Cậu bắt đầu dùng những đồ trang điểm đắt tiền như thế này sao?” Quách Dung Dung hét lên, “Lần trước thương hiệu này tổ chức hoạt động ở tòa nhà Quốc tế, chính là loại nhũ mắt này, mình ngắm mãi mà không dám mua...”

Hàn Hiểu không biết nhiều về mỹ phẩm, nhưng cô biết, những thứ này do người đàn ông đó mất nhiều công sức chuẩn bị cho cô. Những loại sô cô la này không chỉ có vị mà cô thích, ngay cả cách đóng gói cô cũng thích...

Quách Dung Dung nhìn đồng hồ xa xỉ đắt tiền trong va li rồi nhìn con chó đắt tiền bên cạnh mình, bỗng nhiên trợn mắt ngạc nhiên, “Hiểu Hiểu, những thứ này... không phải là cậu tự mua chứ?”

Hàn Hiểu ngồi khoanh chân bên cạnh va li, lần lượt xem từng thứ mà Hình Nguyên mua cho cô, không ngẩng đầu lên nói: “Đúng, mình đi theo một đại gia, được bao hai tháng, sau đó người ta ruồng bỏ mình, gửi những thứ này để bịt miệng.”

Quách Dung Dung ngạc nhiên một lát rồi nghiêng đầu trên thảm, cười lớn.

Hàn Hiểu cũng cười nghiêng ngả, dựa người vào vali, cười đến mức chảy cả nước mắt.

Quách Dung Dung cười đủ rồi mới hỏi cô, “Chuyện liên quan đến Hoa Thịnh, cậu suy nghĩ đến đâu rồi?”

Hàn Hiểu lắc đầu, “Ngựa tốt không ăn cỏ cũ. Còn thể nào nữa?”

Đúng là... tất cả mọi thứ đều quay về điểm ban đầu.

Hàn Hiểu nghĩ, ngay cả công việc cũ cũng có một bàn tay bí mật nào đó bưng lên trước mặt mình.

Vào ngày thứ ba sau khi tiễn La Thanh Phong và Anne Bạch, trưởng bộ phận Vương của bộ phận kiểm tra chất lượng máy móc Hoa Thịnh và cũng là lãnh đạo cũ của Hàn Hiểu đích thân gọi điện cho cô, muốn mời cô về Hoa Thịnh tiếp tục phụ trách công việc của phòng thực nghiệm. Đương nhiên trên điện thoại chỉ là những lời khách sáo, cô biết tình hình cụ thể sau khi nói chuyện qua điện thoại với chị Trần.

Thật ra, chị Trần gọi điện cho cô trước trưởng bộ phận Vương hai giờ đồng hồ. Hình như chị ấy biết thông tin nội bộ qua người chồng làm lãnh đạo ở đó nên việc đầu tiên làm là vui vẻ gọi điện cho cô báo tin. Mặc dù người này không giỏi chuyên môn nhưng nhanh nhẹn trong công việc, từ khi vào phòng thực nghiệm đã trở thành cộng tác của cô, cũng thân thiết với cô hơn người khác. Chị ấy thông minh, sống hòa đồng với mọi người trừ Lý Nam.

Sau khi Hàn Hiểu đi không lâu, Lý Nam đỗ bằng kỹ sư và chính thức đảm nhận vị trí tổng giám sát kỹ thuật. Nhưng sau việc sai sót kỹ thuật kỳ lạ của Hàn Hiểu hồi đó, quan hệ của Hàn Hiểu với mọi người cũng rất tốt nên nhân viên cấp dưới quay lưng lại với Lý Nam, có không ít những lời đàm tiếu. Lý Nam mới lên chức nên sao có thể chịu được điều này? Vì thế trong cuộc họp ban đã phê bình đích danh một số người vài lần, sau đó... làm chị Trần tức giận.

Chị Trần đã tức giận thì nhân viên cấp dưới cũng tức giận. Trợ thủ của chị Trần là Tô Lệ, gần đây kết bạn với em trai chị Trần nên có thể được coi là người nhà. Hơn nữa cô ấy và Lý Nam cùng vào phòng thực nghiệm, Lý Nam có bằng kỹ sư, cô không có nên luôn có ý không phục. Cãi nhau đi cãi nhau lại, không biết có ai đó nói Lý Nam và trưởng bộ phận kỹ thuật Nghiêm Hiểu Phong câu kết hại Hàn Hiểu.

Vì thế, phòng thực nghiệm xảy ra chuyện âm ỉ.

Vụ việc đến tai tổng giám đốc.

Nhưng chuyện Quách Dung Dung kể lại không giống như thế.

“Mình nói cho cậu biết, nguyên nhân thật sự là Nghiêm Hiểu Phong làm ăn riêng bên ngoài, sau đó đem trộm máy móc của công ty đi làm việc riêng. Kết quả là không biết làm ăn thế nào, làm mất một thiết bị nhập khẩu. Nhân viên giữ kho giục anh ta trả máy, anh ta trì hoãn liên tục. Đó là một cái máy trị giá mấy trăm nghìn tệ! Quản lý kho sợ chịu trách nhiệm nên báo lên tổng giám đốc.” Quách Dung Dung bĩu môi vẽ coi thường, “Bây giờ ai còn quản lý vấn đề tác phong lãnh đạo nữa? Ai mà chẳng như ông ta.”

Hàn Hiểu trợn mắt nhìn.

Quách Dung Dung vội vàng nói: “Mình không nói lãnh đạo Vương. Trên đời này ai chẳng biết đó là một người đứng mực. Mình nói người khác...”

Hàn Hiểu lắc đầu, đặt những đồ Hình Nguyên mang đến bên cạnh áo lông của mình. Gió trên biển rất lớn, lúc Hồ Đồng gọi điện thông báo đã nhắc nhở cô nên mang theo hai chiếc áo lông.

Hành lý, tài liệu, laptop...

Quách Dung Dung nhìn đồng hành lý của cô thở dài, “Mình bảo này, cậu có thể suy nghĩ thêm không? ở Hoa Thịnh không bằng vật lộn trên sàn thi công sao? Hàng ngày bình yên đi làm, còn có thời gian đi chơi tụ tập với mình...”

Hàn Hiểu ôm Vodka vào lòng, vừa vuốt lông nó vừa không nhịn được cười, “Dung Dung, mình nói cho cậu biết, nếu việc này nói ngay sau khi mình thất nghiệp, mình sẽ không nói lời nào đồng ý ngay, vấn đề là...”

“Vấn đề gì?” Quách Dung Dung tỏ vẻ hơi xem thường, “Cậu nghĩ ngựa tốt không ăn cỏ cũ thật sao? Cậu không phải người cổ hủ như thế chứ?”

Hàn Hiểu lắc đầu, “Lúc làm việc ở Hoa Thịnh mình không cảm thấy gì, chỉ là công việc, không phải nhiều người đều như vậy sao? Mình cũng không biết có thích công việc của mình không, nhận lương hàng tháng để trả tiền nhà...”

Quách Dung Dung tròn mắt nhìn cô, “Không phải ai cũng như vậy sao?”

Hàn Hiểu lắc đầu, “Nếu mình không lên sàn thi công, có lẽ cả cuộc đời mình sẽ trôi qua như vậy, làm việc trong một môi trường không tồi với một công việc không vất vả, lương không thấp và có chức danh, hài lòng với cuộc sống. Nhưng bây giờ, mình cảm thấy mình không quay về được nữa. Dung Dung, thật sự mình không quay về được nữa. Nếu để mình tiếp tục sống trong một vùng nước tù như vậy, mình sẽ không chịu được.”

Quách Dung Dung tròn mắt nhìn cô với vẻ không sao hiểu nổi, “Ổn định... không tốt sao?”

“Nói thế nào nhỉ?” Hàn Hiểu chống cằm lên trán Vodka, nhẹ nhàng lắc đầu, “Trong phòng thực nghiệm không có nhân viên Hàn thì sẽ có nhân viên Lý hay nhân viên Vương, ai cũng được, không phải thiếu mình thì không được. Nhưng trên sàn thi công, mình có một vị trí đặc biệt, vị trí đó chỉ có mình làm được, người khác không làm được. Cậu có hiểu không?”

Quách Dung Dung không hiểu.

Hàn Hiểu cười, “Có lẽ chỉ có người đã trải nghiệm mới có thể hiểu cảm giác này. Đó là... cảm giác thấy công việc cần mình. Cảm giác này khiến mình cảm thấy mình có thể mạnh mẽ gánh vác một điều gì đó. Giống như mình trồng hoa, chỉ có mình mới có thể bỏ công sức để chăm sóc. Mình tưới nước bón phân và nhìn thấy thành quả tâm huyết và mồ hôi của mình...”

Quách Dung Dung vẫn không hiểu, nhưng ánh mắt của Hàn Hiểu rất sáng, nét mặt bình thản của cô khiến người khác động lòng.

Quách Dung Dung cảm thấy Hàn Hiểu lúc này thực sự... rất xinh đẹp.

Những gì Hàn Hiểu nói chỉ là một trong các nguyên nhân.

Còn một nguyên nhân khác là bản thân cô lúc này muốn ở một nơi cách biệt với thế giới để giúp cô làm lành vết thương lòng.

Ở thành phố này, thậm chí ở trong nhà cô, người đó để lại quá nhiều dấu tích khiến cô không thể quên anh.

Cô biết mình không mạnh mẽ như thế.

Mọi người đều tin rằng công việc bận rộn có thể là liều thuốc tốt, Hàn Hiểu cũng vậy. Vì thế cô hy vọng sau khi lên sàn thi công hai mươi tám ngày, cô sẽ trở thành một người mới.

Một Hàn Hiểu mới sẽ sống lại.

Một lần nữa chiếc trực thăng lại đưa cô rời khỏi đất liền.

Trên đầu cô là bầu trời trong xanh, dưới chân cô là nước biển xanh thẳm. Ánh nắng rực rỡ mềm mại như chỉ thêu màu trong suốt gắn kết hai sắc xanh đó đan xen vào nhau, vô cùng vô tận.

Đây là cảnh rất quen thuộc với Hàn Hiểu, cho dù nhắm mắt lại cô cũng có thể hình dung ra, thậm chí còn rõ rệt hơn nhìn bằng mắt. Phong cảnh này vốn dĩ có một sức mạnh vô hình đi sâu vào trong huyết mạch khiến cô có cảm giác rất thật.

Hàn Hiểu nhìn ra mảng không gian màu xanh bên ngoài cửa sổ, lòng cô tĩnh lặng như nước.

Có một thứ gì đó xuất hiện trong lòng cô, dường như cô không còn cảm thấy nhiều lưu luyến với đất liền như trước nữa.

Phía xa, hình ảnh của sân thi công ngày càng trở nên rõ nét dưới ánh nắng rực rỡ của mùa thu.

Bất giác tim Hàn Hiểu đập mạnh.

Đây là một nơi đáng dừng chân trên thế giới này, là nơi đáng để cô cống hiến, không nhiều pháo đạn như chiến trường nhưng đẹp hơn rất nhiều, đẹp đến mức đủ để nâng đỡ cô trong những ngày sau đó.

Không lùi bước, không yếu đuối.

Trên sân thi công ngoài Mạnh Giao và Hồ Đồng còn có rất nhiều gương mặt mới. Có một cô gái tên là Tô Cẩm, một anh chàng là Từ Đông đều là nhân viên Lưu Đông Pha mới tuyển về. Lúc họ được tập huấn, Hàn Hiểu đang dưỡng thương ở Du Viên nên chưa gặp bao giờ. Họ ở trên sân thi công đã nhiều ngày nên khi Hàn Hiểu đến, cô được chào đón như thể cô là một viên đá rơi xuống giúp họ khuấy động mặt nước yên bình nơi đây.

Người cũ và người mới của bộ phận kỹ thuật đều tập trung trong nhà ăn, sau khi ăn một bữa không mất tiền, Hàn Hiểu và Tô Cẩm mang hai hộp sữa chua về phòng ngủ. Trên đường, nghe Tô Cẩm háo hức kể cho cô nghe cuộc thi cá cá giữa Hồ Đồng và Mạnh Giao mấy ngày trước, bỗng nhiên, Hàn Hiểu quay trở về với hồi ức của thời học sinh và bắt đầu sinh ra ảo giác.

Tô Cẩm là một đứa trẻ rất đơn giản và nói nhiều. Biết Hàn Hiểu sắp đến, Tô Cẩm đã chạy về phòng ngủ chuẩn bị ga giường cho cô từ trước đó rồi vui vẻ giúp cô thu dọn hành lý sau khi họ về đến phòng. Chưa đợi đến giờ tắt đèn đi ngủ, hai người đã cảm thấy quen thân đến mức kể về sở thích riêng của mình.

“Chó Pomeranian,” Tô Cẩm nhìn ảnh của Vodka trong điện thoại, hai mắt sáng lên, “Đáng yêu quá...”

“Nó tên là Vodka,” Hàn Hiểu thở dài, “Đang gửi bạn chị nuôi. Không biết bây giờ nó có chịu ăn không... Nó rất kén ăn.”

Tô Cẩm xem từng bức ảnh rồi thỉnh thoảng trầm trồ khen ngợi. Xem xong, cô thở dài, “Trước em cũng nuôi chó, hồi đó công việc bận quá, có thời gian rảnh rồi lại ra ngoài tìm nhà cùng bạn trai. Kết quả không có ai chăm nó, không biết chạy đi đâu mất...” Nói xong, cô có vẻ hơi buồn bã.

Hàn Hiểu vội vàng chuyển chủ đề, “Tìm nhà? Chuẩn bị kết hôn rồi sao?”

Tô Cẩm lắc đầu, lấy ảnh của bạn trai đưa cho cô xem, “Giá nhà ở thành phố T lên cao quá, không mua được nhà mới, bọn em định mua một căn nhà cũ, cũng không cần rộng lắm...”

Hàn Hiểu cười.

Tô Cẩm yên lặng một lát rồi nghiêm mặt, “Nhưng nhà đẹp cũng thích. Chị có biết Vịnh nước nông không?”

Hàn Hiểu giật mình.

Mặc dù cô chưa bao giờ đi xem, nhưng... Sao cô lại không biết cái tên này? Trong “phí giải ngữ” Hình Nguyên để lại cho cô có bao gồm một căn nhà ở đó. Vịnh nước nông, Vịnh nước nông, cái tên này nghe đã thấy đặc biệt. Hàn Hiểu cười trong bóng tối, Vịnh nước nông rõ ràng là không đỗ được tàu...

“Em đã đến đó xem, giống như lạc vào một công viên, nhà nào cũng có vườn hoa, sau nhà có bể bơi, nhà để xe rộng gấp mấy lần phòng ngủ này...” Tô Cẩm nói rồi bắt đầu thở dài, “Thật sự là rất đẹp, rất đẹp...”

Chủ đề này dẫn đến những liên tưởng không được người ta mong đợi. Hàn Hiểu trở mình, hàm hồ nói, “Vậy hãy làm việc thật tốt và chăm chỉ kiếm tiền.”

Tô Cẩm nói gì đó nhưng không chữ nào lọt vào đầu Hàn Hiểu, ở một nơi cách xa đất liền như thế này, trong một đêm sao sáng lung linh trên bầu trời, sau khi người khác nhắc đến những điều mình đang cố trốn tránh, cô cảm thấy trống rỗng, có một đụt sóng tràn dâng trong lòng cô...

Bốn phương tám hướng đều là sóng biển, vô cùng vô tận, điều này khiến cho người ta thấy bất an. Dưới chân họ là biển, trên đầu họ là trời, một sàn thi công nhỏ bé dường như cách xa cuộc sống đời thường rất nhiều.

Hàn Hiểu luôn nghĩ rằng, chỉ khi ở bên ngoài thế giới trần tục, cô mới có thể khách quan nhìn nhận tất cả mọi việc xảy ra ở đất liền, có thể dùng thái độ bàng quan thực sự để nhanh chóng chữa bệnh cho mình.

Nhưng khi thật sự nằm trên những con sóng cách xa đất liền vạn dặm, cô vô cùng thất vọng nhận ra mình không thể có được thái độ bàng quan như một triết nhân mà cô từng hy vọng.

Cô vẫn là Hàn Hiểu trước đây, không thể thản nhiên nghĩ về những chuyện đã xảy ra như một con tằm nhả tơ, cô không thể quên những gì có liên quan đến Hình Nguyên. Không gặp nhau nói hai tiếng “tạm biệt”, chuyện này... Một mối tình không rõ ràng cũng không có kết thúc thực sự. Kết thúc bằng cách để lại một đồng tài sản khiến người ta cảm thấy không cam lòng.

Mặc dù không có một sự khởi đầu rõ ràng nhưng thực sự đã đến nước này, Hàn Hiểu vẫn hy vọng sẽ có một kết thúc đúng nghĩa.

Nhưng... sự cố chấp này của cô có ý nghĩa gì?

Đây là lần đầu tiên Tô Cẩm và Từ Đông lên sàn thi công, mặc dù hai người có chuyên môn và ít nhiều kinh nghiệm làm việc nhưng khả năng làm việc độc lập không cao. Vì thế Hồ Đồng phân Tô Cẩm vào nhóm của Mạnh Giao, ở hiện trường có hai nhóm, một nhóm là Hồ Đồng, một nhóm là Hàn Hiểu và Từ Đông.

Từ Đông là một thanh niên nhanh nhẹn, hay hỏi, Hàn Hiểu cũng rất vui vẻ dạy cậu ta. Rất nhanh, Hàn Hiểu được thăng chức thành “Sư phụ” theo cách gọi của Từ Đông.

Tô Cẩm cảm thấy không hài lòng, về phòng ngủ thường kéo tay áo Hàn Hiểu than phiền, “Thu nạp đệ tử cũng phải thu nạp em trước, dù sao chúng ta cũng ở gần nhau. Hôm qua em còn giúp chị mang sữa chua về...”

“Em nghĩ chị là ai?” Hàn Hiểu cười lớn, “Chị thu nạp đồ đệ sao? Cậu Từ chỉ thuận miệng gọi thế. Em hãy chăm chỉ học chú Mạnh, kinh nghiệm của chú ấy hơn chị rất nhiều.”

Tô Cẩm vẫn không chịu, “Em không biết, em không biết, em phải đi theo chị, sẽ không có ai gọi em là “nha đầu”. Em cũng muốn có một ngày mọi người trên sàn thi công gọi em là “nhân viên Tiểu Tô”, chứ không phải là “tiểu nha đầu”...”

Hàn Hiểu bật cười, “Nhân viên... Tiểu Tô...”

Tô Cẩm ngạc nhiên một lát rồi cũng cười theo, “Cái họ của em thật đen đủi, nghe thật khó lọt tai...”

Mặc dù nói thế, trong cuộc họp ban sáng hôm sau, rốt cuộc Tô Cẩm vẫn đòi Hồ Đồng cử Từ Đông đi theo Mạnh Giao, còn mình vui vẻ đi theo Hàn Hiểu ra công trường.

Đi mãi thành quen. Hết hai mươi tám ngày, sau khi nhân viên kỹ thuật của Hải Công về đất liền nghỉ ngơi trong một thời gian ngắn ngủi, họ lại ra sàn thi công làm kiểm tra tổng thể giai đoạn hai, Tô Cẩm vẫn kiên quyết xin được phân vào nhóm của Hàn Hiểu. Đặc biệt trước mặt Từ Đông, mở miệng ra là cô ấy nói “sư phụ của tôi”, lúc nói không quên giơ ngón tay cái, khoa trương đến mức khiến mọi người bật cười.

38. Chương 38 End

Chương 38: Có liên quan hay không do anh quyết định

“Anh dở sống dở chết nằm trên giường bệnh hai tháng, lúc tỉnh dậy phải gấp rút giải quyết công việc, vội vàng đến mức không có thời gian ăn ngủ chỉ vì muốn sớm được quay về cưới người phụ nữ nói yêu anh. ”

Mặc dù có người đã từng nói cô là “một cô gái siêu ngốc nghếch”, nhưng so với Từ Đông và Tô Cẩm, cô gái siêu ngốc nghếch cũng biết mình đã già rồi.

Những suy nghĩ vui vẻ, đơn thuần, sôi nổi của tuổi trẻ không còn nữa.

Hồ Đồng khen cô càng ngày càng thực tế, thật ra ông không biết, Hàn Hiểu chỉ không muốn nhớ về quá khứ, không dám nghĩ đến sau này, nhớ về những gì xảy ra trước đây sẽ khiến cô đau lòng, nghĩ đến tương lai sẽ cảm thấy mù mịt. Vì thế, cô chỉ có “hiện tại”. Những gì cô có thể làm là toàn tâm toàn ý sống tốt trong “ngày hôm nay” mà thôi.

Kỹ thuật là một lĩnh vực rất thực tế, chỉ có người có năng lực mới được người khác tôn trọng, quyền lực chưa chắc đã làm được như thế. Trong mắt Tô Cẩm, Hàn Hiểu rất nhanh từ “sư phụ” được thăng cấp lên thành “thần tượng”. Để tỏ lòng quan tâm đến thần tượng của mình, Tô Cẩm bắt đầu nhiệt tình nghĩ đến việc đại sự cả đời người của Hàn Hiểu.

“Bạn trai em có biết một anh rất đẹp trai!” Tô Cẩm mở file dữ liệu trong laptop cho cô xem ảnh, “Đây, chính là người đứng ở hàng sau cùng. Anh ấy làm phần mềm, có nhà có xe...”

Rõ ràng trên anh là một người đàn ông rất đẹp.

“Hơn nữa không hút thuốc không uống rượu,” Tô Cẩm tiếp tục quảng cáo, “Còn biết nấu cơm nữa. Thế nào, đợi lần sau rồi sàn thi công, chị đi với em làm quen nhé!”

Hàn Hiểu nghiêm túc suy nghĩ hai phút rồi trịnh trọng gật đầu, “Được.”

Mặc dù đồng ý với vẻ nghiêm túc nhưng sau khi rời khỏi sàn thi công, Hàn Hiểu vẫn thất hứa. Cô không kịp lấy đồ đã bắt xe đến thẳng bệnh viện phụ nữ và trẻ em, có những việc không phải cô cố gắng trốn tránh thì sẽ không xảy ra.

Hàn Hiểu nhìn lên dòng chữ màu vàng rất to trên cổng bệnh viện, trong lòng chua xót nghĩ: Vì sao vận mệnh lại luôn trêu đùa với cô một cách vô trách nhiệm như thế.

Vì sao nó giống hệt như... dì ghẻ của cô?

Trong ấn tượng của Hàn Hiểu, hành lang của bệnh viện luôn náo nhiệt giống như ngoài chợ. Đăng ký phải xếp hàng, khám bệnh phải xếp hàng, nộp phí phải xếp hàng, hóa nghiệm phải xếp hàng, lấy kết quả hóa nghiệm cũng phải xếp hàng...

Xếp hàng không đáng sợ nhưng tâm trạng lo lắng như đang bị cào xé khiến người ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

Trong lòng đã có câu trả lời hoặc rõ ràng hoặc không, nhưng khoảng cách với câu trả lời chỉ có vài bước chân khiến Hàn Hiểu không có cách nào khống chế được trái tim đang loạn nhịp của cô.

Mùi thuốc khử trùng khiến người ta khó thở, cảm giác căng thẳng khiến cổ họng cô nghẹn lại... Đầu ngón tay của Hàn Hiểu bắt đầu lạnh toát, cho dù cô đan hai tay vào nhau rất chặt nhưng cũng không thể cảm thấy ấm hơn được.

“Hàn Hiểu, Hàn Hiểu!” Một người y tá ló đầu ra từ cửa sổ phòng hóa nghiệm, lớn tiếng gọi tên cô.

Hàn Hiểu căng thẳng bước lại, nhận lấy tờ kết quả hóa nghiệm của mình.

Tim cô đập rất mạnh. Chữ viết của bác sỹ xấu như quỷ vẽ bùa chú khiến Hàn Hiểu không đọc được, cô chỉ nhìn thấy hai chữ màu đỏ được đóng bằng con dấu - “Dương tính”.

Dương tính - Rốt cuộc là có hay không?

Trong phòng khám phụ khoa, một đôi vợ chồng vui mừng cảm ơn bác sỹ. Bác sỹ cười dãn dờ họ: “Ăn nhiều đồ bổ và chú ý nghỉ ngơi...”

Mắt Hàn Hiểu cay xè.

Bác sỹ nhận lấy tờ kết quả hóa nghiệm Hàn Hiểu đưa, không ngần đầu lên hỏi Hàn Hiểu: “Dương tính, có thai rồi. Có muốn giữ không?”

Đầu ngón tay Hàn Hiểu run lên, “Không muốn.”

Bác sỹ rút ra một tờ đơn rồi đẩy lại trên bàn, “Đi nộp phí, sau đó đến phòng phẫu thuật đăng ký.”

Hàn Hiểu không biết mình đã đi xuống tầng dưới như thế nào.

Thật ra cô không nghĩ gì nhưng đầu óc giống như bị hồ dán dính chặt, căng thẳng đến mức cảm thấy đau.

Có một hàng người dài đang xếp hàng chờ nộp phí, không có dấu hiệu nào họ sẽ nhích dần lên. Hàn Hiểu cầm tờ đơn tiện tay nhét vào túi áo khoác, đến cửa hàng ăn nhanh ở cổng viện mua một cốc cô ca lạnh rồi quay lại tìm một chiếc ghế, ngồi đó thần thờ.

Trời lạnh, cô luôn sợ lạnh nên chưa bao giờ uống nước ngọt lạnh trong thời tiết như thế này. Nhưng bây giờ lục phủ ngũ tạng của cô nóng như lửa đốt, dường như nước cô ca lạnh chảy vào đó có thể bốc hơi khiến cô không cảm thấy khát. Rốt cuộc là gì cô cũng không biết.

Hàn Hiểu không biết rốt cuộc mình đang nghĩ gì. Lúc ở trên sàn thi công, cô đã mơ hồ nghĩ, nếu thật sự..., chắc chắn cô sẽ từ bỏ.

Cô chưa bao giờ là một người dửng dưng, dửng dưng đến mức có thể sinh con một mình rồi sống nốt nửa cuộc đời còn lại... Nếu như thế, bố mẹ cô sẽ bị cô làm cho tức chết, về công việc, trong môi trường làm việc nghiêm túc, một người có đời sống riêng như thế muốn nhận được sự tôn trọng của mọi người là điều rất khó. Người khác sẽ nhìn cô như thế nào? Nếu họ gọi “nhân viên Hàn” với giọng điệu giấu cợt, liệu cô có thể kiên trì với vị trí công việc mà mình yêu thích không?

Cô sẽ nuôi đứa trẻ này như thế nào?

Cô sẽ dạy dỗ đứa trẻ này như thế nào?

Hàn Hiểu cúi đầu vớt chiếc cốc rỗng không vào thùng rác bên cạnh.

Cô nghĩ: Có những thứ giống như cốc nước ngọt này, dùng xong rồi sẽ bị vớt bỏ. Chiếc cốc rỗng không chỉ là chiếc cốc rỗng, cho dù có không vỡ vứt đi thì bên trong vẫn rỗng không... Cô đã vì những tình cảm thời học sinh của mình mà đánh mất mười năm tuổi trẻ, cô không muốn vì những rung động nhất thời mà trả giá bằng nửa cuộc đời còn lại...

Người ta chỉ có thể ngốc một lần nhưng không thể ngốc nhiều lần, càng không thể ngốc suốt cả cuộc đời.

Cô biết mình không mạnh mẽ như thế, cô không thể vì một chữ “muốn” mà mang lại bao nhiêu hậu quả.

xếp hàng tiến lên phía trước chưa được đến hai mét, chuông điện thoại vang lên. cầm lên nhìn, người gọi là Anne Bạch.

“Hàn Hiểu, cô đang nghe phải không?” Tín hiệu không tốt, xung quanh âm ỉ như ngoài chợ, giọng của Anne Bạch nghe không rõ, “Mãi mà không liên lạc được với cô, điện thoại của cô...”

“Tôi ở trên sàn thi công.” Hàn Hiểu vội vàng giải thích, “Trên sàn thi công không có tín hiệu điện thoại. Cô có khỏe không?” Nói xong câu này cô mới nhớ lúc đi, Anne Bạch đã nói cô ấy mang bầu.

Có một cảm giác đắng chát không thể diễn đạt bằng lời dâng lên trong lòng cô.

“Cũng khỏe, ở Munich...” Giọng nói của Anne Bạch bị ngắt quãng, Hàn Hiểu chỉ có thể đoán là, “Phong cảnh của Munich rất đẹp, không khí trong lành thích hợp cho phụ nữ mang bầu.”

“Tôi muốn nói cho cô... Hình Nguyên...”

Hàn Hiểu bắt an bước vài bước lên phía trước.

“Hình Nguyên...” Giọng Anne Bạch vang lên, một giây sau lại mất, “... Kết hôn rồi...”

Hàn Hiểu giật mình, dường như mất hết sinh lực, “Vậy sao?...”

Được rồi, không nói nữa,” Giọng Anne Bạch trở nên rõ ràng hơn, “Đợi tháng sau chúng tôi về, chúng ta sẽ gặp nhau.”

Hàn Hiểu gật đầu, “Được.”

Tắt điện thoại, Hàn Hiểu ngẩng đầu nhìn dãy người dài dằng dặc, cảm thấy cho dù thế nào hôm nay cô cũng không thể nằm trên bàn phẫu thuật.

“Ngày mai,” Cô nghĩ, “hoặc ngày kia. Ngày nào cũng được, trừ hôm nay.”

Chỉ trừ hôm nay.

Đợi cô ngủ một giấc bồi bổ tinh thần, lúc nào cô kiên cường hơn...

Nhưng nếu hôm nay cô bước ra khỏi nơi này, liệu ngày mai cô có còn đủ dũng khí bước vào không?

Hàn Hiểu đang cầm tờ giấy nộp phí thất thần, bỗng nhiên có một cánh tay đưa ra giật lấy tờ giấy trong tay cô rồi cẩn thận xem.

Hàn Hiểu ngạc nhiên, cô còn chưa kịp nhìn rõ người đó là ai, cổ tay đã bị cầm chặt rồi kéo ra ngoài.

Tim Hàn Hiểu đập mạnh đến mức gần như không thở được. Sao lại như thế? Hàn Hiểu cố gắng mở to mắt, nhưng trước mắt cô như có một lớp sương mù, ngoài dáng người mờ ảo, cô không nhìn rõ gì nữa. Mắt của cô dường như mất đi chức năng nhìn nhưng xúc giác lại trở nên nhạy bén. Cảm giác cổ tay bị nắm chặt trong giây lát đánh thức những ký ức giấu sâu trong đáy lòng.

Bỗng nhiên Hàn Hiểu cảm thấy vô cùng yếu đuối. Cô lao về phía cánh tay của anh, bắt chặt tất cả ôm chặt lấy người anh.

Chân dừng lại, Hàn Hiểu nhắm mắt, áp chặt người mình vào vạt áo của anh.

Các giác quan trở nên hỗn loạn, dường như Hàn Hiểu rơi vào ảo giác do chính mình tạo ra, có lẽ là bởi một khát vọng đã tồn tại quá lâu rồi. Nhưng cho dù cái ôm lúc này chỉ là trong giấc mơ, cho dù tiếng tim đập và hơi thở trên đầu cô chỉ là ảo giác thì cô vẫn cần. Con người cô lúc này cần những điều đó để giúp cô vượt qua cảm giác đau đớn sắp tới, một cảm giác đau đớn như cắt rời trái tim khỏi cơ thể.

Hàn Hiểu biết mình đã lung lay ý định, vì thế, cô không thể kìm nén cảm giác tủi thân trong lòng, vạt áo được cô áp má vào nhanh chóng ướt đầy nước mắt.

Đầu óc hỗn loạn của cô dần dần tỉnh táo.

“Khóc đủ chưa?” Trên đầu có giọng nói lạnh lùng, cố gắng kìm nén sự tức giận.

Hàn Hiểu phải tập trung tất cả sức lực mới có thể ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh. Cô luôn biết đôi mắt này rất quyến rũ và hút hồn người khác, nhưng lúc này, đôi mắt đó đang rất tức giận, dường như có một đốm lửa rơi vào đó và có thể làm phát nổ bất kỳ lúc nào.

Hàn Hiểu sợ hãi, cô chưa bao giờ nhìn thấy Hình Nguyên trong dáng vẻ như thế.

“Khóc đủ chưa?” Hình Nguyên nghiêm mặt giờ tờ giấy nộp phí trước mặt cô, “Khóc đủ rồi thì giải thích xem đây là cái gì?”

Hàn Hiểu ấp úng, “Cái này...”

“Nghe anh nói này, người này vừa ra khỏi cổng Hải Công, không ngẩng đầu lên đã vội vàng bắt xe chạy đi đâu...” Hình Nguyên lạnh lùng hừ một tiếng, “Hóa ra là vội vàng muốn xử lý đứa con của anh!”

Giọng của anh quá lạnh lùng khiến cho Hàn Hiểu trở nên tỉnh táo. Ánh mắt cô buồn bã, đưa tay cướp lại tờ giấy, “Có liên quan gì đến anh?”

“Em...” Đầu ngón tay Hình Nguyên hơi run, anh cắn răng bước lên một bước ôm chặt lấy cô đang định bỏ ra ngoài.

“Hình Nguyên, anh bị thần kinh à?” Hàn Hiểu tức giận, “Anh có thời gian rảnh rồi hãy ở bên cạnh vợ anh! Anh kết hôn rồi, ‘tiền giải ngũ’ cũng đưa rồi, anh còn giả vờ tốt bụng với tôi làm gì?”

Hình Nguyên xiết chặt cánh tay giữ chặt lấy cô, chau mày hỏi: “Vợ nào, tiền giải ngũ nào? Em nói linh tinh gì thế?”

Hàn Hiểu tức giận, giơ tay lên định tát anh.

Hai tay Hình Nguyên đang giữ chặt lấy cô, không có cách nào tránh được, chỉ còn cách chấp nhận. Vì tức giận nên Hàn Hiểu khóc ầm lên, “Trên thế giới này có kẻ xấu xa như anh sao? Sự thật đã được phơi bày rồi, anh còn muốn lừa tôi? Anne Bạch vừa gọi điện cho tôi, cô ấy đã nói tất cả...”

“Cô ấy nói?” Hình Nguyên ngạc nhiên, mày anh chau lại rồi nhanh chóng giãn ra, “Hay là em không nghe rõ, hoặc là em tự tưởng tượng ra. Anh nói với họ nguyên văn là, anh phải về nước kết hôn.”

Mắt Hàn Hiểu vẫn đầy nước mắt, cô há miệng ngốc nghếch nhìn Hình Nguyên, nhìn đường cong tuyệt đẹp trên khóe miệng anh, cảm thấy đầu óc mình lại biến thành một mớ hỗn độn, cảm giác trong lòng cô giống như có tia nắng chiếu vào trong một chiếc hộp kín, thế giới trước mắt cô sáng bừng lên.

“Có người cho dù làm việc xấu xa nào cũng cảm thấy mình có lý.” Hình Nguyên lại nghiêm mặt, hạ giọng nói nhỏ, “Anh dở sống dở chết nằm trên giường bệnh hai tháng, lúc tỉnh dậy phải gấp rút giải quyết công việc, vội vàng đến mức không có thời gian ăn ngủ chỉ vì muốn sớm được quay về cưới người phụ nữ nói yêu anh. Kết quả khi gặp mới nhận ra, người phụ nữ nói yêu anh với những lời lẽ ngọt ngào như thế đang muốn bỏ đứa con của anh...” Hình Nguyên dừng lại một lát rồi nhả mặt, nhìn cô đầy trách móc, “Em thay lòng đổi dạ cũng được, vì sao tự nhiên lại muốn làm việc vô trách nhiệm như thế? Điều này không thể tha thứ được.”

Hàn Hiểu mở to miệng, không biết phải biện hộ cho mình như thế nào.

“Thật đáng thương cho anh, vừa mới thất nghiệp đã gặp cú shock như thế này...” Hình Nguyên càng nghĩ càng sợ “Nếu anh nhớ nhầm ngày em rời sân thi công không đến đón em, nếu anh không đến bệnh viện để ngăn em, em... em...”

Mắt Hàn Hiểu đỏ hoe, “Một thời gian dài như thế anh giả chết không xuất hiện, anh còn có mặt mũi nào nói em?”

Hình Nguyên thở mạnh, “Em ở trên sân thi công, anh không có cách nào! Anh không liên lạc được với em!”

“Anh không thể gọi điện tới sân thi công sao?”

“Anh đã nói là anh thất nghiệp rồi!” Anh nói còn to hơn cô “Bây giờ Vu Dương làm chủ Vu Thị, không còn liên quan gì đến anh nữa. Anh chỉ là một người bình thường, liệu ai dám nói số điện thoại bí mật cho anh?”

Hàn Hiểu tròn mắt nhìn anh ngạc nhiên rồi cẩn thận hỏi: “Anh nói... Sau này anh không còn liên quan tới Vu Thị nữa?”

Hình Nguyên hừ một tiếng, “Nghe thấy sau này phải nuôi anh, em hối hận rồi?”

Khóe miệng Hàn Hiểu hơi cong lên, “Vậy anh về bao lâu rồi?”

Hình Nguyên nghiêm mặt hừ một tiếng rồi nói: “Ngày thứ tư sau khi em lên sân thi công lần hai.” Thấy thái độ ngạc nhiên của Hàn Hiểu, Hình Nguyên không hài lòng than thở, “Anh đã sửa xong ngôi nhà mới của chúng ta ở Vịnh nước nông, đồ đạc cũng mua hết rồi. Nhưng...” Ánh mắt của anh nhìn cô rồi liếc xuống bụng cô, cười ngốc nghếch, “Nhưng anh không ngờ, phòng anh bố trí cho trẻ sơ sinh lại sớm được sử dụng như thế...”

Hàn Hiểu lườm anh, bắt giắc đỏ mặt, “Nhà mới gì? Đó không phải là tiền giải ngũ Hình thiếu gia trả cho em sao? Em đã cầm tiền của anh, nó không còn liên quan gì đến anh nữa!”

“Tiền giải ngũ gì? Đó rõ ràng là... lẽ vật đính hôn!” Hình Nguyên cúi người cắn mạnh lên môi cô, bực bội nói, “Anh nghĩ chắc chắn em đã quên mất câu nói của anh rồi.”

Anh muốn nghiêm mặt nói chuyện nhưng thấy đáng vẻ hơi thất thần của Hàn Hiểu, bắt giắc anh nở một nụ cười ranh mãnh, “Anh đã nói rồi, giữa anh và em, có liên quan hay không do anh quyết định.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-khong-tron-chay>